TUNELE
Roderick Gordon & Brian Williams
CORINT JUNIOR

RODERICK GORDON & BRIAN WILLIAMS

TUNELE

Traducere şi note de DAN DOBOŞ

Nota editurii Chicken House

Iniţial, autorii au publicat volumul singuri, punându-şi toate eforturile, speranţele şi banii în această minunată operă a imaginaţiei. Apoi, zvonul despre această carte grozavă a ajuns şi la mine – dar se epuizase tirajul! În cele din urmă, am dat de urma unuia dintre cei doi autori şi am săpat mai adânc în lumea creaţiei lor, întunecoasă şi misterioasă, pentru a vă oferi o formă îmbogăţită a aventurii descrise de ei. Şi aşa s-a născut această extraordinară carte: TUNELE!

Dintotdeauna am iubit ideea unei lumi subpământene misterioase, atât de aproape încât să poţi să sapi până la ea… dar nu mi-am închipuit niciodată că ar putea fi într-atât de stranie!

Barry Cunningham
Editor

IN MEMORIAM
Elizabeth Oke Gordon 1837-1919

Necunoscutul e pus întotdeauna sub semnul îndoielii.

Anonim

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI STRĂPUNGÂND PĂMÂNTUL
Capitolul unu
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul şase
Capitolul şapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece
Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
Capitolul şaisprezece
Capitolul şaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
PARTEA A DOUA COLONIA
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci şi unu
Capitolul douăzeci şi doi
Capitolul douăzeci şi trei
Capitolul douăzeci şi patru
Capitolul douăzeci şi cinci
Capitolul douăzeci şi şase
Capitolul douăzeci şi şapte
Capitolul douăzeci şi opt
Capitolul douăzeci şi nouă
Capitolul treizeci
PARTEA A TREIA ORAŞUL ETERN
Capitolul treizeci şi unu
Capitolul treizeci şi doi
Capitolul treizeci şi trei
Capitolul treizeci şi patru
Capitolul treizeci şi cinci
Capitolul treizeci şi şase

Capitolul treizeci şi şapte
Capitolul treizeci şi opt
Epilog

PARTEA ÎNTÂI
STRĂPUNGÂND PĂMÂNTUL

Capitolul unu

BUFF! Târnăcopul lovi peretele de pământ şi, scânteind pe o aşchie de granit, se înfipse adânc în lut, oprindu-se însă brusc, cu un zgomot înfundat.

— Asta s-ar putea să fie, Will!

Dr. Burrows se târî înainte, pătrunzând în tunelul strâmt. Transpirând şi respirând cu greutate în spaţiul îngust, începu să scurme febril cu mâinile, scoţând aburi la fiecare răsuflare.

Sub lumina îngemănată a lămpaşelor de pe căştile lor, fiecare pumn de pământ pe care-l smulgeau cu lăcomie scotea şi mai mult la iveală peretele vechi de lemn de dedesubt, descoperind scândurile unse cu catran şi pline de aşchii.

— Dă-mi ranga!

Will se năpusti către rucsac, găsi repede ranga scurtă cu mâner albastru şi i-o dădu tatălui său, a cărui privire rămăsese fixată pe plăcile de lemn din faţa lui. Înfigând capătul teşit al uneltei între două scânduri, dr. Burrows se opinti gemând şi, sprijinindu-şi toată greutatea pe celălalt capăt, începu să mişte ranga dintr-o parte în alta pentru a-i face loc.

Scândurile trosniră şi gemură în cuiele lor ruginite până când, într-un final, se desfăcură, eliberându-se zgomotos din strânsoare. Will se trase puţin înapoi, când o pală de vânt rece şi umed ţâşni din spărtura misterioasă făcută de dr. Burrows.

Scoaseră imediat încă două scânduri, până ce deschizătura deveni destul de largă încât să le încapă umerii prin ea, şi apoi se opriră, în tăcere, preţ de o clipă. Tată şi fiu se întoarseră şi se uitară unul la altul, schimbând un surâs scurt, conspirativ. Feţele lor, luminate fiecare de lampa celuilalt, erau mânjite cu un strat subţire de tină.

Se întoarseră către gaură şi se uitară ca vrăjiţi la grăunţele de praf, care pluteau în lumina lămpilor ca nişte diamante mici, formând şi desfăcând constelaţii necunoscute ce străluceau vag pe fundalul beznei adânci din groapă.

Dr. Burrows se aşeză cu grijă pe marginea deschizăturii, iar Will se înghesui lângă el, ca să-i privească peste umăr.

Îndată ce lămpaşele decupară o zonă de lumină în abisul de dedesubt, privirile lor întâlniră un zid de cărămidă. Pătrunzând mai adânc, fasciculele luminoase trecură peste câteva afişe vechi, ale căror margini se cojeau de pe zid şi fluturau încet ca algele care se clatină legănate de curenţii puternici de pe fundul

oceanului. Will îşi ridică puţin capul, explorând mai departe, până când descoperi marginea unei plăcuţe emailate. Doctorul Burrows îi urmări privirea fiului său, iar cele două raze ale lămpaşelor se uniră, luminând clar numele de pe plăcuţă.

— *Highfield & Crossly North!* Asta e, Will, asta e! Am găsit-o!

Vocea surescitată a doctorului stârni ecouri care se rostogoliră până în cele mai îndepărtate şi mai jilave colţuri ale staţiei de metrou abandonate. Simţiră pe feţe un slab curent de aer ca şi cum o fiinţă nevăzută ar fi fugit în lungul peronului şi apoi în lungul şinelor, speriată de această intruziune barbară în catacomba sa, de atâţia ani izolată şi uitată de lume.

Will lovi sălbatic lemnul de la baza deschizăturii, stârnind un nor de aşchii şi de bucăţi de lemn putrezit până ce, deodată, pământul de sub el cedă, revărsându-se în cavernă. Se grăbi să treacă prin noua deschizătură, înşfăcându-şi repede hârleţul. Tatăl său îl urmă îndeaproape şi făcură împreună câţiva paşi pe terasa dură a peronului, stârnind ecouri cu bocancii lor grei şi sfâşiind întunericul din jur cu razele lămpaşelor.

Din tavan atârnau fuioare de pânze de păianjen, iar dr. Burrows pufni zgomotos când unul dintre ele i se lipi de faţă. În timp ce încerca să observe cât mai mult din ceea ce îl înconjura, lumina lămpii îi căzu asupra fiului său, care avea o înfăţişare stranie: un băiat cu părul alb, decolorat, care-i ieşea ca un smoc de câlţi pe sub marginile căştii de miner, cu ochii de un albastru-deschis scânteind de entuziasm, în timp ce scrutau întunericul. Era greu să descrii hainele lui Will – păreau să aibă aceeaşi nuanţă cărămizie şi chiar textura argilei în care săpase. Se umpluse de noroi până la gât şi părea acum ca o sculptură căreia i se insuflase viaţă în chip miraculos.

Dr. Burrows era un tip slab, de înălţime medie – nu puteai spune nici că-i înalt, nici că-i scund, ci undeva pe la mijloc. Avea o faţă rotundă, cu ochi căprui, pătrunzători, a căror privire părea şi mai intensă ca de obicei din cauza ochelarilor săi cu rama subţire, aurie.

— Uită-te sus, Will, acolo! zise el, în timp ce lumina cu lămpaşul o plăcuţă indicatoare de deasupra găurii prin care pătrunseseră.

Cu litere mari, negre, pe plăcuţă era scris IEŞIRE.

Îşi aprinseră lanternele de mână, iar razele lor, combinate cu cele mai slabe ale lămpaşelor, ricoşară prin întuneric, dezvăluind peronul în toată lungimea sa. Din acoperiş atârnau rădăcini, iar pereţii erau garnisiţi cu pete mari de mucegai şi vârstaţi cu dâre

lăptoase de calcar, acolo unde umezeala se scursese prin fisuri. Undeva, în depărtare, se auzea susurul unei ape curgătoare.

— Ce zici de descoperirea asta? întrebă doctorul Burrows părând că vrea să se felicite. Gândeşte-te, nimeni n-a mai pus piciorul aici de când s-a construit noua linie Highfield, în 1895.

Ajunseseră la unul dintre capetele peronului, iar doctorul lumina acum cu lanterna deschiderea largă a tunelului prin care trecuseră odinioară trenurile. Tunelul era blocat de un maldăr de pietriş şi pământ.

— Probabil că la fel e şi în partea cealaltă – probabil au sigilat tunelul la ambele capete.

În timp ce mergeau de-a lungul platformei, uitându-se fascinaţi la pereţi, puteau vedea foarte clar dalele alburii, străbătute de un păienjeniş de crăpături, cu marginile de un verde-închis. Din trei în trei metri răsăreau felinare cu gaz, unele dintre ele păstrându-şi încă abajururile de sticlă.

— Tată, tată, uite-aici! Ai văzut afişele astea? Încă se mai pot citi. Cred că sunt anunţuri pentru vânzarea de terenuri sau ceva de genul ăsta. A, şi uite unul fain... *Circul Wilkinson... se va ţine în piaţa... În a zecea zi din februarie 1895.* Şi are şi o poză, adăugă el cu răsuflarea tăiată, când tatăl său veni lângă el.

Afişul fusese cruţat de stricăciuni din partea apei şi se vedeau clar culorile ţipătoare ale marelui cort roşu şi ale omului albastru cu melon pe cap, ce stătea în faţa lui.

— Şi uită-te şi la ăsta, zise Will. *Prea gras? Foloseşte pastilele de eleganţă ale doctorului Gordon!*

Desenul cu tuşe groase înfăţişa un tip bondoc şi cu barbă, ţinând în mână o cutiuţă.

Merseră mai departe, ocolind un munte de sfărâmături care căzuse pe peron dintr-o arcadă.

— Probabil că pe-aici se ajungea la linia cealaltă, îi spuse dr. Burrows fiului său.

Se opriră o clipă ca să examineze o bancă din fier forjat cu un model complicat.

— Asta s-ar potrivi foarte bine în grădina noastră. N-are nevoie decât de o lustruială pe cinste şi de câteva straturi de lac, murmură dr. Burrows.

Lanterna lui Will lumină o uşă de lemn neagră, ascunsă printre umbre.

— Tată, în planul acela al tău nu era trecut şi un birou sau ceva asemănător? întrebă Will, cu ochii ţintă la uşă.

— Un birou? repetă dr. Burrows, începând să scormonească prin buzunare până când găsi bucata de hârtie pe care o căuta. Ia să vedem!

Will nu mai aşteptă răspunsul tatălui său şi împinse în uşă, care însă era zăvorâtă bine. Pierzându-şi interesul în studierea planului, dr. Burrows veni în ajutorul fiului său şi încercară împreună să se împingă cu umerii în uşă ca s-o deschidă. Din fericire, nu era prea solid prinsă de toc, aşa încât, la a treia încercare, cedă brusc, lăsându-i să se prăbuşească înăuntru, stârnind o adevărată furtună de praf, care le acoperi capetele şi umerii. Tuşind şi frecându-se la ochi, îşi făcură loc printre vălurile de pânze de păianjen dinăuntru.

— Uau! exclamă Will, încetişor.

În mijlocul încăperii se desluşeau un birou şi un scaun, îngropate într-un strat gros de praf. Will merse cu atenţie până în spatele scaunului şi, cu o mână înmănuşată, şterse perdeaua de pânze de păianjen de pe perete, descoperind o hartă mare şi decolorată a sistemului de linii ferate.

— Probabil că a fost biroul impiegatului, zise dr. Burrows şi îndepărtă cu mâna praful de pe birou, făcând să apară un registru, deasupra căruia se odihneau o ceaşcă de ceai şi o farfuriuţă.

Alături de acestea, un obiect mic, decolorat de vreme, lăsase o pată verde pe tăblia biroului.

— Fascinant! Un telegraf de cale ferată! Uite cât de meşteşugit este! Mi se pare că e făcut din bronz.

Doi dintre pereţi erau acoperiţi cu rafturi ticsite cu nişte cutii de mucava în descompunere. Will alese una la întâmplare şi veni repede cu ea la birou, pentru că ameninţa să se desfacă în bucăţi în mâinile sale. Ridică apoi capacul şi privi cu uimire la fişicurile de tichete vechi. Scoase unul, dar banda de cauciuc îmbătrânit care le ţinea laolaltă cedă fără zgomot, umplând biroul cu bucăţi vechi de carton.

— Sunt bilete goale – n-au mai apucat să le tipărească, zise dr. Burrows.

— Ai dreptate, confirmă Will, care studia unul dintre cartoane şi nu înceta să fie uimit de cunoştinţele tatălui său.

Dar dr. Burrows nu-l mai asculta. Îngenunchease lângă rafturi şi se căznea să tragă afară un obiect greu, învelit într-o cârpă putrezită, care se dezintegra la atingerea lui.

— Iar ăsta, zise el – în timp ce Will se întoarse să privească la tatăl său care ţinea în mâini un dispozitiv ce semăna cu un model vechi de maşină de scris, cu un mâner mare pe o parte –, este un

exemplu de aparat primitiv de tipărit bilete. E puţin ruginit, dar probabil că îi vom putea repara stricăciunile majore.

— A, pentru muzeu?

— Nu, pentru colecţia mea, răspunse dr. Burrows. Ezită puţin, iar chipul îi căpătă o expresie serioasă. Will, uite ce e, nu o să suflăm niciun cuvinţel despre asta, despre nimic ce am găsit aici, nimănui. Ai înţeles?

— Îhm, îngână Will, încruntându-se uşor.

De bună seamă că niciunul dintre ei n-avea de gând să bată toba despre faptul că se angajau adesea, în timpul liber, în tot felul de lucrări subterane. Oricum, nu interesa pe nimeni ce fac ei în timpul liber. Pasiunea lor comună pentru tot ceea ce era îngropat şi aştepta să fie descoperit era un sentiment pe care nu-l împărtăşeau cu nimeni altcineva, era ceva care-i unea pe tată şi pe fiu, o legătură între ei.

Stăteau în birou, cu lămpaşele de miner luminând fiecare faţa celuilalt. Fiindcă fiul său nu-i dăduse niciun răspuns clar, dr. Burrows îi aruncă o privire pătrunzătoare şi continuă:

— Cred că nu-i nevoie să-ţi amintesc ce s-a întâmplat anul trecut cu vila romană, nu-i aşa? Cum a venit îngâmfatul ăla de profesor, a pus stăpânire pe săpături şi a cules toţi laurii. Eu descoperisem situl acela – şi cu ce m-am ales? Cu o mulţumire firavă, îngropată între rândurile studiului ăluia jalnic şi căznit.

— Da, mi-amintesc, zise Will, care nu uitase frustrarea tatălui său şi izbucnirile sale de furie din vremea aceea.

— Vrei să se întâmple din nou?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Ei bine, în chestia asta nu am de gând să mai fiu doar o notă de subsol. Aş vrea ca nimeni să nu afle despre locul ăsta. N-au să-mi mai fure şi descoperirea asta, nu acum. De acord?

Will dădu din cap, făcând ca raza lămpaşului de pe fruntea lui să joace pe pereţi. Dr. Burrows se uită la ceas.

— Ar cam trebui să ne întoarcem.

— În regulă, zise Will, fără prea mult entuziasm.

Tatăl său îi sesiză nemulţumirea.

— Nu-i nicio grabă, nu-i aşa? Putem să explorăm mâine-seară restul.

— Nicio grabă, cred, încuviinţă Will cu jumătate de gură, pornind către uşă.

Dr. Burrows bătu uşor cu palma peste casca fiului său, în timp ce părăseau biroul.

— Grozavă muncă, Will. Toate lunile astea de săpat ne-au fost recompensate, nu-i aşa?

Refăcură în sens invers drumul de la intrare şi, după ce aruncară o ultimă privire peronului, urcară înapoi în tunel. După vreo şase metri, acesta se lărgea, aşa încât de acolo puteau să meargă unul lângă altul. Dacă dr. Burrows se apleca puţin, ar fi putut sta în picioare.

— Va trebui să mai întărim stâlpii şi grinzile, îl anunţă dr. Burrows, după ce examină schela de lemn de deasupra capului lor. În loc de un pod la fiecare metru, aşa cum am stabilit, cred că vom avea nevoie de două.

— Desigur, nicio problemă, tată, îl asigură Will, pe un ton destul de neconvingător.

— Şi trebuie să mutăm şi chestia asta de aici, continuă dr. Burrows, împungând cu bocancul un morman de lut aflat în calea lor. Nu ne-ar plăcea să ne înghesuim prea tare pe aici, nu-i aşa?

— Nţţ, răspunse Will imprecis, fără a avea nici cea mai mică intenţie de a face ceva în privinţa asta.

Fiorul pur al descoperirii îl făcea mult prea des să ignore măsurile de siguranţă pe care tatăl său încerca să i le impună. Pasiunea sa era săpatul şi ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era să piardă timpul cu „gospodăreala”, după cum numea dr. Burrows operaţiunile acelea. Şi, oricum, tatăl său se oferea rareori să-l ajute la săpat, făcându-şi apariţia doar atunci când una dintre „intuiţiile” sale se dovedea adevărată.

Dr. Burrows fluieră încetişor printre dinţi, oprindu-se ca să inspecteze un turn de găleţi aliniate cu grijă şi o grămadă de cherestea. În timp ce-şi continuau drumul ascendent prin tunel, se mai opri încă de câteva ori, ca să verifice stâlpii de lemn de pe ambele părţi. Îi lovi cu palma, fluieratul său surd devenind extrem de ascuţit de fiecare dată când făcea asta.

Urcuşul se termină, în cele din urmă, şi tunelul se lărgi într-o cameră mai mare, în care se aflau o masă aşezată pe două capre de lemn şi o pereche de fotolii ponosite. Îşi aruncară o parte a echipamentului pe masă şi apoi urcară şi ultima parte a tunelului, către exterior.

Când orologiul oraşului termină de bătut ora şapte, un capac de fier ruginit se ridică doar doi centimetri, într-un colţ din parcarea pieţei Temperance. Era o toamnă timpurie şi soarele abia dacă se mai vedea deasupra orizontului când tatăl şi fiul, mulţumiţi că locul era pustiu, îndepărtară capacul canalului, lăsând să se vadă o groapă imensă, cu pereţii căptuşiţi de scânduri. Îşi iţiră capetele

doar puţin deasupra solului, verificând dacă nu mai era cineva în parcare, şi apoi se căţărară afară din groapă. După ce puseră capacul la loc, Will bătători cu piciorul pământul răscolit pentru a camufla intrarea.

O pală de vânt făcu să zornăie gardul din jurul parcării, iar un ziar prinse să se rostogolească în lungul asfaltului, împrăştiindu-şi paginile pe măsură ce căpăta viteză. În timp ce soarele muribund colora depozitele din jur şi se reflecta pe faţada de un roşu-aprins a blocului Peabody, aflat în apropiere, cei doi Burrows care păşiseră deja dincolo de graniţele parcării păreau un cuplu de căutători de aur din vechime, care îşi ascunseseră descoperirea şi acum se întorceau în oraş.

Capitolul doi

De cealaltă parte a cartierului Highfield, Terry Watkins, „Basculanta” pentru colegii de la muncă, era îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama şi se spăla pe dinţi în faţa oglinzii din baie. Era obosit şi spera să se cufunde curând într-un somn adânc, dar mintea încă îi vuia din cauza celor văzute în după-amiaza aceea.

Fusese o zi îngrozitor de lungă şi de trudnică. Împreună cu echipa sa de demolare lucrase la vechea clădire albă a topitoriei de plumb, unde trebuia să facă loc unei clădiri noi de birouri, în care să-şi mute sediul vreuna dintre ramurile administraţiei guvernamentale. Şi-ar fi dorit mai mult decât orice să meargă acasă, dar îi promisese antreprenorului că va scoate câteva rânduri de cărămizi din subsol, pentru a încerca să estimeze cât de mare era fundaţia clădirii. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi putut permite compania lui era o depăşire a termenului din contract, riscul care pândea întotdeauna demolările unor asemenea clădiri vechi. Nu ştiai niciodată peste ce puteai să dai.

Cu reflectorul portabil strălucind în spatele său, îşi năpustise barosul în zid, spărgând cărămizile făcute manual, care îşi arătară imediat interiorul de un roşu-aprins, ca nişte animale spintecate. Lovi din nou, făcând să zboare în jurul lui fragmente mici, care aterizau pe fundaţia acoperită cu funingine, şi înjură printre dinţi clădirea aceea care era pur şi simplu mult prea solid construită.

După alte câteva lovituri se opri puţin, să lase să se aşeze norul de praf de cărămidă. Spre surprinderea sa, descoperi că bucata de zid pe care o atacase avea doar grosimea unui singur strat de cărămizi. În locul în care ar fi trebuit să se afle al doilea şi al treilea strat, se putea vedea o placă de fontă veche. O lovi de câteva ori, iar ea îi răspunse de fiecare dată cu un dangăt greoi. Nu dădea semne că are de gând să cedeze prea uşor. Respirând anevoie, sfărâmă cărămizile din jurul marginilor suprafeţei de metal şi descoperi cu stupoare că placa avea nişte balamale şi chiar un fel de mâner, într-o scobitură.

Era o *uşă.*

Se opri gâfâind preţ de o clipă, încercând să înţeleagă de ce ar fi avut cineva nevoie de acces spre ceea ce ar fi trebuit să fie o parte a fundaţiei.

Apoi făcu cea mai mare greşeală a vieţii sale.

Cu ajutorul unei şurubelniţe, demontă mânerul – un inel uzat de fier forjat, care ieşi cu extrem de multă uşurinţă. Uşa se

deschise spre interior, ajutată puţin de o lovitură a bocancului său şi zăngăni lipindu-se de perete, pe cealaltă parte, stârnind un ecou care păru că dăinuieşte o veşnicie. Îşi luă proiectorul şi încercă să lumineze prin bezna încăperii pe care tocmai o descoperise. Observă că avea cel puţin şase metri lărgime şi că, de fapt, era circulară.

Intră pe uşă, păşind pe o suprafaţă de piatră. La al doilea pas, însă, podeaua dispăru şi piciorul său nu mai întâlni niciun punct de sprijin. *Era o groapă!* Se opri chiar pe margine, bătând disperat din mâini, până când reuşi să-şi recapete echilibrul şi să se tragă înapoi în siguranţă. Simţi în spate tocul uşii şi se agăţă de el, respirând adânc pentru a-şi potoli bătăile inimii şi blestemându-se pentru repezeala sa.

— Haide, nu se poate aşa, se îmbărbătă el cu voce tare, impunându-şi să pornească din nou.

Se întoarse şi înaintă încet, iar proiectorul său îi arătă că stătea într-adevăr pe o bordură, dincolo de care se adâncea un întuneric de catran. Se aplecă, încercând să îşi dea seama ce era acolo, dar părea să fie un puţ fără sfârşit. Pur şi simplu dăduse peste-o gigantică fântână de cărămidă. Ridicându-şi privirile, nu putu să zărească nici capătul de sus al puţului, pereţii arcuindu-se până undeva foarte sus, pierzându-se în umbră, dincolo de puterea de iluminare a lanternei sale. Simţi însă un curent puternic de aer care părea să vină de sus, îngheţându-i năduşeala de pe ceafa.

Învârtind fasciculul de lumină, observă un şir de trepte, late cam de vreun metru, care coborau pe lângă zid, în spirală, şi care începeau chiar de sub platforma de piatră pe care stătea. Bătu cu piciorul în prima treaptă pentru a o încerca şi, asigurat de soliditatea ei, începu să coboare, cu grijă să nu alunece pe stratul fin de praf, paie şi crenguţe care acoperea scara. Dând roată puţului, coborî din ce în ce mai jos, până când uşa de fontă prin care intrase deveni doar un punct vag luminos undeva deasupra sa.

Într-un final, scara se termină şi se pomeni călcând pe o podea din dale de piatră. Lumină în jur cu lanterna şi văzu o sumedenie de ţevi de metal, de un gri-mohorât, care căptuşeau peretele ca o orgă beată. Urmări una dintre ţevi care şerpuia în sus şi văzu că ea se deschidea într-un fel de horn, de parc-ar fi făcut parte dintr-un sistem de ventilaţie. Dar ceea ce-i atrase în mod special atenţia fu o uşă care avea încastrat în partea de sus un mic vizor din sticlă. Prin el vedea strălucind foarte clar o lumină şi singurul lucru la care se putu gândi era că nimerise cumva la porţile

Iadului, mai ales că auzea şi un vuiet înfundat, ca de maşini grele, şi simţea un curent constant, descendent, de aer.

Se apropie încetişor de vizor, care era un cerc de sticlă groasă, pătată şi zgâriată de vreme, şi privi. Nu-şi putu crede ochilor. Prin sticla aceea groasă se uita la o scenă care semăna cu peliculele acelea vechi şi zgâriate, ale filmelor alb-negru de odinioară. Părea să fie o stradă şi un şir de clădiri. Scăldaţi în lumina unor sfere strălucitoare de foc care se mişcau domol, o mulţime de oameni se învârteau de colo-colo. Oameni care arătau fioros, fantome palide, îmbrăcate în haine din alte vremuri.

El nu era evlavios din fire, mergea la biserică doar la nunţi şi înmormântări, dar se întrebă pentru o clipă dacă nu dăduse întâmplător peste un fel de anexă a Iadului sau, în cel mai bun caz, peste un parc de distracţii care avea ca temă purgatoriul. Se trase înapoi de lângă vizor, făcându-şi cruce şi murmurând rugăciuni pe care le rostea inexact, apoi sprintă în sus pe scări, orbit de panică. Odată ajuns sus, baricadă uşa de parcă ar fi dorit ca niciunul dintre demoni să nu poată evada.

Alergă prin şantierul pustiu şi încuie porţile cu lacăt în urma lui. În timp ce conducea spre casă, se întrebă ce avea să-i spună antreprenorului a doua zi dimineaţă. Deşi văzuse scena cu propriii ochi, nu se putea abţine să n-o deruleze în minte, încă o dată şi-ncă o dată, iar în momentul în care ajunse acasă, pur şi simplu nu mai ştia ce să creadă.

Nu rezistă să nu povestească totul familiei; simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva despre ceea ce văzuse. Soţia lui, Aggy, şi cei doi fii adolescenţi îl bănuiră că băuse, aşa încât îi retezară cinic confesiunea în timpul cinei. Între reprize de hohote nemiloase de râs, îşi ridicau la gură sticle imaginare din care se prefăceau că beau, până când el amuţi. Însă nu reuşi să se abţină să nu revină asupra subiectului şi, în cele din urmă, Aggy îi ceru răspicat să-şi pună lacăt la gură şi să înceteze cu trăncănitul despre monştri infernali cu părul alb şi despre sfere de foc strălucitor, fiindcă ea avea de urmărit un serial la televizor.

Aşa că acum stătea în baie, periindu-şi dinţii de zor şi întrebându-se dacă Iadul există cu adevărat. Auzi începutul unui strigăt, strigătul soţiei sale, cel slobozit de regulă când dădea peste şoarecii sau păianjenii care intraseră în baie. Sunetul se curmă însă mai înainte ca ea să-l poată transforma, ca de obicei, într-un ţipăt plin.

Toate alarmele sale interioare începură să sune, iar nervii începură să-i tresalte ca scurtcircuitaţi. Se răsuci, dar până să-şi

dea seama ce se întâmplă, lumina se stinse şi lumea i se întoarse cu susul în jos, căci îi zburară picioarele de sub el şi fu suspendat imediat de glezne. Braţele şi picioarele, întinse în lateral, îi erau ţintuite de o forţă atât de covârşitoare, încât nu putu face nici cel mai mic gest de a i se opune. Pe urmă, în jurul său începu să se înfăşoare un material gros, care îi cuprinse tot corpul, până când deveni un fel de covor uman rulat, care fu adus în poziţie orizontală şi cărat de acolo, întocmai ca un covor.

Nu putea să scoată un sunet, fiindcă avea căluş în gură şi doar cu eforturi supraomeneşti reuşea să respire. La un moment dat, crezu că aude vocea unuia dintre fiii săi, dar atât de scurt şi de înfundat, încât era greu să fie sigur. Nu fusese niciodată atât de speriat pentru sine ori pentru familia lui. Şi nici atât de neajutorat.

Capitolul trei

Muzeul din Highfield era un fel de cimitir al eroilor, un cavou pentru tot soiul de obiecte care nu mai foloseau nimănui şi care fuseseră deturnate din drumul lor legitim spre groapa de gunoi a oraşului. Clădirea era a fostei Primării şi fusese convertită în muzeu prin etalarea haotică a numeroase vitrine de sticlă, la fel de vechi ca şi obiectele pe care le adăposteau.

Dr. Burrows stătea într-un scaun de dentist ponosit şi de când lumea şi-şi mânca sendviciurile, folosind drept masă, ca de obicei, o vitrină în care era expusă o colecţie de periuţe de dinţi de pe la începutul secolului douăzeci. Îşi deschise exemplarul său din *The Times* şi muşcă dintr-un sendvici moale cu salam şi maioneză, părând imun la priveliştea sordidă a obiectelor de igienă dentară de dedesubt, absolut mizerabile, care fuseseră donate muzeului de către localnici ca alternativă la aruncatul la gunoi.

În dulapurile de sticlă de lângă pereţii holului principal, unde stătea acum dr. Burrows, existau o mulţime de aranjamente similare de obiecte salvate de la drumul către ghenă.

Colţul „bucătăria bunicii” adăpostea o colecţie masivă de teluri fistichii pentru bătut ouăle, ustensile de scobit merele şi recipiente de păstrat frunzele de ceai. O pereche de storcătoare manuale ruginite, din epoca victoriană, stătea mândră pe capacul unei de mult decedate maşini de spălat *Old Faithful Electric,* model 1950, care acum împrăştia în jur fulgi de rugină cu aceeaşi poftă cu care îi înghiţise pe vremuri pe cei de săpun.

„Peretele ceasurilor” era fascinant prin mediocritatea sa. E adevărat că exista un exponat care atrăgea atenţia – un ceas victorian tablou, care avea o scenă pictată pe sticlă ce înfăţişa un fermier cu un cal care trăgea un plug –, dar din păcate sticla se spărsese şi acum lipsea un ciob extrem de important, cel unde ar fi trebuit să se afle capul calului. În jurul lui erau aranjate cu grijă ceasuri din anii 1940 şi 1950, mecanice şi electrice, închise în cutii de plastic de culori pastelate, mohorâte, şi dintre care nu funcţiona niciunul, fiindcă deocamdată dr. Burrows nu avusese timp să le repare.

Highfield, una dintre suburbiile londoneze mai mici, se mândrea cu un istoric bogat, început de pe vremea romanilor care avuseseră aici o micuţă aşezare. Devenirea ceva mai recentă îi fusese influenţată de Revoluţia Industrială, care avusese un impact major asupra ei. Cu toate acestea, doar o mică parte din acest

trecut bogat îşi găsise loc în micuţul muzeu, în care se putea vedea ce ajunsese în prezent întreaga suburbie – un deşert de garsoniere de doi pe doi, şi de magazinaşe imposibil de categorisit, care nu-şi puteau permite o locaţie mai centrală.

Dr. Burrows, curatorul muzeului, era de asemenea şi singurul său îngrijitor, cu excepţia sâmbetelor, când nişte pensionari bătrâni, decrepiţi, veneau să mai cureţe bastionul. Avea alături, întotdeauna, o servietă din piele maro, care conţinea câteva periodice, manuale citite pe jumătate şi romane istorice. Lectura era ocupaţia principală a doctorului Burrows, întreruptă uneori de câte un pui de somn şi, din când în când, de pufăitul clandestin al unei pipe în „depozit”, o încăpere mare, plină ochi cu cutii de vederi şi portrete de familie abandonate, care nu se expuneau niciodată, din lipsă de spaţiu.

Îngropat între exponatele prăfuite şi vitrinele din lemn de mahon, obişnuia să-şi ridice picioarele şi să citească vorace întreaga zi, ascultând un post de radio în fundal, la un aparat care fusese donat muzeului de un localnic binevoitor. În afară de obişnuitele grupuri de elevi care căutau cu disperare un loc de vizitat când ploua afară, foarte puţini vizitatori treceau pragul muzeului şi, după ce-l vizitau o dată, era foarte puţin probabil să se mai întoarcă.

Dr. Burrows, ca atâţia alţii, îndeplinea o slujbă care iniţial ar fi trebuit să fie doar o etapă în cariera sa. Pentru că avea o pregătire academică impresionantă: o licenţă în istorie care fusese urmată de încă una, în arheologie, şi apoi, ca să fie complet, acestea fuseseră încununate de un doctorat. Însă cu un copil mic acasă şi cu oferte sărace de posturi prin universităţile londoneze, se întâmplase să dea peste slujba de la muzeu într-un anunţ din *Highfield Bugle* şi-şi trimisese CV-ul, cu gândul că avea neapărată nevoie de un venit, şi asta cât mai repede. I se oferise postul de curator şi-l acceptase, cu convingerea că în viitorul imediat urma să caute un post care să îl reprezinte mai bine. Dar, ca în multe alte cazuri, siguranţa unui salariu regulat făcuse ca doisprezece ani să treacă pe negândite şi să stingă orice dorinţă de a căuta o slujbă mai bună.

Aşa se face că, deşi avea un doctorat în Antichitatea greacă, purta acum un sacou de tweed închis la culoare, întărit cu petice academice la coate, şi privea cum se aşterne praful peste exponatele uzate şi banale, realizând cu durere că acelaşi praf se aşternea, într-un fel, şi peste el însuşi.

Terminându-şi sendviciul, dr. Burrows mototoli hârtia de împachetat într-o minge pe care o aruncă jucăuş către un coş de hârtii de plastic portocaliu, din 1960, care era expus în secţiunea „bucătărie”. Rată, iar cocoloşul se ciocni de margine şi ateriză pe parchet. Scoase un mic suspin de dezamăgire şi începu să scotocească prin servietă, până când reuşi să extragă un baton de ciocolată. Era o delicatesă pe care de obicei încerca să şi-o refuze până la mijlocul după-amiezii, pentru a-şi mai colora ziua. Dar astăzi se simţea foarte deprimat, aşa încât cedă cu bucurie tentaţiei. Anticipând pofticios dulceaţa gustului, rupse ambalajul dintr-o mişcare şi muşcă sănătos din ciocolată.

Exact în momentul acela se auzi clopoţelul de la intrare şi bătrânul Oscar Embers şontâcăi în muzeu, folosindu-şi cele două bastoane. Fost actor, în vârstă de optzeci de ani, făcuse o pasiune pentru muzeu şi chiar se înscrisese la ocazionalele ture de pază de sâmbătă după-amiaza, după ce donase aşezământului câteva portrete proprii, cu autograf, de pe vremea când fusese „în lumina reflectoarelor”.

Văzându-l pe bătrân că se îndreaptă spre el, dr. Burrows încercă să înghită ciocolata din gură, dar descoperi că exagerase cu muşcătura. Dând din fălci cu disperare, realiză că pensionarul, care avea mintea încă extrem de vioaie, se apropia mult prea repede. Se gândi preţ de o clipă să fugă în biroul său ca să-şi termine îmbucătura, dar îşi dădu seama că era prea târziu. Rămase pe loc, cu obrajii umflaţi ca un ham-ster, şi încercă să zâmbească.

— Bună să-ţi fie ziua, Roger, zise Oscar voios, în timp ce scormonea în buzunarul hainei. Ei, unde-o fi chestia aia?

Dr. Burrows izbuti să scoată un „hmm” cu buzele strânse şi dădu din cap cu entuziasm. În timp ce Oscar se lupta avan cu buzunarul hainei sale, dr. Burrows reuşi să mestece zdravăn de vreo două ori, dar apoi bătrânul îl privi în faţă, continuând să se contorsioneze de parcă şi haina i-ar fi opus rezistenţă. Oscar se opri o clipă din scociorâtul buzunarului şi aruncă în jur o privire mioapă către vitrinele cu exponate.

— Parcă nu văd dantela pe care ţi-am adus-o săptămâna trecută. N-ai de gând să o expui? Ştiu că era un pic ferfeniţită pe ici, pe colo, dar era totuşi un lucru de calitate.

Cum dr. Burrows nu îi răspunse, continuă:

— Deci nu ai expus-o încă?

Dr. Burrows încercă să-i indice depozitul printr-un gest scurt din cap. Neobişnuit cu o tăcere atât de lungă din partea

curatorului, Oscar îl privi bănuitor, dar imediat privirea i se însufleţi, fiindcă găsi ceea ce căuta. Scoase încet obiectul din buzunar şi, ţinându-l în căuşul palmelor, îl întinse spre dr. Burrows.

— Mi l-a dat bătrâna doamnă Tantrumi, o ştii, italianca aceea care locuieşte chiar la capătul lui Highstreet. Chestia asta a fost găsită în pivniţa ei de băieţii de la gaze, când au făcut nişte reparaţii. Era înfiptă în pământ. Unul dintre muncitori a dat întâmplător cu piciorul peste ea. Cred că ar trebui să o includem în colecţie.

Dr. Burrows, cu obrajii umflaţi, se aştepta să vadă încă vreun aparat nu foarte vechi de fiert ouă sau vreo cutie de peniţe tocite. De aceea fu prins pe picior greşit atunci când, cu un gest ca de magician, Oscar îi arătă un glob micuţ, doar cu puţin mai mare decât o minge de golf, care lumina slab, închis într-un suport de metal de culoarea aurului vechi.

— Este un foarte bun exemplu de... un soi de... obiect de iluminat... Oscar o scurtă: De fapt, nu prea ştiu ce să zic că este.

Dr. Burrows luă obiectul şi fu atât de absorbit, încât uită că Oscar îl urmăreşte cu atenţie şi începu să-şi mestece îmbucătura de ciocolată.

— Te chinuie dinţii, nu-i aşa, băiete? îl întrebă Oscar. Şi eu mi-i scrâşneam aşa când s-au stricat. E îngrozitor, ştiu exact cum te simţi. Tot ce pot să-ţi zic e că mă bucur că am avut curajul să-i scot pe toţi odată. Ştii, nu e chiar aşa de incomod, mai ales după ce te obişnuieşti cu o chestie din asta, zise el şi dădu să-şi scoată proteza.

— A, nu, dinţii mei sunt în regulă, reuşi să îngaime dr. Burrows, încercând să alunge perspectiva de a-i vedea proteza bătrânului. Cu un efort, înghiţi şi restul de ciocolată din gură. Mi-e gâtul uscat astăzi, îi explică el, frecându-se pe gât. Am nevoie de nişte apă.

— A, trebuie să fii foarte atent la asta, ştii? Ar putea fi un semn că ai o prostie d-aia de diabet. Când eram tânăr, Roger, zise Oscar ai cărui ochi sticliră amintindu-şi, unii doctori obişnuiau să-ţi facă un test de diabet gustându-ţi... – aici îşi coborî vocea până la şoaptă şi privi în pământ – apa, dacă mă-nţelegi, ca să vadă dacă nu e prea mult zahăr în ea.

— Da, da, ştiu, îi răspunse distrat dr. Burrows, mult prea intrigat de globul luminos ca să poată da atenţie ciudăţeniilor medicale povestite de Oscar. Foarte ciudat! M-aş aventura să spun, la prima vedere, că obiectul ăsta datează din secolul al XIX-lea, dacă e să ne luăm după lucrătura metalului... şi sticla mi se

pare una timpurie, evident modelată de mână... dar habar n-am ce e-năuntru. Poate că-i doar o substanţă luminescentă, fosfor sau mai ştiu eu ce – aţi ţinut-o mult la soare în dimineaţa asta, domnule Embers?

— Nu. Am ţinut-o la adăpost în buzunarul hainei încă de ieri, de când mi-a dat-o doamna Tantrumi. Imediat după micul dejun, ne-am întâlnit. Îmi făceam plimbarea matinală obişnuită – mă ajută să-mi pun bătrânele maţe la lucru...

— Mă întreb dacă n-o fi radioactivă, îl întrerupse brusc dr. Burrows. Am citit că unele colecţii de minerale şi roci din epoca victoriană, din alte muzee, au fost testate pentru radioactivitate. S-au găsit câteva specimene destul de nocive, într-un cuptor din Scoţia – nişte cristale de uraniu puternic radioactive pe care au trebuit să le închidă într-un container de plumb. Erau prea periculoase pentru a mai fi expuse.

— O, sper că ăsta nu-i periculos, zise Oscar dându-se repede un pas îndărăt. Am mers cu el lipit de coapsă. Ia imaginează-ţi că mi-ar fi topit...

— Nu, nu cred să fie o radiaţie chiar atât de puternică, probabil că nu ţi-a făcut niciun rău în numai douăzeci şi patru de ore, zise dr. Burrows, privind cu atenţie în interiorul sferei. Ce ciudat! Se poate vedea un lichid mişcându-se înăuntru... parcă se învolburează... ca o furtună... Tăcu, apoi clătină din cap a neîncredere. Nu, probabil de la căldura mâinii mele face aşa... ştii... poate că e termoreactivă.

— Ei bine, sunt încântat că o consideri interesantă. Am să-i spun doamnei Tantrumi că vrei s-o păstrezi, zise Oscar, făcând încă un pas înapoi.

— Categoric, răspunse dr. Burrows. Ar fi mai bine să fac nişte cercetări înainte să o expun, ca să mă asigur că nu e periculoasă. Între timp, însă, am să-i scriu doamnei Tantrumi câteva rânduri de mulţumire din partea muzeului. Căută în buzunarul hainei după un creion, dar nu dădu de niciunul. Stai un pic, domnule Embers, până găsesc ceva de scris.

Trecu din holul principal în coridor, reuşind să se împiedice de un bulumac vechi de lemn, dezgropat cu un an înainte de câţiva localnici din cale-afară de zeloşi, care puteau băga mâna-n foc că e o canoe preistorică. Dr. Burrows deschise uşa pe a cărei sticlă mată era scris „Curator”. Biroul era întunecat, fiindcă singura sa fereastră era blocată de nişte cutii stivuite până-n tavan în dreptul ei. În timp ce bâjbâia după veioza de pe birou, îşi desfăcu întâmplător mâna din jurul micii sfere. Ceea ce văzu îl ului.

Lumina pe care o arunca globul de sticlă părea să se fi transformat din licărul slab pe care îl văzuse în sala principală într-o fluorescenţă verzuie cu mult mai intensă. Privind-o, ar fi putut jura că devenea din ce în ce mai puternică şi că lichidul dinăuntrul sferei se mişca mai repede.

— Remarcabil! Oare ce substanţă devine mai luminoasă cu cât e mai întuneric în jur? se întrebă el cu voce tare. Nu, cu siguranţă mă înşel. Nu se poate! Probabil că luminozitatea e aceeaşi, dar e mai evidentă aici, la întuneric.

Însă lumina chiar devenise mai puternică; n-a mai avut nevoie de veioză pentru a-şi găsi creionul, fiindcă globul răspândea o lumină verde sublimă, aproape la fel de vie ca lumina zilei. Când îşi părăsi biroul şi se întoarse către registrul de donaţii din sala principală, ţinu globul întins în faţă. Fără îndoială, în momentul în care păşi iarăşi la lumină, globul păli din nou.

Oscar dădu să spună ceva, dar dr. Burrows trecu grăbit pe lângă el, ieşi pe uşa muzeului şi ajunse afară, în stradă. Îl auzi pe Oscar strigând: „Auzi? Auzi?” pe când uşa muzeului se închidea în urma lui, dar dr. Burrows era atât de concentrat la obiectul din mână, încât nu-i dădu nicio atenţie. Expunându-l la lumina zilei, văzu că luminozitatea globului dispăruse cu desăvârşire şi că lichidul dinăuntru se întunecase, devenind de un cenuşiu mohorât. Stând o vreme cu el afară, fluidul dinăuntru se întunecă, până când, la un moment dat, ajunse să arate negru ca ţiţeiul.

Ţinând încă globul ridicat în faţa lui, se întoarse în muzeu, privind cum lichidul începea să se limpezească şi să se agite în furtuna sa miniaturală, răspândind din nou lumina aceea nepământeană. Oscar îl aştepta cu îngrijorarea întipărită pe chip.

— Fascinant… fascinant, zise dr. Burrows.

— Auzi, am crezut că ţi s-a făcut rău de la vapori, bătrâne. M-am gândit că poate aveai nevoie de aer proaspăt şi de-aia te-ai năpustit aşa afară. Nu cumva te simţi slăbit?

— Nu. Mi-e bine, pe cuvânt, domnule Embers. Am vrut doar să testez ceva. Daţi-mi acum adresa doamnei Tantrumi, dacă sunteţi atât de bun.

— Mă bucur că îţi place, zise Oscar. Dar, dacă tot veni vorba, am să-ţi dau şi numărul de telefon al dentistului meu, ca să se uite un pic la dinţii ăia ai tăi, cât de curând.

Capitolul patru

Will stătea sprijinit de ghidonul bicicletei, la marginea unui maidan înconjurat de copaci şi tufişuri dese. Mai privi o dată la ceas şi hotărî să-i acorde lui Chester încă cinci minute ca să-şi facă apariţia, dar nu mai mult. Irosea timp preţios.

Maidanul era unul din terenurile acelea uitate pe care le poţi găsi la periferia oricărui oraş. Acesta nu fusese încă înghiţit de case probabil din cauza apropierii sale de groapa de gunoi a oraşului şi a munţilor de deşeuri ai căror versanţi se ridicau şi coborau uniform pe toată întinderea sa. Cunoscut localnicilor sub numele de „Patruzeci de Puţuri", datorită numeroaselor cratere care-i punctau suprafaţa, unele atingând şi trei metri în adâncime, maidanul era arena unor bătălii frecvente între două găşti rivale de adolescenţi, Clanul şi Clica, ai căror membri locuiau în imobilele mai sărace din Highfield.

Maidanul era totodată şi locul favorit pentru copiii amatori de întreceri cu bicicletele şi, din ce în ce mai des, cu scutere furate, ultimele fiind apoi distruse şi incendiate, scheletele lor carbonizate îngrămădindu-se la marginile maidanului, unde buruienile li se strecurau printre spiţele roţilor şi le înfăşurau motoarele ruginite. Nu la fel de des, maidanul era şi scena unor distracţii adolescentine sinistre, precum vânătoarea de păsări şi de broaşte; de cele mai multe ori, vietăţile erau torturate încet până mureau, iar jalnicele lor leşuri erau apoi înfipte în vârf de băţ cu o sadică veselie tinerească.

Când Chester dădu colţul către Puţuri, prinse cu coada ochiului o sclipire metalică. Soarele se reflecta în lama lustruită a hârleţului pe care Will îl purta de-a curmezişul spatelui, ca pe o sabie de samurai.

Zâmbi şi grăbi pasul, strângând la piept lopata sa obişnuită de grădină şi făcând entuziast din mână siluetei singuratice din depărtare, de neconfundat din cauza chipului surprinzător de alb, a şepcii de baseball şi a ochelarilor de soare. Într-adevăr, întreaga înfăţişare a lui Will era destul de ciudată; era îmbrăcat cu obişnuitul său „echipament de săpături", care consta într-un pardesiu cu câteva măsuri mai mare decât ar fi trebuit, cu petice din piele la coate, şi doi colaci de funie mânjiţi cu noroi uscat, care le conferea o patină de lucru vechi, de o culoare indecisă. Singurele lucruri pe care Will le ţinea cu adevărat curate erau mult iubitul său hârleţ şi şpiţurile metalice ale cizmelor de lucru.

— Ce-ai păţit? întrebă Will, când Chester ajunse într-un final lângă el.

Will nu putea să-şi imagineze ce anume l-ar fi putut reţine pe prietenul său şi mai ales cum ar fi putut fi ceva mai important decât expediţia lor.

Întâlnirea cu Chester era un moment crucial pentru Will care, pentru prima dată în viaţa lui, îi permitea unui coleg de la şcoală – sau altcuiva, mai precis – să vadă unul dintre proiectele sale. Nu era foarte sigur că face un lucru bun, fiindcă nu-l cunoştea încă prea bine pe Chester.

— Scuze, am avut pană, oftă Chester o scuză. A trebuit să-mi duc bicicleta acasă şi apoi să alerg până aici – cam greu, pe căldura asta.

Will se încruntă şi privi nemulţumit către soare. Nu se împăca deloc cu el: fiindcă pielea sa n-avea pigment, chiar şi atunci când abia mai strălucea la asfinţit, soarele putea să-i provoace arsuri severe. Albinismul îl obliga să poarte mereu şapca de baseball, de sub care îi porneau şuviţe de păr de un alb aproape imaculat, dar era şi cauza albastrului-deschis al ochilor săi, care aruncau acum priviri nerăbdătoare spre mijlocul maidanului.

— Bine, lasă. Hai să trecem la treabă! Deja am pierdut prea mult timp, zise Will sec.

Porni să-şi împingă bicicleta, fără să se uite la Chester, care o luă la fugă după el.

— Vino, pe-aici, îl îmboldi el, văzând că băiatul celălalt nu reuşeşte să ţină pasul.

— Ei, dar credeam că am ajuns deja! strigă Chester în urma lui, încă străduindu-se să-şi recapete suflul.

Chester Rawls, aproape la fel de lat pe cât era de înalt şi puternic ca un taur, poreclit la şcoală Cuboidul sau Dulapul Chester – era de aceeaşi vârstă cu Will, dar ori mâncase mai bine când fusese mic, ori îşi moştenise de undeva fizicul de halterofil. Una dintre cele mai cuminţi caricaturi din baia şcolii proclama că taică-său fusese un şifonier, iar maică-sa un birou ministerial.

Deşi prietenia din ce în ce mai strânsă dintre Will şi Chester părea ciudată, ceea ce îi unise era totodată ceea ce îi izola de ceilalţi la şcoală: pielea. A lui Chester era înflorită de eczeme, care îi dădeau groaznice mâncărimi şi se descuamau, lăsând în urmă petice de carne vie. Eczemele astea se datorau, îi spuseseră doctorii neputincioşi, ori vreunei alergii neidentificate, ori tensiunii nervoase. Oricare ar fi fost însă cauza, el trebuise să îndure ironiile şi poreclele colegilor, cele mai rele dintre ele fiind

„creatură solzoasă oribilă” sau „piele de şarpe”, până când nu mai rezistase şi răspunsese în felul său, folosindu-şi adică avantajul fizic pentru a-i stâlci pe batjocoritori, învăţându-i minte definitiv.

Cam în acelaşi fel, paloarea lăptoasă îl izola şi pe Will de restul colegilor şi o bucată de vreme trebuise să le îndure poreclele de „Cretosul” şi „Brumărel, om de zăpadă”. Mai vulcanic decât Chester, el îşi ieşise din fire mai devreme, într-o seară de iarnă, când adversarii săi îi aţinuseră calea pe când se întorcea de la o săpătură. Din păcate pentru ei, Will îşi folosise cu multă eficienţă hârleţul şi rezultase o bătălie sângeroasă, în care partea adversă ieşise şifonată rău, cu câţiva dinţi lipsă şi un nas rupt.

Aşa cum era de aşteptat, atât Will cât şi Chester fuseseră lăsaţi în pace după aceste întâmplări, deşi erau trataţi cu genul acela de respect de care au parte câinii turbaţi. Oricum, niciunul din ei nu avea încredere în colegii de clasă, amândoi fiind convinşi că, dacă-şi lasă garda jos, persecuţiile vor începe din nou. Aşa se face că, în afara ocaziilor în care Chester era inclus în diferite echipe sportive datorită fizicului său imbatabil, amândoi rămâneau retraşi: singuratici la marginea terenului de joacă. Simţindu-se în siguranţă în izolarea aceea, nu vorbeau cu nimeni şi nimeni nu vorbea cu ei.

Trecuseră câţiva ani şi până să-şi vorbească unul altuia, deşi exista de multă vreme o admiraţie secretă şi reciprocă pentru felul în care se opuseseră golanilor din şcoală. Fără să-şi dea cu adevărat seama, se apropiaseră şi începuseră să petreacă din ce în ce mai mult timp împreună, cât erau la şcoală. Will fusese singur şi fără prieteni atâta vreme, încât n-ar fi putut să nu admită că se simţea bine acum când avea un tovarăş, dar ştia că, dacă prietenia aceasta avea să dureze, va trebui ca, mai devreme sau mai târziu, să-i povestească lui Chester despre marea lui pasiune, excavaţiile. Iar acum venise vremea.

Will pedală printre moviliţele cu iarbă, cratere şi munţi de gunoaie, oprindu-se abia la marginea cea mai îndepărtată a maidanului. Coborî din şa şi îşi ascunse bicicleta într-o groapă din spatele unei caroserii de maşină abandonată, de nerecunoscut din cauza ruginii şi a loviturilor pe care le încasase.

— Aici este, anunţă Will, când ajunse şi Chester.

— Aici o să săpăm? gâfâi acesta din urmă, privind în jur, la pământul de sub picioarele lor.

— Nu, dă-te un pic înapoi, zise Will.

Chester se îndepărtă vreo doi paşi, privindu-l pe Will cu uimire.

— O să începem o groapă nouă?

Will nu-i răspunse, ci îngenunche şi începu să bâjbâie după ceva, printre smocurile de iarbă. Găsi ceea ce căuta – o bucată de frânghie plină de noduri –, se ridică, apucă bine de capătul liber şi trase cu putere. Spre marea surpriză a lui Chester, din pământ răsări un capac făcut din tablă groasă de vapoare, de pe care curseră bulgării de pământ, şi care descoperi o intrare întunecată.

— Dar de ce trebuie să o ascunzi? îl întrebă pe Will.

— Păi, nu pot să îi las pe toţi nemernicii ăia să-şi bage nasul în excavaţia mea? făcu Will, pe un ton posesiv.

— Dar n-o să intrăm aici, nu-i aşa? zise Chester apropiindu-se puţin, pentru a privi în hău.

Însă Will deja începuse să coboare în groapa care, după ce se adâncea vertical un metru sau doi, continua să înainteze în pământ pe o pantă mai lină.

— Am una de asta şi pentru tine, zise Will din interiorul gropii, fluturând o cască galbenă şi aprinzând lămpaşul de miner fixat pe ea.

Lumina căzu pe faţa lui Chester, care încă şovăia la suprafaţă.

— Deci vii sau nu? îl repezi Will. Ai cuvântul meu că vei fi în absolută siguranţă.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur, zise Will, bătând încrezător cu palma într-un stâlp de lângă el şi zâmbind larg, pentru a-i da curaj prietenului său.

Zâmbetul nu i se şterse nici în clipa în care, în întunericul din spatele său şi dincolo de raza vizuală a lui Chester, un mic torent de pământ îi curse în spinare.

— E la fel de sigur ca o casă. Pe bune.

— Atunci…

Ajuns înăuntru, uimirea îl lăsă pe Chester fără cuvinte. Un tunel lat de vreo doi metri şi aproape la fel de înalt se adâncea lin în întuneric, având pereţii consolidaţi cu stâlpi de lemn, aşezaţi aproape unul de altul. Chester îşi zise că arăta exact ca minele din vechile filme cu cowboy, pe care le vedea la televizor în după-amiezile de duminică.

— Ce mişto! Dar n-ai făcut asta de unul singur, Will, că n-ai fi putut!

Prietenul său rânji încrezut.

— Ba uite c-am putut! Muncesc aici de anul trecut. Dar n-ai văzut nici jumătate, deocamdată. Dă-te un pas mai încoace!

Will trase de capac, astupând gura tunelului. Chester privi cu sentimente amestecate dispariţia ultimei frânturi de cer albastru.

Porniră în lungul tunelului, trecând pe lângă mormane de scânduri şi de grinzi aşezate de-a valma pe lângă pereţi.

— Uau! exclamă Chester încetişor.

Pe neaşteptate, pasajul se lărgea până la dimensiunile unei camere destul de mari, din care porneau două tunele. În mijlocul încăperii se găseau o grămadă de găleţi, o masă şi două fotolii vechi. Cofrajul de scânduri care susţinea acoperişul era proptit de câteva rânduri de stâlpi Stillson, care erau de fapt nişte coloane ajustabile din oţel, pătate de rugină.

— În sfârşit acasă, zise Will.

— Oh, e… bestial, bâigui Chester, căruia încă nu-i venea să creadă. Dar oare e în regulă că ne învârtim pe-aici? se încruntă el brusc.

— Bineînţeles! Tata mi-a arătat cum să întăresc pereţii şi tavanul – ştii, nu e prima dată când fac asta…

Will ezită, oprindu-se chiar în punctul în care era să pomenească despre staţia de metrou pe care o descoperise împreună cu tatăl său. Chester îl privi bănuitor când tuşi, încercând să mascheze pauza bruscă din povestire. Will îi promisese tatălui său că va păstra secretul şi nu putea să-şi încalce cuvântul, nici măcar pentru Chester. Trase aer adânc în piept şi continuă:

— Iar aici totul e foarte sigur. Nu e bine să faci galerii pe sub clădiri – unde-ţi trebuie stâlpi mult mai puternici şi planuri metodice. De asemenea, nu e bine să te încurci nici cu locurile de sub ape sau pe unde-s izvoare subterane, căci îţi pot surpa întreaga lucrare.

— Şi nu e nicio apă pe aici, nu-i aşa? întrebă repede Chester.

— Doar asta, zise Will şi scoase dintr-o cutie de carton de pe masă o sticlă cu apă, pe care i-o întinse prietenului său. Hai să ne răcorim un pic!

Se aşezară amândoi pe fotoliile vechi, bând încetişor din sticle, în timp ce noul vizitator studia tavanul şi-şi sucea gâtul pentru a se uita la cele două tunele.

— E aşa de linişte, nu? oftă Will.

— Da, răspunse Chester. E foarte… linişte.

— E mai mult decât atât, e atât de cald şi de tihnit aici. Şi mirosul, ai observat…? E reconfortant. Tata spune că asta se întâmplă fiindcă odinioară aşa trăiam noi – în peşteri şi în chestii de genul ăsta – şi, desigur, fiindcă într-un final vom ajunge cu toţii înapoi sub pământ. De aceea ne simţim bine în subteran, ca acasă.

— Dacă zici tu, îl aprobă Chester cu jumătate de gură.

— Ştii, o vreme am crezut că dacă-ţi cumperi o casă eşti şi proprietarul a tot ceea ce se află sub ea.

— Cum adică?

— Ei bine, casa e construită pe o bucată de pământ, da? zise Will, bătând cu cizma în podeaua cavernei pentru a-şi sublinia spusele. Şi tot ceea ce e dedesubtul acelei parcele, până în centrul Pământului, este tot al tău. Desigur, pe măsură ce te apropii de centrul planetei, „lotul” tău, dacă-i putem spune aşa, devine din ce în ce mai îngust, până când ajungi în centrul centrului, unde e doar un punct.

Chester dădu rar din cap, neştiind ce să spună.

— Aşa că eu mi-am imaginat dintotdeauna cum ar fi să sapi în jos, în lungul feliei tale de planetă, şi să foloseşti toate miile acelea de kilometri care zac neutilizate în loc să locuieşti într-o clădire ridicată la suprafaţa Pământului, încheie Will visător.

— Am priceput! zise Chester, prinzând ideea. Deci, dacă ar fi să sapi în jos, ai putea avea un fel de zgârie-nori, dar răsturnat. Ca un fir de păr care creşte în carne, sau ceva de genul ăsta, zise el, scărpinându-şi involuntar eczema de pe braţ.

— Da, exact aşa. Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta, dar ai explicat corect. Însă tata spune că, de fapt, nu eşti proprietarul pământului de sub tine – guvernul are dreptul să construiască acolo conducte, canale şi orice-i mai trece prin cap.

— Oh, făcu Chester, întrebându-se de ce mai discutaseră chestia asta, dacă oricum nu era posibilă.

Will sări în picioare.

— Gata! Ia de-aici un târnăcop, patru găleţi şi o roabă şi urmează-mă, zise el, arătând către unul dintre tunelele întunecate. Avem o problemă cu nişte roci.

În timpul acesta, afară, la suprafaţă, dr. Burrows păşea cu hotărâre pe drumul spre casă. Îi plăcea întotdeauna că avea răgazul să mediteze până parcurgea pe jos cei doi kilometri, plus că îl ajuta să economisească şi banii de autobuz.

Se opri brusc în faţa chioşcului de ziare, rămânând cu un picior în aer, se clătină uşor, se răsuci nouăzeci de grade şi intră.

— Doctore Burrows, începusem să cred că nu o să vă mai văd vreodată, zise omul din spatele tejghelei, ridicându-şi privirea din ziarul desfăcut în faţa sa. Credeam că poate aţi plecat într-o croazieră în jurul lumii sau ceva de genul ăsta.

— A, nu, din păcate, îi răspunse dr. Burrows, încercând să-şi ia ochii de la batoanele de ciocolată Snickers, Mars şi Walnut Whips, expuse ademenitor sub ochii lui.

— V-am păstrat numerele din abonamente, zise vânzătorul, aplecându-se sub tejghea de unde scoase un vraf de reviste. Iată-le: *Excavaţiile astăzi, Jurnalul arheologic* şi *Curatorul.* Sunt toate, sper.

— Gigea! zise dr. Burrows, căutându-şi portofelul. Bine că nu le-aţi dat altcuiva.

Vânzătorul îşi ridică sprâncenele.

— Credeţi-mă, nu e o cerere prea mare pentru titlurile astea pe aici, pe la noi, zise el, luând bancnota de douăzeci de lire de la dr. Burrows. Se pare că lucraţi la ceva, continuă vânzătorul, privind fix la unghiile negre ale clientului său. Aţi fost prin vreo mină de cărbuni?

— Nu, răspunse dr. Burrows, privind şi el mizeria care i se adunase sub unghii. Am reparat ceva prin pivniţă. Bine că nu mi le rod, nu-i aşa?

Dr. Burrows părăsi chioşcul cu noile sale materiale de studiu, încercând să le îndese în compartimentul lateral al servietei. Luptându-se încă să nu îndoaie revistele, ieşi orbeşte pe trotuar, intrând direct într-o persoană care mergea foarte repede. Clătinându-se de pe urma ciocnirii cu omul acela scund, dar foarte voinic, dr. Burrows scăpă din mâini servieta şi revistele. Celălalt, pe care-l simţise puternic ca o locomotivă, nu păru să fie afectat de incident şi îşi continuă drumul. Mormăind tulburat, dr. Burrows încercă să îi strige o scuză, dar omul continuă să meargă cu hotărâre, potrivindu-şi ochelarii de soare şi întorcându-şi capul doar ca să-i arunce un rânjet neprietenos.

Dr. Burrows era uimit. Dăduse peste un *om-cu-pălărie.* În ultima vreme, începuse să observe printre oamenii obişnuiţi din Highfield un tip de persoană care părea... cumva *diferit,* deşi fără să iasă prea mult în evidenţă. Fiindcă doctorul era un observator atent al oamenilor şi fiindcă analizase cu minuţie situaţia, aşa cum făcea întotdeauna, ajunsese la concluzia că oamenii aceia erau probabil înrudiţi cumva. Ceea ce îl surprinsese însă cel mai mult fusese că, atunci când deschisese discuţia despre ei, nimeni altcineva din Highfield nu păruse să-i fi remarcat pe bărbaţii aceia cu faţa teşită, care purtau pălării joase, haine negre şi ochelari de soare negri, cu lentile foarte groase.

Când dr. Burrows dăduse peste străin, aceluia îi săriseră ochelarii negri de pe nas, aşa că avusese ocazia să observe un

„specimen” de aproape pentru prima dată. În afară de faţa lui, ciudat de teşită, şi de părul rar, reuşise să-i vadă ochii, de un albastru-deschis, aproape albi, care nu contrastau deloc cu pielea sa lăptoasă, aproape translucidă. Dar mai fusese ceva: mirosul ciudat, de mucegai, care-l înconjura pe străin şi care-i amintea doctorului de geamantanele vechi cu haine uzate, aruncate din când în când pe treptele muzeului de către binefăcătorii anonimi.

Îl privi pe individul acela cum continuă să străbată cu paşi apăsaţi Highstreetul şi cum se îndepărtează până când abia-l mai vedea. Apoi, un alt trecător traversă strada şi se interpuse o clipă în faţa ochilor doctorului. În clipa următoare, *omul-cu-pălărie* dispăruse. Dr. Burrows îşi miji ochii în spatele ochelarilor şi continuă să-l caute dar, deşi trotuarele nu erau chiar aşa de aglomerate, nu-l mai putu zări, în ciuda tuturor strădaniilor sale.

Se gândi că ar trebui să-l urmărească pe *omul-cu-pălărie,* ca să vadă unde se duce. Fiind însă un om paşnic, dr. Burrows dispreţuia orice formă de confruntare şi îşi spuse imediat că nu era o idee bună, dat fiind şi comportamentul ostil al necunoscutului. Abandonă imediat orice intenţie de a face pe detectivul. De altfel, avea tot timpul să descopere unde locuieşte omul acela şi probabil toţi ceilalţi ciudaţi cu pălărie. Dar într-o altă zi, când se va simţi mai dispus la efort.

***

Sub pământ, Will şi Chester lucrau cu schimbul la peretele de piatră pe care Will o identificase a fi un fel de gresie. Era bucuros că îl adusese pe Chester cu el să-l ajute la excavaţie, fiindcă părea să aibă un adevărat talent pentru genul acela de muncă. Îl privea cu admiraţie mută cum lovea cu târnăcopul cu o forţă copleşitoare şi, imediat ce vedea o fisură în perete, părea să ştie exact cel mai bun mod de a îndepărta piatra spartă, pe care Will o încărca apoi repede cu lopata în găleţi.

— Iei o pauză? sugeră el, văzând că Chester începe să obosească. Hai să-ţi mai tragi răsuflarea, zise Will în cel mai propriu sens cu putinţă fiindcă, după ce acoperiseră intrarea în tunel, devenise destul de lipsit de aer şi înăbuşitor în locul unde se aflau, la şase metri şi ceva de camera principală. Dacă merg cu tunelul ăsta mai departe, îi spuse lui Chester, în timp ce împingeau fiecare câte o roabă, va trebui să sap şi un puţ vertical pentru ventilaţie. Numai că e sâcâitor să faci o chestie din asta, când ştii că ai putea să-ţi foloseşti timpul ca să înaintezi cu tunelul.

Ajunseră în camera principală şi se aşezară pe fotolii, savurând câteva înghiţituri de apă.

— Şi ce facem cu tot ăsta? întrebă Chester, arătând către pământul care umpluse roabele şi căldările.

— Îl cărăm la suprafaţă şi-l împrăştiem în şanţul de la marginea maidanului.

— Avem voie să facem asta?

— Ei, dacă mă întreabă cineva, o să-i zic că săpăm o tranşee pentru un joc de-a războiul, îi răspunse Will, care mai luă o gură de apă, înghiţind-o zgomotos. Oricum, ce le pasă lor? Pentru ei nu suntem decât nişte puşti tembeli cu găleţi şi hârleţe, adăugă el sec.

— Păi, le-ar păsa, dacă ar vedea asta – locul ăsta nu e tocmai ceea ce fac puştii în mod obişnuit, zise Chester rotindu-şi ochii prin încăpere. Dar tu de ce o faci, Will?

— Hai să-ţi arăt ceva!

Will ridică uşurel o cutie de plastic care stătea lângă fotoliul său şi o aşeză în poală. Scoase din ea câteva obiecte pe care, aplecându-se spre masă, le alinie unul lângă altul. Printre ele erau sticle de Codswallop – o răcoritoare din epoca victoriană –, care aveau gâtul de o formă ciudată şi erau închise cu o bilă de sticlă, şi o serie de sticluţe de medicamente, de diferite mărimi şi culori, toate acoperite cu o pojghiţă sidefie, a oxizilor depuşi în anii pe care îi petrecuseră în pământ.

— Şi uite şi astea, zise Will foarte serios, scoţând câteva borcane de pate din epoca victoriană, de diferite mărimi, toate având capace decorative, pe care erau scrise, cu litere înflorite şi vechi, nume pe care Chester nu le mai văzuse vreodată.

Într-adevăr, Chester păru sincer interesat de ele, ridicându-le pe rând pentru a le vedea mai bine şi întrebându-l pe Will cât de vechi erau şi unde anume le descoperise. Încurajat de atitudinea prietenului său, Will continuă să scoată din cutie obiecte, până când îşi etală pe masă absolut toate descoperirile recente. Se lăsă apoi pe spate, urmărind cu atenţie reacţia noului său prieten.

— Dar astea ce sunt? întrebă Chester, atingând cu degetul o grămăjoară de piese metalice foarte ruginite.

— Cuie cu floare. Probabil din secolul al optsprezecelea. Dacă le priveşti cu atenţie, o să vezi că fiecare e diferit, fiindcă erau făcute de mână şi…

Însă, în entuziasmul său, Chester trecuse deja peste cuiele ruginite, căci atenţia îi fusese atrasă de altceva de pe masă.

— Ce grozavă e asta! zise el, ridicând şi răsucind în faţa ochilor o sticluţă de parfum, pentru a lăsa lumina să se joace cu tonurile

sale minunate de mov şi albastru-cobalt. Incredibil că s-a găsit cineva să arunce o asemenea minunăţie.

— Da, nu-i aşa? îl aprobă Will. Poţi s-o iei tu, dacă vrei.

— Nu! făcu Chester, uimit de ofertă.

— Ba da, ia-o! Mai am una, exact ca asta, acasă.

— Hei, e minunat… mulţumesc, zise Chester, care studia sticluţa topit de admiraţie şi nu observă cum pe faţa lui Will apare cel mai larg zâmbet cu putinţă.

Will trăia practic pentru momentele în care putea să-i arate tatălui său ultimele descoperiri, dar acum avea mai mult decât sperase vreodată să găsească – pe cineva de o vârstă cu el, care să pară interesat cu adevărat de roadele muncii sale. Aruncă o privire asupra obiectelor care se îngrămădeau pe masă şi simţi un val de mândrie. Îşi imagina adeseori că el este un fel de călător în timp, care adună tot felul de frânturi de istorie uitată. Pentru Will, trecutul era un loc cu mult mai bun decât realitatea tristă a prezentului. Oftă şi începu să îşi pună la loc descoperirile în cutia de plastic.

— N-am descoperit încă nicio fosilă pe aici… ceva care să fie cu adevărat vechi… dar nu se ştie niciodată când te loveşte norocul, zise el, privind cu speranţă în direcţia tunetelor. Asta-i pasiunea care mă mână.

Capitolul cinci

Dr. Burrows fluiera, legănându-şi servieta în ritmul paşilor săi alerţi. Trecu de colţ exact la 6,30 seara, ca întotdeauna, şi dădu cu privirea de casa lui. Era una dintre nenumăratele locuinţe înghesuite de-a lungul bulevardului Broadlands – o casă cazonă, de fapt o cutie de cărămidă în care abia încăpea o familie cu patru membri. Singurul avantaj era că pe partea aceasta a drumului, în spatele caselor, se întindea o păşune, aşa încât cel puţin din casă aveai o privelişte largă, deschisă, chiar dacă erai forţat să priveşti dintr-o odăiţă în care cu greu ai fi putut arunca un ac.

Dr. Burrows intră în casă şi rămase în hol ca să-şi scoată cărţile vechi şi revistele din servietă. Fiul său îl urmă la scurt timp. Cu o viteză nebunească, Will ţâşni pe bulevard pedalând frenetic, cu hârleţul scânteind în lumina roşie a neoanelor de pe stradă care abia ce se aprinseseră. Făcu slalom cu pricepere printre liniile albe de pe mijlocul drumului şi frână violent, imediat ce trecu de poarta deschisă. Roţile scoaseră un sunet ascuţit, care crescu până ce în sfârşit bicicleta se opri sub o copertină. Descălecă, îşi legă bicicleta cu un lanţ şi intră în casă.

Will era genul de băiat care are nevoie de spaţiu. Prin urmare, putea fi găsit doar arareori în casă, cu excepţia orelor de masă şi de somn, socotindu-şi locuinţa mai degrabă ca pe un hotel, la fel ca mulţi alţi copii de vârsta lui. Singura problemă cu dorinţa lui permanentă de a fi în aer liber era aceea că, din cauză că nu putea să se expună aproape deloc la soare, era pur şi simplu forţat să meargă în subteran de fiecare dată când prindea ocazia. Nu că i-ar fi displăcut, fireşte.

— Salut, tată! zise el scurt către dr. Burrows, încremenit într-o poziţie ciudată chiar în uşa sufrageriei, încă ţinând în mâini servieta deschisă şi privind ceva la televizor.

Dr. Burrows era persoana care avea fără îndoială cea mai mare influenţă asupra vieţii fiului său. Un comentariu oarecare sau o scânteie de informaţie furată de la tatăl său îl puteau inspira pe Will să se angajeze în cele mai extreme şi aventuroase „investigaţii”, care implicau de obicei un volum extrem de mare de săpături. Dr. Burrows reuşea întotdeauna să fie prezent „la momentul potrivit” la toate excavaţiile fiului său, dacă avea vreo bănuială că au o cât de mică importanţă arheologică, dar, în general, prefera să stea cu nasul în cărţile pe care le ţinea în pivniţă, în pivniţa *lui.* Acolo putea să evadeze din viaţa de familie,

lăsându-se furat de vise despre faimoase temple greceşti şi magnifice colosseumuri romane.

— A..., da..., salut, Will, răspunse el pe un ton absent după o pauză lungă, rămânând absorbit de televizor.

Will privi dincolo de tatăl său, către locul în care şedea mama sa, la fel de hipnotizată de program.

— Salut, mamă! zise Will şi plecă fără să aştepte vreun răspuns.

Ochii doamnei Burrows erau pironiţi de ecranul televizorului unde urmăreau o întorsătură ciudată şi aproape ameninţătoare pe care o luaseră evenimentele dintr-o cameră de gardă a unui spital.

— Salut, răspunse ea într-un târziu, deşi Will părăsise deja camera.

Părinţii lui Will se cunoscuseră la universitate, pe când viitoarea doamnă Burrows studia Comunicarea şi era ferm hotărâtă să-şi facă o carieră în televiziune.

Din păcate, televiziunea îi umplea acum zilele dintr-un cu totul alt motiv. Era un telespectator aproape fanatic, jonglând cu programele TV şi folosind două videorecordere în cazul în care emisiunile ei favorite, atât de numeroase, se suprapuneau.

Dacă e să ne închipuim un instantaneu al unei persoane, prima imagine care ne vine în minte atunci când ne gândim la persoana respectivă, atunci portretul doamnei Burrows ar fi înfăţişat-o stând lungită în fotoliul preferat, având pe un braţ al acestuia un şir ordonat de telecomenzi, şi odihnindu-şi picioarele pe un taburet ticsit cu pagini de programe TV rupte din ziare. Aşa îşi petrecea timpul, zi după zi, săptămână după săptămână, înconjurată de un talmeş-balmeş de casete video, îngheţată parcă în lumina pâlpâitoare a micului ecran şi mişcând din când în când un picior, ca şi cum ar fi vrut să le dea de ştire celor din jur că e încă în viaţă. Sufrageria, care era domeniul ei, era ticsită cu mobilier care prinsese şi zile mai bune: un amestec de scaune ciudate de lemn, vopsite în nuanţe de mov şi turcoaz, două fotolii desperecheate, cu huse care fuseseră odată albastre, acum decolorate şi lălâi, şi o canapea şubredă şi jerpelită, toate fiind obiecte pe care ea şi dr. Burrows le moşteniseră în decursul anilor.

Ca în fiecare seară, Will se duse direct la bucătărie, mai exact la frigider. Când îi deschise uşa, vorbi, fără a arunca însă vreo privire celeilalte persoane din încăpere, căreia îi remarcase prezenţa:

— Bună, surioară! Ce avem de mâncare? Mor de foame!

— A, s-a întors omul noroaielor, îi răspunse Rebecca. Aveam eu o presimţire că e timpul să apari.

Fata împinse uşa frigiderului, închizând-o, ca să-l împiedice pe fratele ei să-şi bage nasul înăuntru şi, mai înainte ca el s-apuce să protesteze, îi aruncă un pachet gol în braţe.

— Pui cu sos dulce-acrişor, orez şi ceva legume. Ofertă specială în supermarket, două la preţ de unul.

Will se uită la poza de pe pachet şi, fără comentarii, i-l dădu înapoi.

— Şi cum merge cu ultimele săpături? întrebă ea, chiar în clipa în care cuptorul cu microunde scoase un *bing.*

— Nu strălucit – ne-am împotmolit la un strat de gresie.

— Ne-am? percută Rebecca, aruncându-i o privire iscoditoare, în timp ce scotea farfuria din cuptorul cu microunde. Sunt sigură că ai zis *ne-am,* Will. Doar nu vrei să spui că şi tata sapă cu tine, nu-i aşa? Cel puţin nu în timpul programului de la muzeu.

— Nu. Chester, un coleg de la şcoală, îmi dă o mână de ajutor.

Rebecca tocmai pusese o a doua farfurie în cuptorul cu microunde şi aproape că îşi prinse degetele în uşă când o închise.

— Vrei să zici că ai rugat pe cineva să te ajute? Păi, asta-i o premieră! Parcă n-aveai încredere în nimeni când venea vorba de „proiectele” tale.

— Nu, de obicei n-am încredere, dar Chester e băiat bun, răspunse Will, puţin surprins de interesul manifestat de sora sa. M-a ajutat mult.

— Nu ştiu prea multe despre el, decât că i se spune…

— Ştiu cum i se spune, o întrerupse Will tăios. Rebecca avea doisprezece ani, cu doi ani mai mică decât

Will, dar nici că s-ar fi putut să fie mai diferită de el – era slabă şi destul de scundă pentru vârsta ei, în comparaţie cu statura robustă a fratelui său. Cu părul închis la culoare şi pielea smeadă, nu era deranjată de expunerea la soare nici măcar în miezul verii, atunci când pielea lui Will s-ar fi înroşit şi ar fi început să-l usture în doar câteva minute.

Fiind atât de deosebiţi unul de celălalt, nu doar ca înfăţişare, ci şi ca temperament, viaţa lor de acasă părea mai degrabă un armistiţiu fragil, fiecare arătând doar un interes trecător faţă de pasiunile celuilalt.

La ei nu se întâmpla să iasă la plimbare cu familia, cum se întâmpla pe la alţii, fiindcă şi părinţii lor aveau, la rândul lor, gusturi complet diferite. Will îl însoţea adesea pe tatăl său în expediţii, de obicei pe coasta de sud, mai ales la Lyme Regis, unde

căutau fosile în locurile în care se produseseră recent alunecări de teren.

Rebecca, pe de altă parte, îşi organiza singură timpul liber, de regulă făcând excursii în natură – unde şi ca să facă ce, Will nu ştia şi nici nu-i păsa. Iar în rarele ocazii în care doamna Burrows se aventura să iasă din casă, nu făcea decât să bântuie prin magazinele din West End sau să meargă să vadă cele mai noi filme.

În seara aceea, ca în mai toate celelalte, părinţii stăteau cu mâncarea în poală urmărind o comedie din anii 70, care se difuza destul de des, dar care părea să-l încânte pe dr. Burrows. Nimeni nu vorbi în timpul mesei, cu excepţia doamnei Burrows care mormăi la un moment dat „bun… e tare bun" – fără să fie clar dacă aprecia puiul preparat la microunde sau finalul comediei, însă nimeni nu se obosi să o întrebe.

După ce-şi înfulecă mâncarea, Will părăsi camera fără vreun cuvânt, îşi puse farfuria lângă chiuveta din bucătărie şi porni apoi pe scări, cărând după el un sac de pânză cu obiectele de curând descoperite. Al doilea părăsi încăperea dr. Burrows, care intră şi el în bucătărie să-şi aşeze farfuria pe masă. Deşi nu terminase de mâncat, Rebecca îl urmă îndeaproape.

— Tată, sunt două facturi de plătit. Cecurile sunt acolo, pe masă.

— Avem destui bani în cont? întrebă el, în timp ce-şi aşternea semnătura în josul cecurilor, fără să citească sumele.

— Ţi-am spus săptămâna trecută. Am obţinut o reducere la asigurarea pentru casă. Am economisit câţiva bănuţi.

— Aşa… foarte bine. Mulţumesc, zise dr. Burrows, luându-şi farfuria şi întorcându-se hotărât către maşina de spălat vase.

— Nu, las-o acolo! zise Rebecca, pe un ton cam repezit, păşind protector în faţa maşinii de spălat vase.

Îl prinsese săptămâna trecută încercând să programeze mult iubitul ei cuptor cu microunde – apăsa cu furie pe butoane, la întâmplare, de parcă ar fi încercat să spargă un cod secret. De atunci, ea scotea din priză toate aparatele importante din bucătărie.

După ce tatăl ei părăsi bucătăria, Rebecca băgă cecurile în plicuri şi se aşeză ca să întocmească o listă de cumpărături pentru a doua zi. Deşi nu avea decât doisprezece ani, ea era motorul, sursa de energie a căminului lor. Luase asupra ei nu numai cumpărăturile, ci şi pregătirea meselor, supravegherea femeii care

venea la curăţenie şi aproape tot ceea ce ar fi trebuit să fie responsabilitatea părinţilor, într-o gospodărie obişnuită.

Dacă am spune că Rebecca era meticuloasă ar însemna să o subestimăm profund. O listă a cumpărăturilor, afişată în bucătărie, cuprindea toate proviziile de care aveau nevoie în următoarele două săptămâni. Ţinea întotdeauna facturile şi bilanţurile financiare ale familiei îndosariate cu grijă şi etichetate, într-un dulap din bucătărie. Singurele dăţi în care funcţionarea gospodăriei începea să scârţâie erau cele când Rebecca lipsea. Atunci, Will şi părinţii săi erau nevoiţi să subziste cu mâncarea pe care le-o lăsa Rebecca în frigider, servindu-se când aveau chef şi cu delicateţea unei haite de lupi hămesiţi. După aceste absenţe, Rebecca se întorcea şi punea iarăşi ordine în toate cele, fără a protesta, ca şi cum ar fi acceptat că menirea ei în viaţă era să cureţe după ceilalţi membri ai familiei.

În sufragerie, doamna Burrows apăsă pe butonul unei telecomenzi pentru a-şi începe obişnuitul maraton nocturn de seriale şi talk-show-uri, în timp ce Rebecca făcea curat în bucătărie. Pe la ora nouă, îşi încheiase deja treburile casnice şi, stând la jumătatea de masă care nu era ocupată de nenumăratele căni de cafea cu care dr. Burrows îi tot promitea că avea să facă ceva, îşi terminase şi temele. Hotărî că e timpul să se ducă la culcare, luă un teanc de prosoape curate sub braţ şi urcă scările. Trecând pe lângă baie, se opri puţin, fiindcă aruncă din întâmplare o privire înăuntru. Will stătea în genunchi, admirându-şi noile descoperiri, pe care le spăla de noroi folosind periuţa de dinţi a doctorului Burrows.

— Ia uite la asta! zise el cu mândrie, ridicând un săculeţ mic, din piele putrezită, care împroşca apă murdară în toată baia.

Cu multă grijă, deschise săculeţul fragil şi scoase din el câteva pipe de lut.

— De obicei găseşti numai câte o piesă rătăcită... aruncată probabil de vreun ţăran. Dar uită-te la astea! Niciuna nu e spartă. Sunt perfecte, ca în ziua în care au fost făcute... gândeşte-te... cu atâţia ani în urmă, în secolul al optsprezecelea.

— Drăguţ, zise Rebecca fără să pară nici măcar vag interesată.

Dându-şi părul pe spate, dispreţuitoare, îşi continuă drumul pe palier până la uscător, în care puse prosoapele, apoi intră în camera ei, închizând uşa ferm.

Will oftă şi-şi reluă studiul descoperirilor, preţ de încă vreo câteva minute, apoi le adună din baia totuna de noroi şi le duse cu grijă în dormitorul său. Aici aranjă artistic pipele şi săculeţul de

piele, din care încă picura apa, alături de celelalte comori dezgropate de-a lungul timpului, pe rafturile care acopereau în întregime unul dintre pereţii camerei sale – muzeul lui, cum o numea el.

Dormitorul lui Will dădea în spatele casei şi trebuie să fi fost aproape ora două din noapte când se trezi, din cauza unui zgomot care venea din grădină.

— O roabă? se miră el, identificând zgomotul imediat ce deschise ochii. O roabă încărcată?

Se furişă din pat şi se duse la fereastră. În grădina scăldată de lumina lunii, desluşi o siluetă întunecată care împingea o roabă pe cărare. Se frecă la ochi, încercând să vadă mai bine.

— Tata! îşi spuse el, recunoscându-i înfăţişarea şi zărind o sclipire a lunii în ochelarii bine cunoscuţi.

Intrigat, Will îl urmări pe tatăl său cum ajunge în fundul grădinii şi trece prin spărtura din gardul viu, ieşind pe câmp. Acolo, Will îl pierdu din vedere, în spatele unor copaci.

— Oare ce face? se întrebă Will.

Dr. Burrows avusese dintotdeauna ore de lucru ciudate, din pricina frecventelor pauze de somn de la muzeu, dar chiar atâta activitate era neobişnuită, şi pentru el.

Will îşi aminti cum, la începutul anului, îl ajutase pe tatăl său să sape şi să coboare cu aproape un metru pardoseala pivniţei. Turnaseră apoi o placă nouă de beton, ca să mărească spaţiul. Apoi, după vreo lună, dr. Burrows avusese ideea să sape o ieşire din pivniţă către grădină, montând şi o uşă nouă, fiindcă, dintr-un motiv sau altul, hotărâse că avea nevoie şi de o altă intrare în sanctuarul său de sub casă.

Din câte ştia Will, modificările se terminaseră aici, dar tatăl său putea fi destul de imprevizibil. Will simţi înţepătura dudei – cu ce se ocupa tatăl său de trebuia să fie atât de secretos şi de ce nu-l rugase pe el să-l ajute?

Încă ameţit de somn şi furat imediat de gândurile la propriile excavaţii, Will uită pentru moment de întâmplare şi se întoarse în pat.

Capitolul şase

A doua zi, după ore, Will şi Chester şi-au reluat munca în tunel. Will se întorcea de la descărcatul pământului cu roaba plină ochi cu găleţi goale, hodorogind până la capătul tunelului, unde Chester ataca furios stratul de piatră.

— Cum merge? îl întrebă Will.

— Deloc mai uşor, asta-i sigur, îi răspunse Chester, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu mâneca murdară şi întinzându-şi praful pe toată faţa.

— Stai puţin, lasă-mă să mă uit şi eu. Tu ia o pauză.

— Bine.

Will lumină cu lămpaşul suprafaţa de piatră, formată din straturi maronii şi galbene, găurite ici-colo de vârful târnăcopului şi oftă zgomotos.

— Cred că ar trebui să ne oprim şi să se ne mai gândim un pic cum să facem. N-are rost să ne spargem capetele de zidul ăsta de gresie. Hai să bem nişte apă!

— Da, bună idee, răspunse Chester, recunoscător.

Merseră până în camera principală, unde Will îi întinse lui Chester o sticlă.

— Mă bucur că ai fost de acord să mai sapi. Te fură treaba asta, nu-i aşa? îi zise lui Chester, care-şi odihnea privirile undeva pe la mijlocul încăperii.

Chester se uită la el.

— Păi, da şi nu, ca să fiu sincer. Ţi-am promis că te ajut să străpungi stânca, dar după asta, nu mai ştiu. M-au durut foarte tare braţele astă-noapte.

— Ei, o să te obişnuieşti şi, în plus, ai talent la arheologie.

— Crezi? se lumină Chester.

— N-am nicio îndoială. Într-o bună zi, o să fii aproape la fel de bun ca mine!

Chester îl lovi în joacă în umăr şi râseră amândoi, dar când râsul se stinse, faţa lui Will deveni foarte serioasă.

— Ce-i? întrebă Chester.

— Va trebui să reconsiderăm problema. Vâna de gresie s-ar putea să fie pur şi simplu prea groasă ca să putem s-o străpungem. Will îşi împleti degetele şi îşi puse mâinile pe creştetul capului, gest pe care îl împrumutase de la tatăl său. Ce-ai zice... să încercăm s-o luăm pe sub ea?

— Pe sub ea? N-o să ajungem prea jos?

— Nu. Am săpat altădată chiar şi mai adânc.

— Când?

— Câteva dintre tunelele mele au coborât cu mult sub nivelul ăstuia, zise Will, în doi peri. Ştii, dacă săpăm pe sub gresie, am putea s-o folosim, fiindcă e un strat solid, ca plafon al noului tunel. Poate că nici nu vom avea nevoie de stâlpi.

— Fără stâlpi? întrebă speriat Chester.

— O să fie foarte trainic.

— Şi dacă nu va fi? Dacă se prăbuşeşte peste noi? stărui Chester, extrem de nefericit.

— Îţi faci prea multe griji. Vino, hai să continuăm!

Will luase deja o decizie şi intrase în tunel, când Chester îi strigă:

— Hei, dar de ce ne rupem spinările cu asta…? Adică… e ceva pe vreunul dintre planuri? Care-i scopul?

Vorbele lui îl luară prin surprindere pe Will, care avu nevoie de câteva secunde ca să-i răspundă.

— Nu, nu e nimic marcat pe planurile de la îmbunătăţiri funciare sau pe hărţile din arhiva tatei, recunoscu el. Apoi trase adânc aer în piept şi se întoarse spre Chester. Săpatul este scopul…

— Deci tu crezi că ar fi ceva îngropat aici? stărui Chester repede. Precum chestiile alea din vechile gropi de gunoi despre care mi-ai povestit?

Will clătină din cap.

— Nu. Fireşte că descoperirile sunt grozave, dar asta e mult mai important, zise el, fluturându-şi mâna într-un gest extravagant.

— Asta… ce?

— Toată asta, răspunse Will, cuprinzând cu privirea pereţii şi apoi tavanul tunelului în care stăteau. Nu simţi? Fiecare lopată de pământ scoasă e ca şi cum ai face un pas înapoi în timp. Făcu o pauză, zâmbind unui gând. Acolo unde nimeni n-a mai pus piciorul de veacuri… sau poate chiar n-a ajuns niciodată[1].

— Deci n-ai nicio idee ce ar putea fi aici? întrebă Chester.

— Absolut niciuna, dar n-am de gând să mă recunosc învins de o fâşie de gresie, îi răspunse Will hotărât.

Chester era încă nedumerit.

---

[1] Parafrază a replicii „Where no one has gone before”, a căpitanului Picard din serialul *Start Trek – Next Generation.*

— Numai că… mă gândeam că, dacă tot nu urmărim ceva anume, de ce să nu continuăm pur şi simplu în celălalt tunel?

Will clătină din nou din cap, însă fără a oferi altă explicaţie.

— Dar ar fi cu mult mai uşor, zise Chester, pe un ton care îi trăda exasperarea, de parcă ar fi ştiut deja că n-avea să capete vreun răspuns logic de la Will. De ce nu?

— Am o presimţire, îi tăie vorba Will, care dispăru în tunel înainte ca Chester să mai poată scoate vreun cuvânt.

Acesta ridică din umeri şi întinse mâna după târnăcop.

— E nebun! Dar şi eu sunt nebun de legat. Ce mama naibii caut eu aici? bombăni el pentru sine. Aş putea să fiu acasă… aşezat la PlayStation… la căldurică şi la loc uscat. Îşi privi hainele muiate de noroi. Nebun de legat, repetă el de vreo câteva ori.

Dr. Burrows petrecea o zi la fel ca toate celelalte. Se întinsese confortabil în scaunul de dentist, cu un ziar împăturit în poală şi era pe punctul de a-şi începe puiul de somn de după-amiază, când uşa muzeului se deschise larg, împinsă cu forţă. Joe Carruthers, fost maior în armata regală, păşi cu hotărâre înăuntru şi îşi roti ochii prin încăpere până îl descoperi pe dr. Burrows, al cărui cap se clătina deja somnoros în scaunul de dentist.

— Scularea, Burrows! tună el, aproape savurând reacţia celuilalt, care tresări violent.

Joe Carruthers, veteran din cel de-al Doilea Război Mondial, nu-şi pierduse nimic din purtarea milităroasă, nici din bruscheţe. Dr. Burrows îl botezase, nu tocmai amical, „Joe Ananasul” din cauza nasului său foarte roşu şi borcănat, care ar fi putut fi rezultatul unei răni căpătate pe front sau, aşa cum suspecta dr. Burrows, se datora mai degrabă consumului excesiv de gin. Era surprinzător de sprinten pentru un om trecut de şaptezeci de ani şi obişnuia să vorbească foarte tare. De asemenea, era ultima persoană pe care avea chef să o vadă dr. Burrows.

— Drepţi, Burrows! Am nevoie să vii şi să analizezi ceva pentru mine, dacă ai un moment liber. Dar sigur ai, că văd că nu te speteşti cu treaba pe aici, nu-i aşa?

— A, nu, îmi pare rău, domnule Carruthers, nu pot lăsa muzeul nepăzit. La urma urmei, sunt în timpul programului, zise dr. Burrows pe un ton lenevos, abandonându-şi fără nicio plăcere ultimele rămăşiţe de somn.

Joe Carruthers continuă să răcnească la el din partea cealaltă a încăperii.

— Hai, omule, asta e o îndatorire *specială,* mă-nţelegi? Am nevoie de părerea ta! Fiică-mea şi noul ei soţior şi-au cumpărat o casă, puţin mai în spate de Highstreet. Au făcut nişte reparaţii în bucătărie, când au găsit ceva… ceva ciudat.

— Ciudat în ce sens? întrebă dr. Burrows, încă iritat de vizita celuilalt.

— O gaură ciudată în podea.

— Şi nu e treaba constructorilor s-o rezolve?

— Nu e genul ăla, bătrâne! Nu e deloc genul ăla.

— Cum adică? întrebă dr. Burrows, căruia i se trezi curiozitatea.

— Mai bine ai veni să arunci un ochi tu însuţi, bătrâne! Mă gândesc că tu ştii totul despre trecutul locurilor ăstora. Imediat m-am gândit la tine. Eşti cel mai indicat pentru treaba asta şi i-am spus-o şi lui Penny. „Flăcăul ăsta chiar ştie totul despre chestiile astea”, aşa i-am spus.

Dr. Burrows fu măgulit de ideea că era privit ca un expert în istoria locală, aşa încât se ridică şi-şi îmbrăcă sacoul, înfoindu-se în pene. Încuie muzeul şi apoi porni alături de Joe Ananasul într-un marş forţat pe Highstreet. Curând, cotiră pe strada Jekyll. Joe Ananasul vorbi abia după ce mai dădură un colţ, spre Piaţa Martineau.

— Ai dracului câini – oamenii n-ar trebui să-i lase liberi să alerge aşa, mârâi el, mijindu-şi ochii miopi spre câteva hârtii pe care vântul le mâna peste stradă, în depărtare. Ar trebui ţinuţi în lanţ!

Ajunseră repede la casa cu pricina.

La numărul 23 era o casă cu terasă, prin nimic diferită de celelalte care se aliniau pe cele patru laturi ale pieţei, construită din cărămizi, în stilul georgian timpuriu tipic. Deşi fiecare proprietate era îngustă, cu doar o fâşie subţire de grădină în spate, dr. Burrows le admira întotdeauna când se întâmpla să ajungă prin zonă şi se bucura că are acum şansa să intre în una dintre ele.

Joe Ananasul bătu în uşa cu patru panouri în stil georgian, cu destulă forţă cât s-o doboare la pământ, făcându-l pe dr. Burrows să tresară la fiecare izbitură. La uşă răspunse o tânără a cărei faţă se lumină la vederea tatălui ei.

— Bună, tată. Deci l-ai convins să vină. Se întoarse către dr. Burrows cu un zâmbet studiat. Vă rog, poftiţi în bucătărie. E un pic cam dezordine, dar o să pun imediat ceainicul pe foc, zise ea, închizând uşa în urma lor.

Dr. Burrows îl urmă pe Joe Ananasul care tropăia nepăsător peste foliile pline de praf întinse pe coridorul întunecat, al cărui tapet fusese cojit doar pe jumătate de pe pereţi.

Ajunşi în bucătărie, fiica lui Joe Ananasul se întoarse către dr. Burrows.

— Îmi pare rău, ce lipsă de cuviinţă, nu m-am prezentat. Numele *meu* e Penny *Hanson* – cred că ne-am mai întâlnit, zise ea, accentuând cu mândrie noul său nume de familie.

Preţ de un moment extrem de stânjenitor, dr. Burrows păru atât de năucit de spusele ei, încât femeia roşi jenată şi murmură ceva despre ceai, în vreme ce dr. Burrows, indiferent la stinghereala ei, începu să inspecteze încăperea. Fusese şpăcluită şi i se scosese tencuiala până la cărămidă. Dar existau o chiuvetă nouă şi câteva module de bucătărie, pe jumătate montate, de-a lungul unui perete.

— Ne-am gândit c-ar fi mai bine să renunţăm la coşul căminului, ca să ne eliberăm acolo un spaţiu pentru servit micul dejun, zise Penny, arătând către peretele opus celui pe care se găseau modulele. Arhitectul ne-a spus că avem nevoie doar de o gaură în tavan, zise ea arătând către o deschizătură în care dr. Burrows putu să observe un tub nou de metal. Dar când constructorii au demolat vechiul şemineu de cărămidă, s-a dărâmat şi peretele din spate şi au dat de asta! L-am sunat pe arhitectul nostru, dar nu mi-a răspuns încă.

În spatele fostului cămin, o movilă de cărămizi mânjite de funingine indica locul unde fusese zidul de sprijin. Când acesta căzuse, dincolo de el apăruse un gol destul de mare, cât o cabină de confesional.

— Asta e neobişnuit! Un şemineu cu horn dublu? îşi spuse dr. Burrows, aproape imediat răspunzându-şi printr-o serie de nu-uri, în timp ce clătina din cap.

Se dădu mai aproape şi privi în jos. În podea se deschidea o răsuflătoare de aproximativ o jumătate de metru pe un metru.

Păşind printre cărămizile de pe jos, se ghemui la marginea deschizăturii şi privi în jos.

— Ăăă..., aveţi vreo lanternă la îndemână? întrebă el.

Penny îi dădu o lanternă, iar dr. Burrows lumină cu ea în jos prin deschizătură.

— Are ziduri de cărămidă de pe la începutul secolului al optsprezecelea, aş zice eu. Se pare că a fost construit cam în aceeaşi perioadă cu casa, murmură el în barbă, în timp ce Joe Ananasul şi fiica lui îl priveau cu atenţie. Dar la ce naiba foloseşte?

Cel mai straniu era că, deşi se aplecase mult şi privise drept în jos, nu putea vedea unde se termină.

— Aţi verificat cât e de adânc? o întrebă el pe Penny, în timp ce se ridica.

— Cu ce? îi replică ea, cu o simplitate dezarmantă.

— Pot să iau asta? întrebă dr. Burrows, ridicând o jumătate de cărămidă din grămada căminului dărâmat.

Femeia aprobă cu un semn, iar el se întoarse spre gaură, gata să-i dea drumul înăuntru.

— Acum ascultaţi! zise el, dând drumul cărămizii prin răsuflătoare.

O auziră lovindu-se de pereţi în timp ce cădea, iar sunetele deveniră din ce în ce mai stinse până când se transformară în ecouri slabe, îndepărtate, pe care le mai auzea doar dr. Burrows, îngenuncheat lângă deschizătură.

— Oare…? începu Penny.

— Şşş! şuieră nepoliticos dr. Burrows, făcând-o să tresară când ridică mâna la ea.

După câteva clipe, întoarse capul şi se încruntă către Joe Ananasul şi Penny:

— N-am auzit-o aterizând, anunţă el. Pare-se că s-a lovit la nesfârşit de pereţi. Cum… cum se poate să fie *atât* de adâncă?

Apoi, ignorând total pericolul, se aşeză pe pardoseală şi-şi vârî capul şi umerii cât mai mult în răsuflătoare, sondând întunericul de dedesubt cu lanterna în mâna întinsă. Îngheţă brusc şi începu să pufnească zgomotos.

— Nu se poate!

— Ce anume, Burrows? întrebă Joe Ananasul. Ai ceva de raportat?

— Probabil că mă înşel, dar aş putea jura că simt un curent de aer venind de jos, zise dr. Burrows, scoţându-şi capul din deschizătură. Nu am idee cum se poate una ca asta – dacă nu cumva întregul cartier a fost construit cu un fel de sistem de ventilaţie întins de la o casă la alta. Dar nu-mi pot imagina în ruptul capului în ce scop. Cel mai ciudat, zise el, rostogolindu-se pe spate şi luminând cu lanterna deasupra găurii, e că răsuflătoarea pare să continue în sus, chiar pe lângă horn. Presupun că prelua şi o parte din fumul de aici şi îl ducea către acoperiş.

Ceea ce dr. Burrows nu le spuse – nu îndrăznea să le spună, fiindcă li s-ar fi părut mult prea straniu – era că simţise din nou

mirosul acela ciudat de mucezeală: acelaşi iz pe care îl remarcase când se ciocnise de *omul-cu-pălărie,* cu o zi înainte.

În tunel, Will şi Chester făceau în sfârşit progrese. Săpau deja de ceva vreme în pământul de sub stratul de gresie, când vârful târnăcopului lui Will lovi în ceva tare.

— La naiba! Să nu-mi spui că piatra coboară şi până aici! strigă el, exasperat.

Chester îşi abandonă imediat roaba şi veni în fugă, din camera principală.

— Ce s-a întâmplat, Will? întrebă el, surprins de izbucnirea celuilalt.

— Rahat, rahat, rahat!… strigă Will, izbind violent cu târnăcopul în obstacolul nevăzut.

— Ce? Ce e? strigă şi Chester, speriat fiindcă nu-l mai văzuse niciodată pe Will să-şi piardă cumpătul în aşa hal – parcă era posedat.

Băiatul îşi intensifică însă atacul cu târnăcopul, izbind sălbatic suprafaţa rocii. Chester trebui să se tragă un pas în lături, pentru a se feri de târnăcop şi de torentele de pământ şi de pietre pe care le arunca în spate.

Brusc, Will se opri şi rămase tăcut. Apoi, punând deoparte târnăcopul, se lăsă în genunchi şi începu să scormonească frenetic cu mâinile goale, în faţa lui.

— Ei bine, uită-te la asta!

— La ce să mă uit?

— Vino şi vezi! zise Will, cu răsuflarea tăiată.

Chester se târî lângă el şi văzu ceea ce-l stârnise în asemenea hal pe prietenul său. Acolo unde Will dăduse pământul la o parte, se vedeau câteva rânduri de cărămizi dintr-un zid care pornea de sub stratul de gresie. Târnăcopul lui Will scosese deja câteva din primul rând.

— Dar dacă e vreun canal de scurgere, vreun tunel de cale ferată sau altceva de genul ăsta? Eşti sigur că avem voie să facem asta? întrebă Chester, îngrijorat. Poate că e de la alimentarea cu apă. Nu-mi miroase a bine!

— Linişteşte-te, Chester. Nu e trecut nimic pe hărţi în zona asta. Suntem la marginea oraşului vechi, nu-i aşa?

— Aşa-i, zise Chester şovăielnic, neştiind unde voia să ajungă prietenul său.

— Deci, aici nu s-a construit nimic în ultimii o sută, o sută cincizeci de ani – prin urmare e puţin probabil să fie un tunel de

cale ferată, chiar şi unul uitat, care să treacă pe aici. M-am uitat pe toate hărţile vechi împreună cu tata. Cred că ar putea fi un canal, dar dacă te uiţi la curbura peretelui de cărămidă acolo unde întâlneşte gresia, suntem probabil aproape de vârful său. Ar putea să fie doar peretele pivniţei unei case vechi – sau vreo fundaţie, dar mă întreb cum se face că e construită *sub* stratul de gresie. Foarte ciudat.

Chester se dădu vreo doi paşi îndărăt, fără să spună nimic, în timp ce Will îşi reluă eforturile preţ de câteva minute, după care se opri brusc, conştient că prietenul său încă ezita, nervos, în spatele său. Se întoarse şi oftă cu resemnare.

— Bine, Chester. Dacă asta te face mai fericit, o să ne oprim pentru astăzi şi o să vorbesc cu tata, diseară, să văd ce spune şi el.

— Da. Aş prefera să o faci, Will. Ştii tu... pentru orice eventualitate.

Dr. Burrows îşi luă la revedere de la Joe Ananasul şi de la fiica acestuia, promiţându-le că va afla din arhivele locale tot ceea ce se poate despre casă şi arhitectura ei. Îşi privi ceasul şi se încruntă. Ştia că nu e bine să lase muzeul închis atâta vreme, dar vroia să mai verifice ceva înainte de a se întoarce.

Dădu roată pieţei de câteva ori, examinând casele de pe toate cele patru laturi. Toate fuseseră construite în aceeaşi perioadă şi erau identice. Dar ceea ce-l frământa era ideea că s-ar fi putut să fie toate străbătute de conductele acelea misterioase. Traversă strada şi, după ce trecu printr-o poartă, ajunse în piaţa care era pavată doar în centru, pe margini având brazde de iarbă şi tufe de trandafiri neîngrijite. Din mijlocul pieţei putea vedea mai bine acoperişurile şi, cu degetul întins, încercă să numere câte coşuri erau pe fiecare dintre ele.

— Nu se verifică, mormăi el. Foarte ciudat, într-adevăr. Se întoarse, părăsi piaţa şi ajunse la muzeu chiar la timp pentru ora închiderii.

Capitolul şapte

În puterea nopţii, Rebecca urmărea de la o fereastră de la etaj o siluetă întunecată care se plimba în sus şi-n jos pe stradă, în faţa locuinţei familiei Burrows. Umbra, ale cărei trăsături erau ascunse de gluga unui hanorac şi de o şapcă de baseball, arunca priviri furişe în ambele sensuri ale străzii, comportându-se mai degrabă ca o vulpe decât ca un om. Convinsă că n-o vedea nimeni, se aplecă asupra sacilor de gunoi, îl apucă pe cel mai plin, îi făcu o gaură şi începu să cotrobăie prin conţinutul lui cu ambele mâini.

— Chiar credeai că-s aşa de proastă? murmură Rebecca, iar respiraţia ei aburi geamul de la fereastra dormitorului.

Nu era nici pe departe îngrijorată. În urma atenţionărilor privind frecventele furturi de identitate din zona Highfield, distrusese cu meticulozitate orice scrisoare oficială, extras de cont bancar sau de carte de credit – de fapt, orice hârtie care conţinea detaliile personale ale familiei ei.

În graba sa de a găsi ceva, omul scotea cu pumnii gunoiul din sac. Cutii goale de conserve, ambalaje de la mâncare şi mai multe sticle zăceau împrăştiate pe peluză. Necunoscutul înşfăcă un teanc de hârtii şi le apropie de faţă, rotindu-le în mâini în timp ce le cerceta în lumina slabă a becurilor de pe stradă.

— Haide, îl provocă ea pe răufăcător. Dă-ţi silinţa!

Ştergând grăsimea şi zaţul de cafea de pe o bucată de hârtie, omul se răsuci în loc, ca să o poată vedea mai bine în lumina celui mai apropiat bec.

Rebecca îl privi cum citeşte agitat hârtia şi apoi zâmbi, când el îşi dădu seama că nu avea nicio valoare. Silueta îşi arcui braţul într-un gest de dezgust şi aruncă foaia de hârtie.

Rebecca se săturase. Stătuse pitită, privind pe lângă canatul ferestrei, dar acum se ridică în picioare şi trase brusc perdelele.

Omul de jos zări mişcarea de la fereastră şi se uită iute într-acolo. O văzu pe fată şi îngheţă, apoi, întorcându-se în dreapta şi-n stânga pentru a verifica ambele capete ale străzii, se îndepărtă fără grabă, privind înapoi spre Rebecca, de parcă ar fi provocat-o să sune la poliţie.

Fata îşi încleştă pumnii mici într-un gest de furie, ştiind că ea era cea care urma să cureţe, dimineaţa, mizeria lăsată în urmă de necunoscut. Mai avea pe cap încă o treabă de făcut!

Trase la loc perdelele, plecă de la fereastră şi ieşi din dormitor, pe coridor. Se opri, ascultând; se auzeau mai multe sforăituri

sonore. Picioarele Rebeccăi, afundate în papuci de casă, se întoarseră către uşa dormitorului mare, de unde recunoscu imediat zgomotul familiar. Doamna Burrows dormea. În răstimpul care urmă, îşi ciuli urechea şi mai mult, până când reuşi să desluşească şi răsuflarea prelungă şi nazală a tatălui ei. Îşi aplecă apoi capul către dormitorul lui Will, ascultând din nou până când auzi clar ritmul respiraţiei mai rapide şi mai superficiale a fratelui ei.

— Da, şopti ea, schiţând din cap un gest de mulţumire Toată lumea dormea dusă. Se simţi imediat în largul ei.

Acesta era momentul acela în care casa îi aparţinea şi putea face orice voia. O acalmie, înainte de trezirea lor şi reînceperea haosului. Îşi îndreptă umerii şi păşi fără zgomot până la uşa lui Will, ca să se uite înăuntru.

Nu se mişca nimic. Umblând ca o umbră prin cameră, fata se apropie de marginea patului. Stătu acolo un moment, privind spre fratele ei. Dormea pe spate, ţinându-şi braţele întinse fără griji deasupra capului. În lumina palidă a lunii care se strecura printre draperiile întredeschise, îi studie faţa. Se apropie şi mai mult, până când ajunse chiar lângă el.

— Ia uite la el! N-are nicio grijă, gândi ea şi se aplecă deasupra patului. Simţi imediat un iz cunoscut.

Ochii fetei îl cercetară repede pe băiatul adormit şi se opriră asupra mâinilor.

— Noroi!

Mâinile îi erau pline de noroi. Nu se mai ostenise să se spele pe mâini înainte de culcare şi, mai rău, se scobise şi în nas în timpul somnului.

— Câine murdar! şopti ea încet.

Vorbele ei îl deranjară pe băiatul adormit, care îşi întinse braţele şi îşi mişcă degetele. Inconştient de prezenţa fetei, Will scoase un sunet grav, mulţumit, din gât, foindu-se puţin înainte de a se linişti din nou.

— Eşti o risipă de spaţiu locativ! şopti ea într-un final, apoi se întoarse către ungherul în care fratele ei îşi aruncase hainele mizerabile direct pe podea.

Le adună în braţe şi părăsi camera, ducându-se la coşul de rufe din nuiele împletite, care stătea într-un colţ al palierului. Pipăind buzunarele în timp ce îndesa hainele în coş, fata dădu peste o bucată de hârtie, pe care o despături, dar nu o putu citi în lumina aceea slabă. „Probabil numai prostii”, gândi ea, îndesând-o în buzunarul pijamalei. Când îşi scoase mâna din buzunar, îşi agăţă o

unghie în materialul scămoşat. Îşi roase cu atenţie marginea ferfeniţită a unghiei şi se grăbi spre dormitorul părinţilor ei. Ajunsă acolo, se concentră să calce numai în zonele despre care ştia cu siguranţă că nu scârţâie parchetul de sub covorul vechi şi tocit, ca să nu-şi trădeze prezenţa.

Îşi privi părinţii exact în acelaşi fel în care se uitase la Will, ca şi cum ar fi încercat să le citească gândurile. După câteva minute, Rebecca hotărî că văzuse destul şi luă cana doctorului Burrows de pe măsuţa de lângă pat, adulmecând-o. Băuse din nou Horlicks[1], în care adăugase puţin coniac. Ţinând cana în mână, Rebecca ieşi în vârful picioarelor din cameră şi coborî la bucătărie, găsindu-şi cu uşurinţă drumul prin întunericul din casă. Aşeză cana în chiuvetă, apoi se întoarse în hol. Aici se opri, îşi înclină din nou capul într-o parte, închise ochii şi ascultă.

— Atâta linişte, atâta pace! gândi ea. Ar trebui să fie mereu aşa.

Ca în transă, rămase câteva minute în poziţia aceea, nemişcată, până când, într-un final, trase adânc aer pe nas, îl ţinu în plămâni pentru câteva secunde şi apoi îl eliberă pe gură.

De la etaj, se auzi o tuse înfundată. Rebecca privi cu resemnare în direcţia scărilor. Vraja se rupsese. Gândurile i se risipiseră.

— Aşa m-am săturat de toate astea, zise ea cu amărăciune.

Se îndreptă către uşa din faţă, scoase lanţul de siguranţă şi se duse în sufragerie. Draperiile erau trase în lături, oferindu-i priveliştea grădinii din spate, împestriţată cu pete schimbătoare de lumină argintie. Fără a-şi dezlipi ochii de la privelişte, se aşeză în fotoliul doamnei Burrows, continuând să contemple grădina şi gardul viu care o separa de câmp. Rămase acolo, savurând solitudinea nopţii, înconjurată de un întuneric ciocolatiu, până la cea dintâi geană a zorilor. Veghea.

---

[1] Băutură pe bază de lapte şi malţ, vândută mai ales în Marea Britanie şi India, despre care producătorii ei spun că ajută la un somn mai profund, dacă este băută caldă, înainte de culcare.

Capitolul opt

A doua zi, la muzeu, dr. Burrows făcea ordine în dulapul cu nasturi aflat chiar sub fereastră. Era aplecat asupra vitrinei în care adăuga cei câţiva nasturi cocliţi, de la diferite regimente militare, pe care îi dobândise recent, la şirurile eterogene de nasturi de plastic şi de email care erau deja expuse. Era destul de sâcâit de faptul că, fiindcă aveau cheutoare pe o parte, nasturii refuzau să stea lipiţi de bucata de pânză pe care erau expuşi, indiferent cât de tare îi apăsa. Pufni zgomotos, exteriorizându-şi frustrarea. Auzi claxonul unei maşini şi îşi ridică privirea. Cu colţul ochiului prinse silueta unui om care mergea pe partea cealaltă a drumului. Purta un fel de bască, o haină lungă şi, cu toate că în ziua aceea soarele se arăta doar arareori din dosul norilor, o pereche de ochelari negri. Ar fi putut fi acelaşi om de care se ciocnise deunăzi, când ieşise din chioşcul de ziare, dar n-avea cum să fie sigur, fiindcă toţi străinii aceia semănau foarte mult.

Dar ce anume îl intriga atât de mult la indivizii ăştia? Dr. Burrows simţea în adâncul fiinţei sale că trebuie să fie ceva deosebit cu ei, ceva cu siguranţă nelalocul lui. Era ca şi cum oamenii ăştia ar fi venit dintr-un alt timp, probabil din epoca georgiană, dacă era să te uiţi la stilul în care erau îmbrăcaţi. Pentru el, era ca şi cum ar fi descoperit o parte vie a unei istorii uitate, la fel ca reportajele pe care le citise despre pescarii asiatici care prinseseră *coelacanţi*[1] în plasele lor, sau poate ceva chiar mai uimitor decât asta... Descoperirea „verigii lipsă” din evoluţia omului. Acestea erau lucrurile care-i populau visurile şi îl făceau să mai uite de viaţa sa monotonă şi lipsită de culoare. Deşi nu era un om care să se lase dominat de obsesii, dr. Burrows era acum cu adevărat preocupat. Trebuia să existe o explicaţie logică a fenomenului *oameni-cu-pălărie* şi era extrem de hotărât să o afle.

— Bineee, decise el pe loc, acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.

Lăsă jos cutia cu nasturi şi se grăbi să iasă din muzeu, încuind uşa principală în urma sa. Îl localiză imediat pe omul respectiv, undeva înaintea sa, şi, păstrând o distanţă respectabilă, începu să-l urmărească.

---

[1] Specie de peşte, cunoscută multă vreme ca peşte-fosilă, mai exact până în 1938, când au fost prinse câteva exemplare îndeaproape înrudite, în apele oceanice africane.

Dr. Burrows ţinu pasul cu necunoscutul în timp ce acesta părăsi Highstreet, cotind pe Disraeli, şi apoi traversă ca să o ia la dreapta pe strada Gladestone, pe lângă mănăstirea cea veche. Era cu vreo douăzeci de metri în spatele lui, când omul se opri brusc şi se întoarse privindu-l drept în ochi.

Dr. Burrows simţi un fior de teamă văzând cerul cenuşiu care se reflecta în ochelarii celuilalt şi, convins că jocul trebuia să se încheie aici, se răsuci pe călcâie, în direcţia opusă. Apoi nu mai ştiu ce să facă şi se aplecă, prefăcându-se că-şi leagă un şiret imaginar care i se desfăcuse. Fără să se ridice, aruncă o privire fugară peste umăr – ca să descopere că necunoscutul dispăruse fără urmă.

Dr. Burrows porni cu pas alert, apoi începu chiar să alerge, către locul în care necunoscutul stătuse ultima dată. Ochii lui cercetau cu frenezie strada, în lung şi în lat. Ajungând în punctul în care dispăruse celălalt, descoperi o intrare îngustă între două căsuţe-azil ale mănăstirii. Constată cu surprindere că, deşi trecuse de nenumărate ori pe acolo, nu o observase niciodată. Avea o arcadă în partea superioară şi semăna cu un tunel îngust, care cobora şi cotea în spatele caselor, continuându-se apoi pe o distanţă scurtă cu un fel de alee descoperită. Dr. Burrows privi cu atenţie înăuntrul pasajului, dar întunericul îi îngreuna încercarea de a descoperi ceva semnificativ. Totuşi, dincolo de întuneric, zări ceva la celălalt capăt. Era un perete care întrerupea aleea. O fundătură.

Uitându-se pentru ultima dată în lungul străzii, clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Nu-şi dădea seama unde în altă parte ar fi putut dispărea omul atât de repede, aşa încât trase aer în piept şi intră şi el în pasaj. Înaintă cu precauţie, conştient că necunoscutul l-ar fi putut aştepta în pragul unei uşi pe care nu o observase. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, văzu că păşeşte printre cutii de carton înmuiate de umezeală şi sticle de lapte, majoritatea sparte, răspândite pe caldarâmul pasajului.

Răsuflă uşurat când ajunse din nou la lumină şi se opri ca să mai cerceteze o dată locul. Fundătura aceea era mărginită de zidurile ce împrejmuiau două grădini, la stânga şi la dreapta, şi era blocată la capăt de zidul clădirii unei fabrici cu trei etaje. Vechea construcţie nu avea ferestre decât la etajul întâi şi n-ar fi fost cu putinţă ca necunoscutul să evadeze pe acolo.

— Şi atunci unde naiba s-a dus? se întrebă dr. Burrows, întorcându-se să privească în lungul pasajului către strada pe care trecu o maşină.

Zidul grădinii din dreapta avea deasupra zăbrele ascuţite, înalte de peste un metru, şi era practic imposibil de escaladat. Însă celălalt zid nu avea nimic deasupra, prin urmare dr. Burrows se apropie şi aruncă o privire peste el. Văzu un fel de grădină neîngrijită şi năpădită de bălării, cu doar câteva tufe pipernicite şi un teren mâlos acolo unde ar fi trebuit să fie peluza. Farfurii de plastic conţinând o apă verzuie împestriţau întreaga curte.

Dr. Burrows privi neajutorat groapa aceea de gunoi şi era pe cale să renunţe la investigaţie, când un imbold brusc îl făcu să se răzgândească. Îşi aruncă servieta peste zid şi se căţără cu greutate după ea. Distanţa până la pământ, în partea cealaltă, se dovedi mai mare decât se aşteptase şi ateriză cu ghinion, drept în fund, în noroi. Încercă să se ridice, dar pantofii i se afundaseră în clisă şi-l siliră să se aşeze din nou, deşi dădu din mâini ca să-şi păstreze echilibrul – reuşind astfel să răstoarne o farfurie şi să-i împroaşte conţinutul pe braţ şi pe ceafa. Înjură încetişor, se şterse cât putu şi se ridică din nou în picioare, clătinându-se şi poticnindu-se ca un om beat, până când îşi recăpătă echilibrul.

— La dracu'! La dracu'! La dracu'! zise el printre dinţi. În spatele său se deschise o uşă.

— Alo! Cine-i acolo? Ce se întâmplă? se auzi o voce temătoare.

Dr. Burrows se răsuci în loc şi dădu cu ochii de o bătrână care stătea la mai puţin de doi metri de el, înconjurată de trei pisici care îl priveau cu o indiferenţă felină. Se părea că vederea bătrânei nu e prea bună, judecând după felul în care îşi plimba capul dintr-o parte în alta. Avea părul alb şi rar şi purta un capot înflorat. Dr. Burrows aprecie că avea pe puţin optzeci de ani.

— Ăăă..., Roger Burrows, încântat de cunoştinţă, zise el, nefiind în stare să se gândească la ceva care să explice de ce sau cum ajunsese acolo.

Însă expresia feţei bătrânei se transformă brusc.

— O, dr. Burrows! Ce drăguţ din partea dumitale să treci pe-aici! Ce surpriză încântătoare!

Dr. Burrows era la rându-i foarte surprins şi confuz.

— Da, ăăă..., m-am nimerit şi eu prin zonă.

— Câtă amabilitate! Nu prea mai întâlneşti în zilele noastre un asemenea comportament. Ce frumos c-ai venit în vizită!

— A..., ba deloc, răspunse el şovăind, e plăcerea mea.

— Mă simt destul de singură aici, doar cu pisicuţele care să-mi ţină companie. Nu vrei un ceai? Ibricul e pe foc...

Dr. Burrows era încurcat. Se pregătise pentru o scăpare în fugă peste zid, când o văzuse prima dată pe bătrână. Primirea aceea

atât de ospitalieră şi de caldă era ultimul lucru la care se aşteptase. Fără cuvinte, dădu din cap şi porni către ea, agăţând cu pantoful marginea unei alte farfurii de plastic care îşi vărsă conţinutul pe piciorul său. Se opri puţin ca să-şi scoată un ghem de frunze ude şi lipicioase din şosetă.

— Vai, ai grijă, dr. Burrows, zise bătrâna. Le pun pentru păsări. Se întoarse către bucătărie, cele trei pisici luând-o înainte. Cu lapte şi zahăr?

— Da, vă rog, zise dr. Burrows, rămânând în pragul bucătăriei, în timp ce femeia lua o ceaşcă de pe un raft. Îmi cer iertare c-am apărut aşa, neanunţat, continuă el încurcat, încercând să rupă tăcerea. E foarte drăguţ din partea dumneavoastră…

— Nu, dumneata eşti foarte drăguţ. Ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Zău? bâigui el, încercând înnebunit să-şi dea seama exact cine era bătrâna aceea.

— Da. Şi-ţi mulţumesc pentru scrisoare. Pentru scrisoarea aceea drăguţă. Nu mai văd la fel de bine ca odinioară, dar mi-a citit-o domnul Embers.

Deodată, toate se aşezară la locul lor şi dr. Burrows oftă cu uşurare, când ceaţa confuziei se risipi în bătaia brizei răcoroase a înţelegerii depline.

— Sfera care luminează! Cu siguranţă e un obiect deosebit de curios, doamnă Tantrumi.

— A, e bine atunci, drăguţă.

— Domnul Embers v-a spus probabil că trebuie să o analizez.

— Da, zise bătrâna. Nu vrem să ne pomenim toţi că ne radiocontrolează careva, nu-i aşa?

— Nu, o aprobă dr. Burrows, încercând să nu zâmbească, nu vrem deloc. Dar, doamnă Tantrumi, motivul pentru care am venit…

Bătrâna îşi întoarse un pic capul într-o parte, aşteptând ca el să continue, în timp ce învârtea cu linguriţa în ceaşcă.

—… mă gândeam că îmi puteţi arăta unde aţi descoperit-o, încheie el.

— A, nu, drăguţă, n-am găsit-o eu, ci oamenii de la gaze. Fursec sau bezea? întrebă femeia, întinzându-i o cutie coclită de tablă cu fursecuri.

— Ăăă…, fursec, mulţumesc. Ziceaţi că au găsit-o cei de la gaze?

— Da, ei. Chiar în pivniţă.

— Acolo? întrebă dr. Burrows, privind către o uşă deschisă care se afla la capătul unui şir scurt de scări. Vă deranjează dacă arunc şi eu o privire?

Fără să mai aştepte răspunsul, îşi băgă fursecul în buzunar şi păşi cu grijă pe treptele de cărămidă, înverzite de muşchi.

La capătul lor, văzu că subsolul era împărţit în două încăperi. Prima era goală, cu excepţia câtorva farfurii în care se găseau bucăţi înnegrite şi uscate de hrană pentru pisici, precum şi câteva grămăjoare de moloz, răspândite pe podea. Se concentră asupra celei de-a doua încăperi, care se afla sub partea din faţă a casei. Era destul de asemănătoare cu prima, cu excepţia faptului că lumina era mai slabă şi în ea se găseau câteva piese de mobilier. Rotindu-şi ochii cu repeziciune, zări o pianină într-un colţ, care arăta pe cale de a se descompune din cauza umezelii, şi, înghesuit într-un ungher întunecos, un şifonier vechi cu oglinda spartă. Deschise una dintre uşi şi încremeni.

Adulmecă de câteva ori, recunoscând cu uşurinţă mirosul de mucegai pe care-l simţise la omul de pe stradă şi, mai de curând, în hornul din casa lui Penny Hanson. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, reuşi să vadă că înăuntrul şifonierului se găseau câteva pardesie – negre, din câte-şi putea da seama – şi un număr mare de pălării plate şi alte acoperăminte pentru cap, înghesuite într-un compartiment.

Interiorul şifonierului nu era deloc prăfuit, ceea ce era cu adevărat remarcabil, fiindcă toate celelalte lucruri din vecinătatea sa erau acoperite cu un strat gros de praf. Mai mult, când trase şifonierul de lângă perete ca să verifice dacă nu cumva era ceva în spatele său, observă că mobila aceea părea să fie surprinzător de bine păstrată. Negăsind nimic în spatele şifonierului, îşi concentră din nou atenţia asupra interiorului. Sub compartimentul cu pălării descoperi un sertar micuţ, care se deschise cu uşurinţă. Înăuntru erau cinci sau şase perechi de ochelari. Luând una dintre ele şi trăgându-şi o haină de pe umeraş se întoarse.

— Doamnă Tantrumi! strigă el din capul scării.

Bătrâna şontâcăi spre uşa pivniţei care dădea în bucătărie.

— Ştiaţi că aveţi nişte lucruri interesante în şifonierul de aici?

— Serios?

— Da, nişte haine şi ochelari de soare. Sunt ale dumneavoastră?

— Nu, nu cobor acolo aproape niciodată. E prea abrupt pentru mine. N-ai vrea să le aduci mai aproape, ca să mă pot uita la ele?

Dr. Burrows urcă până în uşa bucătăriei, iar bătrâna îşi plimbă degetele peste materialul balonzaidului, ca şi cum ar fi mângâiat capul unei pisici necunoscute. Groasă şi cerată, haina i se păru

ciudată. Croiala era de asemenea de modă veche, cu o capă, peste umeri, dintr-un material mai gros.

— Nu cred c-am mai văzut haina asta vreodată! O fi lăsat-o acolo bărbatu-meu, Dumnezeu să-l ierte, zise ea scurt şi se întoarse în bucătărie.

Dr. Burrows examină ochelarii. Erau făcuţi din două bucăţi de sticlă groasă şi absolut dreaptă, aproape opacă. Semănau cu ochelarii de sudor şi aveau nişte mecanisme ciudate cu şuruburi pe braţele de pe ambele părţi, menite evident să-i ţină lipiţi de capul celui care-i purta. Doctorul era nedumerit. De ce şi-ar fi ţinut oamenii aceia ciudaţi hainele într-un şifonier uitat de lume, dintr-o pivniţă goală?

— Mai vine cineva pe-aici, doamnă Tantrumi? întrebă dr. Burrows.

Între timp, bătrâna începuse să toarne ceaiul, cu o mână atât de tremurândă încât ciocul ibricului lovea violent marginea ceştii. Dr. Burrows crezu pentru o clipă că gazda sa avea să spulbere ceaşca de pe farfuriuţă.

Tremuratul se domoli, iar bătrâna îl privi surprinsă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise ea, de parcă dr. Burrows ar fi sugerat că ea ar fi făcut lucruri nelalocul lor.

— Întreb doar pentru că am văzut în ultimele zile câţiva tipi ciudaţi prin împrejurimi şi purtau toţi balonzaide şi ochelari ca aceştia...

Dr. Burrows se opri, căci bătrâna părea foarte speriată.

— O, sper că nu-s de teapa criminalilor ălora despre care tot auzim. Nu prea mă mai simt în siguranţă, deşi prietenul meu, Oscar, e tare drăguţ. Mă vizitează aproape în fiecare după-amiază. Vezi dumneata, nu mai am pe nimeni apropiat, nicio rudă. Ştii, fiul meu a plecat în America. E băiat bun. Firma la care lucrează l-a mutat, împreună cu soţia lui...

— Deci n-aţi văzut niciun om îmbrăcat într-o haină ca asta... oameni cu părul alb?

— Nu, dragă. Nu-mi dau seama despre ce vorbeşti, spuse bătrâna privindu-l întrebător şi apoi continuă să toarne ceaiul. Vino aici şi ia loc!

— Staţi să pun astea la loc, zise dr. Burrows, întorcându-se în pivniţă.

Înainte de a pleca, nu rezistă să nu inspecteze la iuţeală pianul, ridicându-i capacul şi apăsând câteva clape, care scoaseră nişte sunete fie dogite, fie total diferite de tonul pe care ar fi trebuit să-l aibă. Încercă să îl tragă de lângă perete, dar lemnul vechi trosni

ameninţând să se dezmembreze, aşa încât renunţă. Pe urmă, se plimbă roată prin ambele camere ale pivniţei, oprindu-se ici-colo ca să bată cu piciorul în duşumea, sperând că ar putea găsi o trapă ascunsă. Făcu la fel şi în grădina micuţă, sărind în jurul tentativei de peluză, în timp ce încerca să evite farfuriile de plastic, sub privirile curioase şi atente ale pisicilor doamnei Tantrumi.

În cealaltă parte a oraşului, Chester şi Will erau din nou în tunelul de la Patruzeci de Puţuri.

— Deci, ce-a zis tatăl tău? Ce crede el că am găsit? întrebă Chester în timp ce Will, înarmat cu un ciocan şi cu o daltă, încerca să scobească mortarul dintre cărămizile misteriosului zid subteran.

— Ne-am uitat din nou peste hărţi şi n-am găsit nimic.

Minţea, fiindcă dr. Burrows nu ieşise din pivniţa casei lor înainte ca Will să meargă la culcare şi plecase la serviciu mai înainte ca el să se trezească, în dimineaţa aceea.

— Niciun rezervor de apă, nici canalizare sau ceva de genul ăsta…, adăugă Will, încercând să-l încurajeze pe Chester. Zidul e foarte solid; vezi tu… chestia asta a fost construită ca să dureze. Will înlăturase deja două straturi de cărămizi, dar nu reuşise încă să străpungă zidul. Uite ce e, dacă mă înşel în legătură cu el şi ţâşneşte ceva dinăuntru, ai grijă să te grăbeşti către partea cea mai îndepărtată a camerei principale. Şuvoiul ar trebui să te ridice până la intrare, continuă Will, înteţindu-şi eforturile de a străpunge zidul de cărămizi.

— Poftim? zise Chester repede. Un şuvoi… să mă ridice? Nu-mi place deloc cum sună. Eu am plecat.

Se întoarse, se opri o clipă, şovăind, apoi se hotărî din nou şi începu să meargă spre camera principală, bombănind ceva în barbă.

Will ridică din umeri. Nu avea cum să se oprească tocmai acum, când era în faţa posibilităţii de a arunca lumină asupra vreunui mister spectaculos, atât de important încât să-l facă pe tatăl său să regrete că nu l-a descoperit el însuşi. Şi nimeni nu avea să-l împiedice, nici măcar Chester. Începu din nou să cioplească în jurul unei cărămizi îndepărtând mortarul de pe laturile ei.

Pe neaşteptate, o porţiune de mortar explodă, scoţând un şuier ca al aerului sub presiune. Câteva bucăţi trecură chiar pe deasupra mâinilor înmănuşate ale lui Will şi, ca nişte schije de obuz, loviră peretele tunelului din spatele său. Îşi lăsă uneltele şi

se aruncă la pământ, uluit. Scuturând din cap, încercă să se adune şi să se concentreze asupra misiunii de a scoate cărămida aceea. Reuşi în câteva secunde.

— Hei, Chester! strigă Will.

— Da, ce-i? răspunse îmbufnat Chester, din camera principală. Ce s-a întâmplat?

— Nu e pic de apă! strigă Will, iar vocea sa stârni ecouri stranii. Vino să vezi!

Chester se întoarse fără tragere de inimă. Descoperi că Will străpunsese cu adevărat peretele şi acum privea prin breşa pe care o făcuse, adulmecând aerul.

— Categoric nu-i o conductă de canal, dar *era* sub presiune, zise Will.

— Poate e o conductă de gaz.

— Nu, nu miroase a gaz şi, în orice caz, nu cred că a existat vreodată vreuna făcută din cărămizi. Dacă mă iau după ecou, se pare că e un spaţiu destul de larg. Ochii îi sclipiră de nerăbdare. Am avut eu o presimţire că o să descoperim ceva interesant. Adu-mi o lumânare şi sârma din camera principală, te rog.

Chester reveni cu cele cerute, Will aprinse lumânarea la distanţă de gaura din perete şi o apropie încet, ţinând-o cu mâinile întinse, de deschizătură, supraveghind atent flacăra, la fiecare pas pe care-l făcea.

— Ce faci cu aia? întrebă Chester, privindu-l fascinat.

— Dacă ar fi gaze, ar trebui să observăm o diferenţă a felului în care arde, răspunse Will. Aşa au procedat şi cei care au deschis piramidele.

Flacăra pâlpâitoare a lumânării nu se schimbă deloc, cât timp băiatul o apropie, şi rămase neschimbată chiar şi în faţa deschizăturii.

— Se pare că nu e niciun pericol, zise el, stingând lumânarea şi întinzându-se după sârma pe care Chester o sprijinise de peretele tunelului.

Îndreptă trei metri de sârmă şi apoi o băgă cu grijă în gaură, împingând-o până când afară rămase doar un căpătâi foarte scurt.

— N-am lovit nimic… Cred că e destul de mare, zise Will agitat, încruntându-se în cauza efortului pe care îl depunea, întinzând mâna cu sârma cât mai mult, ca să vadă cât de adânc e spaţiul din spatele zidului de cărămizi. Dar cred că am dat de ceea ce ar putea fi podeaua. Hai să mai lărgim gaura un pic!

Lucrând împreună, reuşiră în doar câteva secunde să scoată destule cărămizi încât Will să se poată strecura prin spărtura zidului, cu capul înainte. Se auzi un suspin înfundat când ateriză.

— Will, eşti teafăr? strigă îngrijorat Chester.

— Da, am căzut cam rău, răspunse băiatul. Hai, intră cu picioarele înainte şi am să te ghidez eu.

Chester reuşi să treacă abia după multă strădanie, fiindcă umerii săi erau mai largi decât cei ai lui Will. Odată ajuns înăuntru, începură amândoi să inspecteze locul.

Era o cameră octogonală, cu cei opt pereţi arcuindu-se către un punct central, aflat undeva la şase metri deasupra capetelor lor. În punctul cel mai înalt, pereţii se uneau în ceea ce părea a fi un trandafir sculptat în piatră. Îşi învârtiră tăcuţi în jur mănunchiurile luminoase ale lanternelor, cu un sentiment de respect pentru arhitectura gotică şi lucrătura impecabilă a vidului din cărămidă. Podeaua era şi ea din cărămizi aşezate una lângă alta.

— Grozav! şopti Chester. Cine s-ar fi aşteptat să găsim ceva de genul ăsta?

— E ca o criptă dintr-o biserică, nu-i aşa? zise Will. Dar cel mai ciudat e…

— Ce? întrebă Chester, luminând nerăbdător cu lanterna chipul lui Will.

— Este absolut uscată. Şi aerul e cumva aspru. Nu ştiu…

— Will, ai văzut asta? îl întrerupse Chester, înconjurând cu raza lanternei sale o porţiune de podea şi urcând apoi pe un perete de alături. E ceva scris pe cărămizi. Pe toate!

Will se întoarse numaidecât pe călcâie şi se năpusti să studieze cel mai apropiat perete, citind literele gotice sculptate migălos pe fiecare cărămidă.

— Ai dreptate, sunt nume: James Hobart, Andrew Kellogg, William Butts, John Cooper…

— Simon Jennings, Daniel Lethbridge, Silas Samuels, Abe Winterbotham, Caiyll Pickering… cred că sunt mii de nume aici, zise Chester.

Will îşi scoase ciocanul de la centură şi începu să bată în pereţi, ascultând sunetele pe care le scoteau, ca să-şi dea seama dacă nu cumva dincolo de ei era vreun gol sau vreun pasaj. Cercetă metodic doi dintre cei opt pereţi şi apoi, aparent fără vreun motiv, se opri. Se luă cu mâna de frunte, înghiţindu-şi un nod din gât.

— Ai simţit? îl întrebă pe Chester.

— Da, mi-au pocnit urechile, confirmă Chester, înfigându-şi degetul înmănuşat într-o ureche. E ca atunci când decolezi cu avionul.

Rămaseră amândoi tăcuţi, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se întâmple ceva. Apoi simţiră un tremur, o vibraţie abia perceptibilă, ca aceea a unei note joase, cântate de o orgă. În capetele băieţilor începu să se înfiripe un tremur.

— Cred că ar trebui să ieşim de aici, zise Chester, privind golit expresie către prietenul său şi înghiţind des, dar nu din cauza urechilor, ci ca să respingă valurile de greaţă care îi urcau din stomac.

De data aceasta, Will nu-l contrazise. Spuse un „da” scurt, clipind des, fiindcă începuse să vadă tot felul de puncte luminoase.

Se urcară cât putură de repede spre deschizătură, apoi merseră către fotoliile din camera principală, prăbuşindu-se pe ele. Deşi nu-şi spuseseră nimic în momentul respectiv, senzaţiile inexplicabile încetaseră aproape imediat ce ieşiseră din camera subterană pe care tocmai o descoperiseră.

— *Ce* s-a întâmplat acolo? întrebă Chester deschizându-şi gura larg, ca să îşi deblocheze fălcile, şi apăsând cu palmele peste urechi.

— Nu ştiu, răspunse Will. O să-l aduc pe tata ca să vadă şi poate că el va avea o explicaţie. Probabil că s-a acumulat presiune sau ceva de genul ăsta…

— Chiar crezi că e o criptă, rămasă de pe urma unei foste biserici…? Adică, fiindcă avea toate numele alea…

— Se poate, răspunse Will, adâncit în gânduri. Dar nişte muncitori, zidari, pietrari, au construit-o cu foarte multă grijă, fără să lase moloz sau praf în urma lor, după care au închis-o complet. Atunci de ce atâta bătaie de cap, dacă tot urma să o închidă?

— Nu m-am gândit la asta. Ai dreptate.

— Şi nu era nicio intrare. N-am putut găsi vreun semn că ar exista vreun pasaj de legătură, nici măcar unul. E o cameră sigilată, cu nume scrise pe pereţi, ca un fel de memorial, continuă Will, care nu mai ştia ce să creadă. Oare ce-om fi găsit?

Capitolul nouă

Fiindcă ştia că Rebecca putea fi neiertătoare şi că nu se făcea să-i stârneşti mânia – mai ales înaintea orelor de masă –, Will se scutură şi încercă să înlăture grosul noroiului de pe cizme înainte de a da buzna pe uşa din faţă. Îşi aruncă rucsacul pe podea, făcând să zăngănească uneltele dinăuntru, şi înmărmuri de uimire.

Îl întâmpină o scenă foarte ciudată. Uşa de la sufragerie era închisă, iar Rebecca era ghemuită lângă ea, cu urechea lipită de gaura cheii. Fata se încruntă când îl văzu.

— Ce...?

Întrebarea lui Will se curmă brusc, când ea se ridică iute, cu un deget pe buze. Rebecca îşi apucă de braţ fratele năucit şi-l trase cu forţa în bucătărie.

— Ce se întâmplă? vru să ştie Will, cu o şoaptă indignată.

Era într-adevăr din cale-afară de ciudat. Rebecca, micuţa domnişoară Perfecţiune, fusese surprinsă tocmai când trăgea cu urechea la discuţia părinţilor lor. Nu s-ar fi aşteptat niciodată la aşa ceva din partea ei.

Dar mai era ceva, chiar mai neobişnuit decât gestul surorii sale – uşa de la sufragerie era *închisă.* Will se întoarse ca să mai privească o dată, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată uşa asta închisă, zise el. Ştii că urăşte...

— Se ceartă, şopti repede Rebecca.

— *Ce* fac? Pe ce se ceartă?

— Nu sunt sigură. Primul lucru pe care l-am auzit a fost că mama i-a strigat să închidă uşa, iar când ai venit tu, încercam să mai prind câte ceva.

— Dar *ceva* trebuie să fi auzit!

Rebecca nu-i răspunse imediat.

— Haide, o îmboldi el. Ce-ai auzit?

— Ei bine, începu fata rar. Mama i-a strigat că este un *ratat nenorocit* şi că ar trebui să înceteze să-şi mai irosească timpul cu *tâmpenii absolute.*

— Şi altceva?

— N-am mai auzit restul, dar erau amândoi foarte furioşi. Parcă mârâiau unul la altul. Trebuie să fie foarte important – mama pierde episodul din *Neighbours.*

Will deschise frigiderul şi analiză absent un pahar de iaurt, înainte de a-l pune înapoi.

— Dar despre ce poate fi vorba? Nu-mi amintesc să mai fi făcut asta vreodată!

Chiar în acel moment, uşa de la sufragerie se deschise brusc, făcându-i să tresară pe Will şi pe Rebecca, iar dr. Burrows trecu furtunos pe lângă ei, cu faţa roşie şi cu fulgere în ochi, îndreptându-se către uşa de la pivniţă. Bâjbâind cu cheia în broască şi bombănind cuvinte de neînţeles, deschise uşa şi apoi o trânti cu putere în urma sa.

Will şi Rebecca priveau încă din pragul bucătăriei, când o auziră pe doamna Burrows strigând.

— NU EŞTI BUN DE NIMIC, BĂI, FOSILA NAIBII! DIN PUNCTUL MEU DE VEDERE, POŢI SĂ STAI ACOLO PÂNĂ PUTREZEŞTI, BĂI, RELICVĂ IDIOATĂ! zbieră ea din rărunchi, trântind uşa de la sufragerie, care se închise cu o trosnitură fabuloasă.

— Asta nu face bine la varul de pe pereţi, comentă Will nepăsător.

Rebecca era atât de concentrată la ceea ce se întâmpla, încât nu dădu vreun semn că-l auzise pe fratele ei.

— Dumnezeule, e-al dracului de enervant! Trebuie neapărat să vorbesc cu el despre ceea ce am descoperit astăzi, mormăi băiatul.

De data asta, ea îl auzi.

— Mai bine te laşi păgubaş. Sfatul *meu* e să nu le stai în cale până când lucrurile nu se mai liniştesc, zise fata, împingându-şi bărbia în faţă, ca să dea mai multă greutate spuselor ei. Dacă o să se liniştească vreodată. Oricum, mâncarea e gata. Poţi să-ţi iei şi singur. De fapt, poţi să mănânci tot… Nu cred că va mai mânca şi altcineva în seara asta.

Încheind, Rebecca se întoarse şi ieşi din bucătărie. Will îşi mută privirea de la cadrul gol al uşii către cuptor şi ridică uşor din umeri.

Înfulecă două porţii şi jumătate de mâncare încălzită la microunde şi apoi o luă spre scări, în liniştea neobişnuită din casă. Nu se mai auzea nici măcar murmurul obişnuit al televizorului din sufrageria de dedesubt. Aşezat pe pat, se apucă să-şi lustruiască meticulos hârleţul, cu o bucată de pâslă, până când lama acestuia începu să strălucească şi să reflecte valuri de lumină pe tavan. Apoi se aplecă şi îl aşeză uşor pe duşumea, închise veioza de pe măsuţa de lângă pat şi se vârî sub plapumă.

Capitolul zece

Will se trezi, căscă leneş şi privi fără ţintă prin cameră, până când observă lumina care se strecura pe lângă draperii. Se ridică imediat când îşi dădu seama că e ceva în neregulă. În mod ciudat, nu se auzea mai nimic din murmurul care ar fi trebuit să anime casa într-o dimineaţă normală. Îşi privi ceasul. Dormise prea mult. Evenimentele din seara trecută îl zăpăciseră de tot şi uitase să-şi pună ceasul să sune.

Adună cu greu câteva piese relativ curate din uniforma de şcoală, scoţându-le de undeva din fundul şifonierului şi, îmbrăcându-le la repezeală, fugi în baie ca să se spele pe dinţi. Ieşind din baie, constată că uşa de la camera surorii sale era închisă şi se opri în faţa ei ca să asculte preţ de un moment. Învăţase să nu se năpustească direct în cameră; era sanctuarul ei şi îl mai ocărâse de vreo câteva ori înainte, pentru că intrase neanunţat. Cum nu se auzea însă niciun semn de viaţă, se hotărî să arunce o privire. Camera era la fel de impecabilă ca întotdeauna – patul imaculat era făcut, iar hainele de casă stăteau perfect aranjate, pregătite pentru întoarcerea de la şcoală. Totul era curat şi lucrurile erau în perfectă ordine, la locul lor. Văzu ceasul ei deşteptător pe noptieră. „De ce nu m-o fi trezit şi pe mine?”, se miră el.

Văzu apoi că uşa dormitorului părinţilor era larg deschisă şi nu se putu abţine să nu-şi bage capul înăuntru. Patul era neatins. Asta nu era deloc bine.

Dar unde erau? Will reflectă la cearta din seara precedentă dintre părinţii săi, începând să perceapă gravitatea situaţiei. În ciuda impresiei pe care o lăsa de obicei, Will avea un suflet sensibil. Nu era deloc nepăsător, doar că îi venea tare greu să-şi arate emoţiile, preferând să-şi ascundă sentimentele în spatele unei bravade frivole, atunci când era vorba de familia sa, sau să poarte masca unei totale indiferenţe, când erau implicaţi alţi oameni. Era un mecanism de apărare pe care îl perfecţionase în timp ca să-l ajute să se împace mai uşor cu felul în care arăta. *Nu-ţi trăda niciodată sentimentele, nu reacţiona niciodată la vorbele lor prosteşti, nu le da niciodată satisfacţie.*

Deşi nu se gândise niciodată prea mult la asta, Will era conştient că viaţa lui de familie era un pic ciudată, în cel mai bun caz. Cei patru membri ai familiei sale erau atât de diferiţi încât parcă fuseseră aruncaţi laolaltă în circumstanţe incontrolabile, de

parcă ar fi fost patru oameni complet străini unul de altul, care se întâmplă să împartă compartimentul unui tren. Într-un fel sau în altul, reuşeau să convieţuiască; fiecare îşi ştia locul, iar rezultatul final era că, deşi poate nu era cu adevărat fericit, fiecare dintre ei reuşise să-şi găsească propriul echilibru ciudat. Dar acum totul părea că e în pericol să se năruiască. Cel puţin aşa simţea Will în dimineaţa aceea.

Stând încă în mijlocul holului, ascultă din nou liniştea ameninţătoare, oscilând cu privirea între cele două dormitoare. *Era o chestiune serioasă.*

„Trebuia să se întâmple tocmai acum, când am găsit ceva atât de uimitor!”, îşi zise el. Ar fi vrut să stea de vorbă cu dr. Burrows, să-i spună de tunelul său de la Patruzeci de Puţuri şi de camera aceea ciudată peste care dăduse împreună cu Chester. Descoperirea nu însemna nimic fără aprecierea tatălui său. Cuvintele sale de încurajare şi zâmbetul de mândrie părintească erau de fapt scopul lui Will.

În timp ce cobora scările în vârful picioarelor, avu sentimentul ciudat că e un intrus în propria casă. Aruncă o privire către uşa sufrageriei. Era închisă. „Probabil că mama a dormit aici”, îşi zise el în timp ce trecea către bucătărie. Pe masă era un singur castron; judecând după cele câteva boabe de cereale care rămăseseră lipite de el, îşi dădu seama că sora sa mâncase deja şi plecase spre şcoală. Faptul că nu îşi strânsese farfuria şi absenţa castronului cu fulgi de porumb şi a cănii de ceai a tatălui său, care nu erau nici pe masă şi nici în chiuvetă, declanşară alarma în capul lui Will. Acest instantaneu al vieţii lor comune de zi cu zi devenise indiciul unui mister, precum dovezile de la locul unei crime care, dacă erau interpretate corect, l-ar fi putut lămuri despre ceea ce se petrecea cu adevărat.

Dar nu avea niciun sens. Nu putea găsi răspunsuri acolo şi-şi dădu seama că ar trebui să plece.

— E ca un vis urât, îşi şopti Will, în timp ce îşi turna cereale într-un bol. E un dezastru, adăugă el şi începu să-şi înfulece cerealele.

Capitolul unsprezece

Chester se legăna într-unul din fotoliile prăpădite din camera principală a tunelului de la Patruzeci de Puţuri. Termină de făcut încă o mică bilă de lut, pe care o modelase între degete, lăsând-o să cadă într-o grămadă de biluţe asemănătoare de pe masă, în faţa sa. Începu apoi să arunce cu biluţele, luând drept ţintă gâtul unei sticle goale, pe care o aşezase pe marginea roabei din apropiere.

Will întârziase destul de mult şi, în timp ce îşi lansa micile proiectile, Chester se întrebă ce l-ar fi putut împiedica pe prietenul său să ajungă la locul săpăturii. Dar nu aceasta era grija lui cea mai mare, ci ardea de nerăbdare să-i spună lui Will ce descoperise când intrase acolo.

Când, în cele din urmă, ajunse şi Will, coborî cu viteza melcului în josul tunelului, cu hârleţul pe umăr şi cu bărbia în piept.

— Salut, Will! zise Chester cu veselie, aruncând un pumn întreg de bile către sticla sfidătoare.

Toate îşi ratară ţinta, în mod previzibil. Chester încercă un moment de dezamăgire, până se întoarse complet către Will, aşteptând un răspuns. Dar Will abia dacă mormăi ceva, iar când îşi ridică ochii spre prietenul său, acesta remarcă lipsa scânteilor care îi luminau de obicei privirea. În ultimele două zile, la şcoală, Chester observase că era ceva în neregulă cu el: părea să îl evite şi, când îi aţinuse calea, se arătase retras şi prea puţin dornic de discuţii.

Între cei doi se lăsă o tăcere grea, apăsătoare, care se destrămă când Chester, incapabil să o mai suporte, explodă:

— Am găsit o blo…

— Tata a plecat, îl întrerupse Will.

— Poftim?

— S-a încuiat în pivniţă, dar credem că acum a plecat.

Deodată Chester pricepu de ce în ultima vreme prietenul său se purtase mai ciudat ca de obicei. Deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. N-avea nici cea mai vagă idee ce ar fi trebuit să spună.

Ca şi cum mărturisirea l-ar fi extenuat, Will se lăsă să cadă în cel mai apropiat fotoliu.

— Când s-a întâmplat? întrebă Chester, cam deplasat.

— Acum vreo două zile… A avut un fel de ceartă cu mama.

— Şi ea ce zice?

— Ăăă… nimic. N-a mai scos niciun cuvânt de când a plecat tata, răspunse Will.

Chester privi către tunelul care se bifurca la ieşirea din cameră şi apoi la Will care ştergea gânditor o pată de noroi de pe mânerul hârleţului. Chester trase adânc aer în piept şi spuse, ezitant:

— Îmi pare rău, dar… mai e ceva ce ar trebui să ştii.

— Ce? întrebă Will, încetişor.

— Tunelul e blocat.

— Poftim? strigă Will.

Într-o clipă, se însufleţi din nou. Ţâşni din fotoliu şi se repezi spre gura tunelului. Constată că intrarea către camera aceea ciudată, din cărămizi, era acum blocată. De fapt, mai rămăsese doar jumătate din pasajul lung de şase metri.

— Nu-mi vine să cred, zise Will, privind neajutorat la bariera compactă de pământ şi piatră care se ridica până la tavanul tunelului, astupându-l complet.

Încercă stâlpii, alergând de la unul la altul, bătând în ei când cu mâinile, când cu vârful metalic al bocancilor săi de lucru.

— Astea n-au nimic, zise el, lăsându-se pe vine ca să pipăie diferite porţiuni ale baricadei, testând-o.

Luă puţin pământ pe care-l examină cu atenţie în palma făcută căuş, sub privirile lui Chester, care admira în tăcere modul cum investiga locul faptei.

— Ciudat.

— Ce anume? întrebă Chester.

Will ridică pământul la nas şi inspiră adânc. Apoi, alegând cât iei în vârful degetelor, aruncă restul. Frecă încetişor ţărâna între degete, timp de câteva secunde. Pe urmă se întoarse către Chester, încruntat.

— Ce se întâmplă, Will?

— Şi stâlpii pe care i-am pus mai încolo, în tunel, erau absolut siguri – i-am verificat când am plecat de aici, ultima oară. Şi n-a prea plouat în ultima vreme, nu-i aşa?

— Nu, parcă nu, îl aprobă Chester.

— N-a plouat, iar pământul ăsta nu e nici pe departe într-atât de umed încât să cred că tavanul s-a prăbuşit de la sine; nu e mai multă umezeală în el decât te-ai aştepta. Dar cea mai mare ciudăţenie e asta…

Băiatul se aplecă, scoase o bucată de piatră din grămada de dărâmături şi i-o aruncă lui Chester, care o prinse şi-o examină, cu o expresie nedumerită.

— Îmi pare rău, nu înţeleg. Ce-i aşa de important?

— E *calcar.* Umplutura asta are în ea bucăţi de calcar. Simţi suprafaţa pietrei? E ca o cretă – o constituţie cu totul nepotrivită pentru gresie. E *granulată.*

— Granulată? întrebă Chester.

— Da, cu multe grăunţe. Stai aşa, lasă-mă să mă asigur că am dreptate, spuse Will scoţându-şi din buzunar briceagul. Desfăcând cea mai mare lamă, ciobi suprafaţa curată a unei alte bucăţi de rocă, turuind încontinuu: Vezi tu, amândouă sunt roci sedimentare şi arată destul de asemănător. Uneori e chiar greu să le deosebeşti. Ca să fii sigur, trebuie să picuri acid pe ele, fiindcă acidul face bule în contact cu calcarul. Sau trebuie să te uiţi la ele cu o lupă, ca să observi aşchiile de cuarţ care există doar în gresie. Ceea ce încerc eu, însă, e cea mai bună metodă. Începem! anunţă Will şi desprinse o aşchie subţire de piatră din mostra pe care şi-o alesese.

Spre uimirea lui Chester, o luă de pe lamă şi o vârî în gură. Începu apoi să o ronţăie între dinţii din faţă.

— Ce naiba faci, Will?

— Mmmmm, răspunse Will gânditor, încă mestecând. Da, sunt aproape sigur că e calcar… Vezi tu, se dizolvă într-un fel de pastă moale… Dacă ar fi fost gresie, trebuia să o simt crocantă. Şi chiar să scrâşnească puţin, atunci când muşc din ea.

Chester se făcu mic la auzul sunetelor care veneau din gura prietenului său.

— Vorbeşti serios? Nu-ţi ciobeşte dinţii?

— N-a reuşit încă, zâmbi Will. Îşi duse mâna la gură pentru a-şi aşeza din nou bucata de rocă între dinţi şi-o mai mestecă puţin. Categoric e calcar, decretă el într-un final, scuipând ceea ce mai rămăsese din aşchia de piatră. Vrei să guşti?

— Nu, zău, nu te deranja, răspunse Chester fără nicio clipă ezitare. Mulţumesc de întrebare.

Will arătă cu mâna în direcţia tavanului excavaţiei lor.

— Nu cred că există un depozit, un buzunar izolat de calcar, pe aici prin zonă. Cunosc destul de bine geologia locului ăstuia.

— Şi atunci, ce înseamnă asta? întrebă Chester, încruntându-se. Că a coborât cineva aici şi ne-a blocat tunelul cu tot materialul ăsta?

— Da… nu… ah, nu ştiu ce să zic, răspunse Will, trăgând un şut nervos în grămada imensă de pământ şi piatră care le blocase tunelul. Tot ceea ce ştiu e că se întâmplă ceva ciudat aici.

— Poate că a fost una din găşti. Ar fi putut fi Clanul, sugeră Chester, adăugând grăbit, sau poate a fost Clica!

— Nu, nu prea cred, răspunse Will întorcându-se să analizeze tunelul din spatele său. Am fi descoperit semne că au fost aici. Şi de ce să fi blocat tunelul? Îi ştii cum sunt, mai degrabă ar fi distrus întreaga excavaţie. Nu, n-are nicio noimă, încheie el nesigur.

— Nu, îi răspunse Chester.

— Dar oricine ar fi fost, se pare că nu doreşte să mai intrăm acolo, nu-i aşa?

Când Will se întoarse acasă, Rebecca era în bucătărie şi îşi făcea temele. În timp ce-şi potrivea hârleţul în suportul pentru umbrele şi-şi atârna casca galbenă de coada acestuia, o auzi cum îi strigă de după colţ:

— Te-ai întors mai devreme.

— Da, am avut câteva necazuri într-unul dintre tunele. Şi n-am mai avut chef să mai sap, zise el aruncându-se neglijent pe scaunul din partea opusă a mesei.

— N-ai mai săpat? se prefăcu Rebecca îngrijorată. Lucrurile trebuie să fie mai rele decât am crezut.

— Ni s-a prăbuşit un tavan.

— A, aşa…, făcu ea absentă.

— Nu-mi dau seama ce s-ar fi putut întâmpla. N-are cum să fi fost o infiltraţie, iar lucrul cu adevărat ciudat era că umplutura…

Se opri, văzând-o pe Rebecca ridicându-se de la masă şi îndreptându-se către chiuvetă. Era limpede că nu-l asculta. Dar asta nu-l deranja deloc pe Will: era obişnuit să fie ignorat. Îşi sprijini capul în mâini pentru moment, dar îl ridică brusc, ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva.

— Nu crezi că ar putea avea probleme, acolo, jos? întrebă el.

— Cine? întrebă la rândul ei Rebecca, în timp ce clătea o oală.

— Tata. Fiindcă e atât de linişte, am presupus cu toţii că a plecat undeva, dar ar putea fi încă în pivniţă. Dacă n-a mâncat de mai bine de două zile, se poate să fi leşinat. Will se ridică de pe scaunul său. Mă duc să arunc o privire, zise el hotărât, în spatele Rebeccăi.

— Nu poţi să faci asta, în niciun caz, zise ea, întorcându-se repede ca să-l înfrunte. Ştii că nu ne dă voie să coborâm acolo fără el.

— Mă duc s-aduc cheia de rezervă.

Cu aceste cuvinte, Will ieşi vijelios din cameră, lăsând-o pe Rebecca lângă chiuvetă, încleştându-şi spasmodic pumnii în mănuşile galbene de cauciuc. Băiatul reapăru după câteva momente.

— Ei, vii sau nu?

Rebecca nu făcu nicio mişcare ca să-l urmeze, întorcându-şi ostentativ capul pentru a privi pe fereastra bucătăriei, de parcă ar fi cântărit ceva cu atenţie.

— Haide odată! strigă fratele său, cu chipul schimonosit de un fulger de mânie.

— Bine… fie, se învoi ea, părând că ia din nou contact cu realitatea şi scoţându-şi cu un plesnet mănuşile de cauciuc, pe care le aşeză apoi foarte exact pe uscătorul de vase de lângă chiuvetă.

Merseră până la uşa pivniţei şi o descuiară încetişor, ca să nu-i audă mama lor. Nu aveau totuşi de ce să-şi facă prea multe griji, fiindcă din sufragerie se auzea sunetul unor rafale de mitralieră.

Will aprinse lumina şi coborâră pe scările lăcuite de stejar, la fixarea cărora chiar el îşi ajutase tatăl. Ajunşi pe podeaua de beton vopsită în cenuşiu, priviră amândoi în tăcere. Nici urmă de dr. Burrows. Încăperea era ticsită de tot felul de lucruri de-ale sale, dar nimic nu părea esenţial schimbat faţă de ultima dată când intrase Will. Biblioteca imensă a tatălui său acoperea doi pereţi, iar pe un altul se găseau câteva rafturi care adăposteau descoperirile sale „personale”, inclusiv o lampă feroviară, maşina de tipărit bilete din staţia de metrou părăsită şi un aranjament straniu de capete sculptate în lut cu înfăţişări nătângi. De al patrulea perete se sprijinea o masă de lucru, pe care se afla calculatorul, în faţa căruia trona un baton de ciocolată mâncat pe jumătate.

Will cercetă întreaga cameră şi singurul lucru care părea nelalocul său era o roabă plină cu pământ şi pietre mici, uitată lângă uşa care dădea în grădină.

— Mă întreb ce-o fi căutând asta aici, zise băiatul.

Rebecca ridică din umeri.

— E ciudat. L-am văzut ducând o încărcătură din asta spre câmp, continuă Will.

— Când a fost asta? întrebă Rebecca, încruntându-se gânditor.

— Acum vreo două săptămâni… în creierii nopţii. Presupun că ar fi putut să aducă asta aici pentru analiză sau ceva de genul ăsta.

Întinse mâna către roabă, luă puţin pământ în palmă şi-l examină cu atenţie, răscolindu-l cu degetul arătător. Apoi îl ridică la nas şi-l mirosi, inspirând adânc.

— Are un conţinut ridicat de lut, decretă el şi îşi cufundă ambele mâini în pământul din roabă, umplându-şi pumnii, pe care

îi strânse şi apoi îi deschise, lăsând pământul să curgă încet în roabă.

Se întoarse către Rebecca, nedumerit.

— Mă întrebam doar de unde o fi luat încărcătura asta, zise băiatul. E…

— *Ce* urmăreşti cu asta? În mod evident, tata nu e aici şi niciuna dintre întrebările tale nu o să ne ajute să-l găsim, zise fata, cu o vehemenţă atât de neaşteptată, încât Will rămase fără cuvinte. Haide, să mergem înapoi sus! îi porunci ea.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, fata tropăi pe scări, lăsându-l singur în pivniţă.

— Femeile! murmură Will, repetând o exclamaţie stârnită de un sentiment pe care tatăl său i-l împărtăşise adesea. Nu ştii niciodată cum să le mulţumeşti!

Rebecca, în special, fusese întotdeauna un mister pentru Will. Nu era convins dacă spusese lucrurile acelea dintr-o toană de-a ei sau dacă se petrecea într-adevăr ceva mai adânc şi mai complex în căpşorul ei bine îngrijit, ceva pe care el nu putea nici pe departe să înţeleagă.

Indiferent ce ar fi fost, n-avea sens să-şi bată capul acum, cel puţin nu atâta vreme cât existau lucruri mai importante de luat în consideraţie. Pufni, alungându-şi gândul la ea, şi îşi frecă mâinile pentru a îndepărta pământul de pe ele. Stătu o vreme nemişcat în centrul camerei, până când curiozitatea puse deplin stăpânire pe el. Se apropie de masă, răsfoind distrat hârtiile îngrămădite pe ea. Erau articole fotocopiate despre Highfield, fotografii de case vechi în tonuri şterse de sepia şi bucăţi scorojite de hărţi. Una dintre acestea îi atrase atenţia, fiindcă avea pe ea un comentariu mâzgălit cu creionul. Will recunoscu scrisul dezlânat al tatălui său.

„Piaţa Martineau o fi cheia? Ventilaţie pentru ce?” – citi Will, încruntându-se în timp ce încerca să priceapă reţeaua de linii desenate cu creionul prin casele de pe fiecare parte a pieţei.

— Ce o fi urmărit? se întrebă el, cu voce tare.

Căutând sub masă, găsi servieta tatălui său şi-i goli conţinutul, format mai ales din ziare şi reviste, pe podea. Într-un buzunar exterior al genţii găsi ceva mărunţiş, într-o pungă mică de hârtie maro, şi un cocoloş de ambalaje de la batoanele de ciocolată. Se lăsă apoi pe vine şi începu să scotocească prin cutiile cu arhiva de sub masă, trăgându-le pe fiecare afară şi răsfoindu-le conţinutul.

Căutarea îi fu întreruptă de sora sa, care stărui să-i spună că trebuie să-şi termine cina până nu se răceşte prea tare. Înainte de a se întoarce, însă, făcu un mic ocol către uşa din spate, ca să se

uite la hainele atârnate acolo. Casca tatălui său şi salopeta dispăruseră.

Ajuns în hol, trecu printr-o cacofonie de aplauze şi râsete, care se revărsa prin uşa închisă a sufrageriei şi intră în bucătărie.

Cei doi fraţi mâncară în tăcere, până când Will îşi ridică ochii spre Rebecca. Fata avea o furculiţă într-o mână şi un creion în cealaltă, fiindcă îşi făcea tema la matematică.

— Rebecca, n-ai văzut tu cumva casca şi salopeta tatei? întrebă el.

— Nu, le ţine întotdeauna în pivniţă. De ce?

— Fiindcă nu sunt acolo, zise Will.

— Poate că le-a lăsat pe la vreo excavaţie, pe undeva.

— Altă excavaţie? Nu, mi-ar fi spus şi mie. În plus, când ar fi avut ocazia să o facă? A fost mereu ori aici, ori la muzeu. Nu s-a dus nicăieri altundeva, nu-i aşa? Nu fără să-mi spună mie…, hotărî Will, în timp ce Rebecca îl studia cu atenţie.

— Cunosc eu privirea asta. Ţi-ai pus ceva în minte, nu-i aşa? zise ea, bănuitoare.

— Nu, nimic, răspunse el. Pe bune!

Capitolul doisprezece

A doua zi, Will se trezi devreme şi, dorind să uite de dispariţia tatălui său, îşi îmbrăcă hainele de lucru şi porni energic să coboare scările, plănuind să îşi înfulece repede micul dejun şi apoi să-i caute pe Chester, ca să meargă să destupe din nou tunelul blocat de la Patruzeci de Puţuri. Rebecca trebăluia deja în bucătărie şi, din felul în care îl privi în momentul în care apăru în prag, Will îşi dădu seama că îl aştepta.

— Ştii că e treaba noastră să facem ceva în legătură cu tata, zise ea, răspunzând expresiei uşor mirate a fratelui ei. Mama n-o să mişte un deget, s-a cam pierdut.

Will nu vroia decât să iasă din casă; încerca disperat să se convingă că totul era normal. Din seara în care părinţii săi se certaseră, el şi Rebecca se duseseră la şcoală ca de obicei. Singura abatere de la program fusese că mâncaseră în bucătărie, în absenţa mamei lor. Ea se furişa şi se servea cu orice era în frigider, apoi se întorcea, cum era de aşteptat, cu tava plină, ca să mănânce în faţa televizorului. Era limpede că aşa făcea, fiindcă dispăruseră plăcinte şi bucăţi de brânză, dar şi franzele întregi şi cutii de margarină.

O văzuseră de vreo două ori pe hol, în timp ce se îndrepta către baie, în cămaşă de noapte şi cu botoşii de casă încălţaţi ca pe papuci, călcându-i la spate. Singurul salut pe care îl primiseră Will şi Rebecca în aceste ocazii fusese doar o înclinare uşoară a capului mamei lor.

— Să ştii că m-am hotărât. Sun la poliţie, zise Rebecca, din faţa maşinii de spălat vase.

— Chiar crezi că e bine? Poate că ar trebui să mai aşteptăm puţin, zise el. Ştia că situaţia nu e roz, dar ideea surorii sale i se părea exagerată, iar el nu era pregătit să treacă prin aşa ceva. Oricum, unde crezi că s-ar fi putut duce? o întrebă el.

— Am tot atâtea indicii ca şi tine, îi răspunse tăios Rebecca.

— Am fost ieri pe la muzeu. Era închis şi cufundat în linişte. N-a mai fost deschis de câteva zile… Nu că s-ar fi plâns cineva, dar…

— Poate că s-a săturat de… de toate, sugeră Rebecca.

— Dar de ce?

— Oamenii dispar mereu. Cine ştie *de ce?* zise Rebecca, strângându-şi umerii mici. Spuneam doar că trebuie să ne asumăm chestia asta, să o luăm asupra noastră, continuă ea cu hotărâre. Şi trebuie să-i spunem şi mamei ce avem de gând să facem.

— Bine, o aprobă Will, fără convingere.

Când trecu pe lângă hârleţul din hol, îi aruncă o privire abătută. Cât ar fi vrut să se îndepărteze de casă şi să se ocupe din nou de un lucru pe care îl înţelegea!

Rebecca bătu la uşa sufrageriei şi apoi intrară amândoi. Doamna Burrows nu păru să-i observe; privirea ei nu se desprinse de ecranul televizorului nici măcar o secundă. Copiii stătură în pragul uşii, neştiind ce să facă mai departe. În cele din urmă, Rebecca se apropie liniştită de fotoliul doamnei Burrows, luă telecomanda de pe braţul acestuia şi închise televizorul.

Ochii doamnei Burrows rămaseră pironiţi în continuare pe ecranul acum gol. Will putea vedea imaginea lor reflectată în sticla televizorului – trei siluete mici, nemişcate, prinse în capcana unui dreptunghi întunecat. Respiră adânc, spunându-şi că el era acela care ar fi trebuit să îşi asume responsabilitatea, nu sora lui, aşa cum se întâmpla de obicei.

— Mamă, începu Will, emoţionat. Mamă, nu-l găsim pe tata nicăieri şi… de-acum sunt patru zile.

— Credem că ar fi bine să sunăm la poliţie, zise Rebecca, adăugând apoi repede: asta dacă nu cumva ştii tu unde e.

Ochii doamnei Burrows se dezlipiră de pe ecran doar pentru a coborî către videorecorderul de sub televizor, dar copiii observară atunci că privirea ei nu era aţintită în vreun punct anume şi că expresia feţei era una extrem de tristă. Dintr-odată li se păru foarte neajutorată. Will ar fi vrut s-o întrebe ce păţise, ce se întâmplase cu adevărat, dar nu reuşi să-şi adune destul curaj.

— Da, răspunse doamna Burrows încetişor. Dacă vreţi voi…

Altceva nu mai zise. Se cufundă din nou în tăcere, cu ochii privind în gol, iar copiii ieşiră din cameră.

Pentru prima dată, Will realiză toate implicaţiile dispariţiei tatălui său. Ce avea să se întâmple cu ei, în lipsa lui? Asta era o problemă serioasă. Pentru toţi. Dar mai ales pentru mama sa.

Rebecca sună la poliţie şi, câteva ore mai târziu, veniră doi ofiţeri, un bărbat şi o femeie, amândoi îmbrăcaţi în uniformă. Will le deschise uşa.

— Rebecca Burrows? întrebă poliţistul, privind în casă peste umărul lui Will şi scoţându-şi şapca.

Cu un gest reflex îşi scoase din buzunarul de la piept un carneţel pe care îl deschise. Chiar atunci, din staţia radio de la centură se auzi hârâitul unor cuvinte de neînţeles, iar poliţistul apăsă pe un buton dintr-o parte, ca s-o oprească.

— Îmi cer scuze, zise el.

Femeia poliţist o întrebă pe Rebecca:

— Tu ai dat telefon?

Rebecca dădu din cap drept răspuns şi poliţista continuă, cu un zâmbet încurajator:

— Ne-ai spus şi că mama ta e aici. N-am putea vorbi cu ea, vă rog frumos?

— E în camera asta, zise Rebecca, conducându-i până la sufragerie şi ciocănind uşor la uşă. Mamă? o strigă ea încetişor, deschizând uşa şi făcându-le loc să intre celor doi poliţişti.

Will dădu să îi urmeze, dar poliţistul se întoarse către el.

— Uite ce e, băiete, aş putea ucide pentru o ceaşcă de cafea.

Când poliţistul închise uşa în urma sa, Will se întoarse către Rebecca, aruncându-i o privire deznădăjduită.

— Da, bine, fac eu cafeaua, zise ea pe un ton iritat şi plecă să pună ibricul pe foc.

Aşteptând în bucătărie, putură auzi doar murmurul înfundat al conversaţiei adulţilor din spatele uşii, până când, după câteva ceşti de cafea şi aproape o eternitate, poliţistul apăru singur. Intră în bucătărie şi îşi aşeză ceaşca şi farfuriuţa pe masă, în faţa lor.

— Am să fac o investigaţie rapidă pe-aici, zise el. Pentru indicii, adăugă el, făcând cu ochiul.

Cu acestea, ieşi din bucătărie şi o luă către dormitoarele de sus, mai înainte ca vreunul dintre copii să poată reacţiona. Rămaseră acolo, uitându-se în tavan şi ascultându-i paşii înăbuşiţi care îl purtau dintr-o cameră în cealaltă a etajului.

— Ce se aşteaptă el să găsească acolo, mă rog? întrebă Will.

Îl auziră coborând scările şi învârtindu-se şi pe la parter. Într-un târziu, se întoarse în bucătărie, fixându-l pe Will cu o privire întrebătoare.

— Aveţi şi pivniţă, nu-i aşa, băiete?

Will îl conduse pe poliţist în pivniţă şi rămase în capul scării de stejar, în timp ce poliţistul îşi aruncă o privire fugară înăuntru. Părea să fie foarte interesat de exponatele doctorului Burrows.

— Tatăl tău are aici nişte lucruri foarte neobişnuite. Presupun că aveţi chitanţe pentru ele, zise el, ridicând unul dintre capetele de lut. Observând privirea uimită a lui Will, adăugă: Glumeam. Am înţeles că lucrează la muzeul local, nu-i aşa?

Will aprobă, dând din cap.

— Am fost şi eu odată acolo, cu clasa, cred... Bărbatul observă pământul din roabă. Dar cu ăsta ce e aici?

— Nu ştiu, s-ar putea să fie de la vreo excavaţie la care lucra tata. De obicei, săpăm împreună.

— Excavaţii? întrebă el, iar Will dădu iar din cap. Cred că am să arunc o privire şi pe afară, zise poliţistul, care îşi îngustă ochii, studiindu-l intens pe Will, în timp ce atitudinea lui se înăspri aşa cum nu mai fusese până atunci.

În curte, Will îl privi pe poliţist cum cercetează sistematic gardurile. Îşi întoarse apoi atenţia către peluză, aplecându-se destul de des ca să examineze porţiunile fără vegetaţie, acolo unde una dintre pisicile vecinilor era obişnuită să-şi facă nevoile, uscând iarba. Petrecu un timp privind câmpul peste gardul viu din fundul grădinii şi apoi se întoarse în casă.

Will îl urmă şi de îndată ce ajunseră înăuntru, poliţistul îi puse o mână pe umăr.

— Spune-mi, băiete, nu s-a făcut nicio săpătură pe aici în ultima vreme, nu-i aşa?

Întrebarea îi fusese pusă în şoaptă, de parcă ar fi fost vorba de cine ştie ce secret întunecat, pe care Will murea să i-l împărtăşească.

Will clătină din cap şi, când ajunseră în hol, privirea poliţistului se lumină la vederea hârleţului strălucitor din suportul pentru umbrele. Observând asta, Will încercă să se aşeze în faţa omului legii, ca să ascundă unealta.

— Eşti *sigur* că nici tu, nici vreun alt membru al familiei nu aţi săpat în grădină? întrebă poliţistul din nou, aruncându-i băiatului o privire bănuitoare.

— Nu, eu nu. Cel puţin nu în ultimii ani, răspunse Will. Am săpat câteva gropi pe câmp, când eram mai mic, dar tata mi-a interzis să mai fac asta… a zis c-ar putea cădea cineva în ele.

— Pe câmp zici? Şi erau gropi mari?

— Destul de mari. Dar n-am prea găsit mare lucru în ele.

Poliţistul se uită ciudat la Will şi-şi notă ceva în carneţel.

— Dar ce-ai găsit? întrebă el, încruntându-se în efortul de a pricepe ceva.

— A, doar câteva sticle şi nişte vechituri de doi bani.

În momentul acela, poliţista ieşi din sufragerie şi i se alătură colegului ei, care stătea deja lângă uşa de intrare.

— E în regulă? o întrebă el, îndesându-şi carneţelul la loc în buzunarul de la piept şi aruncându-i lui Will o ultimă privire pătrunzătoare.

— Mi-am notat tot, răspunse poliţista, care se întoarse către Will şi către sora lui. Uite ce e, sunt sigură că nu aveţi de ce să vă faceţi probleme, dar o să urmăm procedura obişnuită şi o să facem nişte cercetări despre tatăl vostru. Dacă auziţi ceva sau dacă doriţi

să ne vorbiţi, despre orice, ne găsiţi la numărul ăsta de telefon, zise ea, întinzându-i Rebeccăi o carte de vizită. În multe din cazurile astea, persoana se întoarce. Fiindcă, de obicei, are nevoie doar să plece pentru o vreme, ca să-şi pună gândurile în ordine. Femeia le aruncă un zâmbet încurajator şi completă: Sau să se calmeze.

— Să se calmeze în legătură cu ce? întrebă Rebecca. De ce-ar avea nevoie tata să se calmeze?

Cei doi poliţişti părură puţin surprinşi, se priviră unul pe altul şi apoi se uitară la Rebecca.

— Păi, după neînţelegerea cu mama ta, zise poliţista.

Will se aştepta ca ea să le spună mai multe, să le explice exact de ce se certaseră părinţii lor. Dar femeia se întoarse către celălalt ofiţer şi zise:

— Bine, cred că trebuie să plecăm.

— E ridicol! exclamă Rebecca, pe un ton exasperat, după ce închisese uşa în urma lor. E limpede că n-au nici cea mai mică idee unde s-a dus tata şi nici ce să facă în legătură cu asta. Sunt idioţi!

Capitolul treisprezece

— Will, tu eşti? întrebă Chester, ferindu-şi ochii de soare în timp ce prietenul său ieşea pe uşa bucătăriei în curtea relativ înghesuită din spatele locuinţei Rawls.

Îşi omorâse timpul, în dimineaţa aceea de duminică, strivind albăstrele şi viespi deopotrivă, cu o rachetă veche de badminton. Insectele erau ţinte uşoare în căldura amiezii care le făcea leneşe. Arăta caraghios aşa, în şlapi şi cu bonetă pe cap, trupul său imens fiind pus în evidenţă de pantalonii scurţi şi largi, şi cu umerii înroşiţi de soare.

Will stătea cu mâinile în buzunarele de la spatele jeanşilor, părând preocupat.

— Am nevoie de o mână de ajutor, zise el, verificând dacă părinţii lui Chester nu îi aud cumva.

— Desigur, la ce anume? se interesă Chester, scuturându-şi racheta pentru a înlătura rămăşiţele unei muşte mari care se lipise mutilată de cordaj.

— Vreau să arunc o privire prin muzeu, în seara asta, răspunse Will, la lucrurile tatălui meu.

Captă pe deplin atenţia prietenului său.

— Vreau să văd dacă nu găsesc vreun indiciu... în biroul lui, continuă Will.

— Vrei să spui că vrei să dai o spargere? întrebă încetişor Chester. Nu-s...

Will îl întrerupse nerăbdător.

— Am cheile, zise el, scoţând mâinile din buzunare şi ridicând mănunchiul către Chester. Vreau să arunc doar o privire şi am nevoie de cineva să ţină de şase.

Iniţial, Will se pregătise să intre singur, dar, după ce se gândise mai bine, i se păruse normal să mizeze şi pe ajutorul prietenului său. Chester rămăsese singura persoană pe care putea conta acum, după dispariţia tatălui său. Munciseră împreună foarte eficient la tunelul de la Patruzeci de Puţuri, fuseseră o adevărată echipă şi, pe lângă asta, Chester părea sincer îngrijorat că nu se ştia locul în care s-ar fi putut afla tatăl său.

Lăsând racheta în jos pe lângă corp, Chester chibzui un moment, uitându-se la casă şi apoi la Will.

— Fie, încuviinţă el, dar ar fi bine să nu ne prindă.

Will zâmbi. Era bine să aibă un prieten adevărat, cineva în care putea avea încredere, altul decât tatăl său. Era pentru prima dată în viaţa lui când simţea asta.

După lăsarea întunericului, băieţii se furişară pe scările muzeului. Will deschise repede uşa şi pătrunseră înăuntru. Abia dacă vedeau pe unde merg, în zigzagul umbrelor aruncate de fâşiile de lumină palidă a lunii şi de neonul galben al felinarelor de pe stradă.

— Urmează-mă! şopti Will către Chester şi, aplecându-se mult, traversară sala principală către coridor, pitindu-se printre vitrinele de sticlă şi strâmbându-se când pantofii lor sport scârţâiau pe parchet.

— Fii atent la…

— Au! strigă Chester, împiedicându-se de grinda veche de lemn care zăcea pe podea la intrarea în coridor şi căzând cât era de lat. Ce dracu' mai caută şi asta aici? bombăni el furios, frecându-şi fluierul piciorului.

— Haide, şopti Will, încercând să-l grăbească.

Aproape de capătul celălalt al coridorului descoperiră biroul doctorului Burrows.

— Aici putem să folosim lanternele, dar încearcă să ţii lumina îndreptată în jos.

— Ce căutăm? întrebă şoptit Chester.

— Nu ştiu încă. Hai să ne uităm mai întâi pe birou, răspunse Will, cu voce înăbuşită.

În timp ce prietenul său îi ţinea lanterna, Will răscolea teancurile de hârtii şi de documente. Nu era o sarcină uşoară; dr. Burrows era, în mod evident, la fel de dezordonat la serviciu pe cât era şi acasă, căci biroul era împovărat de un maldăr imens de hârtii de tot felul. Ecranul computerului era acoperit în întregime de un strat gros de bileţele post-it, galbene şi răsucite, lipite pe el. Căutând în continuare, Will se concentră mai ales asupra tuturor notiţelor făcute pe foi volante, pe care recunoştea mâzgălelile abia lizibile ale tatălui său.

Terminară şi ultimul teanc de foi, dar nu găsiră nimic deosebit, aşa încât luară la rând sertarele biroului, fiecare de câte o parte.

— Uau, uite la asta! şi Chester scoase ceea ce părea să fie laba împăiată a unui câine fixată pe o baghetă de ebonită, dintr-o grămadă de cutii goale de tutun.

Will îl privi în treacăt şi se încruntă scurt, văzându-şi mai departe de treabă.

— Am găsit ceva! continuă Chester cu emoţie, când trase de sertarul de la mijloc.

Will nu se mai obosi să-şi ridice privirea din hârtiile pe care le avea în mâini, crezând că prietenul său găsise vreun alt artefact obscur.

— Zău, uite, are şi o etichetă pe el.

Îi întinse lui Will un carneţel cu coperta violet cu vinişoare maronii şi cu o etichetă pe care scria *Ex Libris,* cu litere înflorite, ştanţate în auriu, având deasupra imaginea unei bufniţe cu ochelari mari cu rama rotundă.

— *Jurnal,* citi Will. Asta e cu siguranţă scrisul tatălui meu, zise el, deschizându-l la prima pagină. Bingo! Pare să fie chiar un jurnal. Răsfoi puţin paginile. A scris destul de mult aici. Mai sunt şi altele? întrebă el, îndesând carneţelul în geantă.

Căutară la repezeală şi în restul sertarelor dar, negăsind nimic altceva, hotărâră că era momentul să plece. Will încuie muzeul şi băieţii porniră către Patruzeci de Puţuri, fiindcă era în apropiere şi ştiau că acolo nu-i va deranja nimeni. Se strecurară pe străzile pustii, ascunzându-se pe după maşini când apărea careva. Se simţeau străbătuţi încă de fiorul misiunii interzise de la muzeu şi abia aşteptau să se uite în jurnalul pe care îl descoperiseră. Odată ajunşi la tunelul lor, se instalară în camera principală, unde îşi aranjară luminile cât mai bine şi se aşezară confortabil în fotolii.

Will începu să studieze paginile.

— Prima însemnare e făcută la scurtă vreme după ce am descoperit staţia părăsită de metrou, zise el, ridicându-şi privirea către Chester.

— Care staţie de metrou?

Dar Will era prea captivat de jurnal ca să-i explice. Începu să citească încet, cu fraze poticnite, străduindu-se să descifreze scrisul tatălui său:

— *Mi-a atras recent atenţia un grup mic şi... dis... distonant de interlopi care se plimbă nestingheriţi printre cetăţenii obişnuiţi din Highfield. E un grup de indivizi cu înfăţişare fizică foarte asemănătoare, una care îi deosebeşte de restul localnicilor. De unde vin şi în ce scop rămâne încă de aflat, dar, din observaţiile mele limitate asupra lor, cred că nu sunt deloc ce vor să pară. Dat fiind numărul lor probabil (cinci +?)... omogenitatea (rasială?) a înfăţişării lor... suspectez că trebuie să coabiteze sau cel puţin...*

Băiatul se opri şi privi în josul paginii.

— Nu prea mai înţeleg restul, zise el, privind din nou către Chester. Uite încă ceva, continuă, dând pagina. Aici e mai clar:

Astăzi am intrat în posesia unui artefact uimitor şi enigmatic, care mi-a fost adus de domnul Embers. Ar putea să aibă o strânsă legătură cu oamenii aceia. Deşi va trebui să... argumentez mai bine afirmaţia asta. Obiectul este un glob mic, închis într-o cuşcă dintr-un fel de metal pe care, până în momentul în care scriu aceste rânduri, nu am fost capabil să îl identific. Globul emite lumină de o intensitate variabilă în funcţie de iluminarea mediului înconjurător. Ceea ce mă tulbură însă este că relaţia e pe dos faţă de normal: cu cât e mai întunecat mediul, cu atât e mai puternică lumina emisă. Asta sfidează orice legi ale fizicii sau ale chimiei pe care le cunosc.

Will ridică pagina, aşa încât Chester să poată vedea schiţa rudimentară pe care o făcuse tatăl său.

— Ai văzut-o? vru să ştie Chester. Chestia luminoasă?

— Nu, a păstrat descoperirea asta pentru sine, îi răspunse Will gânditor.

Întorcând pagina, începu să citească din nou:

— *Astăzi am avut ocazia să... zăresc, din păcate doar pentru un moment, pe unul dintre oamenii clorotici.*

— Clorotici? Adică palizi? întrebă Chester.

— Aşa cred, răspunse Will.

Citi cu voce tare descrierea pe care i-o făcuse tatăl său omului aceluia misterios. Continuă până la episodul cu Joe Ananasul şi hornul inexplicabil din casă, deopotrivă cu gândurile şi observaţiile tatălui său asupra Pieţei Martineau. Urma un număr relativ mare de pagini, în care făcea presupuneri asupra structurii caselor terasate care încadrau piaţa.

Will frunzări aceste pagini, până când ajunse la o pagină fotocopiată dintr-o carte, capsată în jurnal.

— Scrie *Istoria oraşului Highfield* în susul paginii şi pare să fie despre cineva numit Sir Gabriel Martineau, zise el.

Născut în 1673, a fost fiul şi moştenitorul unui vopsitor de pânză care a cunoscut succesul în afaceri în Highfield. În 1699, a moştenit afacerea, Martineau, Long & Co. de la tatăl său şi a extins-o considerabil, adăugând încă două fabrici clădirii originale de pe strada Heath. A fost cunoscut drept un inventator ingenios şi respectat pentru cunoştinţele sale din domenii precum chimia, fizica şi ingineria. Într-adevăr, deşi Hooke (1635-l703) este creditat în general ca fiind arhitectul structurilor esenţiale ale pompei de aer moderne, există şi câţiva istorici care cred că el şi-a construit prototipul folosind desenele lui Martineau.

În 1710, în timpul unei perioade de şomaj sever, Martineau, om profund religios, care era renumit pentru atitudinea filantropică şi paternală faţă de angajaţii săi, a început să angajeze un număr mare de muncitori, ca să construiască locuinţe pentru angajaţii de la fabrică, proiectând şi supraveghind personal construcţia Pieţei Martineau, care e şi astăzi în picioare, dar şi a vilelor Grayston, care au fost distruse în timpul războiului. Martineau a devenit curând cel mai mare angajator din districtul Highfield şi s-a zvonit că Oamenii lui Martineau, aşa cum au ajuns să fie cunoscuţi, lucrau de fapt la săparea unei mari reţele de tunele subterane, deşi despre aceasta nu mai există astăzi nicio dovadă.

În 1718, soţia lui a contractat tuberculoză şi a murit la vârsta de treizeci şi doi de ani. După aceea, Martineau şi-a căutat consolarea intrând într-o obscură sectă religioasă şi a mai fost văzut doar rareori în public până la sfârşitul zilelor. Locuinţa sa, Casa Martineau, care se afla la marginea vechiului oraş Highfield, a fost distrusă de un incendiu în 1733, în care se crede că au murit atât Martineau, cât şi cele două fiice ale sale.

Dedesubt, dr. Burrows scrisese:

De ce nu există nicio urmă a acestor tunele în prezent? La ce foloseau? N-am reuşit să găsesc nicio menţiune despre ele în registrele Primăriei, nici în arhivele vechi sau oriunde altundeva. De ce, de ce, de ce?

Şi mai jos, scrise cu cerneală albastră, dar atât de apăsat încât hârtia se ondulase şi pe alocuri era chiar ruptă, erau cuvintele:

ADEVĂR SAU FICŢIUNE?

Will se încruntă şi se întoarse către Chester.

— E incredibil. Tu ai auzit de Martineau ăsta?

Chester clătină din cap.

— Foarte ciudat, continuă Will, recitind cu atenţie documentul fotocopiat. Tata nu mi-a pomenit nimic din toate astea, nici măcar o dată. De ce-ar fi ascuns aşa ceva de mine?

Will îşi muşcă buza, expresia feţei sale trecând de la exasperare la preocupare profundă. Brusc, îşi înălţă capul ca şi când ar fi primit un ghiont în coaste.

— Ce-ai păţit? întrebă Chester.

— Tata descoperise ceva pe care nu era dispus să-l împartă cu nimeni. Nu şi de data asta. Asta e! strigă Will, aducându-şi aminte cum profesorul de la Universitatea din Londra se impusese în faţa tatălui său, luându-i dreptul de-a mai participa la săpăturile de la vila romană.

Chester tocmai se pregătea să-l întrebe pe Will despre ce anume vorbeşte când, dintr-odată, Will începu să dea paginile înainte.

— Alte chestii despre oamenii ăia *clorotici,* zise Will, continuând să întoarcă foile până ajunse la o porţiune a carneţelului unde erau doar capetele zdrenţuite ale unor pagini lipsă. Uite, astea au fost rupte!

Mai dădu câteva pagini, folosindu-şi degetul mare, iar Chester îl văzu cum ezită când ajunge la ultima însemnare.

— Vezi data?

— Unde? zise Chester întinzându-şi gâtul.

— E de miercurea trecută… ziua în care a avut cearta cu mama, zise Will cu voce stinsă, apoi trase adânc aer în piept şi citi:

Astăzi este seara cea mare. Am găsit cum să intru. Dacă e ceea ce cred eu, ipoteza mea, oricât de fantastică pare, se va dovedi corectă. Asta ar putea să fie! Şansa mea, ultima mea şansă de a face ceva. Momentul meu! Trebuie să-mi urmez instinctele. Trebuie să cobor acolo. Trebuie să intru!

— Nu prea înţeleg…, începu Chester.

Will ridică o mână pentru a-l face să tacă şi continuă:

— *S-ar putea să fie periculos, dar e ceva ce trebuie să fac. Trebuie să le demonstrez… Dacă teoria mea e adevărată, or să vadă ei! Vor trebui să accepte că nu-s doar un curator nenorocit.*

Apoi Will citi ultima propoziţie, care era subliniată de câteva ori:

— *Îşi vor aduce aminte de mine!*

Lăsându-se pe spate în fotoliul desfundat,Will exclamă:

— Uau! E incredibil!

— Da, îl aprobă Chester, cu jumătate de gură.

Începea să creadă că tatăl lui Will nu fusese tocmai zdravăn. Însemnările sale păreau suspect de asemănătoare cu delirurile unui om care-şi pierdea busola.

— Deci ce avea de gând? Care e *teoria* asta despre care vorbeşte? întrebă Will, frunzărind paginile şi ajungând din nou la porţiunea de unde lipseau câteva foi. Pun pariu că aici a fost. N-a vrut să-i fure careva ideea, murmură el.

— Bine, dar unde crezi că s-a dus de fapt? întrebă Chester. Ce înţelege el prin *trebuie să intru,* Will?

La acestea, Will se dezumflă. Se uită pierdut la Chester.

— Ei bine, începu el încetişor, două chestii mă nedumeresc: mai întâi, l-am văzut lucrând la ceva acasă, dimineaţa, foarte

devreme, cu vreo două săptămâni înainte de a dispărea. Presupun că săpa undeva pe câmp… Dar ipoteza asta nu stă în picioare.

— De ce?

— Păi, pentru că atunci când l-am văzut, sunt sigur că împingea o roabă plină cu pământ *către* câmp şi nu *dinspre* câmp. În al doilea rând, nu-i găsesc nici salopeta, nici casca nicăieri.

Capitolul paisprezece

— Ai, Fulguleţ, am auzit că taică-tău a dat bir cu fugiţii, strigă o voce către Will de cum intră în clasă. Se auzi imediat o şuşuială în sală şi toată lumea se întoarse ca să se uite la Will care, scrâşnind din dinţi, se aşeză în banca sa şi începu să-şi scoată cărţile din ghiozdan.

Asta i-o zisese Viteză, un băiat ciolănos şi rău, cu păr negru unsuros, liderul autoproclamat al unei găşti de tipi la fel de nesuferiţi numită Cenuşiii. Cel mai adesea puteau fi găsiţi adunaţi ca un roi de muşte negre în spatele barăcilor pentru biciclete, unde se ascundeau ca să fumeze câte o ţigară când nu era prin preajmă profesorul de serviciu. Porecla le fusese dată după norii puturoşi de fum care le învăluiau capetele atunci când se strângeau mai mulţi, tuşind şi încercând să-şi termine ţigările înainte să fie prinşi de cineva.

Se îmbrăcau cu toţii în uniforme la fel de neîngrijite, cu noduri incredibil de mari la cravate, pulovere jerpelite şi cămăşi mototolite, pe jumătate scoase din pantalonii lălâi. Păreau că sunt o ceată de orfani malnutriţi, care abia ce fuseseră scoşi dintr-un canal şi lăsaţi să se usuce la vânt. Erau răi de gură şi nesuferiţi pentru toţi cei din şcoală care aveau neşansa să le iasă în cale.

Unul dintre obiceiurile lor dezagreabile era să înconjoare câte un elev nevinovat şi, ca o haită de hiene, să-l forţeze să meargă până în centrul curţii, unde îl zădărau şi-l batjocoreau până când ceda nervos. Will avusese ghinionul de a fi martor la un astfel de eveniment, când un elev îngrozit de clasa a şaptea fusese înconjurat de Viteză şi de gaşca lui şi forţat să cânte din răsputeri „Ţăranul e pe câmp”, din nou şi din nou, fără oprire. Curând, bietul băiat a început să se înece cu cuvintele şi a ajuns să le mimeze, fără grai. În timpul ăsta, Viteză îl înghiontea fără cruţare în coaste, ca să-l facă să cânte tare. O mulţime de privitori chicoteau încrezuţi şi schimbau priviri cu înţeles, afişând o satisfacţie abia mascată pentru faptul că nu împărtăşiseră aceeaşi soartă. Will nu uitase niciodată cum se îneca bietul băiat cu propriile cuvinte, în timp ce suspina de frică. Acum ajunsese el însuşi ţinta atenţiei nedorite a lui Viteză.

— Dar nu-i vina lui, nu? Probabil că s-a săturat de tine! rânji Viteză, cu vocea mustind de dispreţ.

Ghemuit deasupra băncii sale, Will se străduia să se prefacă preocupat de-a găsi o pagină dintr-un manual.

— S-a săturat de *ciudatul lui* de fiu! zbieră Viteză, în felul acela oribil de gutural dar cumva gâtuit, în care poate vorbi doar cineva cu vocea în schimbare.

Furia se aduna încet înăuntrul lui Will. Pulsul îi crescu, iar faţa i se aprinse. Se ura fiindcă îşi trăda mânia. Rămânând cu ochii fixaţi la pagina absolut fără importanţă din faţa sa, fu umbrit, doar pentru o fracţiune de secundă, de un sentiment incredibil de îndoială de sine şi vinovăţie. Poate că Viteză avea dreptate. Poate că fusese din vina lui… poate că şi el era de condamnat pentru plecarea tatălui său.

Alungă acest gând aproape imediat, spunându-şi că nu el ar fi putut să fie cauza. Indiferent ce motiv ar fi avut, tatăl său nu ar fi plecat pur şi simplu. Trebuie să fi fost ceva serios… ceva extrem de serios.

— Şi se săturase *dracului* şi de *ţicnita* de maică-ta! lătră Viteză şi mai tare.

La aceste vorbe, Will auzi exclamaţii înăbuşite şi un chicotit ciudat în jurul său, în clasa altminteri încremenită în tăcere. Deci ştia toată lumea despre starea mamei lui.

Will înşfăcă manualul cu atâta forţă, încât coperta cartonată începu să se îndoaie. Încă nu-şi ridicase ochii, dar începu să-şi clatine capul uşurel. Asta nu se putea sfârşi decât într-un singur fel… n-avea chef să se bată, dar micul ticălos întinsese prea tare coarda. Devenise o chestiune de onoare.

— Ai, dom’ Plângăcios, cu tine vorbesc! Eşti sau nu eşti abandonat de tată? Eşti sau nu eşti un…?

Asta puse capac! Will se ridică brusc, trimiţându-şi cu putere scaunul în spate. Acesta hârjâi pe podeaua de lemn şi apoi se răsturnă. Îşi fixă ochii în cei ai lui Viteză, care se ridicase şi el din bancă, cu faţa schimonosită de o satisfacţie duşmănoasă, fiindcă îşi dăduse seama că batjocurile sale atinseseră în sfârşit punctul sensibil. Simultan, alţi trei Cenuşii care stăteau în spatele lui Viteză săriră întărâtaţi de pe scaune, îmbătaţi de bucuria prădătorului.

— S-a enervat cumva Băieţică Papă-Lapte? rânji Viteză, făcându-şi loc smucit printre bănci către Will, urmat îndeaproape de ciracii săi.

Ajungând la Will, Viteză se proţăpi în faţa lui, cu mâinile-n şold şi pumnii încleştaţi. Deşi Will ar fi vrut să dea înapoi, ştia că trebuia să-l înfrunte, acuma.

Viteză îşi împinse faţa şi mai aproape, la doar câţiva centimetri de a lui Will şi îşi arcui spatele ca un boxer de categoria a doua.

— Ei, ţi-a ajuns? întrebă el, punctând fiecare cuvânt cu o împunsătură cu degetul în pieptul lui Will.

— Lasă-l în pace! Ne-am săturat cu toţii de *tine,* zise Chester, făcându-şi deodată apariţia cu silueta lui masivă şi postându-se în spatele lui Will.

Viteză se uită neliniştit la el şi apoi din nou la Will.

Conştient că toată clasa îi priveşte şi că aşteaptă de la el următoarea mişcare, Viteză nu reuşi decât să ţâţâie dispreţuitor printre dinţi. Era o încercare jalnică de a-şi salva mândria şi toată lumea văzu asta. Doi dintre susţinătorii lui Viteză îl părăsiră, fofilându-se la locul lor în bănci şi lăsându-l lângă şeful lor numai pe cel mai mic dintre Cenuşii. Deşi era mărunţel şi firav, părând încă la vârsta pantalonilor scurţi, acesta sărea de pe un picior pe altul, în mod clar gata de luptă.

— Ei, ce-ai să faci acum, când ai numai un pitic care să te apere? zâmbi Chester rece către Viteză.

Din fericire, exact în momentul acela apăru profesorul şi, înţelegând imediat ce se întâmplă, îşi drese glasul zgomotos, ca să le dea băieţilor de ştire că intrase în clasă. Asta nu reuşi însă să risipească tensiunea dintre Will, Chester şi Viteză, aşa încât trebui să vină până la ei şi să-i poftească pe-un ton categoric să ia loc.

Will şi Chester se aşezară, lăsându-i în picioare pe Viteză şi pe ajutorul său. Profesorul se răsti la ei şi, după câteva secunde, se retraseră în bănci. Will se lăsă pe spate în scaunul lui şi zâmbi către Chester. Îi era un prieten adevărat.

Mai târziu, în aceeaşi zi, când se întoarse de la şcoală, Will se furişă în casă, încercând din răsputeri să nu fie auzit de sora sa. Înainte de a deschide uşa de la pivniţă, se opri o clipă în hol trăgând cu urechea. Auzi câteva versuri din „You are my sunshine”[1] – Rebecca fredona în timp ce trebăluia la etaj. Coborî repede în pivniţă şi deblocă uşa care dădea spre grădină, în dosul căreia aştepta Chester.

— Eşti sigur că nu e nicio problemă să intru aici? întrebă el. Mă simt… într-un fel… intrus.

— Nu vorbi prostii, nu e nicio problemă, insistă Will. Mai bine hai să vedem ce putem găsi pe-aici.

---

[1] „Eşti raza mea de soare”, cântec foarte cunoscut în SUA şi Marea Britanie, unde este chiar imnul unei echipe de fotbal din primă ligă.

Căutară printre toate lucrurile depozitate pe rafturi şi apoi în cutiile cu arhiva, acolo unde Will se mai uitase o dată. Eforturile lor se dovedită însă zadarnice.

— Asta a fost o pierdere totală de vreme, zise Will dezamăgit.

— Deci de unde crezi că provine pământul? întrebă Chester, apropiindu-se de roabă pentru a o examina mai de aproape.

— N-am reuşit să mă dumeresc deocamdată. Cred c-am putea da o raită pe câmp, să vedem dacă nu descoperise ceva pe acolo.

— E cam întinsă zona, zise Chester nesigur. Oricum, de ce o fi adus roaba aici?

— Habar n-am, răspunse Will care trecu cu privirea încă o dată peste rafturile cu cărţi.

Se încruntă când observă ceva într-o parte a unui corp de bibliotecă.

— Stai o clipă! Asta-i ciudat, zise el, în timp ce prietenul lui se apropie încetişor.

— Ce anume?

— Păi, uite, e aici un ştecher într-o priză, dar nu mă prind unde se duce cablul.

Scoase cablul din priză şi apoi privirā amândoi în jur. Nu părea să fi avut vreun efect.

— Atunci pentru ce e? întrebă Chester.

— Cu siguranţă nu e o lumină exterioară.

— De ce? întrebă Chester.

— Fiindcă nu avem niciuna, răspunse simplu Will, ducându-se la celălalt capăt al corpului de bibliotecă.

Se uită în întunericul dintre cele două biblioteci şi apoi făcu un pas înapoi, privind rafturile gânditor.

— Ciudat, nu pare să iasă pe partea asta.

Aducând scara din spatele uşii care dădea spre grădină, o aşeză în faţa rafturilor cu cărţi şi se urcă pe ea ca să inspecteze partea de sus a corpului de bibliotecă.

— Nici pe-aici nu-l văd, zise el. Pur şi simplu n-are sens.

Era pe punctul de a coborî, când se opri brusc şi-şi plimbă mâna pe deasupra ultimului raft de sus.

— Ceva? întrebă Chester.

— Foarte mult praf de cărămidă, răspunse Will.

Sări de pe scară şi încercă imediat să tragă de lângă perete biblioteca.

— Cu siguranţă se mişcă un pic. Hai, vino şi ajută-mă, zise el.

— Poate că nu-i bine fixată, sugeră Chester.

— Nu-i bine fixată? zise Will, cu indignare. Chiar *eu* l-am ajutat să prindă astea de perete!

Traseră împreună, opintindu-se din toate puterile şi, deşi apăru un spaţiu îngust în spatele bibliotecii, aceasta se dovedi temeinic fixată în partea de sus.

— Ia să verific eu ceva, zise Will, urcându-se din nou pe scară. Se pare că aici e un cui îndoit care se prinde de o scoabă. Îl smulse şi-l lăsă să cadă pe podeaua de beton, la picioarele lui Chester. Când am fixat biblioteca de perete, am folosit dibluri, nu cuie, zise el uitându-se uluit la Chester.

Will coborî de pe scară şi amândoi traseră din nou de bibliotecă. De data aceasta, tremurând şi trosnind, aceasta se depărtă de perete, suficient cât să se vadă că era prinsă în balamale într-o parte.

— Deci la asta servea cablul! exclamă Will.

Se holbau amândoi la deschizătura cu margini neregulate descoperită în jumătatea de jos a zidului.

Cărămizile fuseseră scoase pe-o arie de aproximativ un metru pătrat. Dincolo, se vedea un pasaj, iluminat de un şir neregulat de lămpi vechi cu neon, înşirate de-a lungul său.

— Uau! exclamă Chester, al cărui chip se transformase într-o mască a surprizei. Un pasaj secret!

Will îi zâmbi.

— Da. Hai să vedem ce-i cu el!

Înainte ca prietenul său să apuce să mai spună ceva, Will se apleca şi intră în pasaj, târându-se prin el cu greutate.

— E o cotitură aici, se auzi apoi vocea sa înfundată.

Urmărit din priviri de Chester, Will trecu de colţ şi apoi, foarte încet, apăru iarăşi la vedere. Se sprijini cu spatele de zid şi-şi întoarse capul către Chester, cu deznădejdea întipărită pe chip.

— Ce e? întrebă Chester.

— Tunelul e blocat. E prăbuşit, zise Will.

Will se târî îndărăt prin pasaj şi se strecură afară prin gaura din zid, înapoi în pivniţă. Se ridică în picioare şi-şi dezbrăcă sacoul de şcoală, aruncându-l direct pe podea. Abia atunci observă expresia adânc mâhnită a prietenului său.

— Ce-i?

— Dacă s-a prăbuşit… doar nu crezi că tatăl tău s-ar putea afla sub dărâmături? întrebă Chester aproape în şoaptă, abia reuşind să-şi stăpânească tremurul când îşi închipui această eventualitate înspăimântătoare. Poate că a fost… strivit, adăugă el, ca o prevestire.

Will îşi mută ochii îngrijoraţi de la prietenul său şi chibzui pentru un moment.

— Păi, nu e decât un singur mod de a afla.

— N-ar trebui să spunem cuiva? se bâlbâi Chester, surprins de detaşarea aparentă cu care vorbea prietenul său.

Însă Will nu-l mai asculta. Ochii i se îngustaseră şi pe chip îi apăruse expresia aceea preocupată care arăta că mintea lui se frământa să alcătuiască un plan de acţiune.

— Ştii, umplutura e aceeaşi ca la Patruzeci de Puţuri... Ceva nu e în regulă. Iarăşi am găsit bucăţi de calcar, zise el lărgindu-şi nodul de la cravată, trăgând-o peste cap şi aruncând-o alături de sacou. Asta e o coincidenţă prea mare. Se întoarse la gura tunelului şi se aplecă. Şi ai observat stâlpii? întrebă el, trecându-şi mâna peste cel mai apropiat dintre ei. Asta n-a fost un accident – au fost tăiaţi şi doborâţi intenţionat.

Chester i se alătură prietenului său la gura tunelului şi cercetă stâlpii care aveau crestături adânci. În unele locuri erau retezaţi aproape de tot, ca şi cum cineva i-ar fi tăiat cu toporul.

— Doamne, ai dreptate! zise Chester.

Will îşi suflecă mânecile.

— Ar fi mai bine să începem. Acum e cel mai nimerit prilej.

Se vârî în pasaj, trăgând după el o găleată pe care o găsise chiar la intrarea în tunel.

Chester îşi privi uniforma de şcoală. Deschise gura ca să spună ceva, dar apoi se răzgândi şi-şi scoase sacoul, pe care îl aşeză frumos pe spătarul unui scaun.

Capitolul cincisprezece

— Acum! şopti Will grăbit, ghemuit în umbra pe care o lăsa gardul viu ce separa grădina sa de câmp. Chester icni din cauza efortului când ridică roaba mult prea plină şi o împinse, clătinându-se şi şerpuind printre copaci şi tufişuri. Ajungând în câmp deschis, o coti la dreapta către şanţurile pe care le foloseau ca să arunce pământul. Judecând după movilele proaspăt excavate şi după pietrele pe care le găsise deja acolo, Will îşi dădu seama că şi tatăl său folosise şanţurile acelea exact în acelaşi scop.

Will se uita cu atenţie dacă vine cineva, în timp ce prietenul lui golea iute roaba, de pe marginea şanţului. Se întoarse fără zgomot şi porni pe drumul de întoarcere, în timp ce Will rămase în urmă, ca să împingă în şanţ bucăţile mai mari de piatră sau de lut care ar fi putut rămâne pe margine.

Odată rezolvată problema, Will îl ajunse din urmă pe Chester. În timp ce se întorceau pe drumul bine cunoscut către grădină, roata bătrânei roabe începu să scârţâie asurzitor, parcă protestând împotriva nenumăratelor drumuri pe care fusese forţată să le facă. Zgomotul sfâşie tihna serii înmiresmate de vară.

Amândoi încremeniră în loc, uitându-se în jur să vadă dacă nu atrăseseră atenţia cuiva din casele învecinate.

Încercând să-şi recapete răsuflarea, Chester se aplecă, punându-şi mâinile pe genunchi, în timp ce Will se lăsă în jos pentru a examina roata vinovată.

— Iarăşi trebuie să ungem nenorocirea asta!

— Mda? Crezi tu? pufni Chester sarcastic.

— Cred că ar fi mai bine s-o iei în braţe până acasă, răspunse Will rece, ridicându-se.

— Chiar trebuie? mormăi Chester.

— Hai, o să te ajut şi eu, zise Will, apucând de partea din faţă a roabei.

Se poticniră la tot pasul pe toată distanţa care le mai rămăsese, mormăind şi înjurând în şoaptă, dar reuşind să păstreze liniştea până traversară grădina. Tropăiră uşurel în timp ce coborâră pe rampa care ducea în pivniţă.

— E rândul meu să stau în faţă, presupun, oftă Will în timp ce se lăsară amândoi să cadă istoviţi pe podeaua de beton.

Chester nu răspunse.

— Ai păţit ceva? îl întrebă Will.

Chester clătină din cap ameţit şi apoi se uită la ceas.

— Cred că e timpul să plec acasă.
— Bine, zise Will, iar Chester se ridică cu greutate şi începu să-şi adune lucrurile.
Deşi n-o spunea, Will se simţea uşurat că prietenul său hotărâse să pună capăt muncii pe ziua aceea. Erau amândoi rupţi de oboseală, după atâta săpat şi cărat. Până şi Chester se simţea nesigur pe picioare din cauza efortului.
— Mâine, la aceeaşi oră, zise Will încet, strângându-şi şi deschizându-şi pumnii şi rotindu-şi un umăr în încercarea de a alunga înţepeneala care-l cuprinsese.
— Da, cârâi Chester, fără măcar să se uite la Will în timp ce ieşi din pivniţă pe uşa de la grădină.

Trecură prin acelaşi ritual în fiecare seară, după şcoală. Will deschidea cu mare grijă uşa spre grădină, lăsându-l pe Chester să intre fără niciun zgomot. Se schimbau şi apoi începeau imediat să muncească timp de vreo două sau trei ore în şir. Excavaţia era extrem de înceată şi de chinuitoare, nu numai din cauza spaţiului limitat din tunel şi din pricină că nu-şi puteau permite să se lase auziţi de careva de deasupra, dar mai ales pentru că nu puteau să scape de pământul scos din tunel decât la adăpostul nopţii. La sfârşitul fiecărei seri, după ce pleca Chester, Will se asigura că biblioteca era împinsă la perete, fixată la locul ei, şi că podeaua era curăţată lună.
De data asta, mai avea o misiune: în timp ce ungea din belşug axul roţii gălăgioase, se întrebă cât mai era până străpungeau umplutura tunelului şi, nu pentru prima oară, dacă va găsi ceva dincolo. Era îngrijorat că vor rămâne în pană de materiale. Fără ajutorul tatălui lui, fusese nevoit să recicleze cât de multă cherestea putuse din tunelul de la Patruzeci de Puţuri. Cu cât înainta tunelul de sub casă, celălalt devenea mai nesigur.
Mai târziu, în timp ce stătea aplecat la masa din bucătărie, mâncând o altă cină care se răcise de tot, Rebecca apăru ca de nicăieri în pragul uşii. Will tresări şi înghiţi cu noduri.
— Uită-te în ce hal eşti! Uniforma ţi-e mizerabilă. Te aştepţi să ţi-o spăl din nou? întrebă ea, încrucişându-şi braţele agresiv.
— Nu, nu chiar, răspunse el, ocolindu-i privirea.
— Will, pot să ştiu şi eu exact ce faci? îi ceru ea.
— Nu-nţeleg la ce te referi, zise el, umplându-şi din nou gura.
— După şcoală, o ştergi de-acasă undeva, nu-i aşa?
Will ridică din umeri, prefăcându-se că examinează o felie uscată de carne de vită din vârful furculiţei.

— Ştiu că pui ceva la cale, sunt sigură. Fiindcă l-am văzut pe bivolul ăla creţ dând târcoale prin grădina noastră.

— Cine?

— Ei haide, Will! Tu şi Chester săpaţi un tunel pe undeva, nu-i aşa?

— Ai ghicit, recunoscu Will.

Termină de mestecat dumicatul şi trase aer în piept, ca să mintă cât mai convingător posibil.

— Săpăm lângă groapa de gunoi a oraşului, zise el.

— Ştiam eu! exclamă Rebecca triumfătoare. Cum poţi măcar să te *gândeşti* să sapi încă una din bortele tale fără folos într-un moment ca ăsta?

— Şi mie mi-e dor de tata, să ştii, zise el, muşcând dintr-un cartof prăjit rece, dar nu ajută la nimic dacă ne târâm pe-aici prin casă, fiindu-ne milă de noi înşine… aşa ca mama.

Rebecca îl privi cu îndoială şi cu o scânteie de mânie în ochi, apoi se întoarse pe călcâie şi părăsi bucătăria.

Will îşi termină cina congelată, privind în gol în timp ce mesteca fără grabă şi recapitula evenimentele din ultima lună.

Nu la mult timp după aceea, în dormitorul său, scoase o hartă geologică a oraşului Highfield şi marcă locul în care credea el că se află casa lor şi direcţia în care socotea că se îndrepta tunelul început de tatăl său în pivniţă. Apoi, când dădu cu ochii de ele, marcă şi Piaţa Martineau şi casa doamnei Tantrumi. Se uită îndelung şi cu atenţie la hartă, ca şi cum ar fi fost un puzzle pe care l-ar fi putut rezolva. La un moment dat, însă, lăsa harta deoparte şi se urcă în pat. În câteva minute, alunecă într-un somn agitat şi chinuitor, în care îi visă pe oamenii siniştri descrişi de tatăl său în jurnal.

În vis, era îmbrăcat în uniforma de şcoală, care era însă plină de mâl, agăţată şi ruptă în coate şi la genunchi. Îşi pierduse şosetele şi pantofii şi mergea desculţ pe o stradă pustie şi pavată, pe care avea impresia că o cunoaşte, deşi nu-şi putea aminti de unde. În timp ce privea către orizontul apropiat, spre cerul cenuşiu-gălbui şi fără formă, îşi răsucea nervos între degete mânecile zdrenţuite. Nu ştia dacă întârziase la şcoală sau la cină, dar era convins că trebuia să fie undeva sau să facă vreun lucru… un lucru de importanţă vitală.

Mergea pe mijlocul străzii, cât mai la distanţă de casele de pe ambele trotuare. I se păreau ameninţătoare şi întunecate. Nicio lumină nu strălucea în ferestrele lor prăfuite şi niciun fuior de fum nu ieşea pe coşurile lor îngrijorător de înalte, negre şi răsucite.

Se simţea foarte pierdut şi singur când, în depărtare, zări pe cineva traversând strada. Ştiu imediat că acela era tatăl său, iar inima îi tresaltă de bucurie. Începu să-i facă semn cu mâna, dar se opri când simţi că toate clădirile stau cu ochii pe el. Emanau o rea-voinţă mocnită, ca şi cum ar fi adăpostit o forţă malefică, încordată ca un arc, ce îşi ţinea răsuflarea, aşteptând să-l înhaţe.

Frica lui Will atinse cote de nesuportat, iar el o zbughi către tatăl său. Încercă să-l strige, dar vocea îi era subţire şi pierită, de parcă însuşi aerul îi absorbea cuvintele de îndată ce-i ieşeau de pe buze.

Alerga acum din răsputeri şi, cu fiecare pas, strada devenea din ce în ce mai îngustă, casele de pe ambele părţi mai aproape de el. Acum putea vedea limpede că din spatele uşilor îl iscodeau figuri întunecate şi ameninţătoare, care ieşeau în stradă imediat ce trecea de ele.

Scos din minţi de groază, se împiedica şi aluneca pe caldarâmul lustruit, în timp ce siluetele sinistre se adunaseră în spatele său în număr atât de mare, încât nu se mai desluşeau una de alta, contopite într-o singură maree de întuneric. Degetele lor se întindeau ca nişte fuioare însufleţite de fum negru, încleştându-se în jurul său, deşi el încerca cu disperare să se ferească. Umbrele îl prinseseră: îl trăgeau înapoi cu tentaculele lor de culoarea tuşului, până când îl forţară să se oprească. Prinzând o ultimă imagine de-o clipă a tatălui său în depărtare, Will strigă mut. Pătura de beznă îl învălui complet; era deodată fără greutate şi cădea într-un puţ. Lovi fundul acestuia cu atâta putere încât îşi pierdu tot aerul din plămâni şi, încercând disperat să respire, se rostogoli pe spate şi văzu pentru prima dată feţele imobile şi dezaprobatoare ale urmăritorilor care se uitau în jos la el.

Deschise gura, dar înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, aceasta i se umplu cu pământ – îi putea simţi gustul, fiindcă îi înconjurase limba, iar pietricelele i se loveau de dinţi şi îi zgâriau cerul gurii. Era îngropat de viu şi nu mai putea respira.

Tremurând şi răsuflând greu, Will se trezi cu gura uscată şi cu tot corpul scăldat într-o sudoare rece. Speriat, bâjbâi după veioza de la capul patului. Lumina ei galbenă şi liniştitoare inundă camera cu care era obişnuit. Privi la ceasul de pe noptieră. Era încă în puterea nopţii. Îşi lăsă capul să-i cadă înapoi pe pernă, holbându-se în tavan şi respirând cu greutate. Tot mai tremura. Amintirea pământului care îi astupa gâtul era atât de proaspătă şi de vie în mintea sa, de parcă totul se întâmplase cu adevărat. Şi, în timp ce stătea acolo, încercând să-şi recapete respiraţia, era

răscolit de sentimentul înnoit şi chiar mai intens că-şi pierduse definitiv tatăl. Indiferent cât de mult se străduia, pur şi simplu nu reuşea să scape de senzaţia copleşitoare de pustiu, iar într-un târziu renunţă la orice speranţă de somn, privind lumina rece a zorilor cum începe să se prelingă pe la marginile draperiei pentru a pătrunde, în cele din urmă, în cameră.

Capitolul şaisprezece

Trecură câteva săptămâni până când, în sfârşit, sună la uşă un inspector de poliţie care dorea să-i vorbească doamnei Burrows despre dispariţia soţului ei. Purta o pelerină de ploaie albastru-închis peste un costum gri-deschis şi vorbi frumos, deşi puţin cam repezit, prezentându-se lui Will şi Rebeccăi şi cerând s-o vadă pe mama lor. Copiii îl conduseră în sufragerie, unde stătea doamna Burrows.

Când intrară în cameră în urma poliţistului, rămaseră cu gurile căscate, crezând că nimeriseră, prin nu ştiu ce minune, în camera altcuiva. Televizorul, flacăra eternă care ardea în colţ, era acum tăcut şi întunecat şi, fapt la fel de remarcabil, camera era incredibil de curată şi de ordonată. În perioada în care doamna Burrows îşi dusese existenţa de pustnic, nici Will şi nici Rebecca nu mai puseseră piciorul pe acolo şi amândoi presupuseseră că se prefăcuse într-o groapă de gunoi, imaginându-şi-o ticsită de porţii de mâncare pe jumătate consumate, ambalaje goale, farfurii şi căni murdare. Nici că s-ar fi putut înşela mai tare! Sufrageria arăta acum fără pată – dar şi mai uluitoare era chiar mama lor.

În loc de capotul de stambă de culoarea cartofului şi de papuci, purta acum una dintre cele mai bune rochii ale sale de vară, îşi aranjase părul şi chiar se machiase puţin.

Will o privea nevenindu-i să creadă, întrebându-se ce ar fi putut provoca o asemenea transformare radicală. Singura explicaţie pe care o găsea era că mama sa îşi imagina că joacă un rol într-unul dintre serialele poliţiste pe care le adora atât, dar asta nu dădea mai mult sens scenei care se desfăşura în faţa lui.

— Mamă, dumnealui e… dumnealui e…, se bâlbâi el.

— Inspector-şef Beatty, îl ajută sora lui.

— Intraţi, vă rog, zise doamna Burrows, ridicându-se din fotoliu şi zâmbindu-i binevoitor vizitatorului.

— Vă mulţumesc, doamnă… Ştiu că treceţi prin clipe grele.

— Nu, nu, deloc, îl opri doamna Burrows surâzătoare. Rebecca, vrei te rog să pui ceainicul pe foc şi să ne pregăteşti un ceai?

— Sunteţi foarte drăguţă, doamnă, mulţumesc, zise inspectorul Beatty, care rămăsese în picioare, încurcat, în mijlocul încăperii.

— Vă rog, îl invită doamna Burrows, îndreptându-se spre canapea. Faceţi-vă comod!

— Will, hai să mă ajuţi, zise Rebecca, apucându-l de braţ pe fratele ei şi încercând să-l împingă către uşă.

Băiatul nu se clinti, ţintuit în loc de imaginea mamei sale care, se părea, redevenise, după atâţia ani, femeia de odinioară.

— Ăăă… da… da, da…, se bâlbâi el.

— Doriţi şi zahăr? îl întrebă Rebecca pe inspector, încă trăgând de braţul lui Will.

— Nu. Cu lapte, dar fără zahăr, mulţumesc, răspunse poliţistul.

— Bine, cu lapte, fără zahăr – şi tu, mamă? Doar cele două cuburi?

Doamna Burrows zâmbi şi dădu din cap spre ea, apoi îşi mută privirea către Will, părând amuzată de uluirea lui.

— Şi poate nişte pişcoturi, Will!

Will se smulse din transă, se întoarse şi o însoţi pe Rebecca în bucătărie, unde rămase însă multă vreme cu gura căscată, clătinându-şi capul a neîncredere.

După ce Will şi Rebecca părăsiră camera, inspectorul îi vorbi doamnei Burrows cu o voce joasă, serioasă. Îi spuse că făcuseră tot ceea ce putuseră pentru a-l găsi pe dr. Burrows, dar, de vreme ce nu reuşiseră să afle nimic despre locul în care se găsea, se hotărâseră să-şi lărgească investigaţiile. Asta implica trimiterea fotografiei doctorului pe o arie mai mare şi întocmirea unei „depoziţii detaliate”, cum o numi inspectorul, din partea doamnei Burrows, la sediul poliţiei. De asemenea, doreau să discute cu toţi cei care îl văzuseră pe dr. Burrows în zilele de dinainte de dispariţie.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări acum, dacă se poate. Să începem cu slujba soţului dumneavoastră, zise inspectorul, aruncând o privire spre uşă şi întrebându-se când avea să vină ceaiul său. V-a vorbit de cineva anume de la muzeu?

— Nu, răspunse doamna Burrows.

— Adică, e posibil să fie acolo cineva căruia să i se fi confesat soţul dumneavoastră…

— Despre locul în care s-a dus? completă doamna Burrows întrebarea în locul lui şi apoi râse cu răceală. Nu cred că veţi avea vreun succes, dacă investigaţia dumneavoastră urmează această cale. Mi-e teamă că e o fundătură.

Inspectorul se aşeză mai bine în scaun, puţin încurcat de răspunsul tăios al doamnei Burrows.

— Conduce muzeul de unul singur, continuă femeia, nu există alt personal. Aţi putea să îi interogaţi pe moşnegii care-şi mai pierd vremea pe-acolo, dar să nu fiţi surprins dacă memoria lor nu mai e aşa cum era odată.

— Nu? întrebă inspectorul, zâmbind subţire, în timp ce îşi nota în carneţel.

— Nu, cei mai mulţi dintre ei sunt trecuţi de optzeci de ani. Dar de ce, dacă-mi permiteţi să vă întreb, vreţi să ne interogaţi pe mine şi pe copiii mei? Am spus deja poliţiei locale tot ceea ce ştim. N-ar trebui să-l puneţi sub urmărire?

— Sub urmărire? Inspectorul zâmbi larg. Nu prea folosim procedura asta pe aici. În general, urgenţele le transmitem prin radio…

— Şi soţul meu nu e o urgenţă, înţeleg?

În momentul acela, Will şi Rebecca intrară aducând ceaiul şi în cameră se lăsă tăcerea. Rebecca aşeză tava pe măsuţa de cafea şi întinse către cei doi cănile cu ceai. Will ţinea crispat o farfurie cu biscuiţi. De vreme ce poliţistul nu părea să aibă nimic împotrivă ca el sau Rebecca să rămână în cameră, se aşezară amândoi pe fotolii. Tăcerea deveni stânjenitoare. Doamna Burrows se uita atentă la poliţist, care îşi ţinea ochii în jos, la cana cu ceai.

— Cred că ne ambalăm cam tare, doamnă Burrows. Haideţi să ne concentrăm din nou asupra soţului dumneavoastră.

— Cred că puteţi constata că noi suntem *foarte* concentraţi asupra lui. Ceea ce n-aş putea spune şi despre dumneavoastră, zise sec doamna Burrows.

— Doamnă, trebuie să vă gândiţi că unele persoane nu…, inspectorul ezită, nu *vor* să fie găsite. Vor pur şi simplu să dispară pentru că, probabil, viaţa şi presiunile ei le-au devenit de nesuportat.

— De nesuportat? repetă furioasă doamna Burrows.

— Da, trebuie să luăm în consideraţie şi această posibilitate.

— Adică soţul meu nu a mai putut rezista presiunii? Care presiune, mai exact? Problema lui era că n-a avut, *niciodată,* nicio afurisită de presiune sau ţel!

— Doamnă B…, încercă să o oprească inspectorul, privind neajutorat către Will şi Rebecca, ai căror ochi se plimbau de la el la mama lor, ca şi cum ar fi fost spectatori la un schimb de mingi disputat dintr-un meci de tenis deosebit de dur.

— Să nu credeţi că nu ştiu că majoritatea crimelor sunt comise de membrii familiei, proclamă mama lor.

— Doamnă Burr…

— De asta vreţi să ne interogaţi la secţie, nu-i aşa? Să vedeţi dacă nu cumva am făcut-o noi.

— Doamnă Burrows, începu din nou inspectorul, liniştit, n-a spus nimeni că s-ar fi comis o crimă. Credeţi că o puteam lua de la

capăt şi să vedem dacă, de data asta, ajungem la bun sfârşit? propuse el, încercând din răsputeri să recapete controlul situaţiei.

— Îmi pare rău, sunt conştientă că nu vă faceţi decât meseria, zise doamna Burrows, cu o voce mai calmă şi sorbi din ceai.

Inspectorul dădu din cap, recunoscător că îşi oprise tirada şi răsuflă adânc, aruncând o privire în jos, spre carneţelul său.

— Ştiu că nu e uşor să te gândeşti la o astfel de posibilitate, zise el, dar soţul dumneavoastră a avut duşmani? Poate din vreo afacere?

La asta, spre marea surpriză a lui Will, doamna Burrows îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă. Inspectorul mormăi cum că ia asta ca pe un „nu" şi îşi notă în carneţel. Părea să-şi fi recăpătat ceva din siguranţa de la început.

— Trebuie să vă pun aceste întrebări, zise inspectorul, privind-o în ochi pe doamna Burrows. Aveţi ştiinţă dacă bea în exces sau se droga?

Doamna Burrows slobozi din nou un hohot zdravăn de râs.

— El? întrebă ea. Cred că glumiţi!

— Buuun. Dar atunci ce făcea în timpul liber? întrebă poliţistul pe un ton neutru, dându-şi toată silinţa să treacă mai repede peste aceste întrebări obligatorii. Avea vreun hobby?

Rebecca îi aruncă imediat o privire lui Will.

— Obişnuia să facă excavaţii… săpături arheologice, răspunse doamna Burrows.

— A, da, zise poliţistul, întorcându-se spre Will. Înţeleg că şi tu îl ajutai, nu-i aşa, băiete?

Will dădu din cap.

— Şi unde făceaţi săpăturile astea?

Will îşi drese glasul, privi spre mama lui, apoi spre poliţist, care-i aştepta răspunsul, cu pixul în aer.

— Păi, mai peste tot, zise Will. Mai ales în jurul oraşului, în foste gropi de gunoi şi locuri de genul ăsta.

— O, credeam că sunt cercetări adevărate, zise inspectorul.

— *Erau* cercetări adevărate, rosti cu fermitate Will. O dată am găsit chiar ruinele unei vile romane, dar în general căutam lucruri din secolele al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea.

— Şi cât de extinse… vreau să zic, cât de *adânci* erau săpăturile voastre?

— O, doar nişte gropi, zise Will evaziv, dorindu-şi ca poliţistul să nu mai continue subiectul.

— Şi eraţi cumva implicaţi în asemenea activităţi, în zilele de dinaintea dispariţiei lui?

— Nu, nu eram, zise Will, conştient de privirea arzătoare cu care-l sfredelea Rebecca.

— Eşti sigur că nu făcea vreo săpătură, poate fără ştirea ta?

— Nu, dar nu cred.

— În regulă, zise inspectorul, închizându-şi carneţelul. Deocamdată ajunge.

A doua zi, Chester şi Will nu rămaseră prea multă vreme pe lângă şcoală. Îi văzură pe Viteză şi pe unul dintre tovarăşii lui credincioşi, Bloggsy, zăbovind la mică distanţă de poartă. Viteză îi privi, rezemându-se de gard, cu mâinile în buzunare, în timp ce Bloggsy, un individ mic şi rău, cu păr roşcat şi cârlionţat, care îl făcea să semene cu o pernă explodată, se distra la culme aruncând cu pietricele, pe care le pescuia din buzunarele jachetei sale de doc, în orice fată care trecea pe acolo. Asta stârnea ţipete ascuţite şi ocări indignate, care-l făceau pe Bloggsy să chicotească demonic.

— Cred că vor o revanşă, zise Will uitându-se la Viteză, care-i susţinu privirea până când şi Chester se uită la el.

În momentul acela, Viteză îşi întoarse spatele în mod demonstrativ, şoptindu-i ceva lui Bloggsy, care rânji în direcţia lor şi apoi scoase un hohot aspru, provocator.

— Doi tâmpiţi, mormăi Chester, în timp ce ieşea din curtea şcolii împreună cu Will, hotărând să o apuce pe o scurtătură către casă.

Lăsară repede şcoala în urmă, o clădire modernă, cu faţada din cărămidă galbenă şi sticlă, traversară strada şi intrară în cartierul alăturat. Ridicat în anii ‘70, acesta era cunoscut printre localnici drept Oraşul Gândacilor, din motive fără echivoc, iar blocurile infestate care-l compuneau erau într-o perpetuă stare de paragină, cu multe apartamente pustii sau chiar înnegrite de pe urma incendiilor. Priveliştea asta nu-i descumpăni pe băieţi, singura problemă a drumului fiind faptul că trecea chiar prin inima teritoriului Clicii, o gaşcă de scandalagii care îi făcea pe Viteză şi pe prietenii săi să pară nişte şcolăriţe.

În timp ce mergeau umăr la umăr prin cartier, iar razele slabe ale soarelui făceau să scânteieze cioburile de sticlă de pe asfalt şi de pe streşini, Will îşi încetini paşii aproape imperceptibil, îndeajuns însă ca prietenul său să observe.

— Ce-i?

— Nu ştiu, zise Will, privind în susul şi în josul drumului şi stăruind cu teamă asupra intrării pe o străduţă laterală pe lângă care tocmai trecuseră.

— Haide, spune-mi, îi ceru Chester, uitându-se şi el repede în jur. Nu prea îmi place să fiu speriat pe-aici.

— E doar o presimţire, nimic serios, insistă Will.

— Paranoia asta ţi-o produce Viteză, nu-i aşa? răspunse Chester cu un zâmbet, grăbindu-şi totuşi paşii şi forţându-l pe Will să facă acelaşi lucru.

Îşi domoliră ritmul de mers abia după ce părăsiră cartierul acela. Curând ajunseră la capătul lui Highstreet, care era marcat de clădirea muzeului. Aşa cum făcea în fiecare seară, Will o privi cu speranţa deşartă că luminile ar fi putut fi aprinse, uşile deschise, iar tatăl său înăuntru, aşteptându-şi vizitatorii. Îşi dorea pur şi simplu ca totul să redevină normal – indiferent ce însemna asta. Dar şi de data asta muzeul era închis, iar ferestrele, întunecate şi neprietenoase. Consiliul local ajunsese la concluzia că, deocamdată, era mai ieftin să-l închidă pur şi simplu, decât să caute un înlocuitor temporar pentru dr. Burrows.

Will cercetă cerul: nori grei începuseră să se adune, acoperind soarele.

— Ar trebui să meargă bine treaba în seara asta, zise el, îmbărbătându-se. Se întunecă mai devreme, aşa că nu va trebui să aşteptăm prea mult ca să cărăm pământul.

Chester începu să vorbească despre cât de repede ar fi înaintat săpăturile, dacă ar fi renunţat la metodele conspirative, când Will murmură ceva în barbă.

— N-am înţeles ce-ai zis, Will.

— Ţi-am zis să nu te uiţi acum, dar cred că ne urmăreşte cineva.

— Ce face? exclamă Chester şi, incapabil să se abţină, se întoarse imediat ca să se uite în urmă.

— Chester, prostule! îl certă Will.

Fără niciun dubiu, la vreo douăzeci şi ceva de metri în spatele lor era un bărbat mic de statură, dar robust, care purta o pălărie joasă, ochelari de soare cu lentile negre şi un pardesiu închis, ca din foaie de cort, lung până aproape de glezne. Capul îi era îndreptat către ei, deşi nu puteai băga mâna în foc că se uita într-adevăr la ei.

— Rahat! şopti Chester. Cred că ai dreptate. Arată exact ca ăia despre care scria tatăl tău în jurnal.

Deşi chiar el îi spusese lui Chester să nu se întoarcă, de data aceasta Will nu reuşi să se abţină şi-i aruncă omului încă o privire.

— Un *om-cu-pălărie?* zise Will, cu un amestec de mirare şi spaimă.

— Dar nu ne urmăreşte pe *noi,* nu-i aşa? întrebă Chester. De ce-ar face-o?

— Hai să încetinim un pic şi să vedem ce face, sugeră Will.

Când îşi reduseră însă viteza, misteriosul bărbat făcu la fel.

— Bine, zise Will. Dar ce-o să facă dacă traversăm?

Omul le copie din nou mişcarea, iar când ei întinseră din nou pasul, îşi grăbi şi el mersul pentru a păstra distanţa dintre ei.

— E clar că pe noi ne urmăreşte, zise Chester, pentru prima dată cu un fior de panică în glas. Dar de ce? Ce vrea? Nu-mi place treaba asta... Cred că ar trebui să facem prima la dreapta şi să o luăm la fugă.

— Ştiu şi eu, zise Will, care părea adâncit în gânduri. Mai degrabă cred că ar trebui să-l înfruntăm.

— Glumeşti! Tatăl tău a dispărut de pe faţa Pământului la scurt timp după ce i-a văzut pe oamenii ăştia şi e foarte posibil ca tocmai individul ăsta din spatele nostru să fie de vină. Poate că e membru al vreunei bande sau ceva de genul ăsta. Eu zic s-o ştergem de aici şi să sunăm la poliţie. Sau să cerem ajutorul cuiva.

Rămaseră tăcuţi pentru un moment, privind cu atenţie în jur.

— Nu, am o idee mai bună. Ce-ar fi să inversăm situaţia şi să-i întindem o capcană? întrebă Will. Dacă ne despărţim, nu va mai putea să-l urmărească decât pe unul dintre noi şi, în timp ce el face asta, celălalt ar putea să vină tiptil pe la spate şi...

— Şi ce?

— Îl prindem ca-n cleşte – ne strecurăm din spatele lui şi-l atacăm prin surprindere, turui Will, care prinsese apă la moară acum, că îşi schiţase un plan de acţiune în minte.

— Ar putea fi periculos, ba chiar mortal din câte ştim. Şi cu ce să-l atacăm? Cu ghiozdanele?

— Haide, noi suntem doi, el e singur, zise Will, când în faţa lor apărură magazinele de pe Highstreet. Eu am să-i distrag atenţia, în timp ce tu o să-l plachezi ca la rugbi... Asta poţi să faci, nu-i aşa?

— O, da, grozav, mulţumesc, zise Chester, clătinând din cap. E al dracului de mare, o să mă facă chiseliţă.

Will privi în ochii lui Chester şi zâmbi ştrengăreşte.

— Bine, bine, oftă Chester. Ce chestii mă pui să fac, zise el, aruncând o privire fugară înapoi şi dând să traverseze strada.

— Hopa! La loc comanda, zise Will. Cred că s-au prins ce vrem să facem.

— S-au prins? şopti Chester, revenind lângă prietenul său. Cum adică, sunt mai mulţi? întrebă el, urmărind privirea lui Will care era aţintită într-un punct, mai sus pe stradă.

În faţa lor, la vreo douăzeci de paşi, se mai afla un om. Era aproape identic cu celălalt, doar că purta o şapcă trasă până la sprâncene, aşa încât ochelarii săi întunecaţi abia dacă se vedeau de sub cozoroc. Dar şi el purta o haină lungă, amplă, care flutura încetişor în bătaia vântului, cum stătea în mijlocul trotuarului.

În mintea lui Will nu mai era nicio îndoială că oamenii aceia îi urmăresc pe ei.

În momentul în care el şi Chester ajunseră în dreptul primului magazin de pe Highstreet, se opriră ca să privească în jur. Pe trotuarul opus, două doamne în vârstă discutau una cu cealaltă, în timp ce îşi împingeau cărucioarele de cumpărături, ale căror roţi scârţâiau ascuţit. Una dintre ele trăgea după ea şi un terrier scoţian recalcitrant, îmbrăcat cu o vestuţă din stofa cadrilată. În afară de ele, nu mai erau decât vreo câţiva trecători, la mare distanţă.

Prin minte le treceau tot felul de gânduri: să strige după ajutor sau să oprească vreo maşină, dacă ar fi trecut vreuna pe acolo. Deodată, omul din faţă porni către ei. Când ambii necunoscuţi începură să se apropie, băieţii îşi dădură seama că nu prea mai aveau de ales.

— E foarte ciudat, dar suntem încolţiţi de-a dreptul... Cine dracu’ *sunt* tipii ăştia? zise Chester dintr-o suflare, uitându-se peste umăr la omul cu pardesiul din foaie de cort.

În timp ce acesta avansa către ei, bocănitul înfundat al ghetelor sale pe asfalt suna ca un ciocan pneumatic.

— Ai vreo idee salvatoare? întrebă Chester disperat.

— Ăăă... da, uite, o zbughim peste stradă drept spre ăla cu şapcă, ne prefacem c-o luăm la dreapta, o tăiem la stânga şi intrăm la magazinul Clarke. Ai înţeles? zise Will aproape fără suflare, în timp ce omul cu şapcă se apropia din ce în ce mai mult.

Chester n-avea nici măcar cea mai vagă idee despre ce propusese prietenul său, dar în situaţia aceea ar fi fost de acord cu orice.

„La Fraţii Clarke” era cel mai mare magazin de produse alimentare de pe Highstreet. Condus de doi fraţi cunoscuţi în zonă ca „Juniorul” şi „Mijlociul”, magazinul avea o copertină cu dungi strălucitoare şi standuri cu fructe şi legume impecabil aranjate, de

o parte şi de cealaltă a intrării. Cum soarele începea să apună, lumina care se revărsa prin vitrinele magazinului părea că-i cheamă, îmbietoare. Lumina cădea drept peste omul cu şapcă, silueta lui musculoasă şi lată blocând aproape întreaga lăţime a trotuarului.

— Acum! strigă Will şi se năpustiră peste stradă.

Necunoscuţii o luară şi ei la fugă pentru a-i prinde pe băieţi care alergau însă din răsputeri pe asfalt, cu ghiozdanele zbătându-li-se sălbatic în spinare. Cei doi se mişcau mult mai repede decât anticipaseră Will sau Chester, cărora planul li se duse repede pe apa sâmbetei, transformându-se într-un haotic joc de-a prinselea, cu cei doi băieţi aplecându-se şi ferindu-se de bărbaţii care încercau să-i înhaţe cu braţele imense larg deschise.

Will scânci când unul dintre necunoscuţi îl prinse de ceafă. Atunci, mai degrabă din întâmplare decât intenţionat, Chester intră în viteză drept în vânătorul lui Will. Impactul îi aruncă bărbatului ochelarii de pe nas, descoperindu-i ochii strălucitori, care luceau diavoleşte, ca două perle negre sub borurile pălăriei. Luat prin surprindere, bărbatul se învârti în loc, iar Will se folosi de ocazie ca să se smulgă din strânsoare, împingându-l în piept cu ambele mâini. Gulerul sacoului lui Will se desprinse pârâind.

Bărbatul, năucit momentan de ciocnirea cu Chester, mârâi şi-şi repezi iar o mână după Will. Aruncând gulerul rupt, îşi reînteţi eforturile de a-l prinde.

Speriaţi de mama focului, Chester, cu capul în pământ şi umerii ridicaţi, şi Will, pe jumătate căzând, pe jumătate învârtindu-se ca un derviş beat, reuşiră cumva să ajungă la uşa magazinului, unde omul cu pardesiu, aruncându-se înainte, mai şfichiui o dată cu mâna prin aer încercând să-i prindă şi rată.

Din inerţie, Will şi Chester trecură deodată prin uşă, striviţi între canaturi, şi făcură clopoţelul de deasupra să sune ca o mie de zurgălăi demenţi. Aterizară talmeş-balmeş pe podeaua magazinului, iar Chester, revenindu-şi mai repede, se întoarse imediat şi trânti uşa, ţinând-o închisă cu ambele picioare.

— Băieţi, băieţi, băieţi! strigă domnul Clarke Junior, clătinându-se periculos pe scara pe care se urcase ca să aranjeze un raft cu fulgi de porumb. V-a lovit strechea? Sau aveţi cumva o poftă disperată de fructele mele exotice?

— Ăăă…, nu chiar, zise Will, încercând să-şi recapete suflul, în timp ce se ridica de pe podea, străduindu-se să se poarte cât mai natural, în ciuda faptului că Chester stătea acum într-o poziţie ciudată, cu umărul proptit în uşa din spate.

În momentul acela, domnul Clarke Mijlociul se iţi din spatele casei de marcat, ca un periscop uman.

— Ce-a fost hărmălaia aia? întrebă el, cu mâinile pline de hârtii şi de chitanţe.

— N-ai de ce să-ţi faci tu griji, dragă, îi zâmbi domnul Clarke Junior. Nu te lăsa distras de noi. Continuă-ţi munca la registre. Sunt doar doi băieţi care caută nişte fructe mai speciale, presupun.

— Bine, dar sper că nu doresc kumquat[1], fiindcă tocmai le-am terminat, zise acru domnul Clarke Mijlociul, afundându-se încetişor în spatele casei de marcat.

— Atunci kumquat să fie! râse domnul Clarke Junior cu o voce melodioasă, căreia domnul Clarke Mijlociul îi răspunse cu un bodogănit din dosul tejghelei. Nu-l luaţi în seamă pe Mijlociul, e mereu morocănos când face bilanţul. Hârtii, hârtii şi iar hârtii, dar nici măcar o picătură de cerneală, declamă domnul Clarke Junior, adoptând o poză teatrală, în faţa unui public imaginar.

Fraţii Clarke erau o adevărată instituţie. Îşi moşteniseră afacerea de la tatăl lor, aşa cum şi acesta o moştenise de la tatăl său. Din câte se părea, probabil că existase un negustor Clarke şi pe vremea invaziei romane, vânzând napi sau ce alte legume vor fi fost la modă în timpurile acelea. Domnul Clarke Junior avea vreo patruzeci de ani, fiind un personaj efervescent, cu o slăbiciune ciudată pentru sacourile colorate hidos, pe care şi le făcea la un croitor din cartier. Îmbrăcat în galben-ţipător, roz-fosforescent sau albastru-electric, dansa neobosit printre lăzile sale cu tomate de un roşu-delicat sau cu verze de un verde-sobru. Cu o veselie contagioasă şi cu un repertoriu aparent nesfârşit de bancuri şi jocuri de cuvinte, era favoritul doamnelor din suburbie, deopotrivă tinere sau bătrâne, deşi preferase în mod ciudat să rămână burlac.

La polul opus, domnul Clarke Mijlociul, fratele mai mare, era un tradiţionalist încăpăţânat, care dezaproba exuberanţa fratelui său atât în privinţa înfăţişării, cât şi a comportamentului, insistând asupra valorii imuabile a codului vestimentar, codul pe care îl instauraseră în magazin strămoşii lor. Era îngrozitor de curat şi de ordonat; hainele sale păreau că fuseseră călcate după ce le îmbrăcase, într-atât era de neted halatul său apretat de culoarea ciupercilor brune, sub care se vedeau o cămaşă albă şi o cravată

[1] Fructul unui arbust *(Fortunella margarita)* originar din China şi Malaysia, cu dimensiuni de 2-5 cm, cu coajă galben-potocalie comestibilă şi un gust acidulat şi pronunţat amărui, consumat de regulă confiat.

neagră. Pantofii îi erau minunat lustruiţi, iar părul, tuns scurt la ceafa şi în părţi, ca al unui proaspăt recrut, era întins şi uns cu un ulei care-l făcea să strălucească atât de tare încât, privit mai de la distanţă, era greu să-ţi dai seama dacă omul e cu faţa sau cu spatele la tine.

Cei doi fraţi, în interiorul verde al magazinului lor, nu se deosebeau prea mult de o coropişniţă şi un fluture prinşi într-o cutie. Cu ciondăneala lor constantă, glumeţul exuberant şi fratele său băţos păreau doi actori într-o veşnică repetiţie pentru un spectacol de varietăţi care n-avea să se ţină niciodată.

— Aşteptaţi să daţi iama în delicioasele mele agrişe, nu-i aşa? zise domnul Clarke Junior, cu un ironic accent galez, zâmbind cu gura până la urechi către Chester.

Chester, care continua să proptească uşa cu umărul, nu făcu niciun efort să-i răspundă, ca şi cum situaţia aceea îl prostise de tot.

— A, eşti tipul puternic şi tăcut, şopti domnul Clarke Junior, coborând unduitor de pe scară şi făcu o piruetă ca să ajungă faţă în faţă cu Will. Iar matale eşti conaşul Burrows, nu-i aşa? zise el, devenind brusc serios. Ne-a părut foarte rău auzind vestea despre tatăl tău. Ne-am gândit şi ne-am rugat pentru voi, îl asigură el, ducându-şi încet mâna dreaptă la inimă. Ce mai face mama ta? Şi sora aceea încântătoare a ta…

— Bine, bine, amândouă sunt bine, zise Will, absent.

— Ea e un client regulat al magazinului nostru, o apreciem mult.

— Da, izbucni Will, un pic prea năvalnic, încercând să fie atent la domnul Clarke Junior şi supraveghind totodată uşa de care Chester rămăsese sudat, de parcă viaţa i-ar fi depins de asta.

— Un client la care ţinem foarte mult, repetă şi invizibilul domn Clarke Mijlociul din spatele tejghelei, acompaniat de foşnetul hârtiilor.

Domnul Clarke Junior dădu aprobator din cap şi zâmbi.

— Adevărat, adevărat. Ia aşază-te mătăluţă pe undeva până găsesc eu ceva ca să duci acasă, pentru mama şi sora ta.

Înainte ca Will să poată să spună ceva, bărbatul se întoarse graţios pe călcâie şi porni în paşi de step către depozitul din spatele magazinului. Băiatul se folosi de ocazie pentru a se duce la vitrină, ca să vadă unde se află cei doi urmăritori, şi apoi zise surprins:

— Sunt încă aici!

Bărbaţii stăteau pe trotuar, câte unul la fiecare vitrină a magazinului, privind standurile cu fructe şi legume. Afară se întunecase de-a binelea, iar feţele lor străluceau fantomatic, ca nişte baloane albe, în lumina care se revărsa din interiorul magazinului. Amândoi încă mai purtau ochelarii aceia impenetrabili, iar Will putu să le vadă mai bine pălăria şi şapca, precum şi luciul ca de ceară al hainelor scorţoase, cu neobişnuitele lor cape fluturând pe umeri. Feţele lor colţuroase şi teşite, cu gurile încleştate, trădau hotărâre şi brutalitate.

Chester zise, cu o voce reţinută:

— Roagă-i să sune la poliţie, şi arătă cu capul către tejgheaua în dosul căreia se auzea domnul Clarke Mijlociul, mormăind în timp ce bătea atât de tare într-un capsator, încât acesta scotea un zgomot ca de ciocan pneumatic.

În momentul acela, domnul Clarke Junior reveni în magazin ducând un coş plin ochi cu un aranjament impresionant de fructe şi cu o fundă mare şi roz legată de mâner.

I-l oferi lui Will întinzându-şi ambele mâini, de parcă ar fi fost un cântăreţ de operă gata să-şi înceapă aria.

— Pentru mama şi sora ta şi, desigur, pentru tine, bătrâne! Din partea mea şi a moşneagului de acolo, un prinos al compasiunii noastre pentru necazul prin care treceţi.

— Mai bine moşneag decât figurant, se auzi vocea înfundată a domnului Clarke Mijlociul.

Arătând către vitrină, Will dădu să-i spună despre oamenii misterioşi care-i urmăreau.

— Liber, zise atunci Chester, cu voce tare.

— Ce-ai zis, drăguţă? întrebă domnul Clarke Junior, privind peste Will către Chester, care acum stătea în faţa uneia dintre vitrine uitându-se în susul şi în josul străzii.

— Ce e liber? ţâşni şi domnul Clarke Mijlociul de după tejghea precum o jucărie cu arc.

— Contabilitatea! ordonă domnul Clarke Junior, cu vocea unei profesoare nervoase, dar fratele său rămase deasupra tejghelei.

— Ăăă… erau nişte băieţi, minţi Will. Ne fugăreau.

— Ei, ca băieţii, chicoti domnul Clarke Junior. Te rog să-i pomeneşti despre mine dragei tale surori, domnişoara Rebecca. Are un simţ deosebit pentru produsele de calitate. E o tânără domniţă extrem de înzestrată.

— Desigur, aprobă Will, cu un zâmbet forţat. Şi vă mulţumesc pentru asta, domnule Clarke.

— O, e un nimic, zise el.

— Sperăm ca tatăl tău să se întoarcă repede acasă, adăugă şi domnul Clarke Mijlociul cu glas jalnic. Nu-ţi face griji, asemenea lucruri se mai întâmplă, din când în când.

— Ei, e ca în cazul băiatului acela… Gregson… cumplită întâmplare, oftă domnul Clarke Junior, cu o expresie de om care ştie mai multe decât spune. Şi a mai fost, anul trecut, şi cazul familiei Watkins.

Will şi Chester îl priviră cu atenţie, în timp ce ochii lui se aţintiseră într-un punct aflat undeva între lăzile cu dovlecei şi castraveţi.

— Aşa nişte oameni cumsecade! Nimeni nu i-a mai văzut şi n-a mai auzit nimic de ei, de când au…

— Nu-i acelaşi lucru, nu-i deloc acelaşi lucru, îl întrerupse tăios domnul Clarke Mijlociul, tuşind apoi încurcat. Nu cred că e nici locul şi nici momentul potrivit ca să vorbim despre asta, Junior. Nu crezi că e un pic lipsit de compasiune, având în vedere situaţia?

Dar „Juniorul” nu-l asculta; se ambalase şi de-acum nu mai putea fi oprit. Încrucişându-şi braţele peste piept şi plecându-şi capul într-o parte, semăna cu una dintre bătrânele bârfitoare cu care obişnuia să trăncănească.

— A fost exact ca în cazul vasului *Marie Celeste*[1]. Când a ajuns poliţia acolo, a găsit paturile goale, uniformele băieţilor aranjate pentru şcoala de a doua zi, dar ei nicăieri. Dispăruseră cu toţii. Doamna W. cumpărase în ziua aceea jumătate de kilogram de păstăi verzi, dacă-mi aduc bine aminte, şi doi pepeni. Oricum, nici urmă de ei.

— … de cine? De pepeni? întrebă domnul Clarke Mijlociul cu voce stinsă.

— Nu, de *familie,* măi cârnat prostănac, zise domnul Clarke Junior, dându-şi ochii peste cap.

În tăcerea care urmă, Will îşi mută privirile de la domnul Clarke Junior la domnul Clarke Mijlociul, ai cărui ochi aruncau pumnale în direcţia mezinului lipsit de respect. Începea să se simtă ca Alice, atunci când trecuse prin oglindă.

— Hmm. Mai bine mergeţi acasă, zise domnul Clarke Junior, aruncând o ultimă privire grea de compasiune către Will, după

---

[1] *Marie Celeste* a fost o brigantină sub pavilion britanic, descoperită în 1872 îndreptându-se către Strâmtoarea Gibraltar, cu toate velele întinse, dar fără niciun om la bord.

care ţopăi cu graţie pe scară în sus, cântând primele măsuri ale unui cântecel pentru copii.

Domnul Clarke Mijlociul se ascunsese din nou vederii, iar foşnetul hârtiilor răvăşite se reluase, acompaniat de zbârnâitul maşinii demodate de calculat.

Will şi Chester deschiseră cu precauţie uşa magazinului şi se uitară nervoşi pe stradă.

— Vezi ceva? întrebă Chester.

Will ieşi pe trotuar, în faţa magazinului.

— Nimic, răspunse el. Nici urmă de ei.

— Ar fi trebuit să chemăm poliţia, totuşi.

— Şi ce să le spunem? întrebă Will. Că am fost fugăriţi de doi ciudaţi cu ochelari de soare şi pălării stupide, care au dispărut la un moment dat?

— Da, exact asta, zise Chester iritat. Cine ştie de ce ne urmăreau?

Deodată îşi ridică fruntea, de parcă ar fi avut o revelaţie.

— Dacă ăştia sunt aceiaşi tipi care l-au luat pe tatăl tău?

— Las-o baltă, nu ştim asta.

— Dar poliţia…, protestă Chester.

— Chiar vrei să treci prin toate tâmpeniile lor, acum, când avem atâta treabă? îl întrerupse Will brusc.

Privind în susul şi în josul străzii, îi mai venise inima la loc, căci acum mai erau oameni prin preajmă. Cel puţin, puteau să strige după ajutor dacă şi-ar fi făcut din nou apariţia cei doi.

— Poliţia va spune probabil că suntem doar doi copii cu imaginaţie bogată, continuă Will. N-avem niciun martor.

— Se poate să ai dreptate, îl aprobă Chester posac, când porniră către casa familiei Burrows. În orice caz, nu ducem lipsă de nebuni pe-aici, zise el aruncând o privire către magazinul fraţilor Clarke.

— Măcar acum suntem în siguranţă. Au plecat, iar dacă se întorc, o să fim pregătiţi, zise Will încrezător.

În mod ciudat, incidentul nu-l demobilizase deloc, ba chiar dimpotrivă. Dacă stătea bine să se gândească, îi confirma că tatăl său descoperise într-adevăr ceva şi că acum el era pe drumul cel bun. Deşi nu-i pomeni lui Chester despre asta, dorinţa lui de a continua tunelul şi investigaţia se întărise şi mai mult.

Will începu să ciugulească strugurii din coşul colorat, iar funda roz, acum desfăcută, flutura în vânt în urma sa. Chester părea şi el să-şi fi depăşit temerile şi privea pofticios spre coş, întinzând mâna să se servească.

— Deci vrei să te dai la fund? Sau o să mă ajuţi în continuare? îl interogă Will cu voce certăreaţă, mutând coşul cât să nu-l poată ajunge prietenul său.

— O, bine, hai, dă-mi o banană, răspunse prietenul său, zâmbind.

Capitolul şaptesprezece

— Toate indiciile par să ne arate că a fost astupat în mod intenţionat, zise Will, lăsându-se să cadă lângă Chester pe o grămadă de moloz din pivniţa care devenise neîncăpătoare.

Reuşiseră să refacă mai bine de zece metri din tunelul care începuse să coboare destul de abrupt şi constataseră că nu prea mai au cherestea. Will sperase că vor putea folosi câţiva din stâlpii cu care fusese consolidat tunelul la origini. Ceea ce îi nedumerea însă pe amândoi era faptul că rămăseseră doar foarte puţini, iar mulţi dintre cei pe care îi mai găsiseră erau deterioraţi şi inutilizabili. Scoseseră deja până şi ultima scândură de care se putuseră dispensa de la celălalt tunel, cel de la Patruzeci de Puţuri, ca şi stâlpii Stillson, care putuseră fi demontaţi fără ca întreaga excavaţie să se prăbuşească.

Will bătu cu palma în pământul din faţa lor, privindu-l încruntat.

— Pur şi simplu nu înţeleg.

— Dar ce crezi că s-a întâmplat de fapt? Crezi că tatăl tău l-a astupat în spatele lui? întrebă Chester, care privea de asemenea zidul de pământ şi de piatră solid cimentată pe care îl mai aveau de străpuns.

— Să-l astupe în spatele său? Nu, cu neputinţă. Dar chiar dacă în vreun fel el a făcut-o, unde sunt stâlpii? Ar fi trebuit să găsim mult mai mulţi. Nu, nimic din toate astea nu se potriveşte, zise Will. Aplecându-se, luă un pumn de moloz. Cea mai mare parte a umpluturii pare să nu mai fi fost folosită înainte. A fost cărată aici dintr-un alt loc, exact cum s-a întâmplat şi la Patruzeci de Puţuri.

— Dar de ce să-ţi baţi capul să umpli tunelul, când l-ai putea face pur şi simplu să se prăbuşească? întrebă Chester, care în continuare nu înţelegea.

— Fiindcă dacă ai face asta, la suprafaţă s-ar forma tranşee prin grădinile oamenilor sau chiar pe sub case, îi răspunse Will pe un ton exasperat.

— Da, ai dreptate, îl aprobă Chester.

Erau amândoi extenuaţi. Ultima parte a tunelului le dăduse serios de furcă, fiindcă trebuise să disloce bucăţi destul de mari de rocă, unele dintre ele prea greu de manevrat chiar şi de către Chester, care avusese nevoie de ajutor ca să le încarce în roabă.

— Sper că nu mai avem prea mult, oftă Chester. Mă cam doboară săpatul ăsta.

— Mie-mi spui, zise Will, sprijinindu-şi capul în palme şi uitându-se absent la peretele tunelului. Îţi dai seama, desigur, că s-ar putea să nu fie nimic la capătul dopului ăstuia? Să fie o *fundătură?*

Chester doar îl privi, fiindcă era prea obosit ca să mai spună ceva.

Statură pe grămada de moloz în tăcere, adânciţi în propriile gânduri şi se scurse ceva vreme până când Will zise:

— Ce-o fi fost în capul tatei, când a făcut toate astea fără să-mi spună şi mie? Mai ales *mie!* exclamă el, cu exasperare. De ce-o fi făcut aşa ceva?

— Probabil că a avut un motiv bine întemeiat, îşi dădu Chester cu părerea.

— Dar toate secretele astea… ţinea şi un jurnal secret! Nu înţeleg! N-am fost niciodată o familie care să ascundem lucrurile… lucrurile *importante…* unul de altul. Deci de ce nu mi-a spus ce avea de gând să facă?

— Păi, tu te ocupai de tunelul de la Patruzeci de Puţuri, zise Chester.

— Tata ştia de el. Dar ai dreptate. Nu m-am obosit niciodată să-i povestesc mamei, pentru că pur şi simplu nu o interesează. Vreau să zic… nu suntem chiar o familie… – Will ezită, căutând cuvântul potrivit – o familie *perfectă.* Dar ne-am înţeles destul de bine şi, mai mult sau mai puţin, fiecare dintre noi ştia cu ce se ocupă celălalt. Acum totul e al dracului de încurcat.

Chester îşi scoase puţin pământ dintr-o ureche. Îl privi pe Will gânditor.

— Mama crede că oamenii n-ar trebui să aibă secrete unii faţă de alţii. Zice că secretele au întotdeauna darul special de a ieşi la iveală şi produc în felul ăsta numai necazuri. Ea crede că un secret e totuna cu o minciună. Mă rog, cel puţin asta-i spune lui taică-meu.

— Iar eu exact asta fac acum faţă de mama şi de Rebecca, zise Will, plecând capul în pământ.

***

După plecarea lui Chester, Will ieşi într-un târziu din pivniţă şi se îndreptă direct către bucătărie, la fel ca întotdeauna. Rebecca stătea la masă, deschizând corespondenţa. Will observă imediat că grămada de căni goale de cafea, care încărcase masa luni de-a rândul, dispăruse acum fără urmă.

— Ce-ai făcut cu ele? întrebă el, privind prin bucătărie. Cu cănile tatei?

Rebecca îl ignoră intenţionat, prefăcându-se absorbită de examinarea atentă a unui timbru de pe un plic.

— Le-ai aruncat, nu-i aşa? zise el. Cum ai putut să faci una ca asta?

Fata îi azvârli o privire scurtă, de parcă ar fi fost o musculiţă enervantă, pe care nu s-ar fi obosit nici măcar s-o strivească, apoi continuă să-şi vadă de corespondenţă.

— Mor de foame. E ceva de mâncare? întrebă el, hotărând că nu era prea înţelept s-o provoace insistând asupra cănilor, cel puţin nu într-un moment atât de apropiat de cel al mesei.

Trecu de ea, îndreptându-se spre frigider, dar se opri ca să se uite la ceva pus deoparte.

— Ce-i ăsta?

Era un pachet învelit cu grijă în hârtie maro.

— E pentru tata. Cred că ar trebui să-l deschidem, zise el.

Fără să ezite niciun moment, înşfăcă un cuţit murdar de unt de pe o farfurie lăsată pe marginea chiuvetei. Străpunse hârtia maro şi tăie emoţionat cartonul cutiei dinăuntru, apoi sfâşie un strat de folie cu blistere pentru a scoate la iveală sfera luminoasă, care strălucea puternic fiindcă fusese ţinută mult în întuneric.

O ridică până la nivelul ochilor care îi scăpărau de emoţie, dar şi din cauza luminii sferei care începea să pălească. Era obiectul despre care citise în jurnalul tatălui său.

— E şi o scrisoare aici, zise Will, băgând din nou mâna în cutie.

— Ia, lasă-mă şi pe mine să mă uit, zise Rebecca, întinzându-şi mâna către colet.

Will se feri, făcând un pas înapoi, ţinând sfera într-o mână, în timp ce cu cealaltă scutură scrisoarea ca să se deschidă. Rebecca îşi retrase mâna şi se aşeză la loc, urmărind cu atenţie faţa fratelui ei, care se sprijinise de dulapul de lângă chiuvetă şi citea cu voce tare. Scrisoarea era de la Catedra de Fizică a Universităţii.

Dragă Roger,

A fost minunat să capăt din nou veşti de la tine, după atâţia ani; scrisoarea ta mi-a reînviat amintiri plăcute din timpul pe care l-am petrecut împreună la Universitate Mi-a făcut bine să aflu ce-ai mai făcut de atunci – mi-ar plăcea să vă vizitez, împreună cu Steph, într-un moment care să vă convină şi vouă, bineînţeles.

În ceea ce priveşte obiectul pe care ni l-ai trimis, îmi cer iertare că a durat atâta până să-ţi răspund, dar am vrut să fiu sigur că am adunat rezultatele tuturor celor care au avut ocazia să-l analizeze. Pe scurt, trebuie să-ţi spun că suntem cu toţii pur şi simplu uluiţi.

Aşa cum ne-ai rugat, nu am zgâriat şi nici nu am perforat învelişul de sticlă al sferei, aşa încât toate testele noastre au fost de natură non-invazivă.

În privinţa radioactivităţii, vreau să-ţi spun că nu s-au înregistrat niciun fel de emisii dăunătoare în timpul testelor – aşadar, măcar din punctul ăsta de vedere te pot linişti.

Un coleg metalurgist a analizat microscopic nişte pilitură obţinută de la baza cuştii de metal şi a confirmat presupunerea ta, cum că metalul e georgian. După părerea lui, cuşca e făcută din tombac, un aliaj de cupru şi zinc, inventat Chris-topher Pinchbeck (1670-1732). Era folosit ca substitut al aurului, dar s-a utilizat doar puţină vreme. Se pare că reţeta acestui aliaj s-a pierdut când a murit fiul inventatorului, Edward. Colegul meu mi-a mai spus că sunt destul de puţine obiectele făcute din acest material şi e greu să găseşti un expert care să se pronunţe fără echivoc în privinţa aliajului. Din păcate, n-am avut timp să datăm cu carbon radioactiv cuşca, pentru a-i confirma exact epoca. Poate că o s-o facem data viitoare.

Foarte interesant este că o analiză cu raze X ne-a dovedit că, în centrul sferei, se află o particulă care pluteşte liber şi care nu-şi modifică poziţia, nici după o agitare energică, ceea ce este extrem de ciudat, ca să nu spun altfel. Mai mult, observând-o direct, am fost de acord cu tine că sfera pare să fie umplută cu două substanţe lichide distincte, cu densităţi diferite. Turbulenţa pe care ai observat-o între aceste două substanţe nu se datorează variaţiilor de temperatură, interne sau externe, ci e fără îndoială o fotoreacţie, părând să fie declanşată de lipsa de lumină!

Mai departe, n-a mai ieşit nimic. Nu mă aşteptam ca băieţii de la Catedra de Chimie să îmi declare deschis că nu au văzut în viaţa lor aşa ceva. A trebuit să mă lupt niţel cu ei pentru a recăpăta sfera, fiindcă mureau de dorinţa de a o sparge în condiţii controlate şi de a o supune la o analiză completă şi amănunţită. Au încercat spectroscopia, când sfera era la maximul luminozităţii (în punctul de maximă agitaţie a substanţelor dinăuntru, emisia sferei se situează în spectrul vizibil – adică, pentru nespecialişti, nu e mult diferită de cea a zilei, cu un nivel de ultraviolete în limite acceptabile). „Lichidele” dinăuntrul ei par să fie alcătuite mai ales din compuşi pe bază de heliu şi argint. Mă tem că nu-ţi putem spune mai mult, până când nu ne dai acordul de a deschide sfera.

O ipoteză ar fi aceea că particula solidă din centru acţionează ca un catalizator pentru o reacţie care e iniţiată de absenţa luminii. Nu ne dăm seama, cel puţin nu în stadiul acesta al

analizei, ce fel de reacţii se pot întâmpla chiar şi după o asemenea perioadă lungă de timp, presupunând că sfera datează cu adevărat din epoca georgiană. Îţi reamintesc faptul că heliul nu a fost descoperit decât în 1895, iar asta face şi mai dubitabilă estimarea noastră privind vechimea învelişului de metal.

Pe scurt, ne aflăm în faţa unei adevărate enigme. Mi-ar plăcea să vii la noi, ca să organizăm o întâlnire cu specialişti din diverse domenii, pentru a stabili un program de analize viitoare ale acestui obiect. Unii colegi mi-au spus că le-ar fi de folos chiar să vină ei la Highfield, ca să arunce o privire asupra locului în care-ai descoperit-o.

Aştept cu nerăbdare veşti de la tine.

Cu drag, Tom
Profesor Thomas Dee

***

Will lăsă scrisoarea pe masă şi întâlni privirea fixă a surorii sale. Examină o clipă sfera şi apoi se duse la întrerupător. Închise uşa de la bucătărie şi stinse lumina. Priviră amândoi cum strălucirea sferei creşte de la o luminescenţă palidă, verzuie, la ceea ce părea a fi cu adevărat lumină de zi, totul petrecându-se în doar câteva secunde.

— Uau! exclamă el, cu uimire. Au dreptate, nici măcar nu se încălzeşte.

— Ai ştiut despre asta, nu-i aşa? Pot citi pe faţa ta mai uşor decât într-un album de benzi desenate, zise Rebecca, privindu-i fix chipul luminat de sfera aceea ciudată.

Will nu-i răspunse şi aprinse lumina, lăsând însă uşa închisă. Priviră cum sfera se întunecă din nou.

— Mai ştii că ai spus că nimeni nu face nimic ca să-l găsească pe tata? zise el, într-un târziu.

— Şi?

— Chester şi cu mine am descoperit ceva care i-a aparţinut şi acum... hmm, facem propria noastră investigaţie.

— Ştiam eu! strigă ea. Şi ce-aţi descoperit?

— Şşş! şuieră Will, aruncând o privire către uşa închisă. Mai încet! Nu am de gând s-o plictisesc pe mama cu chestiile astea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-şi facă speranţe. De acord?

— De acord, răspunse Rebecca.

— Am găsit un carneţel în care tata îşi făcea însemnări... un fel de jurnal, zise Will, încet.

— Da, şi?...

Se aşezară la masa din bucătărie şi Will îi povesti ceea ce citise în jurnal şi, de asemenea, despre întâlnirea lor cu oamenii palizi din faţa magazinului Clarke. Nu-i mai spuse însă şi despre tunelul de sub casă, considerând că acesta era doar un secret mai mic.

Capitolul optsprezece

Trecu încă o săptămână până când Will şi Chester reuşiră să străpungă stratul de pământ şi pietre care astupase tunelul. Deshidrataţi din cauza căldurii din subteran şi cu muşchii chinuiţi de cârcei, extenuaţi de alternanţa nesfârşită de săpat şi cărat pământul, erau pe punctul de a pune capăt trudei din acea zi, când târnăcopul lui Will lovi un bloc mare de piatră care căzu dincolo. În faţa lor se căscă o gaură neagră ca noaptea.

Cu ochii aţintiţi asupra găurii, simţiră cum feţele obosite şi murdare le sunt mângâiate de o adiere jilavă, cu miros de mucegai. Instinctele lui Chester urlară în mintea lui să se dea înapoi, de parcă ar fi riscat să fie aspirat prin deschizătura aceea. Niciunul dintre ei nu rosti vreun cuvânt. Nu se bucurară şi nici nu simţiră vreo exaltare privind la întunericul de nepătruns din deschizătură, înconjuraţi de liniştea mormântală a pământului din jurul lor. Într-un târziu, Chester rupse vraja.

— Ei, cu asta, cred că e mai bine să mă duc să iau ceaiul acasă.

Will se întoarse spre el, nevenindu-i să creadă ce auzise, dar văzu fluturarea unui zâmbet pe faţa lui Chester. Simţind o uşurare imensă şi mulţumit de rezultate, Will nu se putu abţine să nu izbucnească într-un râs nervos. Apucă un bulgăre de pământ şi-l aruncă în prietenul său, care rânjea, dar Chester se feri, iar de sub casca sa galbenă se auzi un chicotit gros.

— Băi… băi…, zise Will, căutând cel mai potrivit cuvânt.

— Da, ce-i? zise Chester radios. Acum hai să aruncăm o privire, zise el întinzându-se în faţa găurii, lângă Will.

Will lumină cu lanterna prin deschizătură.

— E o peşteră… nu văd cine ştie ce… trebuie să fie mare. Mi se pare că zăresc nişte stalactite şi stalagmite. Apoi se opri. I-auzi!

— Ce să aud? şopti Chester.

— Apă. Cred că aud cum clipoceşte apa.

Se întoarse către Chester.

— Glumeşti, îi răspunse acesta, cu faţa înnegurată deodată de îngrijorare.

— Nu, nu glumesc. Ar putea fi un pârâu neolitic…

— Ia lasă-mă şi pe mine să mă uit, îi ceru Chester, luând imediat lanterna din mâna lui Will.

Deşi le venea foarte greu să reziste ispitei, deciseră să nu mai facă nicio excavare pe moment. Urmau să-şi reia lucrul a doua zi, mai odihniţi şi mai bine pregătiţi.

Chester plecă acasă; era obosit, dar mulţumit în sinea sa că munca lor începuse să-şi arate roadele. Era adevărat că aveau amândoi mare nevoie de somn, iar Will, în timp ce împingea biblioteca la locul ei, chiar luă în calcul eventualitatea de a face o baie. Mătură ca de obicei toată pivniţa şi urcă letargic scările spre camera lui.

Când trecu pe lângă uşa Rebeccăi, ea îl strigă dinăuntru. Băiatul se strâmbă şi rămase nemişcat ca o statuie.

— Will, *ştiu* că eşti acolo!

Will oftă şi deschise uşa. Rebecca era întinsă pe pat şi citea o carte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă băiatul, aruncându-şi o privire prin cameră. Nu încetase niciodată să se uimească de cât de enervant de curată şi de ordonată era încăperea aceea.

— Mama zice că trebuie să discute ceva cu noi.

— Când?

— De îndată ce te întorci. Aşa a zis.

— Dumnezeule, ce mai e acum?

Când intrară, o găsiră pe doamna Burrows în poziţia sa obişnuită. Prăbuşită într-o rână, în fotoliul ei, ca un manechin dezumflat, ea îşi ridică privirea somnoroasă abia după ce Rebecca tuşi ca să-i atragă atenţia.

— A, bine, zise doamna Burrows, ridicându-se într-o poziţie ceva mai normală şi răsturnând, cu mişcarea aceea, două telecomenzi pe podea. Oh, la dracu'! exclamă ea.

Will şi Rebecca se aşezară pe canapea, în timp ce doamna Burrows bâjbâia grăbită prin muntele de casete video de lângă fotoliul ei. Într-un târziu, reuşi să extragă ambele telecomenzi şi se ridică, având faţa înroşită de efort şi părul atârnându-i în şuviţe dezordonate. Aşeză cu grijă telecomenzile exact în locul în care fuseseră, pe braţul fotoliului. Pe urmă îşi drese vocea şi zise:

— Cred că e vremea să luăm în considerare posibilitatea ca tatăl vostru să nu se mai întoarcă, ceea ce înseamnă că avem de luat câteva hotărâri cruciale. Făcu o pauză şi privi la televizor. Un top-model, îmbrăcat într-o rochie de seară cu dungi, întorcea litera „V" la emisiunea „Ghiceşte fraza", pe un perete pe care se mai aflau alte câteva litere întoarse. Doamna Burrows murmură „Omul Invizibil" şi apoi se răsuci către Will şi Rebecca.

— Salariul tatălui vostru a fost oprit acum câteva săptămâni şi, din câte îmi spune Rebecca, deja nu mai avem niciun ban.

Will privi către sora lui, care aprobă dând simplu din cap, iar mama lor continuă:

— S-au terminat toate economiile şi, dată fiind ipoteca şi celelalte datorii, va trebui să mai reducem cheltuielile cu îmbrăcămintea.

— Cu îmbrăcămintea? se miră Rebecca.

— Mi-e teamă că da, zise distantă mama lor. N-o să mai primim niciun ban o vreme, aşa că va trebui să mai reducem sau chiar să vindem ce putem – inclusiv casa.

— Ce? făcu Rebecca.

— Iar de chestia asta va trebui să te ocupi *tu.* Eu n-am să fiu prin preajmă, o vreme. Am fost sfătuită să petrec un timp într-un… ăăă… într-un fel de spital, unde să mă pot odihni şi să-mi reintru în formă.

Auzind asta, Will îşi ridică sprâncenele, întrebându-se la ce „formă” se referea – în cea de acum fusese mereu, din câte îşi putea aminti el.

Mama lor continuă:

— Prin urmare, cât timp o să lipsesc, voi doi va trebui să mergeţi să staţi la mătuşica Jean. A fost de acord să aibă grijă de voi.

Will şi Rebecca schimbară o privire. În mintea lui Will se stârni o avalanşă de imagini: blocul turn unde locuia mătuşica Jean, cu holurile de pe palier ticsite de pungi de gunoi şi şerveţele de unică folosinţă, cu lifturile mânjite cu graffiti, care scârţâiau şi trăsneau a urină. Îşi aminti şi străzile care gemeau de maşini uzate, pârâitul nesfârşit al scuterelor conduse de bande şi de mărunţii traficanţi de droguri, grupurile jalnice de beţivi care stăteau pe bănci, flecărind cu pretenţii intelectuale unul cu altul, în timp ce dădeau de duşcă poşirca de cidru din cutiile „Trampagne”.

— În niciun caz! strigă el brusc, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar, făcând-o să tresară pe Rebecca, iar pe mama sa să se îndrepte de tot în fotoliu, dărâmând încă o dată telecomenzile de pe braţ.

— Fir-ar! exclamă ea, întinzându-şi gâtul ca să vadă unde căzuseră.

— N-am de gând să locuiesc acolo. N-aş putea suporta. Nici măcar o secundă. Ce-o să fac cu şcoala, cu prietenii?

— Care prieteni? întrebă doamna Burrows, dispreţuitor.

— Serios, mamă, doar nu te-aştepţi să mergem acolo. E îngrozitor, pute, locul acela e o cocină, scânci şi Rebecca.

— *Şi* mătuşica Jean pute, adăugă Will.

— Ei bine, n-am ce face. Trebuie să mă odihnesc; doctorul mi-a spus că sunt foarte stresată, aşa că nu mai avem ce discuta. Va

trebui să vindem casa, iar voi veţi merge să locuiţi cu mătuşica Jean, până când...

— Până când ce? Până când o să-ţi iei şi tu o slujbă? o întrerupse Will tăios.

Doamna Burrows se zgâi la el.

— Asta nu-mi face bine. Doctorul mi-a spus că ar trebui să evit certurile. Discuţia noastră s-a încheiat, le-o trânti ea brusc şi se întoarse din nou într-o rână.

Ajunşi pe hol, Will se aşeză buimăcit pe prima treaptă a scărilor, în timp ce Rebecca rămase cu braţele încrucişate, sprijinită de perete.

— Ei, cred că ăsta e sfârşitul, zise ea. Măcar bine că săptămâna viitoare o am liberă...

— Nu, nu, nu, nu... nu acum! zbieră Will la ea, ridicându-şi mâinile. Nu cu tot ce întâmplă acum!

— Nu, poate că ai dreptate, zise ea, clătinând din cap.

Tăcură amândoi pentru o vreme. Deodată, Will se ridică hotărât.

— Ştiu ce trebuie să fac.

— Ce?

— O să fac o baie.

— Ce-i drept, ai nevoie de una, zise Rebecca, privindu-l cum urcă obosit scările.

Capitolul nouăsprezece

— Chibrituri.
— Luat.
— Lumânări.
— Luat.
— Briceagul elveţian.
— Luat.
— Lanterna de rezervă.
— Luat.
— Ghemele de sfoară.
— Luat.
— Cretă şi funie.
— Da.
— Busola.
— Ăăă… da.
— Baterii de rezervă pentru lămpaşe.
— Luat.
— Aparatul de fotografiat şi carneţelul.
— Luat, luat.
— Creioane.
— Luat.
— Apă şi sendviciuri.
— Lu… avem de gând să zăbovim destul de mult, nu-i aşa? întrebă Chester privind la dimensiunile absurd de mari ale pachetului învelit în folie de aluminiu.

Făceau o ultimă trecere în revistă a echipamentului. Se aflau în pivniţa locuinţei Burrows şi foloseau lista pe care Will o făcuse la şcoală, mai devreme, în timpul orei de abilităţi practice. După ce le adunaseră, băieţii puseseră fiecare lucru în rucsacuri. La final, Will îl închise pe al său şi şi-l potrivi în spate.

— Ei bine, hai să mergem! zise el, având întipărită pe faţă o hotărâre de neclintit şi apucându-şi hârleţul în care avea încredere.

Will trase de bibliotecă şi, imediat ce trecu prin perete împreună cu Chester, o închise la loc, blocând-o cu un zăvor pe care-l meşterise chiar el. Pe urmă, Will se strecură pe lângă Chester ca să deschidă drumul, înaintând în patru labe.

— Hei, aşteaptă-mă şi pe mine! strigă Chester după el, niţel surprins de entuziasmul impetuos al prietenului său.

Ajunşi la capătul tunelului, dislocară şi celelalte blocuri de piatră, care căzură în întunericul de dincolo de ele şi aterizară pleoscăind înfundat.

Chester dădu să spună ceva, dar Will i-o luă înainte:

— Ştiu, ştiu, te aştepţi să fim supţi de un şuvoi dintr-o canalizare mizerabilă, zise Will, uitându-se prin gaura pe care o lărgiseră. Pot să văd unde au căzut pietrele – apa nu le-a acoperit. Probabil că ne ajunge doar până la glezne.

Cu acestea, Will se răsuci şi începu să coboare cu spatele prin gaură. Se opri un pic, ca să-i zâmbească lui Chester şi apoi dispăru din vedere, lăsându-l o vreme năucit pe prietenul său, până în momentul în care auzi cum picioarele lui Will ating apa cu o plescăială sonoră. Fusese o cădere de numai doi metri.

— Ei, ce mişto, se auzi vocea lui Will, în timp ce Chester se chinuia să-l urmeze prin deschizătură.

Cuvintele lui Will stârniră un ecou adânc în peştera care părea să aibă şapte metri înălţime şi cel puţin treizeci de metri lungime. Din ceea ce puteau vedea, era cumva în pantă, iar cea mai mare parte a podelei era inundată. Ei îşi făcuseră intrarea aproape de un capăt, aşa încât puteau vedea doar cât le permitea curbura peretelui.

Ieşind din apă, îşi plimbară razele lanternelor câteva secunde, dar când acestea ajunseră pe peretele cavernei cel mai apropiat de ei, luminile se opriră. Will îşi fixă fascicolul asupra rândurilor dezordonate de stalactite şi stalagmite, ale căror dimensiuni variau de la aceea a unui creion până la aceea a unui trunchi de copac tânăr. Stalactitele coborau în timp ce surorile lor urcau, iar unele dintre ele se întâlniseră şi formaseră coloane. Pământul era acoperit de straturi peste straturi de calcit întărit, arătând ca valurile.

— E o grotă, zise Will încet, întinzând mâna ca să atingă suprafaţa unei coloane alburii care părea aproape translucidă. Nu-i aşa că-i minunat? Arată exact ca glazura de pe un tort sau ceva de genul ăsta.

— Eu cred că arată mai degrabă ca nişte muci îngheţaţi, zise Chester în şoaptă, atingând la rândul său o coloană mică, de parcă nu-şi credea ochilor.

Îşi retrase mâna şi îşi frecă degetele unul de altul cu o expresie de dezgust.

Will râse, bătând cu podul palmei într-o stalactită, care îi răspunse cu un bufnet înfundat.

— E greu de crezut că de fapt e de piatră, nu-i aşa?

— Tot locul ăsta e construit din asta, zise Chester, întorcându-se ca să privească în lungul peretelui.

Se înfioră uşor din cauza aerului rece şi strâmbă din nas. Aerul din grotă era umed şi stătut – deloc plăcut. Will simţea însă doar mirosul dulce al succesului. Visase dintotdeauna să găsească ceva important, iar grota aceea îi depăşise toate aşteptările. Bucuria îi era atât de mare, încât se simţea aproape beat.

— Da, strigă el, agitându-şi triumfător pumnul în aer.

În momentul acela, stând în grota descoperită de el, era marele aventurier care visase să devină, precum Howard Carter în camera funerară a lui Tutankhamon. Îşi întorcea frenetic capul în toate direcţiile, încercând să cuprindă cu privirea totul deodată.

— Ştii, probabil că a fost nevoie de mii de ani ca să crească toate astea…

Will începuse să se bâlbâie şi, făcând un pas în spate, se opri, fiindcă dăduse cu piciorul peste ceva. Se aplecă să vadă ce este şi găsi un obiect mic, prins în calcarul de pe jos. Întunecat şi scorojit, obiectul îşi pierduse culoarea, podidit de albeaţa care îl înconjura. Băiatul încercă să-l scoată, dar degetele îi alunecară. Era bine cimentat.

— Luminează niţel aici, Chester. Mi se pare că am găsit un bulon ruginit sau ceva de genul ăsta. Dar nu se poate să fie chiar…

— Ăăă… Will, cred că ar trebui să arunci o privire la asta, răspunse Chester, cu o voce puţin tremurată.

În centrul grotei, în porţiunea cea mai adâncă a bazinului, se găseau rămăşiţele unei maşinării stranii. Luminile băieţilor descoperiră şiruri de mari roţi dinţate, ţinute laolaltă de ceea ce părea a fi o ramă de oţel, atât de înaltă încât pe alocuri era atinsă de stalactitele care creşteau din tavan. Era ca şi cum cineva ar fi dezmembrat o locomotivă pentru a o lăsa apoi să moară.

— Ce dracu' e asta? întrebă Chester, în timp ce Will stătea tăcut lângă el, examinând priveliştea.

— De unde vrei să ştiu? Şi uite, sunt bucăţi de metal împrăştiate peste tot.

Băiatul îşi plimbă raza lanternei pe lângă marginea apei, urmând-o pe cât posibil până în cele mai îndepărtate colţuri ale cavernei. Mai întâi, Will se gândi că malurile apei erau vărgate de minerale sau de ceva similar, dar la o privire mai atentă descoperi că, de fapt, erau acoperite cu buloane ca acela pe care tocmai îl găsise, toate având capete hexagonale. Pe lângă acestea, mai erau şi nenumărate tije şi aşchii de oţel. Rugina lor se combina cu pete

mai întunecate, despre care Will hotărî, judecând după înfăţişarea lor, că erau scurgeri de ulei.

În timp ce stăteau acolo, muţi de uimire, şi priveau la comoara lor nepreţuită, auziră un hârâit îndepărtat.

— Ai auzit? şopti Chester în timp ce amândoi îşi îndreptară luminile în direcţia din care părea să fi venit zgomotul.

Will merse puţin mai adânc în cavernă, călcând cu grijă pe pământul neregulat, acum invizibil din cauza apei.

— Ce-a fost asta? întrebă Chester.

— Şşş! îl opri Will.

Ciuliră amândoi urechile, uitându-se în jur cu atenţie.

O mişcare bruscă şi un mic plescăit îi făcură să tresară. Pe urmă văzură un obiect alungit şi alb cum iese din apa care se unduia şi se strecoară în lungul uneia dintre laturile maşinăriei de metal, oprindu-se pe vârful unei roţi dinţate gigantice. Era un şobolan imens, cu o blană albă, strălucitoare, cu urechi mari, de un roz-aprins. Îşi şterse botul cu labele şi-şi scutură capul, stropind în jur. Apoi se ridică pe picioarele din spate, agitându-şi mustăţile, care oscilau şi vibrau luminate de lanternele lor, ca şi cum ar fi adulmecat aerul.

— Uite, nu are ochi deloc, şopti Will fascinat.

Chester se înfioră. Putea vedea şi el că acolo unde ar fi trebuit să fie ochii nu exista nici măcar o cută mică în blana de un alb perfect.

— Bleah, ce scârbos! exclamă Chester, făcând un pas îndărăt.

— E o adaptare evolutivă, zise Will.

— Chiar nu-mi pasă ce e!

Animalul tresări şi întoarse capul în direcţia de unde venise vocea lui Chester. În clipa următoare ţâşni de pe mal, scufundându-se în apă şi înotând repede până pe malul opus, unde fugi, dispărând într-o secundă.

— Grozav! Probabil că se duce să-şi cheme prietenii! se plânse Chester. Într-un minut, locul ăsta va colcăi de ei.

Will râse.

— E doar un nenorocit de şobolan!

— Nu, nu, ăla nu era un şobolan normal! Cine a auzit de şobolani *fără ochi?*

— Haide, haide, linişteşte-te, fetiţă! Adu-ţi aminte de „Trei şoricei chiori”[1]! zise Will cu un zâmbet subţire şi porni către partea mai ridicată a malului, inspectând cu lumina lanternei

[1] Vechi cântec de leagăn englezesc.

crăpăturile şi găurile din pereţi până sus, lângă tavanul de deasupra lor.

Chester păşea cu mare grijă printre pietrele şi piesele de fier vechi de pe jos, privind mereu înapoi, ca să nu fie surprins de vreo armată de şobolani chiori.

— Dumnezeule, urăsc explorarea asta! mormăi el.

Pe măsură ce se apropiau de capătul îndepărtat al cavernei, Will îşi grăbi paşii. Chester făcu la fel, ferm hotărât să nu rămână în urma prietenului său.

— Uau! se opri Will brusc, făcându-l pe Chester să se ciocnească de el. Uită-te la asta!

Încastrată în piatră era o uşă.

Lanterna lui Will se plimbă pe suprafaţa mată şi zgâriată a uşii – părea foarte veche, dar solidă, întărită cu nituri ale căror capete păreau jumătăţi de mingi de golf răspândite în jurul tocurilor şi avea trei mânere masive pe o parte. Întinse mâna ca s-o atingă.

— Ei, nu! îl opri Chester.

Dar Will nu-i dădu atenţie şi bătu uşor cu pumnul în ea.

— E de metal, zise el, plimbându-şi palma pe suprafaţa uşii.

Era strălucitoare, neagră şi neregulată, ca o bucată arsă de mangal.

— Şi acum ce? Doar n-ai de gând să intri pe acolo, nu-i aşa?

Will se întoarse către el, păstrându-şi însă mâinile pe uşă.

— Asta e singurul loc pe unde ar fi putut dispărea tata. Fii al naibii de sigur că o să intru!

Spunând aceste cuvinte, băiatul apucă de cel mai de sus mâner şi încercă să-l apese. Acesta refuză însă să se mişte. Îi dădu lanterna lui Chester şi încercă din nou, folosindu-şi ambele mâini de data aceasta şi lăsându-se pe mâner cu toată greutatea. Nu se întâmplă nimic.

— Încearcă invers, îi sugeră Chester, resemnat.

Will încercă din nou, de data asta împingând în sus. Întâi scârţâi puţin, dar apoi, spre surprinderea lui, mânerul se ridică lin până când clănţăni ajungând în ceea ce băiatul presupuse a fi poziţia deschis. Făcu la fel şi cu celelalte două mânere şi apoi se dădu un pas în spate. Recuperându-şi lanterna de la Chester, îşi aşeză o mână pe mijlocul uşii gata să o deschidă.

— Ei bine, pornim, îi zise el lui Chester care, de data asta, nu avu nicio obiecţie.

PARTEA A DOUA
COLONIA

Capitolul douăzeci

Uşa se deschise brusc cu un geamăt metalic stins. Will şi Chester se opriră pentru un moment, cu adrenalina gonindu-le prin vene, şi-şi îndreptară luminile în spaţiul întunecat care se căscase în spatele uşii. Erau amândoi pregătiţi să se întoarcă şi să o rupă la fugă imediat, dar, nevăzând şi neauzind nimic, păşiră cu grijă peste pragul metalic, cu răsuflarea tăiată şi cu inimile bubuindu-le în urechi.

Razele lanternelor băieţilor hoinăriră şovăielnic în interior. Stăteau într-o cameră aproape cilindrică, nu mai lungă de zece metri, foarte ruginită în lungul său. În faţă era o altă uşă, exact la fel cu aceea pe care tocmai intraseră, cu excepţia unui mic panou de sticlă înceţoşată, prins într-o ramă cu şuruburi, ca un mic hublou.

— Pare un fel de sas, observă Will, în timp ce înainta în încăpere, încercând cu vârful bocancilor podeaua deteriorată de fier. Hai odată! zise el degeaba către Chester, fiindcă acesta îl urmase şi, fără a aştepta să fie rugat, închisese uşa în urma lor, răsucind cele trei mânere şi închizându-le la loc.

— E mai bine să le lăsăm aşa cum le-am găsit, se explică Chester. Pentru orice eventualitate...

După ce încercase fără succes să vadă ceva prin hubloul opac, Will răsuci şi deschise cele trei mânere de pe a doua uşă, împingând-o uşor. Se auzi un slab fâşâit, ca acela făcut de aerul care iese prin valva unui cauciuc.

Chester îi aruncă lui Will o privire întrebătoare, pe care acesta o ignoră, aventurându-se în micuţa cameră spre care deschisese uşa. Era pătrată, cu latura de aproape trei metri şi avea pereţii aidoma chilei unui vapor vechi, un mozaic de plăci metalice ruginite îmbinate cu nituri.

— E un număr aici, observă Chester, în timp ce închidea şi mânerele celei de-a doua uşi.

Cojită şi îngălbenită de timp, pe uşă se putea vedea cifra „5”, pictată chiar sub hubloul înceţoşat.

Înaintară cu multă precauţie, iar lanternele începură să le arate primele detalii ale încăperii în care pătrunseseră. În faţă se aflau nişte zăbrele, făcute din bare metalice care se intersectau şi coborau din tavan până-n podea, blocându-le trecerea. Lanterna lui Will proiectă umbre tremurătoare pe suprafeţele de dincolo de zăbrele, în timp ce el le încerca trăinicia. Erau bine prinse, nu se

clătinau deloc. Îşi băgă lanterna în buzunar şi, apucând metalul umed, se trase cât putu mai aproape.

— Pot vedea pereţii şi cred că pot vedea tavanul, dar…, zise el, întorcându-şi capul, dar podeaua e…

— Foarte, foarte jos, îngăimă Chester, care îşi ciocnea, şi el, casca de zăbrele, încercând să vadă.

— Pot să-ţi spun că nu există nimic, nici pe departe asemănător cu chestia asta, în planurile oraşului. Crezi că aş fi putut să ratez aşa ceva? întrebă Will, ca şi cum ar fi vrut să risipească orice îndoială asupra propriei persoane şi a posibilităţii ca el să fi ignorat cu desăvârşire ceva atât de remarcabil în hărţile pe care le analizase.

— Nu, stai aşa, Will! Uite cablurile! zise Chester cu voce tare, urmărind cu raza lanternei nişte linii întunecate şi groase, care se puteau vedea dincolo de zăbrele. E puţul unui lift! adăugă el cu entuziasm, având moralul ridicat brusc de gândul că locul în care ajunseseră nu era nici inexplicabil şi nici ameninţător, ci dimpotrivă, era recognoscibil şi familiar.

Era puţul unui lift. Pentru prima dată de când părăsiseră normalitatea relativă a pivniţei familiei Burrows, Chester se simţea în siguranţă, fiindcă îşi imagina că puţul acela cobora probabil către un loc obişnuit, cum ar fi de pildă un tunel de metrou. Îndrăzni chiar să se gândească la faptul că acest lucru ar putea însemna sfârşitul expediţiei lor abia începute.

Privi în jos, în dreapta sa, şi văzu un mâner pe care îl apăsă. Panoul din faţa lor se dădu la o parte. Scârţâi îngrozitor pe rotiţe, ceea ce-l făcu pe Will să se tragă cu un pas înapoi. În graba sa, nu reuşise să observe că bariera de zăbrele era de fapt o poartă glisantă şi acum o privea cu uimire cum se deschide înaintea sa. Imediat ce Chester o împinse până la capăt, putură să vadă nestingheriţi puţul întunecat. Lămpile de pe căşti le dezvăluiră contururile cablurilor groase şi pline de ulei, care coborau prin mijlocul puţului în abisul de dedesubt.

— Ar fi o cădere a dracului de nasoală, se înfioră Chester, apucându-se cu putere de poarta bătrânului lift, în timp ce privirea îi era pur şi simplu înghiţită de hăul cu pereţi drepţi.

Will îşi mută privirea de la puţ şi începu să examineze camera de fier din spatele lor. Aşa cum era de aşteptat, prinsă pe un perete, găsi o cutie mică, făcută dintr-un lemn întunecat, şi cu un buton de alamă coclită care ieşea din centrul său.

— Ura! şopti el triumfător şi, fără să-i spună vreun cuvânt lui Chester, apăsă butonul pe care îl simţi unsuros sub vârful degetului.

Nu se întâmplă nimic. Mai încercă o dată. Şi încă o dată. Nimic.

— Chester, închide poarta, închide-o! strigă el, incapabil să-şi ascundă emoţia.

Chester trase zăbrelele la loc, iar Will apăsă din nou butonul. Ceva vibră în depărtare şi, din adâncul puţului, se auzi un clănţănit.

Apoi cablurile prinseră viaţă şi începură să se mişte, iar puţul se umplu de un scârţâit puternic şi ascuţit, scos de vinciul care ridica liftul şi care probabil că era situat puţin mai sus de unde se aflau ei. Ascultară ecourile clănţăniturilor care anunţau apropierea liftului.

— Pun pariu că e drumul către o staţie de metrou, se întoarse Chester către Will, cu o expresie de nerăbdare întipărită pe faţă.

Will se încruntă plictisit.

— În niciun caz. Ţi-am spus că nu e nimic de genul ăsta aici. Asta-i cu totul altceva.

Optimismul lui Chester se evaporă, iar faţa i se posomori când se apropiară din nou de uşa liftului, lipindu-şi căştile de zăbrele, aşa încât lămpile să poată lumina în puţul întunecat.

— Păi, dacă tot nu ştim ce e, zise Chester, mai avem încă vreme să ne întoarcem.

— Haide, nu putem să ne dăm bătuţi. Nu acum.

Stătură amândoi şi ascultară zgomotele făcute de liftul care se apropia. Chester vorbi după vreo două minute.

— Şi dacă e cineva în lift? întrebă el, trăgându-se înapoi de lângă uşă şi dând semne că e din nou pe cale să intre în panică.

Însă Will nu se putea smulge de lângă puţ.

— Stai aşa. Nu prea… e încă prea întuneric… Stai! Pot să-l văd! Pot să-l văd! E ca un lift de mină.

Uitându-se cu atenţie la ascensorul care urca încet către ei, Will descoperi că putea vedea prin grilajul care ţinea loc de acoperiş. Se întoarse către Chester.

— Calmează-te odată! Nu e nimeni în el!

— Nici nu credeam că ar putea fi, se apără Chester.

— Da, sigur că da, mare papă-lapte.

Satisfăcut că liftul era într-adevăr gol, Chester clătină din cap şi oftă de uşurare când cabina rudimentară ajunse la nivelul lor. Se opri cu zgomot, iar Will nu ezită să îi deschidă uşa şi să facă

vreo câţiva paşi în ea. Pe urmă se întoarse către Chester, care şovăia în prag, părând foarte încurcat.

— Ştiu şi eu, Will? Pare cam părăginit, zise el măsurând cu privirea interiorul liftului.

Avea pereţi din zăbrele, iar podeaua era dintr-o tablă zgâriată, totul fiind acoperit de un amestec de unsoare şi praf care părea vechi de ani buni.

— Hai, Chester! Asta e şansa noastră!

Will nu se gândi nici măcar pentru o secundă că ar mai putea merge şi în altă direcţie decât în jos. Dacă la descoperirea grotei se simţise plin de încântare, camerele de aici şi liftul depăşeau acum şi cele mai nebuneşti vise ale sale.

— Vom fi faimoşi! râse el.

— O, da, desigur. Parcă şi văd titlurile: *Dezastru în lift: doi morţi,* zise Chester morocănos, întinzându-şi mâinile în faţă de parcă ar fi indicat titlul într-un ziar imaginar. Mie nu prea îmi pare sigur… Probabil că nu a mai fost reparat de veacuri.

Fără să ezite vreun moment, Will sări de două ori, bocancii săi bocănind sonor pe podeaua de fier. Chester privi alb de groază cum cuşca liftului începe să se legene.

— Mai sigur ca o casă! rânji Will sălbatic şi, aşezându-şi mâna pe mânerul de alamă din lift, îl privi pe Chester drept în ochi. Deci, vii sau… te întorci ca să înfrunţi şobolanul?

Asta-i fu de ajuns lui Chester, care păşi imediat în lift. Will închise uşa în spatele prietenului său şi, apăsând pe mâner, făcu liftul să se pună din nou în mişcare şi să înceapă să coboare. Printre zăbrele puteau vedea destul de des intrări întunecate către ceea ce părea a fi alte etaje, dar şi peretele de rocă scurgându-se încetişor pe lângă ei, colorat în nuanţe stinse de maro, negru, gri, ocru şi galben. O briză umedă le scăldă feţele şi, la un moment dat, Chester lumină în sus prin grilajul de deasupra, urmărind cablurile care străbăteau puţul ca o pereche de lasere murdare şi se stingeau în adâncul spaţiului.

— Cât de mult crezi că o să coboare? întrebă Chester.

— De unde să ştiu eu? răspunse Will morocănos.

Trecură aproape cinci minute până când liftul se opri cu un şoc brusc şi o zdruncinătură care-i făcu pe băieţi să se prăbuşească într-o parte şi în alta a cabinei.

— Poate că ar fi trebuit să dau drumul mai devreme la mâner, zise Will, cu o figură prostită.

Chester îi aruncă prietenului său o privire pustie, de parcă nimic nu l-ar mai fi putut afecta, şi apoi se ridicară de pe jos în

mijlocul cuştii, proiectându-şi razele lanternelor pe pereţi şi desenând diamante gigantice cu luminile lor.

— Iar pornim, oftă Chester.

Se feri din calea lui Will care trecu repede pe lângă el şi pătrunse într-o altă cameră placată cu metal. O străbătu dintr-o suflare, mergând către uşa de la capătul îndepărtat.

— E la fel cu cea de deasupra, observă Will, în timp ce se chinuia cu cele trei mânere de pe o parte a uşii.

Aceasta din urmă avea un „O” mare pictat în centrul ei.

Făcură apoi câţiva paşi şovăitori în camera cilindrică, iar bocancii lor tropăiră uşor pe podeaua de tablă care se îndoia sub greutatea lor. Razele lanternelor scoaseră la lumină încă o uşă în faţa lor.

— Se pare că nu putem merge decât într-o singură direcţie, zise Will, îndreptându-se către uşă.

— Chestiile astea arată de parcă ar fi de pe un submarin, murmură Chester pentru sine. Parcă-s nişte sasuri.

Ridicat pe vârfuri, Will încercă să privească prin sticla hubloului mic, dar nu reuşi să vadă nimic pe partea cealaltă. Când încercă să lumineze sticla cu lanterna, unsoarea şi zgârieturile geamului vechi reflectară razele, făcând fereastra aceea să devină chiar mai opacă decât era mai înainte.

— Degeaba, îşi zise el.

Dându-i lanterna lui Chester, roti cele trei mânere şi se împinse în uşă.

— E înţepenită, mormăi el.

Încercă din nou, fără vreun succes.

— Dă-mi o mână de ajutor, nu sta!

Chester i se alătură şi, umăr la umăr, începură să împingă din toate puterile. Uşa se deschise brusc cu un fâşâit sonor stârnit de un curent puternic de aer, iar ei căzură prin cadrul ei în necunoscut.

Bocancii lor întâlniră pietre de caldarâm, iar băieţii îşi recâştigară echilibrul şi se îndreptară. În faţa lor se vedea o privelişte pe care ştiau amândoi că n-o vor uita cât vor trăi.

Era o stradă.

Se aflau într-un spaţiu uriaş, larg cam cât o autostradă, care se curba în depărtare, atât la stânga cât şi la dreapta. Privind spre trotuarul opus, văzură că zona e luminată de un rând de felinare stradale înalte.

Dar ceea ce era în spatele acestor felinare, pe partea îndepărtată a cavernei, le tăie cu adevărat răsuflarea. Întinzându-se cât puteau ei vedea cu ochii, în ambele direcţii, erau *case.*

Ca în transă, Will şi Chester făcură câţiva paşi către ele. Imediat, uşa se trânti în spatele lor cu asemenea forţă, încât amândoi se întoarseră speriaţi.

— O fi fost curent? întrebă Chester, cu o expresie nedumerită.

Will ridică din umeri – el putea simţi destul de limpede un curent uşor de aer cum îi răcorea faţa. Se întoarse şi adulmecă aerul, simţind un vag miros de mucegai. Chester îşi plimbă lanterna peste uşă şi continuă peste peretele de deasupra, luminând blocurile imense de piatră din care era construit. Îşi ridică lanterna din ce în ce mai mult şi amândoi băieţii o urmăriră cu privirea până sus, deasupra lor, acolo unde, într-o zonă întunecoasă, se întâlnea cu peretele opus, întregind o arcadă largă, foarte asemănătoare cu aceea a unei catedrale imense.

— Ce e asta, Will? Ce e locul ăsta? întrebă Chester apucându-şi prietenul de mână.

— Nu ştiu şi nici n-am auzit vreodată c-ar exista ceva asemănător, răspunse Will, cu ochii holbaţi la strada imensă. E cu adevărat extraordinar.

— Deci, ce ştim până acum? Ştim…

— … că trebuie să ne uităm pe-aici, nu-i aşa? E pur şi simplu incredibil, se minună Will.

Se chinui să-şi pună ordine în gânduri şi în mintea impresionată de fiorul iniţial al descoperirii şi arsă de nevoia de a explora şi de a afla mai multe despre locul acela.

— Trebuie să am dovezi, murmură el, pescuindu-şi camera foto şi începând să facă fotografii.

— Will, nu! Bliţul!

— Ooo, pardon! Băiatul îşi lăsă să atârne aparatul de fotografiat la gât. M-a luat puţin valul.

Fără să-i adreseze vreun alt cuvânt lui Chester, porni să traverseze strada pavată cu piatră, îndreptându-se către case. Chester îşi urmă tovarăşul animat de plăcerea explorării, aplecat pe jumătate şi protestând încetişor, privind în susul şi în josul drumului pentru a depista fie şi cel mai mic semn de viaţă.

Clădirile păreau să fie construite chiar în interiorul zidului, de parcă ar fi fost nişte fosile excavate pe jumătate. Acoperişurile se uneau cu pereţii cavernei care se arcuiau în spatele lor, iar acolo unde te-ai fi aşteptat să vezi hornuri se găsea o reţea complicată de canale din cărămidă, care pornea din vârful clădirilor şi urca pe

pereţi, pentru a dispărea undeva deasupra, ca nişte fuioare de fum pietrificate. Singurul sunet care se auzea, în afară de cel al paşilor băieţilor, era un zumzet înăbuşit care părea să vină chiar din pământ. Se opriră puţin ca să se uite la unul dintre felinare.

— Este ca...

— Da, îl întrerupse Will, atingându-şi inconştient buzunarul în care sfera luminescentă a tatălui său era învelită cu grijă într-o batistă.

Sfera din vârful stâlpului de pe stradă era o versiune mult mai mare, cam cât o minge de fotbal, şi era fixată de patru gheare de metal pe un postament de fier. Două molii imaculate se învârteau bezmetic în jurul ei ca nişte luni epileptice, aripile lor uscate atingând suprafaţa luminoasă.

Will înţepeni brusc şi, dându-şi capul pe spate, începu să adulmece într-un mod nu foarte diferit de cel al şobolanului fără ochi.

— Ce e? întrebă Chester speriat. Alte necazuri?

— Nu, mi s-a părut... Am mirosit ceva. Era cam ca... amoniacul... Ceva înţepător. N-ai observat?

— Nu, zise Chester după ce trase de câteva ori aer în piept. Sper doar că nu e otrăvitor.

— Păi, s-a risipit acum, indiferent ce-o fi fost. Şi suntem în regulă, nu-i aşa?

— Gândesc că da. Dar crezi că există oameni care să locuiască într-adevăr aici? îi răspunse Chester cu o întrebare, privind în sus către ferestrele clădirilor.

Îşi îndreptară atenţia către cea mai apropiată casă, care era tăcută şi ameninţătoare, de parcă i-ar fi provocat să se apropie.

— Ştiu şi eu?

— Păi şi atunci, ce caută casele astea aici?

— Nu e decât o singură cale să aflăm, zise Will şi porni hotărât către casă.

Clădirea era simplă şi elegantă, fiind construită din pietre pătrate de gresie, aproape în stil georgian. Nu puteau vedea decât perdelele brodate bogat din spatele celor douăsprezece geamuri de pe fiecare parte a uşii, care era, la rândul ei, vopsită cu un strat gros de email verde şi avea un ciocănel şi un mâner pentru un clopoţel făcut dintr-o alamă puternic coclită.

— Numărul 167, zise Will cu uimire, când descoperi cifrele deasupra ciocănelului.

— Ce e locul ăsta? îi şopti Chester.

Will prinse o licărire vagă de lumină într-o crăpătură dintre perdele. Străluci cald, de parcă ar fi provenit de la un foc.

— Şşş! îşi potoli prietenul, apoi se duse lângă perete şi se ghemui sub pervazul ferestrei. Se ridică apoi încet până ajunse cu privirea deasupra tocului şi privi cu un singur ochi prin deschizătura micuţă. Gura i se deschise exprimând o uimire mută. Vedea un foc arzând într-un şemineu. Deasupra lui se afla o poliţă întunecată, pe care se vedeau diferite ornamente din sticlă. În lumina săltăreaţă a focului, putu să mai desluşească doar câteva scaune şi o canapea, şi pereţii, acoperiţi de tablouri înrămate, de diferite mărimi.

— Haide, zi-mi şi mie, ce vezi? spuse Chester înfricoşat, în timp ce continua să se uite către strada pustie, trăgându-l de mână pe Will, care-şi lipise faţa de geamul murdar.

— N-o să-ţi vină să crezi, răspunse Will, dându-se deoparte pentru ca prietenul său să poată vedea cu ochii lui.

Chester îşi lipi şi el nerăbdător nasul de fereastră.

— Uau, e chiar o cameră! exclamă el întorcându-se pentru a-l privi pe Will.

Descoperi însă că prietenul său plecase deja de lângă el, mergând în lungul peretelui casei. Băiatul se opri când ajunse la colţul clădirii.

— Hei! Aşteaptă-mă şi pe mine! şopti Chester, terifiat că ar putea fi lăsat în urmă.

Între casa aceea şi următoarea din şir se găsea o alee scurtă care ducea direct către zidul cavernei. Will îşi iţi capul de după colţ şi, mulţumit de faptul că aleea era pustie, îi făcu semn lui Chester că ar trebui să treacă la casa următoare.

— Asta de aici e numărul 166, zise Will, în timp ce îi examina uşa de la intrare, care era foarte asemănătoare cu a primei case.

Se îndreptă în vârful picioarelor către fereastră, dar nu reuşi să vadă nimic prin sticla întunecată.

— Acolo ce-i? întrebă Chester.

Will îşi duse un deget la buze şi apoi reveni la uşa din faţă. În timp ce o examina îndeaproape, îi veni o idee şi îşi miji ochii. Recunoscând expresia aceea de pe faţa prietenului său, Chester încercă să-l oprească şoptind:

— Will, nu!

Prea târziu! Will abia de atinsese uşa şi aceasta se deschise. Se uitară unul la altul şi apoi intrară încetişor înăuntru, străbătuţi deopotrivă de fiori de frică şi de emoţie.

Holul era spaţios şi călduros, iar băieţii simţiră imediat un amestec de mirosuri – mâncare, fum de la sobă – şi-şi dădură seama că acolo locuia cineva. Holul era organizat la fel ca în orice casă normală: scări largi porneau în sus de la jumătatea coridorului, având bare de alamă pentru fixarea covorului pe fiecare treaptă. Lambriul lustruit se ridica până la balustradă, deasupra lui fiind întins un tapet în dungi de două nuanţe de verde. Pe pereţi atârnau portrete cu ramele vopsite în auriu mat, care înfăţişau oameni robuşti cu umeri imenşi şi feţe foarte palide. Chester tocmai examina unul dintre aceste tablouri, când făcu o constatare teribilă.

— Arată exact ca oamenii care ne-au fugărit! zise el. Grozav, n-am ce spune! Suntem într-o casă care aparţine unuia dintre nebunii ăia, nu-i aşa? De fapt, cred că întreg oraşul ăsta e de nebuni nenorociţi, adăugă el, lovit de adevărul constatării sale.

— Şşş, ascultă! îl întrerupse Will.

Chester încremeni în loc, în timp ce Will ciuli urechile în direcţia scărilor. Nu se auzea însă nimic. Era doar liniştea apăsătoare.

— Mi s-a părut că am auzit… nu…, zise el şi se îndreptă către uşa deschisă din stânga lui. Aruncă o privire precaută după colţ. E înfricoşător!

Nu se putu abţine şi intră în cameră. În acel moment, Chester capitulă şi el în faţa curiozităţii de a şti mai multe.

În cămin ardea un foc vesel. Pe pereţi se aflau tablouri prinse în rame de alamă aurită. Privirea lui Will fu atrasă de una anume: *Casa Martineau,* citi el pe o inscripţie din josul tabloului. Era o pictură mică în ulei a ceea ce părea să fie o casă obişnuită, înconjurată de pajişti. Lângă şemineu se aflau scaune tapiţate cu un material roşu-închis, care aveau un luciu şters. Într-un colţ se afla o masă, iar în altul un instrument muzical, pe care Will îl recunoscu a fi un fel de clavecin. În afara luminii focului, în cameră mai străluceau şi două sfere de mărimea unei mingi de tenis, suspendate de tavan şi închise în cuşti de tombac, bogat ornamentate. Întreaga privelişte îi aducea aminte lui Will de un muzeu la care îl dusese tatăl său şi unde văzuse o secţiune intitulată *Cum trăiam odinioară.* Privind încă o dată în jur, îşi întări convingerea că încăperea în care se afla nu ar fi fost deloc nelalocul ei în muzeul acela.

Chester se strecură către masa pe care stăteau două farfuriuţe albe din porţelan, având pe ele două ceşti de ceai.

— E ceva în astea! zise el foarte surprins. Pare să fie ceai.

Atinse ezitant una dintre ceşti şi privi şi mai uimit către Will.

— Sunt calde încă! Ce se întâmplă aici? Unde or fi cu toţii?

— Nu ştiu, răspunse Will. E ca şi cum… e ca şi cum…

Priviră unul la altul cu feţe uluite.

— Recunosc cinstit că nu ştiu cum e…, admise Will.

— Hai să ieşim naibii de-aici! zise Chester şi porniră amândoi către uşă.

Când ajunseră din nou pe stradă, Chester se lovi de Will, care se oprise brusc.

— Dar de ce fugim? întrebă Will.

— Ăăă… păi… să vezi…, se bâlbâi Chester confuz, încercând să-şi formuleze grijile în cuvinte.

Un moment, oscilară nehotărâţi în lumina sublimă a felinarelor. Pe urmă Chester constată cu neplăcere că Will se uita pofticios la drumul care se curba în depărtare.

— Haide, Will, hai să mergem acasă, se înfioră Chester, privind încă o dată către casă şi apoi către ferestrele ei, convins că e cineva acolo. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Nu, zise Will, fără ca măcar să-l privească. Hai să mergem un pic pe drum. Să vedem unde duce şi pe urmă ne putem întoarce. Îţi promit, în regulă? zise el, deşi pornise deja.

Chester rămase nemişcat pentru un moment, uitându-se cu jind peste drum, la uşa de metal prin care veniseră. Pe urmă, cu un murmur resemnat, îl urmă pe Will în lungul şirului de case. Multe dintre ferestre erau luminate, dar din câte îşi putea da seama nu era niciun semn că ar fi locuite.

Ajunşi la ultima casă din rând, acolo unde strada o cotea la stânga, Will se opri pentru o clipă, încercând să se hotărască dacă să continue sau să se oprească pentru ziua respectivă. Cu vocea gâtuită de disperare, Chester încercă să-l convingă că excursia lor fusese îndeajuns de lungă şi că ar fi trebuit să se întoarcă. În momentul acela deveniră conştienţi de un zgomot care venea din spatele lor. Începu precum foşnetul frunzelor, dar deveni din ce în ce mai intens, transformându-se într-o hărmălaie cu sunete ascuţite, şfichiuitoare.

— Ce?… exclamă Will.

De pe acoperişuri, un stol de păsări de mărimea unei rândunele se aruncă asupra lor, ca un snop de gloanţe-trasoare vii. Instinctiv, Will şi Chester se aplecară, ridicându-şi mâinile pentru a-şi proteja feţele, în timp ce păsările de un alb orbitor se învârtejeau în jurul lor.

Will începu să râdă.

— Păsări! Sunt doar păsări, zise el, încercând să alunge stolul enervant, fără să reuşească să atingă vreo creatură.

Chester îşi lăsă şi el mâinile în jos şi începu să râdă, pe un ton ceva mai nervos, privind cu teamă la păsările care săgetau aerul pe lângă ei. La fel de repede cum apăruseră, păsările ţâşniră în sus şi dispărură dincolo de curbura tunelului. Will se îndreptă de spate şi făcu vreo câţiva paşi după ele, apoi îngheţă.

— Magazine! anunţă el cu o voce uimită.

— Hm? se înecă Chester.

În mod evident, pe una din laturile străzii se întindea un lanţ de faţade de magazine. Fără vorbe, porniră amândoi în lungul lor.

— Asta nu-i adevărat, murmură Chester când ajunseră în faţa primului magazin, cu vitrine din geamuri executate manual, care distorsionau mărfurile dinăuntru ca nişte lentile construite prost.

— *Jacobson, stofe,* citi Chester de pe firma magazinului şi apoi privi la valurile de material aşezate ordonat în interiorul misterios al magazinului, care strălucea într-o lumină verde.

— O băcănie, zise Will, când porniră din nou.

— Iar următorul e un fel de prăvălie cu scule, observă Chester.

Will privi în sus către tavanul arcuit al cavernei de deasupra lor.

— Cred că-ţi dai seama că de-acuma trebuie să ne aflăm chiar sub Highstreet.

Uitându-se prin vitrine şi absorbind stranietatea magazinelor vechi, continuară să meargă mânaţi de o curiozitate fără griji, până când ajunseră într-un loc în care tunelul se despărţea în trei ramuri. Cea de la mijloc părea să coboare în adânc sub un unghi destul de pronunţat.

— Bun, gata! zise Chester cu hotărâre. Plecăm *acum!* N-am de gând să mă pierd pe aici pe undeva.

Instinctul îi urla că era imperios necesar să se întoarcă.

— Bine, acceptă Will, dar…

Băiatul făcu doar un pas de pe trotuar pe drumul pavat cu piatră când se auzi un scrâşnet asurzitor de fier frecat de piatră. Ca un fulger orbitor, patru cai albi se năpustiră asupra lui împrăştiind scântei din potcoave, fornăind puternic şi trăgând în urma lor o caleaşcă neagră sinistră. Will nu avu timp să reacţioneze, fiindcă exact în momentul acela amândoi băieţii fură înşfăcaţi de ceafă şi ridicaţi în aer.

Un singur om îi ţinea pe amândoi, atârnând neajutoraţi, în mâinile sale imense şi butucănoase.

— Interlopi! strigă bărbatul, cu o voce groasă şi înspăimântătoare, ridicându-i până în dreptul feţei sale şi examinându-i cu scârbă.

Will încercă să îşi scoată hârleţul ca să-l lovească, dar bărbatul îl apucă de încheietură şi-l blocă.

Necunoscutul purta un coif ridicol de mic şi o uniformă albastru-închis, dintr-un material grosolan, care foşnea când mergea. În afara unui rând de nasturi nu foarte strălucitori, Will mai văzu pe pieptarul omului o stea în cinci colţuri, făcută dintr-un material portocaliu-gălbui. Bărbatul masiv şi ameninţător care-i prinsese era în mod clar un fel de poliţist.

— Ajutor! zise Chester numai din buze către prietenul său, căci glasul îi pierise, fiindcă erau amândoi gata să fie ştrangulaţi de strânsoarea nemiloasă a matahalei.

— Vă aşteptam, tună bărbatul.

— Ce? îl privi Will uimit.

— Tatăl tău a spus că veţi veni curând.

— Tata? Unde e tata? Ce i-aţi făcut? Lasă-mă jos! încercă Will să se zbată şi să îl lovească pe necunoscut cu picioarele.

— N-are sens să te împotriveşti.

Omul îl ridică mai sus în aer pe băiatul care se zvârcolea şi-l adulmecă.

— Suprasol. Scârbos!

Will îl adulmecă, la rândul său.

— Nici tu nu miroşi prea bine.

Necunoscutul îi aruncă lui Will o căutătură dispreţuitoare şi apoi îl ridică şi pe Chester ca să-l miroasă. Mânat de cea mai pură disperare, Chester încercă să riposteze, lovindu-l cu capul în gură. Bărbatul îşi feri faţa, nu înainte însă ca Chester să îi dea jos coiful, cu o zvâcnire a braţului. Acesta îi căzu de pe cap, dându-i la iveală scalpul palid, acoperit de smocuri scurte de păr alb şi sârmos.

Bărbatul îl scutură violent pe Chester ţinându-l de guler şi apoi, cu un zâmbet oribil, îi dădu pe băieţi cap în cap.

Deşi căştile îi feriră de rănire, se loviră puternic unul de altul şi fură atât de şocaţi de ferocitatea omului, încât abandonară imediat orice intenţie de a opune rezistenţă.

— Ajunge! le strigă necunoscutul, iar băieţii împietriţi auziră un cor de râsete răutăcioase venite din spatele lui, dându-şi seama pentru prima dată că erau priviţi şi de alţi bărbaţi cu feţe palide, lipsite de orice zâmbet. Credeaţi că puteţi să veniţi aici şi să vă furişaţi în casele noastre? lătră poliţistul, în timp ce porni să-i

târască spre ramura centrală a bifurcaţiei, cea pe care drumul cobora.

— O să ajungeţi la pârnaie! strigă cineva în urma lor.

Băieţii fură împinşi de la spate pe străzile care se umpleau acum de oameni ce ieşeau pe diferite uşi şi din pasajele dintre case pentru a se uita la perechea aceea de străini nenorociţi. Pe jumătate îmbrânciţi de poliţist, pe jumătate împiedicându-se, de fiecare dată când se poticneau, băieţii erau readuşi brutal în picioare de ofiţerul enorm care-i mâna. Era ca şi cum dorea să-şi încânte audienţa şi să le arate tuturor că are controlul absolut al situaţiei.

Pradă confuziei şi panicii, Will şi Chester priveau frenetic în jur, în speranţa deşartă că ar fi putut găsi o portiţă de scăpare sau că îi va salva cineva. Feţele lor se goliră însă şi de sânge, dar şi de speranţă, pe măsură ce realizară gravitatea situaţiei în care se aflau. Erau târâţi din ce în ce mai adânc în măruntaiele pământului şi nu puteau face absolut nimic pentru a împiedica lucrul acesta.

Înainte de a-şi da seama ce li se întâmplă, fură ridicaţi peste un dâmb din tunel şi li se deschise brusc o perspectivă imensă. Rămaseră fără cuvinte la vederea unui amestec ameţitor de poduri, apeducte şi pasarele care se întretăiau deasupra unei dantele de străzi şi alei pavate cu piatră, toate având clădiri de-a lungul lor. Poliţistul îi trăgea după el într-un ritm pe care ei nu puteau să-l ţină. Erau priviţi de grupuri compacte de oameni, cu feţe largi şi impasibile. Nu toate chipurile erau însă aidoma celui al bărbatului care-i prinsese sau ca ale celor doi care îi urmăriseră pe Highstreet, cu pielea translucidă şi ochi spălăciţi. Dacă n-ar fi fost hainele lor demodate, unii dintre ei ar fi putut părea normali şi ar fi putut trece cu uşurinţă neobservaţi pe orice stradă din Anglia.

— Ajutor, ajutor! strigă deznădăjduit Chester, încercând fără convingere să-şi reia eforturile de a se elibera din strânsoarea poliţistului.

Dar Will abia dacă observă toate astea. Atenţia îi fusese acaparată de un individ înalt şi slab, care stătea sprijinit de un felinar şi a cărui faţă dură se vedea deasupra unui guler tare şi alb, haina sa lungă reflectând lumina ca şi cum ar fi fost făcută din piele lustruită. Se deosebea foarte mult de bondocii din jurul lui şi-şi ţinea umerii puţin aduşi, ca şi cum ar fi fost un arc încordat. Întreaga sa fiinţă emana răutate, iar ochii săi negri se aţintiră în cei ai lui Will, care simţi o ameninţare mortală venind dinspre el.

— Cred că am dat de dracu' aici, Chester! zise el, incapabil de a-şi smulge privirea din ochii omului aceluia sinistru, ale cărui buze subţiri se strâmbară într-un zâmbet sardonic.

Capitolul douăzeci şi unu

Will şi Chester se poticniră şi se împiedicară, împinşi de poliţist pe un şir scurt de trepte şi pătrunseră într-o clădire cu un singur etaj, adăpostită printre ceea ce Will presupuse că erau birouri sau fabrici cu faţade mohorâte. Odată ajunşi înăuntru, poliţistul îi opri cu brutalitate şi, învârtindu-i fără voia lor, le smulse violent rucsacurile din spate. Pe urmă îi mână la propriu pe cei doi băieţi până pe o bancă lustruită de stejar, a cărei suprafaţă era marcată pe ici, pe colo de incrustaţii şterse, ca şi cum lungimea ei ar fi ţinut cumva socoteala anilor în care acolo şezuseră răufăcătorii. Will şi Chester icniră când spinările li se loviră de perete, ciocnirea făcându-i să rămână fără aer.

— Să nu care cumva să vă mişcaţi! urlă poliţistul aşezându-se între ei şi intrare.

Întinzându-şi gâtul înainte, Will reuşi să vadă peste umărul bărbatului şi apoi prin uşile care erau pe jumătate din sticlă, tocmai în stradă, unde se adunase deja o gloată. Mulţi se îmbrânceau ca să vadă mai bine, iar câţiva începură să strige furioşi şi să-şi fluture pumnii dând cu ochii de Will. Băiatul se trase repede înapoi şi căută privirea lui Chester, dar prietenul său înspăimântat de moarte se holba fix la podeaua din faţa sa.

Will văzu o tablă pentru notiţe lângă uşă, pe care erau prinse cu pioneze numeroase hârtii cu marginile înnegrite. Cea mai mare parte a scrisului era prea măruntă ca să poată fi descifrată de unde stătea el, dar reuşi să distingă cuvinte scrise de mână precum *Ordin* sau *Edict,* urmate de şiruri de numere.

Pereţii secţiei de poliţie erau vopsiţi în negru de la podea şi până la o dungă aflată la jumătatea lor, deasupra căreia erau de un alb-obosit, cojiţi pe alocuri şi pătaţi cu fel de fel de mizerii. Tavanul avea o culoare neplăcută, galben-nicotină, şi era brăzdat de crăpături adânci care se întindeau în toate direcţiile precum o hartă rutieră a unei ţări necunoscute. Pe perete, chiar deasupra lui Will, era imaginea unei clădiri care arăta extrem de neprietenos, cu nişte fante acolo unde ar fi trebuit să fie ferestrele şi cu bare imense care baricadau intrarea principală. Will putu să ghicească, scrise sub imagine, cuvintele „Închisoarea New Gate”.

Pe partea opusă celei unde stăteau băieţii se întindea o tejghea lungă pe care poliţistul aşezase rucsacurile şi hârleţul lui Will şi dincolo de care se afla un fel de birou, în care se găseau trei mese de lucru înconjurate de o adevărată pădure de dulapuri cu sertare

înguste. În camera principală în care se aflau ei, mai dădeau şi alte camere mai mici, dintr-una auzindu-se clănţănitul rapid a ceea ce părea să fie o maşină de scris.

Will examină colţul cel mai îndepărtat al încăperii, unde o împletitură de ţevi coclite de alamă se ridica în lungul peretelui precum vinele unui zăcământ străvechi, când se auzi un şuierat ascuţit care se termină cu un „clanc” sonor. Zgomotul fu atât de neaşteptat încât Chester se ridică şi începu să clipească precum un iepure speriat, smuls din apatia sa înfricoşată.

Dintr-o cameră din lateral ieşi încă un poliţist care se grăbi către ţevile de alamă. Ajuns acolo privi la un panou de indicatoare străvechi de la care cobora o cascadă de fire răsucite în spirală până la o cutie de lemn. Deschise un capac al uneia dintre ţevi şi scoase un cilindru de forma unui glonţ şi de mărimea unui sucitor mai mic pentru aluat. Deşurubă dopul de la un capăt şi scoase de acolo un sul de hârtie, care foşni în timp ce o îndrepta ca să o citească.

— Vine Styxul, zise el morocănos, strecurându-se apoi în spatele tejghelei şi deschizând un registru imens, fără să se uite măcar o dată în direcţia băieţilor.

Şi el avea o steluţă portocaliu-gălbuie cusută pe veston, şi, deşi înfăţişarea sa era destul de asemănătoare cu a celuilalt oficial, era mai tânăr decât acesta, iar capul îi era acoperit cu păr alb şi ţepos, tuns cu grijă.

— Chester, şopti Will.

Fiindcă prietenul său nu reacţionă, se întinse ca să-l înghiontească. Într-o clipită, un baston ţâşni către el, lovindu-l cu îndemânare peste genunchi.

— Încetează! lătră poliţistul de lângă ei.

— Au! sări Will în picioare de pe bancă, cu pumnii încleştaţi. Măi grăsan…, strigă el tremurând şi încercând din răsputeri să se controleze.

Chester se întinse şi-l apucă de braţ.

— Taci din gură, Will!

Băiatul scutură nervos mâna lui Chester de pe braţul său şi privi curajos în ochii reci ai poliţistului.

— Vreau să ştiu de ce am fost reţinuţi! ceru el.

Pentru un moment care se dovedi oribil crezură că faţa poliţistului era pe care să explodeze, fiindcă devenise de un roşu-aprins. Dar apoi umerii săi imenşi începură să se scuture şi se auzi un râs gutural, care creştea din ce în ce mai tare. Will îi aruncă o ocheadă lui Chester, care însă îl privea alarmat pe poliţist.

— DESTUL! plesni ca un bici vocea omului de după tejghea, care îl privea pe poliţistul ce râdea pe deasupra registrului.

Acesta tăcu imediat.

— TU, urmă omul cu voce poruncitoare către Will, STAI JOS!

Vocea lui era atât de autoritară încât Will nu ezită nicio secundă, luând loc repede din nou lângă Chester.

— Eu…, continuă bărbatul umflându-şi pieptul, care şi aşa era ca un butoi, într-un gest menit să-i sublinieze importanţa, sunt Primul Ofiţer. V-aţi cunoscut deja cu Al Doilea Ofiţer, zise el făcând semn cu capul în direcţia poliţistului care stătea lângă ei.

Primul Ofiţer mai privi o dată la sulul de hârtie venit în tubul pentru mesaje.

— Sunteţi acuzaţi de violare de domiciliu şi de tulburare de posesie în cartier, conform Statutului 12, subsecţiunea 2, citi el monoton.

— Dar…, începu Will timid.

Primul Ofiţer îl ignoră şi continuă să citească.

— De asemenea, aţi intrat neinvitaţi pe o proprietate cu intenţia de a jefui, şi aţi încălcat astfel Statutul 6, subsecţiunea 6, continuă el. Înţelegeţi aceste acuzaţii? întrebă el.

Will şi Chester schimbară câteva priviri confuze, iar primul tocmai se pregătea să răspundă, când Primul Ofiţer îi făcu semn să tacă.

— Ia să vedem ce avem noi aici! zise el, deschizându-le rucsacurile şi golindu-le conţinutul pe tejghea. Apucă întâi sendviciurile învelite în staniol, pregătite de Will, şi, fără să se chinuie să le desfacă, le adulmecă doar cu repeziciune. A, porc! zise el cu un zâmbet fugar.

Din felul în care îşi linse repede buzele, de la un colţ la celălalt al gurii, Will ştiu că nu avea să-şi mai vadă vreodată prânzul împachetat cu atâta grijă.

Pe urmă, Primul Ofiţer îşi îndreptă atenţia către celelalte obiecte, examinându-le pe fiecare, metodic. Se uită lung la busolă, dar briceagul militar elveţian îl atrase mai mult. Îi scoase fiecare lamă şi îi scârţâi foarfecii cu degetele sale butucănoase şi abia după o bună bucată de vreme îl lăsă jos. Jucându-se absent cu unul din ghemele de sfoară pe care îl rostogolea pe tejghea cu o mână, o folosi pe cealaltă pentru a deschide dintr-o mişcare harta geologică pe care o avusese Will în rucsac. O examină cu mare atenţie. Într-un târziu, se aplecă şi mirosi hârtia, crâmpoţindu-şi figura cu o expresie de dezgust, înainte să înceapă să examineze aparatul de fotografiat.

— Hmm, murmură el gânditor răsucind camera pe toate feţele şi întorcând-o între degetele sale ca nişte banane din dorinţa de a o vedea din cât mai multe unghiuri.

— E a mea! zise Will.

Primul Ofiţer îl ignoră complet şi, aşezând aparatul de fotografiat pe masă, luă un toc pe care-l înmuie într-o călimară săpată în tejghea. Se opri cu peniţa deasupra unei pagini din registru şi îşi drese vocea.

— NUMELE! mugi el, aruncând o privire în direcţia lui Chester.

— Păi…, ăăă…, Chester… Chester Rawls, îngăimă băiatul.

Primul Ofiţer scrise în registru. Scârţâitul peniţei pe foaie era singurul sunet care se mai auzea în încăpere şi Will se simţi deodată complet neajutorat, ca şi cum notiţa din registru ar fi fost semnalul care punea în mişcare un proces ireversibil, ale cărui principii erau cumva dincolo de puterea sa de a înţelege.

— ŞI TU? plesni vocea ca de bici a poliţistului către Will.

— El mi-a zis că tatăl meu e-aici, îi răspunse Will arătând curajos cu degetul în direcţia celui de-Al Doilea Ofiţer. Unde e? Vreau să-l văd chiar acum!

Primul Ofiţer îşi mută privirea către colegul său şi apoi înapoi la Will.

— N-ai să vezi pe nimeni până când nu ai să te supui ordinelor noastre.

Pe urmă aruncă încă o privire furioasă către Al Doilea Ofiţer şi mormăi, ascunzându-şi cu greu dezaprobarea. Celălalt poliţist îi ocoli privirea şi se mişcă stânjenit de pe un picior pe altul.

— NUMELE!

— Will Burrows, răspunse încetişor băiatul.

Primul Ofiţer luă sulul de hârtie şi mai citi o dată.

— Nu ăsta e numele pe care îl am aici, zise el clătinând din cap şi apoi fixându-l pe Will cu ochii săi ca de oţel.

— Nu-mi pasă ce scrie acolo. Îmi ştiu numele.

Poliţistul continuă să-l fixeze pe Will cu privirea în timp ce în cameră se lăsă o tăcere de le ţiuiau urechile. Cu un gest brusc, Primul Ofiţer închise registrul, iar coperţile plesniră, ridicând un nor de praf de pe suprafaţa tejghelei.

— DU-I ÎN TEMNIŢĂ! lătră el în pragul unei crize de apoplexie.

Fură târâţi în lungul camerei şi, chiar în clipa în care erau împinşi brutal peste pragul unei uşi de stejar de la capătul celălalt al încăperii, auziră un alt fâsâit prelung, urmat de un clinchet înfundat, semn că prin sistemul de conducte mai venise încă un mesaj.

Coridorul care ducea către temniţă era lung de aproape douăzeci de metri şi luminat slab de un singur glob la capătul său cel mai îndepărtat, aşezat chiar deasupra unui birou mic din lemn în spatele căruia se vedea un scaun. Pe partea dreaptă se întindea un perete gol, iar pe cealaltă parte se puteau vedea patru uşi de fier, prinse solid în peretele de cărămidă. Băieţii fură împinşi către cea mai îndepărtată uşă, deasupra căreia se afla numărul patru scris cu cifre romane.

Al Doilea Ofiţer descuie uşa cu cheia şi aceasta se deschise fără zgomot, semn că balamalele îi erau bine unse. Poliţistul se dădu într-o parte. Privind la băieţi, îşi înclină capul către celulă şi, în timp ce ei ezitau să-i treacă pragul, îşi pierdu răbdarea şi îi împinse înăuntru cu mâinile lui imense; apoi închise uşa în urma lor.

Clănţănitul uşii care se închidea reverberă înnebunitor înăuntrul celulei, rostogolindu-se de la un perete la altul, iar stomacurile băieţilor se strânseră la auzul cheii care se învârtea în broască. Încercară să îşi dea seama de felul în care era aranjată celula aceea întunecată, pipăind obiectele care-i înconjurau. Chester reuşi să dărâme cu zgomot o găleată în timp ce înainta orbeşte. Descoperiră că în lungul peretelui opus uşii se afla un prichici acoperit cu tablă de plumb, lat de un metru şi, fără să-şi spună vreun cuvânt, se aşezară pe el. Simţiră sub palme suprafaţa aspră, rece şi umedă a plumbului, în timp ce ochii li se acomodau treptat cu întunericul, alungat doar pe alocuri de singura sursă de lumină din celulă – un gemuleţ micuţ fixat în ceea ce părea o ferestruică de observaţie decupată în uşă. Într-un târziu, Chester rupse tăcerea.

— Băi, frate, ce e cu mirosul ăsta?

— Nu-s sigur, zise Will adulmecând şi el. Vomă? Transpiraţie? Mirosi din nou, trăgând adânc aer în piept, ca şi cum ar fi fost un cunoscător. Acid fenic şi…, mai adulmecă încă o dată şi adăugă: să fie sulf?

— Hă? făcu prietenul său.

— Nu, varză! E varză fiartă.

— Nu mă interesează ce e – pute, zise Chester schimonosindu-şi faţa. Tot locul ăsta e de-a dreptul greţos. Se întoarse şi privi faţa prietenului său în semiîntunericul camerei. Cum o să ieşim de-aici, Will?

Will îşi trase genunchii până sub bărbie, aşezându-şi picioarele pe marginea prichiciului. Se scărpină în cap, dar nu spuse nimic. Era furios pe el însuşi, dar nu vroia ca prietenul său să îşi dea

seama de ceea ce era în sufletul său. Se părea că Chester, cu abordarea sa precaută şi frecventele sale avertismente, avusese mereu dreptate. Strânse din dinţi şi-şi încleştă pumnii în întuneric. Prost, prost, prost! Fuseseră surprinşi ca doi amatori. Se lăsase dus de val, fără să se mai gândească la nimic. Cum avea să-l mai găsească acum pe tatăl său?

— Am o presimţire de-a dreptul îngrozitoare, continuă Chester, privind abătut în podea. N-o să mai ajungem acasă niciodată, nu-i aşa?

— Ei, hai, lasă, nu-ţi face griji. Am găsit drumul până aici şi al naibii să fiu dacă n-o să găsim şi drumul către suprafaţă, zise Will încrezător, într-un efort disperat de a-şi îmbărbăta prietenul, deşi el, unul, se simţea foarte nesigur în privinţa situaţiei lor actuale.

După aceste cuvinte, niciunul dintre ei nu mai avu chef să vorbească, iar camera se umplu de zumzetul omniprezent pe care-l remarcaseră în subteran şi de fojgăiala unor insecte nevăzute.

Will se trezi cu o tresărire, recăpătându-şi respiraţia de parcă ar fi ieşit de sub apă. Constată cu surprindere că moţăise în poziţia aceea, aşezat pe prichici. Cât dormise? Privi năuc prin semiîntunericul celulei. Chester stătea cu spatele sprijinit de zid, holbându-se cu ochi mari la uşa celulei. Will aproape că putea simţi frica emanată de prietenul său. Din instinct, urmări privirea lui Chester care era fixată asupra gemuleţului din uşă: încadrată în deschizătura mică se iţise faţa celui de-Al Doilea Ofiţer, dar din cauza dimensiunii capului său, i se vedeau doar ochii şi nasul.

Auzind cheia răsucindu-se în broască, Will privi cum ochii bărbatului se îngustează, iar apoi uşa se dădu de perete lăsând să se vadă silueta imensă a ofiţerului, care părea o ilustraţie monstruoasă din desene animate.

— TU! îi porunci el lui Will. IEŞI IMEDIAT AFARĂ!

— De ce? Pentru ce?

— MIŞCĂ! lătră ofiţerul.

— Will! zise şi Chester neliniştit.

— Nu-ţi face griji, Chester, n-o să păţesc nimic, zise Will cu un glas slab şi apoi se ridică cu picioarele înţepenite şi chinuite de cârceii pricinuiţi de răceala din cameră.

Îşi întinse picioarele şi mersul îi deveni ciudat în timp ce ieşea din celulă şi pătrundea pe coridor. Pe urmă, fără să i se fi cerut, o porni către uşa principală a temniţei.

— Stai pe loc! îi porunci Al Doilea Ofiţer în timp ce încuia din nou uşa celulei.

Pe urmă, apucând braţul lui Will şi strângându-l dureros, îl mână afară din temniţă şi apoi în lungul câtorva coridoare, unde paşii lor stârneau ecouri ce se reverberau către pereţii văruiţi cu alb şi podeaua de piatră. Într-un târziu, cotiră către o scară îngustă care cobora într-un pasaj scurt şi închis. Mirosea a pământ reavăn, ca într-o pivniţă veche.

Dintr-o uşă deschisă undeva dedesubtul lor, se ivi o lumină puternică. În măruntaiele lui Will se cuibărise o teamă ce tot creştea, pe măsură ce se apropiau de uşa aceea. Într-adevăr, se trezi împins în camera bine luminată de către ofiţerul care-l escorta şi apoi fu oprit cu brutalitate. Orbit de strălucirea luminii, Will îşi strânse pleoapele încercând să privească printre gene.

Camera era goală, cu excepţia unui scaun bizar şi a unei mese de metal în spatele căreia stăteau doi bărbaţi înalţi, ale căror corpuri suple erau atât de aplecate încât capetele lor aproape că se atingeau în timp ce vorbeau cu şoapte conspirative, grăbite. Will încercă să prindă ceva din discuţia lor, dar aceasta nu părea să fie în vreo limbă pe care s-o fi cunoscut şi el, fiind presărată de o serie ameninţătoare de sunete subţiri şi ciudate, care îţi zgâriau urechile. Deşi încercă din răsputeri, nu reuşi să înţeleagă niciun cuvânt; limba aceea era de neînţeles pentru el.

Cu braţul prins încă în strânsoarea zdrobitoare a poliţistului, Will se opri şi aşteptă, cu stomacul înnodat de tensiunea nervoasă. Într-un târziu, ochii i se acomodară cu lumina strălucitoare din cameră. Din când în când, oamenii aceia ciudaţi îi aruncau priviri fugare, dar Will nu îndrăzni să scoată vreo vorbă în prezenţa acestei noi şi sinistre autorităţi.

Erau îmbrăcaţi la fel şi aveau gulere plisate, de modă veche, de un alb imaculat, care le înconjurau gâturile, atât de mari încât treceau peste umerii hainelor lor lungi şi scorţoase din piele, care scârţâiau în timp ce cei doi gesticulau unul către celălalt. Pielea feţelor lor ascuţite avea culoarea mortarului şi le scotea în evidenţă ochii negri şi pătrunzători. Părul, ras până sus deasupra tâmplelor, era dat pe spate şi uns cu ulei ca să le stea lipit de scalp, aşa încât păreau că poartă nişte căşti strălucitoare.

Pe neaşteptate, se opriră din discuţia lor şi se întoarseră către Will.

— Domnii sunt Styx, zise Al Doilea Ofiţer din spatele băiatului, şi va trebui să le răspunzi la întrebări.

— Scaun, zise bărbatul din dreapta, fără a-şi muta privirea de la Will.

Spunând aceasta, arătă cu degetul său lung către scaunul ciudat care stătea între masă şi Will. Copleşit de o presimţire rea, Will nu protestă când ofiţerul îl obligă să se aşeze. Din spătarul scaunului se ridica o bară metalică reglabilă cu doi cleşti în vârf, meniţi să blocheze capul ocupantului. Ofiţerul ajustă înălţimea barei şi apoi strânse cleştii, apăsându-i tare pe tâmplele lui Will. Băiatul încercă să se întoarcă şi să privească la ofiţer, dar nu reuşi. În timp ce acesta continua să-l lege, Will realiză că nu are nicio altă opţiune decât să-i înfrunte pe Styx, care stăteau în picioare în spatele mesei, arătând ca doi preoţi hrăpăreţi.

Ofiţerul se aplecă. Will îl văzu cu coada ochiului cum scoate ceva de sub scaun şi apoi auzi scârţâind curelele de piele veche şi cataramele mari cum zornăie, în timp ce ambele sale încheieturi îi erau prinse de scaun.

— De ce faceţi asta? îndrăzni Will să întrebe.

— Pentru propria ta protecţie, zise ofiţerul, aplecându-se şi începând să înfăşoare alte curele în jurul picioarelor lui Will, chiar sub genunchi, legând picioarele băiatului de cele ale scaunului.

Pe urmă, ambele glezne ale lui Will fură fixate într-o manieră similară, poliţistul strângând atât de tare curelele încât acestea muşcară nemilos din carnea băiatului şi-l făcură să se zbată de durere. Observă cu uimire că asta părea să-i amuze pe Styx. În final, o fâşie lată de vreo zece centimetri îi fixă pieptul şi braţele, încheindu-se cu o cataramă undeva pe spatele spătarului. Ofiţerul aşteptă apoi tăcut, până când unul dintre Styx dădu din cap, şi părăsi încăperea, închizând uşa în urma lui.

Rămas singur cu cei doi, Will privi într-o tăcere înspăimântată cum unul dintre Styx scoate o lampă ciudată pe care o puse în centrul mesei cu faţa către Will. Avea un piedestal solid şi un braţ scurt şi curbat la capătul căruia se afla un abajur uşor conic. În mijlocul său se afla ceea ce părea să fie un bec de un mov-închis, care îi amintea lui Will de o veche lampă pentru bronzat pe care o văzuse în muzeul tatălui său. În spatele lămpii se afla o cutie mică şi neagră, cu cadrane şi butoane, ambele obiecte fiind legate între ele printr-un cablu maro, răsucit. Degetul alburiu al unuia dintre Styx apăsă un buton şi cutia începu să murmure încetişor.

Unul dintre Styx se dădu în spate în timp ce celălalt continuă să stea aplecat deasupra lămpii, lucrând la butoanele aparatului, cu faţa ascunsă de abajur. Cu un clinchet sonor, becul străluci scurt, răspândind o lumină ştearsă şi portocalie, dar apoi se stinse din nou.

— Vreţi să mă fotografiaţi? făcu Will o jalnică încercare să se arate glumeţ, străduindu-se din răsputeri să-şi ascundă tremurul din glas.

Ignorându-l, celălalt răsuci un buton de pe cutia neagră, de parcă ar fi căutat posturile la un aparat de radio.

În spatele ochilor lui Will începu să se clădească o presiune neplăcută. Îşi deschise gura într-un căscat mut, încercând să scape de apăsarea aceea ciudată care-i sfărâma tâmplele, iar camera începu să se întunece, ca şi cum dispozitivul acela capta toată lumina. Crezând că e pe cale să orbească, Will clipi de câteva ori şi îşi deschise ochii cât de mult putu. Cu mare dificultate, abia reuşi să ghicească siluetele celor doi Styx în lumina slabă, reflectată de peretele din spatele lor.

Percepu un zumzăit continuu şi oscilant, dar fără a putea să-şi dea seama de unde vine. În timp ce acesta devenea din ce în ce mai intens, începu să simtă o senzaţie bizară, ca şi cum fiecare os şi cartilagiu ale cutiei sale craniene vibrau la unison. Era ca şi cum pe deasupra capului i-ar fi trecut un avion ce zbura prea jos. Rezonanţa păru că formează o bilă incandescentă de energie chiar în centrul creierului său. Intră cu adevărat în panică, fără a fi însă capabil să-şi mişte vreun muşchi sau să se opună.

În timp ce un Styx continua să manipuleze butoanele, sfera păru să alunece, coborând încet prin corpul său până în piept, unde îi înconjură inima, făcându-l să respire cu greutate şi să tuşească. Pe urmă, se mişcă intrând şi ieşindu-i din corp, oprindu-se uneori într-un loc şi părând că pluteşte la mică distanţă undeva în spatele său. Era ca şi cum o vietate ar fi căutat ceva în trupul lui. Se mişcă din nou, plutind acum jumătate înăuntru, jumătate în afara corpului său, oprindu-i-se pe ceafa.

— Ce se întâmplă? încercă Will să braveze, adunându-şi ultimele puteri. Nu primi însă niciun răspuns de la cele două siluete care deveniseră parcă mai întunecate. Să ştiţi că nu mă speriaţi cu chestiile astea!

Cei doi rămaseră tăcuţi. Will îşi închise ochii pentru o secundă, iar când îi deschise din nou constată că nu mai poate să-i distingă pe Styx în întunericul total care îl înconjura. Începu să se lupte cu legăturile.

— Absenţa luminii te nelinişteşte? îl întrebă bărbatul din stânga.

— Nu, de ce?

— Cum te cheamă?

Vorbele celuilalt se înfipseră în mintea lui Will ca şi cum l-ar fi spintecat din întuneric.

— V-am mai spus: Will. Will Burrows.

— Adevăratul tău nume!

Vocea îl făcu din nou pe Will să se chircească de durere. Era ca şi cum fiecare cuvânt îi producea un şoc electric în tâmple.

— Nu ştiu ce vreţi de la mine, articulă el cu greutate printre dinţii încleştaţi.

Bila de energie urcă din nou în centrul capului său, zumzăitul devenind mult mai intens. Pulsaţiile îl înveleau într-un strat gros de presiune.

— Eşti împreună cu bărbatul care îşi spune Burrows?

Capul lui Will stătea să explodeze, în timp ce valuri de durere îi străbăteau creierul. Picioarele şi mâinile îl usturau de parcă ar fi fost împunse cu mii de ace. Senzaţia aceea oribilă îi învălui încet tot corpul.

— E tatăl meu! ţipă el.

— Şi în ce scop aţi venit aici?

Vocea tăioasă se auzi acum mai de aproape.

— Ce i-aţi făcut? întrebă Will.

Se îneca şi înghiţea cu greutate saliva care-i inunda gura. Simţea că avea să i se facă greaţă.

— Unde e mama ta?

Vocea măsurată, dar insistentă, părea acum că vine din bila de energie aflată în interiorul capului său. Era ca şi cum amândoi Styx îi intraseră în craniu şi-i răscoleau mintea cu febrilitate, ca nişte spărgători care răvăşesc sertare şi dulapuri în căutarea unor lucruri de valoare.

— În ce scop aţi venit aici? repetară ei.

Will încercă din nou să se smulgă din legături, dar realiză că nu-şi mai putea simţi corpul. De fapt, se simţea ca şi cum ar fi fost redus la nimic altceva decât un cap care pluteşte, aruncat la voia întâmplării într-o ceaţă întunecată, fără să-şi mai poată da seama nici în ce direcţie era tavanul sau podeaua.

— NUME? SCOP?

Întrebările veniră brusc şi Will avu senzaţia că îl storc şi de ultimii stropi de energie din el. Pe urmă, vocea aceea continuă începu să se stingă, ca şi cum Will s-ar fi îndepărtat de ea. De la mare distanţă i se striga acum câte ceva şi fiecare cuvânt, odată ajuns în mintea sa, stârnea un roi mic de scântei la limita percepţiei, care începură să plutească şi să sară, până când întunericul din faţa ochilor săi se umplu cu o mare învolburată de

puncte albe, atât de luminoase şi atât de intense încât începură să-l doară ochii. În acel moment, şoaptele tăioase i se învârteau în jurul capului în acelaşi fel în care camera se învârtea în jurul său. Îl cuprinse un alt val adânc de greaţă şi o senzaţie arzătoare îi umplu ţeasta până aproape de explozie. Alb, alb, alb-orbitor, lumina i se înghesuia în cap până când simţi că e aproape să pocnească.

— Mi-e rău... vă rog... O să-mi fie... Simt că leşin... vă rog...

Lumina spaţiului alb îl sperie atât de mult încât simţi că devine din ce în ce mai mic, până când rămase doar un fulg minuscul în imensitatea vidului acela alb. Pe urmă, lumina păru că scade, iar senzaţia arzătoare începu şi ea să se domolească, până când totul deveni întunecat şi tăcut, de parcă tot universul se stinsese.

Îşi reveni când Al Doilea Ofiţer, ţinându-l de subsuoară, răsucea cheia de la uşa celulei. Era slăbit şi tremura. Hainele îi erau murdare de vomă, iar gura îi era uscată şi avea un gust metalic şi acru care-l făcea să se înece. Capul îi pulsa dureros şi când încercă să privească în sus constată că îi lipseşte o parte din câmpul vizual. Nu se putu abţine să nu geamă în timp ce poliţistul deschidea uşa.

— Nu mai eşti aşa de ţanţoş, nu? zise ofiţerul dând drumul braţului lui Will.

Băiatul încercă să meargă, dar picioarele îi erau ca de gelatină.

— Te-a cam cuminţit prima întâlnire cu Lumina Întunecată! rânji poliţistul.

După doi paşi, picioarele lui Will cedară şi căzu în genunchi. Chester se repezi către prietenul său, îngrijorat la culme de starea în care fusese adus.

— Will, Will, ce ţi-au făcut? întrebă Chester agitat, ajutându-l să se aşeze pe prichici. Ai lipsit ore întregi!

— Sunt doar obosit, reuşi să murmure Will, în timp ce se prăbuşea pe prichici.

Se ghemui, simţindu-se recunoscător pentru răceala tablei de plumb care îi alina durerea de cap. Îşi închise ochii... voia doar să doarmă... Dar capul încă i se învârtea şi simţea valuri de greaţă care-i răvăşeau stomacul.

— TU! răcni ofiţerul.

Chester sări în picioare de lângă Will şi se întoarse către poliţist, care ţinea degetul arătător spre el.

— E rândul tău!

Chester privi în jos la Will, care zăcea inconştient.

— O, nu.

— ACUM! tună ofiţerul. Nu mă face să zic de două ori!

Chester ieşi pe coridor în pofida dorinţei sale. După ce încuie uşa celulei, ofiţerul îl apucă de braţ şi îl duse către următoarea uşă.

— Ce e o Lumină Întunecată? întrebă Chester, cu ochii lucioşi de frică.

— O să răspunzi doar la întrebări, zâmbi ofiţerul. N-ai de ce săţi faci griji.

— Dar eu nu ştiu nimic…

Sunetul unui zăvor care se deschidea la baza uşii îl trezi într-un târziu pe Will.

— Mâncarea! anunţă o voce rece.

Era lihnit. Se ridică într-o mână, simţindu-şi corpul moale şi dureros, ca şi cum ar fi avut gripă. Fiecare os şi fiecare muşchi protestau când încerca să le mişte.

— O, Dumnezeule, gemu el şi imediat gândurile îi zburară către Chester.

Prin deschizătura pe care li se introdusese mâncarea se strecura ceva mai multă lumină decât de obicei şi Will privi repede în jur. Îşi văzu prietenul pe podea, chiar la baza prichiciului acoperit cu plumb. Chester stătea chircit, respirând foarte încet, având faţa palidă şi arsă de febră.

Will se ridică anevoie în picioare şi reuşi doar cu mare chin să aducă cele două tăvi până lângă prichici. Le inspectă fugar conţinutul. Erau două castroane cu un soi de terci şi un lichid în nişte căni de tablă. Totul arăta cât se poate de neatrăgător, dar cel puţin mâncarea era caldă şi nici nu mirosea chiar aşa de rău.

— Chester, zise el, ghemuindu-se lângă prietenul său.

Will se simţea îngrozitor – el şi numai el era responsabil pentru tot ceea ce li se întâmpla. Începu să scuture uşurel umărul lui Chester.

— Ei, eşti în regulă?

— Uhhh… ce…? gemu prietenul său, încercând să-şi ridice capul.

Will văzu că lui Chester îi cursese sânge din nas; sângele se închegase şi era întins pe obraz.

— Mâncarea, Chester. Haide, o să te simţi mai bine după ce ai să mănânci.

Will trase de el până îl aduse să stea în capul oaselor, proptindu-l cu spatele de perete. Îşi înmuie mâneca în lichidul

dintr-una din căni şi începu să şteargă sângele de pe faţa lui Chester.

— Lasă-mă-n pace, se opuse Chester slab, încercând să-l împingă.

— Asta-i un pas înainte. Hai, mănâncă puţin! zise Will întinzându-i un castron lui Chester, care-l respinse însă imediat.

— Nu mi-e foame. Mă simt îngrozitor.

— Măcar bea puţin de-aici. Mi se pare că e un fel de ceai din plante.

Will îi întinse băutura lui Chester care cuprinse cana fierbinte cu palmele.

— Ce te-au întrebat? clefăi Will, cu gura plină de terciul cenuşiu din bol.

— De toate. Numele… adresa… numele tău… chestii de astea. Nu-mi pot aminti chiar totul. Cred că am leşinat… La un moment dat, am fost convins că sunt pe cale să mor, zise Chester cu o voce plată şi cu privirea pierdută undeva nu prea departe.

Will începu să chicotească încetişor. Deşi era straniu, propria sa suferinţă părea să fie alinată cumva la auzul lamentărilor prietenului său.

— Ce-i aşa de nostim? întrebă Chester cu vocea plină de reproş. Nu e deloc de râs.

— Nu, hohoti Will. Ştiu. Îmi pare rău. Hai, ia şi tu un pic din chestia asta! De fapt, e destul de bună.

Chester se cutremură de dezgust la vederea terciului cenuşiu din castron. Cu toate acestea, luă lingura şi începu să sondeze mâncarea, bănuitor. Pe urmă o mirosi.

— Nu miroase prea rău, zise el, să-şi facă curaj.

— Ia naibii şi mănâncă! zise Will, umplându-şi din nou gura. Simţea cum puterile i se reîntorc odată cu fiecare înghiţitură. Mă tot gândesc că mi se pare că am pomenit despre mama şi despre Rebecca, dar nu sunt sigur că nu am visat chestia asta. Înghiţi şi pe urmă rămase tăcut preţ de câteva secunde, muşcându-şi buzele pe interior, semn că-l neliniştea ceva. Sper doar că nu le-am băgat şi pe ele în bucluc. Mai luă o lingură şi, în timp ce mesteca, continuă să vorbească, fiindcă îi venise în minte o altă amintire. Şi despre jurnalul tatei – pot încă să-l văd în minte, extrem de limpede – ca şi cum aş fi acolo, privind, în timp ce degetele lor lungi şi albe îl deschid şi dau paginile una după alta. Dar asta nu se poate să se fi întâmplat, nu-i aşa? Totul e amestecat. La tine cum a fost?

Chester se întoarse puţintel.

— Nu prea ştiu. Se poate să fi pomenit de pivniţa casei tale... şi de familia ta... de mama ta... şi de Rebecca... da... se poate să le fi spus ceva şi despre ea... dar... o, Dumnezeule, nu mai ştiu... totul e un ghiveci. Nu-mi pot aminti dacă le-am *spus* toate astea sau doar le-am *gândit.*

Îşi puse cana jos şi-şi luă capul în mâini, în timp ce Will se sprijini de perete, privind în tavanul întunecat.

— Mă întreb cât o fi ceasul, oftă el, acolo sus.

În decursul a ceea ce trebuie să fi fost o săptămână întreagă, urmară alte interogatorii cu cei de la Styx, cu Lumina Întunecată provocându-le amândurora aceleaşi efecte secundare îngrozitoare: epuizare, o imprecizie tulburătoare asupra a ceea ce le spuseseră torţionarilor lor şi suferinţa năucitoare care urma şedinţelor.

Sosi însă şi o zi în care îi lăsară în pace. Deşi n-aveau cum să fie siguri, simţiră amândoi că ofiţerii Styx aflaseră probabil tot ceea ce doriseră pentru moment şi sperară fără prea multă încredere că interogatoriile se terminaseră.

Orele trecură, iar cei doi băieţi dormiră pe săturate. Ora mesei veni şi plecă, iar ei îşi împărţiră timpul între măsurarea cu pasul a podelei, când se simţeau destul de puternici, şi odihna pe prichici, ba chiar mai şi ţipaseră din când în când către uşă, fără să obţină însă vreun rezultat. Într-un târziu, fiindcă lumina care se strecura în celula lor era neschimbată, pierdură noţiunea timpului. Dincolo de pereţii celulei lor, procese ierarhizate se puseseră în mişcare: investigaţii, întâlniri şi discuţii, făcute toate în limba secretă a Styx, care le decideau cursul viitor al vieţii.

Fără să ştie toate acestea, băieţii se străduiau din răsputeri să-şi păstreze un moral ridicat. În şoaptă, croiră planuri amănunţite despre cum ar fi putut evada, dar şi despre eventualitatea în care Rebecca ar reuşi până la urmă să înţeleagă urmele lăsate de ei şi să conducă autorităţile până la tunelul din pivniţă. Ce pumni în cap îşi mai dădeau fiindcă nu lăsaseră nicio notiţă! Sau poate că tatăl lui Will era soluţia problemei lor – oare n-ar fi putut el să-i elibereze? Şi în ce zi a săptămânii erau? Şi, mai important, fiindcă nu se spălaseră de ceva vreme, hainele lor trebuia să se fi îmbâcsit de miasme, dar în cazul acesta de ce nu-şi simţeau unul altuia mirosul urât?

În timpul unei dezbateri mai animate referitoare la identitatea celor care-i închiseseră şi locul de unde veniseră ei, se deschise vizeta din uşă pentru a lăsa să apară faţa celui de-Al Doilea Ofiţer.

Tăcură imediat amândoi în timp ce uşa era descuiată, iar silueta butucănoasă şi familiară blocă în întregime lumina care se scurgea de pe culoar. *Al cui o fi fost rândul acum?*

— Vizită.

Priviră unul la altul, nevenindu-le să creadă.

— Vizită? Pentru noi? întrebă Chester.

Poliţistul dădu din capul său imens şi apoi privi către Will.

— Tu!

— Dar, Ches…

— Tu, vino. ACUM! urlă poliţistul.

— Nu-ţi face griji, Chester, n-o să plec nicăieri fără tine, zise Will încrezător către prietenul său, care se sprijini de zid afişând un zâmbet chinuit şi mişcându-şi capul într-o acceptare mută.

Will se ridică în picioare şi ieşi din celulă. Chester privi uşa cum se închide. Rămas singur încă o dată, îşi privi mâinile care erau aspre şi impregnate cu noroi, dorindu-şi să fie acasă, în confortul propriei camere. Simţea din ce în ce mai des cum i se înfige în inimă spinul frustrării şi al neajutorării, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi fierbinţi. Nu, nu avea să plângă, nu le va da satisfacţia asta. Ştia că Will va încerca să scape la un moment dat, iar el avea să fie pregătit.

— Haide, prostule, îşi spuse încetişor, ştergându-şi ochii cu mâneca. La podea şi fă douăzeci de flotări! continuă el imitând vocea antrenorului său de fotbal în timp ce se întindea pe podea.

Făcu flotările numărându-le cu voce tare.

Will fu condus într-o cameră cu pereţii de un alb orbitor şi cu podeaua lustruită, în care câteva scaune de stejar erau aranjate frumos în jurul unei mese. În spatele acesteia se găseau două siluete, care erau puţin cam neclare pentru el, căci ochii nu i se acomodaseră cu lumina puternică, fiind încă adaptaţi întunericului din temniţă. Îşi frecă ochii şi apoi privi în jos la hainele sale. Cămaşa îi era mizerabilă şi, ceea ce era mai rău, păstra încă urmele uscate ale vomei din timpul interogatoriului. Începu să o şteargă frenetic, înainte ca atenţia să-i fie atrasă de un hublou sau poate o fereastră ciudată de pe peretele din stânga sa. Suprafaţa sticlei, dacă era într-adevăr sticlă, avea o nuanţă stranie de albastru-închis, dar, mată şi marmorată, nu părea să reflecte deloc lumina globurilor din încăpere.

Fără să ştie de ce, Will nu-şi putea lua ochii de la sticla aceea. Simţi însă la un moment dat fiorul brusc al recunoaşterii. Peste el se revărsa un sentiment nou, dar foarte familiar: *ei* erau în spatele ferestrei. *Ei* urmăreau întreaga scenă. Cu cât se uitau mai mult, cu

atât se umplea de întuneric, la fel cum păţise şi cu Lumina Întunecată. Simţi un spasm subit în cap. Se aplecă înainte ca şi cum ar fi fost pe cale să leşine, iar mâna sa stângă bătu sălbatic prin aer până când găsi spătarul scaunului din faţa sa. Văzând toate acestea, ofiţerul îl prinse şi de celălalt braţ şi-l ajută să se aşeze cu faţa către cei doi străini.

Will respiră adânc de câteva ori şi întunericul din mintea sa se risipi. Privi în sus, auzind tusea cuiva. De partea cealaltă a mesei stătea un om solid, iar lângă el, dar cumva mai în spate, un băiat. Bărbatul semăna destul de mult cu ceilalţi pe care-i văzuse Will în subteran – şi ar fi putut să treacă fără probleme drept Al Doilea Ofiţer îmbrăcat civil. Îl fixa pe Will cu o mulţumire abia ascunsă. Băiatul se simţea însă mult prea secătuit de puteri ca să-i pese şi întoarse către străin o privire goală.

Pe urmă, picioarele scaunului hârjâiră pe podea, când băiatul străin se mută mai aproape de masă. Will îşi concentră atenţia asupra lui. Băiatul se uita la el cu mirarea întipărită pe chip. Avea o faţă deschisă şi prietenoasă, de fapt prima expresie prietenoasă pe care Will o văzuse în subteran de când fusese arestat. Will estimă că băiatul era cu vreo doi ani mai mic decât el. Părul său era aproape alb şi tuns scurt, iar ochii săi de un albastru-deschis străluceau ştrengăreşte. În timp ce colţurile gurii celuilalt băiat se arcuiau într-un zâmbet, Will îşi dădu seama că figura lui îi este cumva familiară. Încercă disperat să-şi amintească unde-l mai văzuse, dar mintea sa era încă prea înceţoşată şi prea neclară. Îşi îngustă ochii în direcţia băiatului şi încercă din nou să-şi dea seama de unde îl cunoaşte, dar fără rezultat. Era ca şi cum ar fi căutat ceva preţios într-o mlaştină folosindu-şi doar pipăitul. Capul începu să i se învârtă şi-şi închise ochii. Îl auzi pe bărbat dregându-şi vocea:

— Eu sunt domnul Jerome, spuse el pe un ton egal, dar repezit. Era limpede din vorbele sale să nu se simţea prea confortabil şi că era acolo împotriva voinţei sale. Iar acesta este fiul meu…

— Cal, îl auzi Will pe băiat.

— Caleb, îl corectă repede bărbatul.

Se lăsă o pauză lungă şi stânjenitoare, dar Will nu-şi deschise încă ochii. Se simţea izolat şi protejat în spatele pleoapelor sale. Era ciudat de comod.

Domnul Jerome privi întrebător către Al Doilea Ofiţer.

— N-are niciun rost, mormăi el. Ne pierdem naibii vremea.

Ofiţerul se aplecă şi-l înghionti pe Will în umăr.

— Ridică-te şi fii civilizat cu familia ta. Arată-le un pic de respect.

De uimire, ochii lui Will se deschiseră într-o clipită. Se întoarse în scaun pentru a-l privi pe ofiţer.

— Ce?

— Ţi-am spus să fii civilizat, arătă el în direcţia domnului Jerome, cu *familia* ta.

Will se foi din nou pentru a se uita acum la bărbat şi la băiat.

— Ce vreţi să ziceţi?

Domnul Jerome ridică din umeri şi privi în jos, în timp ce băiatul se încruntă, ochii săi trecând de la Will la poliţist şi apoi la tatăl său, ca şi cum nu ar fi înţeles ce se întâmplă.

— Chester are dreptate, sunteţi dracului cu toţii nebuni aici, jos! exclamă Will care se tresări când poliţistul făcu un pas către el cu mâna ridicată.

Băiatul detensionă repede situaţia spunând:

— De asta trebuie să-ţi aminteşti! zise el, bâjbâind într-o geantă de pânză pe care o ţinea în poale.

Toţi ochii se îndreptară spre el până când scoase un obiect mic, pe care îl aşeză pe masă, în faţa lui Will. Era o jucărie de lemn sculptat, un şobolan sau un şoarece. Faţa, vopsită în alb, era ciobită şi mătuită, iar hăinuţa cu care era îmbrăcat părea foarte roasă. Cu toate acestea, ochii jucăriei străluceau viu. Cal privi la Will plin de speranţă.

— Bunica zicea că era jucăria ta preferată, adăugă el, în timp ce Will continua să rămână fără reacţie. Mi-au dat-o mie după ce tu ai plecat.

— Cum adică?… întrebă Will perplex. După ce am plecat unde?

— Nu-ţi mai aminteşti nimic? întrebă Cal.

Băiatul privi respectuos către tatăl său, care stătea acum sprijinit de spătarul scaunului cu braţele încrucişate peste piept.

Will se întinse şi luă jucăria ca să o privească mai de aproape. Când o dădu pe spate, observă că ochii se închideau, o mică greutate mişcându-se probabil în cap pentru a împiedica lumina să mai iasă. Îşi dădu seama că în capul jucăriei trebuie să fi fost un glob luminos micuţ, ce strălucea prin pleoapele de sticlă care-i acopereau ochii.

— Doarme, zise Cal, şi apoi adăugă: jucăria asta a stat cu tine în leagăn.

Will îi dădu drumul pe masă de parcă şoarecele de lemn l-ar fi muşcat.

— Ce tot spui? se răsti el la băiat.

Urmă un moment de nesiguranţă din partea tuturor şi, din nou, în încăpere coborî o tăcere apăsătoare, întreruptă doar de Al Doilea Ofiţer care începu să murmure un cântec pentru sine. Cal deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar era incapabil să-şi aleagă cuvintele. Will rămase cu ochii aţintiţi asupra jucăriei până când Cal o luă de pe masă, băgând-o la loc în geantă. Pe urmă, uitându-se la Will, se încruntă:

— Numele tău e Seth, zise el aproape cu antipatie. Eşti fratele meu.

— Ha! râse sec Will în faţa lui Cal şi apoi, lăsând să izbucnească toate resentimentele şi amărăciunea provocate de tratamentul pe care i-l aplicaseră ofiţerii Styx, dădu din cap şi-i vorbi aspru: Da, sigur, cum spui tu!

Will se săturase de şarada aceea. Ştia care-i este familia şi din ea nu făceau parte cei doi bufoni care-i stăteau în faţă.

— Ba e adevărat! Mama ta e şi mama mea. A încercat să fugă cu noi amândoi. Pe tine te-a dus în suprasol, dar pe mine m-a lăsat cu bunica şi cu tata.

Will îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse către Al Doilea Ofiţer.

— Deşteaptă chestie! E o şmecherie bunicică, dar nu m-a prins.

Ofiţerul îşi mişcă buzele, dar nu zise nimic.

— Ai fost luat apoi de o familie de suprasoli, zise Cal ridicându-şi vocea.

— Desigur, iar acum sunt pe cale *să fiu luat* de o familie de nebuni ţâfnoşi aici jos, răspunse Will supărat, pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

— Nu-ţi mai bate capul cu el, Caleb, zise domnul Jerome, punând o mână pe umărul fiului său.

Dar Cal i-o îndepărtă şi continuă cu vocea gâtuită de disperare:

— Nu ei sunt familia ta *adevărată.* Noi suntem! Eşti de acelaşi sânge cu noi!

Will privi la domnul Jerome, a cărui faţă înroşită nu trăda altceva decât silă. Pe urmă îl privi din nou pe Cal, care se sprijinise disperat de spătar, cu capul plecat. Dar Will nu era impresionat. Totul era o glumă stupidă. *Chiar cred că sunt atât de prost încât să iau de bune toate astea?* îşi spuse el.

Încheindu-şi haina, domnul Jerome se ridică brusc în picioare.

— N-are niciun rost, zise el.

Ridicându-se şi el, Cal zise încetişor:

— Bunica a zis întotdeauna că ai să te întorci.

— Nu am bunici. Au murit cu toţii! strigă Will, sărind din scaun cu ochii arzând de furie şi plini de lacrimi.

Se năpusti către fereastra de sticlă albastră şi-şi lipi faţa de ea.

— Foarte deştept! strigă el. Aproape că m-aţi păcălit.

Îşi duse mâinile la ochi încercând să îi protejeze de lumina din cameră, ca să vadă dincolo de sticlă, dar nu percepu decât un întuneric nesfârşit. Al Doilea Ofiţer îl apucă de braţ şi îl trase de lângă fereastră. Will nu se împotrivi. Deocamdată, îl părăsise cheful de luptă.

Capitolul douăzeci şi doi

Rebecca stătea în vârful patului, holbându-se la tavan. Abia făcuse o baie caldă şi era îmbrăcată în capotul ei de un verde-aprins, cu părul prins într-un turban făcut dintr-un prosop. Murmură încetişor, îngânând notele muzicii clasice care se revărsa din radioul de pe noptieră, în timp ce învârtea în minte evenimentele ultimelor trei zile.

Totul începuse când fusese trezită într-o seară, foarte târziu, de un ciocănit frenetic şi de soneria uşii de la intrare. Trebuise să coboare şi să deschidă ea, fiindcă doamna Burrows începuse să ia somniferele puternice care-i fuseseră prescrise de curând, aşa încât dormea tun. N-ar fi putut-o trezi nici măcar o fanfară cu instrumentiştii beţi.

Când a deschis uşa, Rebecca aproape că a fost dărâmată de tatăl lui Chester, care a năvălit în hol şi a început imediat să o bombardeze cu întrebări.

— Mai e Chester aici? Încă nu a ajuns acasă. Am încercat să vă telefonăm, dar nu răspunde nimeni. Faţa îi era palidă şi purta un balonzaid bej cu gulerul în neorânduială, ca şi cum s-ar fi îmbrăcat în mare grabă. Ne-am gândit că poate s-a decis să rămână la voi. E aici, nu-i aşa?

— Eu nu…, a început fata să zică, dar s-a oprit, după ce a aruncat o privire în bucătărie şi a văzut că farfuria cu mâncare pe care o lăsase pentru Will nu fusese atinsă.

— A zis că-l ajută pe Will la un proiect, dar… e aici? Unde e fratele tău?… Poţi să-l chemi, te rog?

Cuvintele domnului Rawls păreau că se încalecă unul pe altul în timp ce el privea în lungul holului şi în sus pe scări.

Lăsându-l să fiarbă pe vizitatorul neaşteptat, Rebecca a alergat până în camera lui Will. Nu s-a obosit să bată la uşă; ştia deja ce avea să găsească. A aprins lumina. Evident, Will nu era acolo, iar patul nu fusese atins. A stins lumina, a închis uşa în urma ei şi s-a întors la domnul Rawls.

— Nu e nimeni, a spus ea. Cred că totuşi Chester a fost aici, în seara asta; dar nu ştiu unde s-ar fi putut duce. Poate…

Auzind asta, domnul Rawls a devenit aproape incoerent, bâlbâind ceva despre locurile în care băieţii obişnuiau să lucreze şi despre intenţia sa de a implica şi Poliţia. A ieşit pe uşa din faţă, lăsând-o deschisă în urma sa.

Rebecca a rămas în hol, muşcându-şi buzele. Era supărată pe ea însăşi, fiindcă nu fusese mai vigilentă. Secretul care înconjura activităţile lui Will şi munca pe ascuns pe care o făcea împreună cu noul său prieten fuseseră semne clare că punea ceva la cale de câteva săptămâni. Nu încăpea îndoială asupra acestui lucru. Dar ce făcea?

A ciocănit la uşa sufrageriei şi, fiindcă nu a auzit niciun răspuns, a intrat. Camera era întunecată şi neaerisită şi se putea auzi sforăitul obişnuit al mamei ei.

— Mamă, a spus Rebecca, scuturând-o uşor.

— Hmm?

— Mamă, a rostit ea ceva mai tare, scuturând umărul doamnei Burrows.

— Ce? Nnu… smmumf?

— Hai, mamă, trezeşte-te, e important!

— Nuu, s-a auzit vocea somnoroasă a doamnei Burrows.

— Trezeşte-te! Will a dispărut! a anunţat-o Rebecca, pe un ton preocupat.

— Lasă-mă… în… pace…, a mormăit doamna Burrows, cuvintele fiindu-i întrerupte de un căscat nepăsător.

Apoi a încercat să o alunge pe Rebecca, fluturându-şi un braţ în direcţia ei.

— Ştii cumva unde s-a dus? Şi Chester…

— O, pleacă de-aici! a scâncit mama ei, întorcându-se pe o parte în fotoliu şi învelindu-se până peste cap cu vechiul ei sac de dormit.

Sforăitul uşurel s-a reluat imediat, femeia întorcându-se în starea ei de hibernare. Rebecca a oftat supărată şi a rămas o vreme lângă mama sa.

A mers apoi în bucătărie, unde s-a aşezat la masă. Ţinând cartea de vizită a comisarului într-o mână şi privind la telefonul fără fir care stătea pe masă în faţa ei, a meditat multă vreme la ce avea de făcut în continuare. Abia după miezul nopţii s-a hotărât să sune dar, fiindcă i-a răspuns robotul, a lăsat un mesaj. S-a întors apoi în camera ei şi a încercat să citească o carte, în aşteptarea unui răspuns.

Poliţia a apărut exact a doua zi dimineaţă, la 7,06. După aceea, evenimentele au scăpat de sub controlul ei. Casa a fost năpădită de ofiţeri în uniformă, care au puricat fiecare încăpere, fiecare dulap sau sertar. Purtând mănuşi de cauciuc, poliţiştii au început să cerceteze întâi camera lui Will şi au continuat apoi cu tot restul casei, terminând în pivniţă. În aparenţă, nu au găsit nimic de

interes. Fusese aproape amuzată când i-a văzut cum scot articolele de îmbrăcăminte ale lui Will din coşul pentru rufe şi cum sigilează cu meticulozitate fiecare haină într-o pungă de polietilenă. Oare ce indicii ar fi putut obţine poliţiştii analizând o pereche de chiloţi murdari ai fratelui său?

La început, Rebecca şi-a făcut de lucru, dereticând din dezordinea şi mizeria pe care poliţiştii o lăsaseră în urmă, folosind această activitate ca motiv pentru a se mişca de colo-colo, în speranţa că ar fi putut prinde vreun amănunt din numeroasele conversaţii dintre poliţişti. Văzând însă că nimeni nu-i dă nici cea mai mică atenţie, a renunţat la pretextul că face ordine şi a început să se învârtă pur şi simplu prin casă, petrecându-şi cea mai multă vreme în hol, în faţa uşii de la sufragerie, acolo unde comisarul şi o femeie detectiv o interogau pe doamna Burrows. Din ceea ce a reuşit să audă Rebecca, mama ei părea când nepăsătoare, când tulburată, nefiind în stare să sugereze unde s-ar fi putut afla Will.

Într-un târziu, poliţiştii s-au adunat în faţa casei, unde au format un cerc. Fumau şi făceau glume unul cu altul. Curând, comisarul şi femeia detectiv au ieşit şi ei din sufragerie, iar Rebecca i-a condus până la uşa din faţă. De acolo, cei doi au pornit în lungul aleii care ducea la şirul de maşini de poliţie cu care veniseră, iar fata le-a auzit comentariile.

— Asta mai are niţel şi e dusă de tot, a spus comisarul colegei sale.

— Trist, foarte trist, i-a răspuns ea.

— Ştii, a completat comisarul, oprindu-se pentru a se uita o clipă înapoi către casă, să pierzi un membru al familiei e o nenorocire… Colega sa aprobă din cap… dar să pierzi doi, e înnebunitor. E un ghinion fantastic.

Femeia detectiv l-a aprobat din nou, zâmbind trist.

— Mai bine am face o cercetare şi pe câmp, aşa, ca să fim siguri, l-a auzit Rebecca pe comisar, chiar înainte ca cei doi să iasă din raza ei.

A doua zi, poliţia a trimis o maşină ca să le ia, iar doamna Burrows a fost intervievată timp de câteva ore, în timp ce Rebecca a fost rugată să aştepte în altă cameră, împreună cu o doamnă de la Protecţia Copilului.

Ei bine, trei zile mai târziu, mintea Rebeccăi rememora lanţul de evenimente. Închizând ochii, îşi reaminti feţele lungi pe care le

văzuse la secţia de poliţie şi schimburile de replici pe care le auzise.

— Nu mai merge aşa, îşi zise ea, privindu-şi ceasul şi văzând ce oră e.

Se ridică din pat, îşi desfăcu prosopul de pe cap şi se îmbrăcă repede.

În sufragerie, doamna Burrows părea lipită de fotoliul ei, ghemuită sub sacul de dormit ca într-un cocon croit dintr-o stofa ecosez mohorâtă.

Singura lumină din cameră era cea a televizorului, fixat pe un canal academic, iar strălucirea de un albastru-rece care pulsa obliga umbrele să sară şi să se întindă, făcând mobila şi celelalte obiecte din cameră să pară că sunt cumva animate. Dormea adânc când în cameră se auzi un zgomot puternic. Era un vuiet grav, ca acela pe care îl face vântul când se strecoară printre ramurile copacilor din grădina de afară. Deschise puţin ochii. În colţul îndepărtat al camerei, lângă draperiile pe jumătate trase ale ferestrei în stil franţuzesc, văzu o siluetă mare şi întunecată. Pentru un moment, se întrebă dacă visează, fiindcă umbra păru că se transformă, în lumina schimbătoare a televizorului. Se ridică puţin ca să vadă exact ce era acolo, întrebându-se dacă n-ar fi putut fi vreun intrus. *Ce să facă? Să se prefacă adormită? Sau să stea liniştită, ca străinul să o lase în pace?*

Îşi ţinu respiraţia, încercând din răsputeri să-şi controleze sentimentul de panică. Secundele păreau ore, iar umbra rămase nemişcată. Îi trecu prin minte că era posibil ca silueta întunecată să fie doar o închipuire. O festă jucată de lumina din cameră sau produsul imaginaţiei ei, mult prea active. Dădu drumul aerului din piept, deschizându-şi ochii în totalitate.

Deodată, se auzi un fâşâit şi, spre disperarea ei, umbra se împărţi în două arătări distincte şi fantomatice, care se repeziră asupra ei cu mare viteză. În timp ce simţurile îi erau amorţite de surpriză şi teroare, o voce calmă şi calculată din mintea ei îi spunea, pe un ton convins: ASTEA NU SUNT FANTOME.

Într-o clipită, cele două siluete ajunseră lângă ea. Încercă să strige, dar nu se auzi niciun sunet. Un material aspru i se frecă de faţă şi simţi un miros ciudat de mucezeală, ca acela al hainelor de postav când prind umezeală. Pe urmă, o mână puternică o lovi, iar ea se ghemui de durere, zbătându-se şi luptându-se să tragă aer în piept până când, ca un copil abia născut, reuşi să respire şi slobozi un scâncet.

Era copleşită şi nu se putu împotrivi în timp ce simţi cum e ridicată din fotoliu şi dusă până pe hol. Urlând ca un spirit necurat, zbătându-se şi încovoindu-se, reuşi să vadă încă o siluetă cum apare din întunericul care înconjura uşa pivniţei. O mână imensă şi umedă i se lipi de gură, înăbuşindu-i ţipetele.

Cine sunt? Ce caută aici? Apoi un gând teribil i se înfipse în minte. Iubitul ei televizor şi videorecorderele! Asta era! Asta căutau! Era o nedreptate strigătoare la cer. Asta punea capac la toate cele care i se întâmplaseră în ultimele zile – şi atunci doamna Burrows văzu roşu în faţa ochilor.

Adunându-şi puteri parcă de nicăieri, ea apelă la forţa supraomenească a celor disperaţi. Îşi eliberă unul dintre picioare şi lovi imediat cu el. Această mişcare provocă o agitaţie intensă din partea răpitorilor ei, care încercau să o prindă de picior, dar ea lovi din nou şi din nou, rotindu-se fără încetare. În faţa ochilor îi apăru figura unuia dintre atacatori; profită de ocazie şi îşi întinse gâtul, muşcând cât de tare putea. Constată că îl apucase de nas şi îşi scutură capul ca un terrier care prinde un şobolan.

Se auzi un urlet care îi îngheţă sângele în vene, dar în acelaşi timp simţi cum strânsoarea celorlalţi scade puţin. Era de ajuns pentru doamna Burrows. Când necunoscuţii se dădură o clipă înapoi, scăpând-o din mâini, atinse podeaua cu picioarele şi îşi îndepărtă mâinile de trup ca un schior într-o probă de coborâre. Cu un strigăt, făcu un salt şi se năpusti în bucătărie, lăsându-i numai cu vechiul sac de dormit în braţe, cel care o învelise şi le rămăsese acum ca un trofeu, precum coada ruptă a unei şopârle care a fugit.

În momentul următor, doamna Burrows se întoarse. Se aruncă direct între cele trei siluete şi se dezlănţui iadul pe pământ.

Din locul de unde urmărea totul, adică din capătul scărilor, Rebecca putea vedea cu uşurinţă întreaga scenă. În holul de dedesubt, un obiect metalic strălucea când înainte, când înapoi şi apoi dintr-o parte în cealaltă, mânuit de cineva cu o figură pe care era întipărită nebunia. Era figura mamei ei. Rebecca îşi dădu seama că mânuia o tigaie, lovind în stânga şi în dreapta ca un tenismen. Folosea tigaia cea nouă, cu fundul supergros şi cu suprafaţa specială, neaderentă.

Din când în când, siluetele întunecate o înconjurau, dar doamna Burrows nu dădea niciun pas înapoi, respingându-le cu un puhoi de lovituri, iar tigaia răsuna, umplând-o de satisfacţie, când se întâlnea cu vreun cap sau vreun corp. Din tot vălmăşagul, Rebecca putea vedea doar mişcarea tigăii, care era de fapt o salvă

continuă şi incredibil de rapidă de lovituri, care năştea un cor de icnete şi mormăieli.

— MOARTE! ţipă doamna Burrows. MORI, MORI!

Una dintre siluetele întunecate întinse o mână în încercarea de a bloca braţul cu tigaia, pe care doamna Burrows îl mişca frenetic desenând cifra 8 în aer, dar se alese cu o lovitură grozavă care se continuă cu zgomotul unor oase care se rup. Se auzi un urlet adânc, ca acela al unui câine rănit, şi silueta se trase înapoi, urmată de celelalte două. După aceea, ca la un semn, cei trei se întoarseră şi se năpustiră pe uşa din faţă, care era deschisă. Se mişcară cu o viteză incredibilă, de parcă ar fi fost nişte gândaci surprinşi de aprinderea luminii.

În liniştea care se lăsă, Rebecca porni pe scări în jos şi apoi aprinse lumina din hol. Doamna Burrows, cu părul în neorânduială şi atârnându-i în şuviţe întunecate ca nişte coarne moi peste faţa lividă, îşi mută imediat privirea către Rebecca, având nebunia întipărită pe chip.

— Mamă, zise Rebecca încetişor.

Doamna Burrows ridică tigaia deasupra capului şi se năpusti asupra fetei. Căutătura sălbatică a ochilor şi furia de pe faţa ei o făcură pe Rebecca să se tragă un pas înapoi, temându-se că avea să devină următoarea ei victimă.

— Mamă! Mamă! Sunt eu, s-a terminat, au plecat… au plecat cu toţii.

Pe chipul doamnei Burrows se întinse o expresie satisfăcută, iar femeia reuşi să se controleze şi dădu încetişor din cap, părând că îşi recunoaşte fiica.

— E în regulă, mamă! Gata! încercă Rebecca să o liniştească.

Fata se apropie de femeia care gâfâia teribil şi îi luă încetişor tigaia din mână. Doamna Burrows nu opuse niciun fel de rezistenţă.

Rebecca oftă de uşurare şi, privind în jur, observă nişte pete negre pe covorul din hol. Ar fi putut fi noroi sau, se apropie şi se încruntă, ar fi putut fi sânge.

— Dacă sângerează, exclamă doamna Burrows urmărind privirea Rebeccăi, înseamnă că pot să-i şi omor.

Femeia îşi întinse buzele arătându-şi dinţii şi lăsă să-i scape un mârâit înfundat, după care începu să râdă oribil, cu hohote nenaturale.

— Ce-ai zice să bem un ceai? întrebă Rebecca, zâmbind forţat când doamna Burrows tăcu, într-un târziu.

Petrecându-şi braţul pe după talia mamei sale, fata o conduse în sufragerie.

Capitolul douăzeci şi trei

Zgomotul pe care îl făcu uşa celulei lovindu-se de perete îl trezi brusc pe Will, care auzi imediat strigătul Primul Ofiţer ce îl îndemna să se ridice. Încă somnoros, se trezi împins afară din temniţă, străbătu apoi camera de primire a postului de poliţie şi ajunse dincolo de uşa principală, în vârful unor scări cioplite în piatră.

Poliţistul îi dădu drumul şi se împletici pe primele două trepte până îşi regăsi echilibrul. Rămase însă acolo, confuz şi mai mult decât dezorientat. Auzi apoi o bufnitură lângă el şi văzu că la picioare îi aterizase şi rucsacul. Fără o vorbă, poliţistul se întoarse şi intră din nou în clădire.

Se simţea ciudat, aşa cum stătea, scăldat în lumina felinarelor de pe stradă, după atâta vreme petrecută în celula întunecoasă. Simţi chiar o adiere de vânt pe faţă – era umedă şi mirosea a mucezeală, dar cu toate acestea era o adevărată încântare, după lipsa de aer din temniţă.

Şi acum ce se întâmplă? se întrebă el, scărpinându-se pe gât sub gulerul cămăşii aspre care-i fusese dată de unul dintre ofiţeri. Cu mintea încă anesteziată, începu să caşte, dar îşi înghiţi căscatul la auzul unui zgomot: un cal neliniştit se ridică în două picioare şi apoi tropăi pe pietrele caldarâmului. Will se uită imediat în direcţia lui şi văzu o trăsură închisă la culoare, la mică depărtare, pe cealaltă parte a străzii, la care erau înhămaţi doi cai absolut albi. Pe capră şedea un vizitiu care ţinea hăţurile. Uşa trăsurii se deschise şi din ea sări Cal, care traversă strada către el.

— Asta ce mai e? întrebă Will suspicios, dându-se un pas înapoi din calea lui Cal.

— Te luăm acasă, îi răspunse Cal.

— Acasă? Cum adică acasă? Cu voi? Nu plec nicăieri fără Chester, zise el cu hotărâre.

— Şşş, lasă! Uite ce e, zise Cal, care stătea acum aproape de el şi vorbea grăbit. Suntem urmăriţi! Şi-i făcu semn cu capul, arătând în susul străzii, fără a-şi dezlipi însă vreo clipă privirea de a lui Will.

La un colţ, se putea vedea într-adevăr o siluetă solitară şi întunecată ca o umbră, care stătea perfect nemişcată. Will putu să ghicească gulerul alb.

— Nu plec fără Chester! şopti Will.

— Şi ce crezi că o să se întâmple cu el, dacă o să refuzi să vii cu noi? Ia gândeşte-te!

— Dar…

— Pot să fie înţelegători cu el. Sau nu. Asta depinde de tine, insistă Cal, uitându-se rugător în ochii lui Will.

Will mai aruncă o ultimă privire secţiei de poliţie, apoi oftă şi clătină din cap.

— Bine, hai.

Cal zâmbi şi, ridicând rucsacul lui Will, îl conduse către trăsura care aştepta. Ţinu portiera deschisă pentru Will, care îl urmă ezitant, cu mâinile în buzunare şi cu bărbia în piept. Nu-i plăcea deloc ce făcea.

În timp ce trăsura se îndepărta de secţia de poliţie, Will îi studie interiorul auster. Cu siguranţă, confortul nu fusese o prioritate a celor care-o construiseră. Băncile, la fel ca şi panourile laterale, erau făcute dintr-un lemn tare, vopsit în negru, iar totul mirosea a lac şi puţin a dezinfectant, cam cum miroase sala de sport a unui liceu în prima zi de şcoală. Chiar şi aşa, era cu mult mai bine decât celula în care stătuse închis cu Chester atâtea şi-atâtea zile. Will simţi un junghi brusc când se gândi la prietenul său, care era încă închis, iar acum rămăsese şi singur în temniţă. Se întrebă dacă lui Chester i se spusese măcar că el fusese eliberat şi îşi jură că va găsi o cale de a-l scoate pe prietenul său de-acolo, chiar şi dacă ăsta ar fi fost ultimul gest pe care l-ar fi făcut. Se lăsă descurajat pe spate şi-şi ridică picioarele pe cealaltă bancă, apoi trase draperia de piele şi începu să privească prin fereastra deschisă a trăsurii. În timp ce înaintau pe străzi cavernoase şi pustii, case mohorâte şi vitrine întunecate de magazine i se perindau prin faţa ochilor cu o regularitate monotonă. Imitându-l pe Will, Cal se lăsă şi el pe spate şi-şi ridică picioarele pe banca din faţă, privind din când în când la el şi zâmbindu-şi cu mulţumire.

Amândoi băieţii rămaseră tăcuţi, adânciţi în propriile lor gânduri, dar nu durã prea multă vreme până când curiozitatea înnăscută a lui Will începu să îşi revină, treptat. Încercă din răsputeri să analizeze priveliştea mohorâtă pe care o putea vedea prin fereastra trăsurii dar, după un timp, pleoapele îi deveniră din ce în ce mai grele, până când oboseala sa extremă şi lumea subterană aparent fără sfârşit îl doborâră. Într-un final, legănat de tropăitul ritmic al potcoavelor cailor pe caldarâm, aţipi uşor, trezindu-se pentru puţin doar atunci când trăsura trecea peste vreun hop. În momentele acelea, afişa o expresie uimită, care

părea să fie aceea a unui om treaz, dar apoi, spre amuzamentul lui Cal, capul îi cădea din nou în piept, iar el se preda încă o dată oboselii crunte care-l chinuia.

Nu-şi dădu seama dacă dormise câteva minute sau câteva ore, când vizitiul pocni din bici, trezindu-l din nou. Trăsura continua să meargă, iar felinarele stradale parcă nu mai străluceau prin dreptul ferestrei la intervale atât de regulate. Will presupuse că erau pe cale să ajungă la periferia oraşului. Între clădiri se vedeau spaţii mai largi, acoperite de un strat de licheni de un verde-închis, aproape negru. Pe urmă văzu că fâşiile de pământ de pe ambele părţi ale drumului erau împărţite în loturi, mărginite de garduri care păreau şubrede, unde se puteau vedea straturi întregi din ceea ce ai fi zis că sunt nişte ciuperci mari.

La un moment dat, viteza trăsurii scăzu, în timp ce ei traversară un pod micuţ care unea malurile unui canal prin care curgea o apă întunecată. Will privi în jos către râul molcom şi vâscos, care curgea precum petrolul, şi, dintr-un motiv necunoscut, se simţi cuprins de o teroare inexplicabilă.

Abia ce se aşezase din nou mai comod pe bancă, începând iarăşi să picotească, când drumul începu să coboare pe o pantă abruptă, iar trăsura făcu la stânga. Pe urmă, când drumul deveni din nou orizontal, vizitiul strigă: „Ho!” iar caii încetiniră la pas.

Will era treaz de-a binelea de-acum şi-şi scoase capul pe fereastră ca să vadă ce se întâmplă. O poartă imensă de metal bloca drumul, iar într-o parte a ei un grup de oameni se înghesuiau în jurul unui godin, încălzindu-şi mâinile. Mai departe de ei, în mijlocul drumului, o siluetă a cărei faţă era acoperită de o glugă, ţinea ridicat un felinar pe care-l mişca dintr-o parte în alta, semnalizându-i vizitiului să oprească. Spre groaza lui Will, când trăsura se opri, în faţa ochilor săi apăru din umbră silueta uşor de recunoscut a unui Styx. Will trase repede perdeaua şi se ghemui în trăsură. Îl privi întrebător pe Cal.

— Am ajuns la Poarta Craniului. E intrarea principală în Colonie, îi explică băiatul, încercând să-l liniştească.

— Credeam că suntem deja în Colonie.

— Aaa, nu, răspunse Cal pe un ton superficial, acela era doar Cartierul. E un fel de... e ca un avanpost... oraşul nostru de frontieră.

— Să înţeleg că se întinde mai mult de atât?

— Mai mult? Dumnezeule, oraşul nostru se întinde pe *mile* întregi!

Will rămase fără cuvinte. Privi înspăimântat către uşă, auzind cum clănţănitul tocurilor de cizmă devenea din ce în ce mai puternic. Cal îl apucă de braţ.

— Nu-ţi face griji, toată lumea care intră este verificată. Tu să nu spui nimic. Dacă se iveşte vreo problemă, vorbesc eu cu ei.

Chiar în momentul acela, portiera de pe partea lui Will se deschise, iar ofiţerul Styx băgă o lampă de alamă în interior. Îşi plimbă razele luminoase pe feţele lor, apoi făcu un pas în spate şi-l lumină pe vizitiu, care îi dădu o bucată de hârtie. O citi repede, dintr-o privire fugară. Aparent satisfăcut, se mai îndreptă o dată către băieţi, aţintind lumina direct în ochii lui Will şi apoi, cu un rânjet mulţumit, trânti portiera trăsurii. Dădu hârtia înapoi vizitiului, îi făcu semn portarului, se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă.

Auzind un zăngănit puternic, Will ridică precaut marginea perdelei şi privi din nou prin fereastră. În timp ce paznicul le făcea semn să intre, lumina lanternei sale arăta că poarta era de fapt un fel de barieră. Will o privi cum se ridică smucit şi pătrunde într-o structură care-l făcu să clipească de uimire. Sculptat într-o rocă mai deschisă la culoare şi ieşit în afară faţă de peretele de deasupra barierei, se putea vedea un craniu fără dinţi.

— E chiar înfiorător, şopti Will.

— Aşa şi trebuie să fie. E un avertisment, răspunse Cal cu indiferenţă.

Vizitiul pocni din bici şi trăsura porni prin gura siluetei groteşti de piatră şi apoi către caverna din spatele ei.

Scoţându-şi capul pe fereastră, Will privi lung cum bariera coboară scârţâind în urma lor, până când curba pe care o urma tunelul o ascunse privirii. Caii începură să meargă mai repede, iar trăsura dădu încă un colţ şi porni pe o pantă abruptă, pătrunzând într-un tunel gigantic, săpat într-o gresie de un roşu-închis. Imensul culoar de piatră era gol, fără case sau alte clădiri. În timp ce tunelul continua să coboare, aerul începu să se schimbe – simţi un miros de fum – şi pentru un moment, zumzetul omniprezent în fundal crescu în intensitate, până ajunse să zguduie trăsura din toate încheieturile.

Făcură o ultimă curbă strânsă, iar zumzetul scăzu din nou şi aerul redeveni curat. Cal se trase lângă Will la fereastră tocmai când în faţa ochilor li se căscă o cavernă imensă. De o parte şi de alta a drumului se vedeau rânduri de clădiri şi o pădure complicată de canale din cărămidă care se întindea pe pereţii cavernei de deasupra lor, ca un mănunchi şerpuit de varice. În

depărtare, coşuri întunecate scoteau flăcări de un albastru-îngheţat şi aruncau fuioare verticale de fum care, netulburate de vreun curent de aer, se ridicau ca nişte stâlpi până în tavanul cavernei. Aici fumul se acumula într-o masă compactă care se unduia uşor, aducând cu suprafaţa unui ocean maroniu şi răsturnat.

— Aceasta este Colonia, Will, zise Cal, silit de fereastra îngustă să-şi ţină faţa lângă cea a lui Will. Aici e…

Will privea uimit, abia îndrăznind să respire.

— … acasă.

Capitolul douăzeci şi patru

Cam la vremea în care Will şi Cal ajungeau la locuinţa Jerome, Rebecca stătea răbdătoare lângă o doamnă de la Protecţia Copilului, la etajul al treisprezecelea al Turnului Mandela, un bloc mohorât şi uzat, situat în partea cea mai sordidă a oraşului Wandsworth. Asistenta socială suna la uşa apartamentului 65 pentru a treia oară, fără să primească vreun răspuns, în timp ce Rebecca privea la podeaua murdară. Vântul gemea înfundat şi rău, strecurându-se prin geamurile sparte ale scării şi făcând să fluture sacii de gunoi umpluţi doar pe jumătate, care erau clădiţi într-un colţ.

Rebecca se înfioră. Şi nu era numai din cauza vântului rece, ci şi fiindcă era pe cale să fie trimisă spre ceea ce ea considera a fi unul dintre cele mai rele locuri de pe Pământ. Funcţionara se plictisise să mai apese butonul soneriei şi începuse să bată cu putere în uşă. Nici acest lucru nu produse însă vreun răspuns, deşi, de dincolo de uşă, sunetul televizorului se putea auzi destul de clar. Ciocăni din nou, mai insistent de această dată, şi se opri numai când auzi o tuse şi vocea stridentă a unei femei de partea cealaltă a uşii.

— Vin, vin, pentru numele lu'mnezeu. Ai puţină răbdare!

Funcţionara de la asistenţă socială se întoarse către Rebecca şi încercă să îi zâmbească încurajator. Reuşi însă să afişeze ceva ce părea a fi doar o grimasă jalnică.

— Se pare că e acasă.

— A, ce bine! zise sarcastic Rebecca, ridicându-şi în mâini cele două valize mici.

Aşteptară într-o tăcere stânjenitoare până când, după multă foială, se auzi întâi încuietoarea uşii şi apoi lanţul cum este deschis, toate acestea fiind însoţite de mormăieli şi înjurături, întrerupte din când în când de accese de tuse. Uşa se deschise într-un târziu şi în cadrul ei apăru o femeie de vârstă mijlocie, cu hainele în neorânduială şi cu o ţigară atârnând de buza de jos. Femeia o măsură pe funcţionară din cap până în picioare, cu un aer bănuitor.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea cu un ochi aproape închis din cauza fumului ţigării, care se zbătea cu vigoare în timp ce vorbea, rămânându-i lipită de buze şi semănând cu bagheta unui dirijor.

— V-am adus-o pe nepoata dumneavoastră, doamnă Boswell, o anunţă asistenta, arătând spre Rebecca.

— Ce-ai făcut? ridică vocea femeia, presărând scrum pe pantofii imaculaţi ai funcţionarei.

Rebecca se oripilă.

— Nu vă amintiţi...? Am vorbit ieri la telefon.

Privirea lăcrimoasă a femeii se fixă asupra Rebeccăi, care zâmbi şi înaintă puţin, pentru a intra pe deplin în raza vizuală a femeii.

— Bună ziua, mătuşică Jean, zise ea, încercând din răsputeri să zâmbească.

— Rebecca, drăguţă, bineînţeles, da, uită-te la tine, ce-ai mai crescut! Eşti domnişorică de-acum! Mătuşica Jean tuşi şi deschise uşa de tot. Da, poftiţi, poftiţi, am ceva pe foc.

Se întoarse şi se grăbi să străbată un hol mic, lăsându-le pe Rebecca şi pe asistenta socială să se uite la movilele de ziare care zăceau în neorânduială clădite lângă pereţi şi la un număr uriaş de scrisori nedeschise şi fluturaşi îngrămădiţi direct pe covorul murdar. Totul era acoperit de un strat subţire de praf, iar colţurile holului erau burduşite cu pânze de păianjen. Întregul apartament duhnea exact precum ţigările mătuşicii Jean. Funcţionara şi Rebecca stătură în linişte până când prima dintre ele, ca şi cum ar fi ieşit din transă, îi ură fetei noroc şi îşi luă la revedere. Părea a fi într-o grabă nebună de a părăsi locul acela, şi Rebecca o privi cum merge până la scări, oprindu-se doar pentru un moment ca să arunce o privire lifturilor, ca şi cum ar fi sperat ca, prin miracol, măcar unul să fi început să funcţioneze ca s-o scutească de lunga călătorie pe scări până jos.

Rebecca intră şovăielnic în apartament şi îşi urmă mătuşa în bucătărie.

— Aş avea n’voie de ceva aj’tor p-aci, zise mătuşica Jean, apucând un pachet de ţigări dintr-o grămadă de gunoi care zăcea pe masă.

Rebecca evaluă peisajul de coşmar care se întindea înaintea ei. Lame de lumină, croite de jaluzele, îşi tăiau drumul prin fumul gros de ţigară care o învăluia pe mătuşa ei de parcă ar fi fost un fel de nor personal de furtună. Fata strâmbă din nas când simţi duhoarea acră a unei mâncări care fusese arsă cu o zi înainte şi care persista încă în aer.

— Dacă vrei s’ stai în ‘ogeacul meu, zise mătuşa, între accesele de tuse, va trebui să te străduieşti puţin.

Rebecca rămase neclintită, fiindcă se temea că orice mişcare, fie ea cât de mică, ar fi făcut-o să sfârşească prin a fi acoperită şi ea de funinginea care era depusă peste tot.

— ’aide, Becs, lasă-ţi undeva bagajele şi suflecă-ţi mânecile. Poţi să-ncepi prin a pune ceainicul pe foc.

Mătuşica Jean zâmbi şi apoi se aşeză la masa din bucătărie. Îşi aprinse o nouă ţigară de la cea veche înainte de a-i strivi grăuntele de jar direct de tăblia mesei, ratând complet scrumiera care oricum dădea pe-afară.

Interiorul casei familiei Jerome era bogat şi odihnitor, cu covoare având imprimeuri discrete, cu suprafeţe de lemn lustruite şi pereţi vopsiţi în nuanţe de verde-închis şi roşu de Burgundia. Cal îi luă rucsacul lui Will şi se aşeză la o masă mică, pe care stătea o lampă cu petrol cu abajur de sticlă, pusă pe un mileu de culoarea untului.

— Aici, zise Cal, indicându-i lui Will că ar trebui să-l urmeze şi să pătrundă pe prima uşă care se deschidea din hol. Ăsta e atelierul meu de desen, îl anunţă el cu mândrie.

Atmosfera din cameră era caldă şi umedă, iar din spatele unui grilaj aflat deasupra locului în care stăteau se putea simţi un curent vag de aer proaspăt. Tavanul jos era ornat cu sculpturi de ghips, înnegrite de fumul şi cenuşa care se ridicaseră în decursul anilor din şemineul deschis, în care focul ardea vesel. În faţa acestuia, întins pe un covor persan uzat, se afla un animal mare, care părea râios, şi care dormea întins pe spate cu picioarele în aer, etalându-şi fără ruşine o pereche de testicule atârnânde.

— Ai un câine! zise Will, destul de surprins să găsească acolo un animal de casă.

Câinele avea culoarea ardeziei vechi; era aproape în întregime chel, cu doar câteva smocuri de păr iţindu-se pe ici, pe colo din pielea sa flască, lălâie ca un costum croit prost.

— Câine? Nu, ăsta-i Bartleby şi e motan, varianta Rex. E un vânător excepţional.

Uluit, Will îl mai privi o dată. *Un motan?* Vietatea avea mărimea unui doberman bine hrănit, care fusese bărbierit neglijent. Nu era nici cel mai mic amănunt care să pară felin la acest animal al cărui piept larg se ridica şi cobora încet, odată cu respiraţia sa regulată. Când Will se aplecă puţin ca să-l examineze mai îndeaproape, animalul scoase un sforăit puternic, iar ghearele sale imense se încovoiară.

— Uşurel, că-ţi ia gâtul!

Will se trase repede înapoi şi văzu că într-unul din cele două fotolii îmbrăcate în piele, aşezate de o parte şi de alta a

şemineului, se afla o bătrână. Fusese acolo încă de când intrase în încăpere, dar el n-o văzuse.

— Nu aveam de gând să-l ating, zise el încercând să se scuze şi apoi se îndreptă de spate.

Ochii de un cenuşiu-deschis ai bătrânei clipiră, fără ca privirea ei să se dezlipească de pe faţa lui Will.

— Nu e bine să fie atins, zise ea, după care adăugă: e foarte instinctiv, da, aşa e Bartleby al nostru. Faţa îi strălucea de dragoste când privea animalul acela supradimensionat şi de-a dreptul luxuriant.

— Bunico, el e Will.

Încă o dată privirea gânditoare a bătrânei se întoarse către Will, iar femeia dădu uşurel din cap în semn de aprobare.

— O, dar ştiu asta foarte bine. E un Macaulay din creştet până în tălpi şi are ochii mamei sale, nu încape nicio îndoială. Bună, Will.

Will rămase ca trăsnit, uimit de comportamentul blând şi de lumina vibrantă care juca în ochii bătrânei femei. Era ca şi cum o parte din el, una uitată de mult, fusese brusc luminată, exact aşa cum chiar şi cea mai discretă adiere de vânt aduce la viaţă un grăunte de jeratic. Imediat, se simţi cumva mai uşurat acum, că se afla în prezenţa ei. *Dar de ce?* De obicei, când întâlnea adulţi era destul de reţinut. Şi pe aici, prin cel mai ciudat dintre locurile în care fusese vreodată, nu-şi putea permite să-şi lase garda jos. Se hotărî să le cânte în strună acestor oameni, să se angreneze în jocul lor, fără însă să aibă încredere în vreunul dintre ei. Totuşi, cu bătrâna aceea lucrurile păreau să stea altfel. Era ca şi cum ar fi cunoscut-o…

— Vino, aşază-te şi vorbeşte-mi! Sunt sigură că ai o mulţime de povestiri fascinante pe care mi le poţi împărtăşi despre viaţa de acolo, de sus, zise bătrâna, ridicându-şi pentru un moment faţa către tavan. Caleb, pune ceainicul pe foc şi adu şi nişte „şmecherii”. Will o să-mi povestească tot ce e de zis despre el, spuse ea, arătând cu mâna sa delicată, dar puternică spre celălalt fotoliu din piele – mâna unei femei care trebuise să muncească din greu întreaga viaţă.

Will se aşeză pe marginea fotoliului, lăsând flacăra vie a focului să-l încălzească şi să-l relaxeze. Deşi nu-şi putea explica lucrul acesta, simţea că ajunsese în sfârşit într-un loc sigur, într-un adăpost.

Bătrâna îşi aţinti privirea în ochii săi, iar el i-o susţinu inconştient, căldura atenţiei ei fiind la fel de reconfortantă ca şi

cea a focului din şemineu. Toate ororile şi încercările prin care trecuse în ultima săptămână păreau uitate pentru moment, iar el oftă, aşezându-se mai bine în fotoliu şi privind-o pe bătrână cu o curiozitate din ce în ce mai mare.

Părul îi era rar şi alb ca zăpada, împletit într-un coc elaborat în creştetul capului, susţinut de un pieptene din carapace de broască ţestoasă. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, albastră, cu mâneci lungi, care avea un guler înfoiat ce se încheia undeva sus pe gât.

— De ce simt că te-aş cunoaşte? întrebă brusc băiatul.

Avea sentimentul ciudat că, deşi îi era complet străină, femeii aceleia îi putea adresa orice întrebare.

— Fiindcă mă cunoşti, zâmbi ea. Te-am ţinut în braţe când erai bebeluş şi ţi-am cântat cântece de leagăn.

Deschise gura, fiind pe cale să o contrazică şi să-i spună că asta n-avea cum să fie adevărat, dar se opri. Se încruntă. Încă o dată, de undeva din străfundul fiinţei sale, ţâşni o scânteie a recunoaşterii. Era de parcă fiecare fibră a corpului său i-ar fi transmis că bătrâna spune adevărul. Bătrâna aceea avea pur şi simplu ceva care i se părea extrem de familiar. Gâtul i se înţepeni, iar el înghiţi cu greutate de câteva ori, încercând să-şi controleze sentimentele. Femeia îi citi emoţia în ochi.

— Ar fi fost atât de mândră de tine! zise bunica Macaulay. Ai fost primul ei născut. Arătă cu capul către o poliţă. Vrei să-mi dai fotografia aceea? Acolo, aia din mijloc!

Will se ridică şi privi numeroasele fotografii înrămate. Erau de toate formele şi de toate mărimile. Nu recunoscu imediat niciunul dintre personaje; unele rânjeau chinuit, iar altele aveau feţele mult prea solemne. Toate pozele aveau aceeaşi calitate îndoielnică precum dagherotipurile, vechile fotografii care arată imagini fantomatice ale oamenilor din trecutul îndepărtat, pe care le văzuse în muzeul tatălui său din Highfield. Aşa cum îl rugase bătrâna, se întinse către cea mai mare fotografie dintre toate, care stătea într-un loc privilegiat, chiar în centrul poliţei. Văzându-l în imagine pe domnul Jerome împreună cu o versiune mai tânără a lui Cal, Will şovăi.

— Da, aia este, îi confirmă bătrâna.

Will îi întinse fotografia şi privi cum bătrâna o aşază cu faţa în jos în poală, desface clamele din spate şi îi ridică partea din spate. Înăuntru, în spatele primei fotografii, era ascunsă o alta, pe care femeia o scoase apucând-o cu unghiile şi i-o dădu fără să-i spună vreo vorbă.

Băiatul examină cu atenţie poza, întorcând-o către lumină. În ea se putea vedea o femeie tânără, îmbrăcată cu o bluză albă şi cu o fustă lungă, neagră. Femeia respectivă ţinea în braţe un pachet micuţ. Părul ei era de un alb imaculat, la fel cu cel al lui Will, iar faţa îi era frumoasă, voluntară, cu ochi ce iradiau bunătate şi cu o structură fină a oaselor, cu buze pline şi cu o mandibulă pătrată… *exact ca a lui.* Îşi duse fără să vrea mâna la bărbie.

— Da, zise bătrâna încetişor, asta e Sarah, mama ta. Arăţi exact ca ea. Poza a fost făcută la câteva săptămâni după ce te-ai născut.

— Hm? exclamă gâtuit Will, aproape scăpând fotografia din mână.

— Numele tău adevărat e Seth… aşa ai fost botezat. De altfel, pe tine te ţine în braţe acolo, în fotografie.

Pentru o clipă, inima îi stătu în loc. Se holbă la pachetul din braţele femeii. Se vedea că era vorba de un copil, dar nu reuşea să-i distingă faţa din cauza scutecelor. Mintea îi lucra frenetic, iar mâinile îi tremurau, în timp ce sentimentele i se topeau unul în altul. Dincolo de tot acest zbucium însă, simţea că există ceva definit, care *conecta* toate amănuntele; era ca şi cum s-ar fi luptat îndelung cu o problemă căreia nimeni nu-i găsise până acum soluţia, dar pe care el o rezolvase brusc. Era ca şi cum în subconştientul său fusese îngropată adânc dintotdeauna o îndoială ascunsă, suspiciunea neacceptată că familia sa, doctorul, doamna Burrows şi Rebecca, pe care-i ştia de-o viaţă întreagă, erau cumva diferiţi de el.

Reuşea cu greu să se concentreze asupra fotografiei şi se forţă să o privească din nou, scormonind după alte detalii.

— Da, îi confirmă bunica Macaulay cu o voce blândă, iar el se trezi aprobând din cap.

Indiferent cât de iraţional putea părea lucrul acela, îşi dădea seama că el ştia cu absolută siguranţă în adâncul sufletului său că bătrâna spune adevărul. Era convins că femeia din fotografie, cu faţa ei monocromă şi uşor înceţoşată, era *cu adevărat* mama lui, iar toţi oamenii pe care-i întâlnise în ultima vreme erau *adevărata* sa familie. Nu-şi putea explica nici măcar lui însuşi cum ajunsese la convingerea aceea. Pur şi simplu ştia.

Bănuielile cum că încercau să-l înşele şi că era subiectul unei farse elaborate se evaporară şi o lacrimă îi porni în jos, lăsând în urmă o linie palidă, delicată, pe obrazul său nespălat. O şterse grăbit cu mâna. Când îi dădu însă înapoi fotografia bunicii Macaulay, era conştient că se înroşise până în vârful urechilor.

— Spune-mi, cum e acolo, în suprasol? îl întrebă femeia, încercând să-l scutească de jena pe care o simţea.

Îi fu recunoscător, rămânând aşezat într-o poziţie ciudată în fotoliu, în timp ce ea potrivea la loc capacul ramei. Pe urmă i-o întinse, îndemnându-l s-o pună înapoi, pe poliţă.

— Păi…, începu el ezitant.

— Ştii, n-am văzut niciodată lumina zilei şi n-am simţit soarele pe faţă. Cum e să te lumineze? Se zice că arde.

Will se întorsese în fotoliu şi o privea direct în ochi. Era foarte uimit.

— N-ai văzut niciodată soarele?

— Foarte puţini oameni de aici l-au văzut, zise Cal care revenise în cameră şi merse să se aşeze pe covorul de la picioarele bunicii sale.

Începu să mângâie încetişor pliul larg şi aparent râios de sub bărbia motanului; imediat se auzi cum animalul începe să toarcă.

— Spune-ne, Will, spune-ne cum e, insistă bunica Macaulay, aşezându-şi mâna pe creştetul lui Cal în timp ce se apleca peste braţul fotoliului.

Will începu să le povestească, la început destul de ezitant, dar apoi, ca şi cum asta l-ar fi eliberat de o greutate uriaşă, vorbele îi ţâşniră ca un torent şi constată că aproape că se bâlbâie încercând să povestească despre viaţa de deasupra. Îl uimea cât de uşor îi este, cât de natural se simţea vorbind acestor oameni pe care-i cunoştea doar de puţină vreme. Le povesti despre familia lui şi despre şcoală, încântându-i cu povestiri despre excavaţiile cu tatăl său – sau mai bine zis, cu persoana despre care crezuse că îi este tată până atunci – şi despre mama şi sora lui.

— Îţi iubeşti foarte mult familia de suprasoli, nu-i aşa? zise bunica Macaulay.

Will nu reuşi să răspundă în alt fel decât aprobând din cap. Ştia că nimic din ceea ce-l înconjura, niciuna dintre revelaţiile care îl convinseseră că ar fi putut avea o familie *adevărată* aici, jos, în Colonie, nu aveau cum să schimbe sentimentele pe care le avea faţă de tatăl său. Şi, indiferent cât de dificilă îi făcuse Rebecca viaţa, trebuia să recunoască faţă de sine însuşi că-i era teribil de dor de ea. Era copleşit de un sentiment adânc de vinovăţie, ştiind că la ora aceea sora lui era sfâşiată de griji, gândindu-se la ce i s-ar fi putut întâmpla. Probabil că lumea ei mică şi bine organizată începuse să se destrame. Îşi înghiţi nodul din gât. *Îmi pare rău, Rebecca, ar fi trebuit să-ţi spun, ar fi trebuit să-ţi las un bilet!* Se întrebă dacă sora sa chemase poliţia după ce-i descoperise

dispariţia. Dar ştia că oricum urmase procedura mai degrabă ineficientă pe care o puseseră în mişcare şi în cazul dispariţiei tatălui său. Toate aceste gânduri se topiră însă imediat, când prin faţa ochilor îi flutură imaginea lui Chester, singur şi încă încarcerat în celula aceea îngrozitoare.

— Ce se va întâmpla cu prietenul meu? întrebă el dintr-o suflare.

Bunica Macaulay nu-i răspunse, privind absentă flăcările din şemineu, dar Cal îi zise repede:

— N-or să-l lase niciodată să se întoarcă… nici pe tine.

— Dar de ce? întrebă Will. O să le promitem că nu o să spunem nimic despre… toate astea.

Urmară câteva secunde de tăcere şi apoi bunica Macaulay tuşi încetişor.

— Asta nu va fi de-ajuns pentru Styx, zise ea. Nu-şi permit să lase pe cineva să le spună suprasolilor despre noi. Până la urmă, s-ar afla despre Descoperire.

— Descoperire?

— Aşa ne învaţă Cartea Catastrofelor. Este sfârşitul tuturor lucrurilor, când suntem cu toţii goniţi de-aici şi pierim de mâna celor de la suprafaţă, zise Cal pe un ton egal, ca şi cum ar fi recitat un verset.

— Doamne păzeşte! murmură bătrâna, îndreptându-şi din nou ochii către flăcări.

— Şi deci ce vor face cu Chester? întrebă Will, temându-se deja de răspuns.

— Fie va fi pus la muncă, fie va fi exilat… trimis cu trenul către Adâncuri şi lăsat să se descurce acolo de unul singur, îi răspunse Cal.

Will era pe cale să întrebe ce erau Adâncurile acelea când auzi cum se deschide uşa de la intrare cu un zgomot răsunător. Focul crescu pentru o clipă în intensitate şi aruncă un puhoi de scântei care străluciră fugar până când dispărură în sus pe coş. Bunica Macaulay privi pe lângă fotoliul ei zâmbind, în timp ce Cal şi Bartleby săriră amândoi în picioare. Se auzi vocea puternică a unui bărbat.

— SALUTARE!

Încă somnoros, motanul se mişcă în lateral şi atinse cu spatele tăblia de dedesubt a unei mese care se prăbuşi la pământ exact în momentul în care se deschise uşa camerei în care stăteau. În încăpere năvăli cu zgomot de tunet un bărbat masiv şi îndesat.

Faţa sa palidă dar cu obraji rumeni strălucea de o emoţie pe care nu se străduia să o ascundă.

— UNDE E? UNDE E? strigă el şi apoi îşi fixă căutătura înspăimântătoare pe Will, care se ridică repede din scaun, neştiind cum să se comporte în faţa acestei adevărate explozii umane.

Din doi paşi, bărbatul traversă încăperea şi îl apucă pe Will într-o strânsoare de urs, ridicându-l de la pământ de parcă ar fi fost un sac cu pene. Slobozind un hohot asurzitor de râs, îl ţinu pe Will în aer şi îşi întinse mâinile în faţă, făcându-l să-şi bălăngănească neajutorat picioarele.

— Ia să mă uit la tine! Da... da, eşti fiul mamei tale, fără îndoială. Ochii, nu-i aşa, mamă? Are ochii ei. Şi bărbia ei... Forma frumoasă a feţei o are tot de la ea, pentru Dumnezeu, ha, ha, ha, hohoti el în continuare.

— Te rog, lasă-l jos, Tam, zise bunica Macaulay.

Bărbatul îl aşeză pe Will înapoi pe podea, încă privindu-l insistent, zâmbind şi clătinând din cap.

— E o zi mare, e într-adevăr o zi mare. Întinse o mână imensă către Will. Eu sunt unchiul tău, Tam.

Will îi întinse automat mâna, iar Tam i-o luă în palma sa gigantică, i-o scutură şi, menţinându-şi strânsoarea ca de fier, îl trase pe Will la pieptul lui, ciufulindu-i părul cu cealaltă mână şi adulmecând zgomotos deasupra capului băiatului cu gesturi exagerate.

— Ăsta are în el sânge de Macaulay, tună bărbatul. Tu ce zici, mamă?

— N-am nicio îndoială, zise încet femeia, dar nu-l speria cu gesturi din astea, Tam.

Motanul Bartleby îşi freca tacticos capul imens de pantalonii gri-petrol ai lui Tam, insinuându-şi corpul lung între Will şi unchiul său, torcând şi scoţând în acelaşi timp şi un alt sunet înfundat, nenatural. Tam privi scurt în jos către animal şi apoi către Cal, care rămăsese lângă bunica lui, savurând spectacolul.

— Cal, ucenic de magician, ce mai faci, băiete? Ce părere ai de toate astea? Bărbatul îşi muta privirea de la un băiat la celălalt. Pentru Dumnezeu, ce bine e să vă văd pe amândoi din nou sub acelaşi acoperiş! Dădu din cap a neîncredere. Fraţi, fraţi, nepoţii mei. Asta trebuie sărbătorit cu un păhărel. Un păhărel *adevărat!*

— Tocmai eram pe cale să bem ceai, interveni repede bunica Macaulay. Vrei şi tu o ceaşcă, Tam?

Bărbatul se întoarse către mama sa şi-i zâmbi larg, cu o lucire diavolească în ochi.

— De ce nu? Hai să bem o ceaşcă de ceai şi să mai povestim.

Bătrâna doamnă dispăru pe hol, iar unchiul Tam se aşeză în locul ei. Fotoliul scârţâi sub greutatea sa uriaşă. Întinzându-şi picioarele, Tam scoase o pipă scurtă din buzunarul interior al hainei sale imense şi o umplu dintr-o pungă de tutun. Folosi pe urmă un cărbune din foc ca să-şi aprindă pipa, se sprijini de spătar şi suflă un nor de fum albăstrui către tavanul ornat, privindu-i atent pe cei doi băieţi în tot acest timp.

Pentru o vreme, nu se auzi decât trosnetul cărbunilor care ardeau, torsul lui Bartleby şi zgomotele îndepărtate pe care bătrâna le făcea în bucătărie. Nimeni nu simţea nevoia să vorbească şi rămaseră aşa, cu feţele luminate jucăuş de lumina pâlpâitoare, privind la umbrele tremurătoare de pe pereţi. Într-un târziu, unchiul Tam zise:

— Ştii că suprasolul ăla de taică-tău a trecut pe-aici, nu-i aşa?

— L-ai văzut? se aplecă Will către unchiul Tam.

— Nu, dar am vorbit cu cei care l-au întâlnit.

— Şi unde e acum? Poliţistul mi-a spus că e în siguranţă.

— În siguranţă? zise unchiul Tam, desprinzându-şi spatele de spătar, scoţându-şi pipa din gură şi devenind brusc serios. Ascultă, să nu crezi niciun cuvânt din tot ce-ţi spun mizerabilii ăia; sunt cu toţii nişte târâturi. Sunt odraslele otrăvitoare ale Styxului.

— Ajunge, Tam, zise bunica Macaulay intrând în cameră, purtând în mâinile sale nesigure o tavă pe care era serviciul pentru ceai şi o farfurie plină cu nişte „şmecherii”, cum le numea ea, care erau de fapt nişte bucăţi neregulate de aluat acoperite cu o glazură albă.

Cal se ridică să o ajute, dându-le ceşti lui Will şi unchiului Tam. Pe urmă, Will o lăsă pe bunica Macaulay să stea în fotoliul lui, iar el se aşeză lângă Cal, pe covor.

— Deci, ce ziceai de tata...? începu Will un pic cam brusc, incapabil să se mai abţină.

Tam clătină din cap şi-şi aprinse din nou pipa, scoţând un nor gros de fum care-i înveli imediat capul.

— L-ai ratat cu puţin, preţ de o săptămână sau cam aşa. S-a dus în Adâncuri.

— A fost exilat? ţâşni Will în picioare, cu faţa plină de îngrijorare, fiindcă îşi aducea aminte de cuvântul pe care-l folosise Cal.

— Nu, nu, exclamă Tam gesticulând cu pipa. El a vrut să se ducă! O chestie ciudată... Se pare că a plecat de bunăvoie... fără vreun anunţ... fără spectacol... nimic din reprezentaţiile cu care

ne-a obişnuit Styxul. Unchiul Tam trase o gură plină de fum pe care-l lăsă apoi să iasă uşor, iar sprâncenele i se ridicară. Presupun că oricum n-ar fi fost cine ştie ce spectacol pentru gloată, în lipsa rugăminţilor şi a lamentărilor condamnatului. Privi în foc, fruntea rămânându-i încruntată, ca şi cum ar fi fost foarte preocupat de toată povestea aceea. În săptămânile dinainte de a pleca, tot rătăcea pe-aici, mâzgălind mereu în carneţel, sâcâind lumea cu întrebările sale prosteşti. Presupun că Styxul l-a crezut puţin cam...

Unchiul Tam îşi lovi uşurel partea laterală a capului cu degetele.

Bunica Macaulay îşi drese glasul şi-l privi sever.

— ... inofensiv, zise el, controlându-se. Presupun că de asta l-au lăsat să bântuie pe-aici, deşi pun pariu că i-au urmărit fiecare mişcare.

Will se foi în poziţia incomodă în care stătea pe covorul persan. Se simţea stânjenit să îi tot ceară răspunsuri omului acestuia bun şi prietenos, care se presupunea că îi este unchi, dar nu se putea înfrâna.

— Dar ce sunt exact Adâncurile astea? întrebă el.

— Cercurile interioare, Interiorul. Unchiul Tam arătă cu pipa către podea. Sunt jos, sub noi. Adâncurile.

— E un loc rău, nu-i aşa? punctă Cal.

— N-am fost niciodată acolo. Ştii, nu e tocmai un loc în care să-ţi doreşti să mergi, zise unchiul Tam, aruncându-i lui Will o privire încurcată.

— Dar ce e acolo? întrebă Will, care murea de curiozitate să afle mai multe despre locul în care se dusese tatăl său.

— Păi... la cinci mile şi ceva mai jos se află alte... presupun că le-am putea spune aşezări. Acolo se opreşte trenul minerilor şi tot acolo trăiesc coproliţii. Bărbatul pufai zgomotos din pipă. Aerul e greu de respirat acolo jos. E capătul liniei ferate, dar se spune că tunelele coboară şi mai mult, mile întregi. Se zice chiar că ar exista o lume Interioară acolo jos, în centru, cu oraşe mai vechi şi mai mari decât Colonia. Unchiul Tam chicoti neîncrezător. Cred că astea sunt însă nişte baliverne.

— Dar a fost cineva prin tunelele alea? întrebă Will, sperând din adâncul sufletului că existase vreun explorator.

— Păi... au fost nişte poveşti. Cam prin anul 220 sau aşa ceva, se zice că un colonist a reuşit să se întoarcă după ani întregi de exil. Cum îl chema...? Abraham şi mai cum?

— Abraham de Jaybo, zise încet bunica Macaulay.

Unchiul Tam privi către uşă şi-şi coborî vocea.

— Când l-au găsit în gara minerilor, era într-un hal fără de hal, acoperit de tăieturi şi vânătăi, fără limbă, care se pare că-i fusese tăiată. Era aproape mort de foame şi arăta ca un cadavru viu. De altfel, nici n-a mai rezistat mult; a murit o săptămână mai târziu, din cauza unei boli necunoscute, care-i făcea sângele să i se reverse pe urechi şi pe gură. Nu a putut vorbi, desigur, dar se zice că a făcut nişte desene, destul de multe, când era întins pe patul de moarte şi-i era prea frică să adoarmă.

— Şi ce era în desenele alea? întrebă Will, făcând ochii mari.

— De toate. Se pare că erau maşini infernale, animale ciudate, peisaje imposibile şi alte lucruri pe care nimeni nu le-a putut înţelege. Styx a zis că erau toate produsul unei minţi bolnave, dar sunt şi câţiva care cred că lucrurile pe care le-a desenat există cu adevărat. Deocamdată, desenele sunt ţinute sub cheie, în seifurile Guvernatorului… deşi nu ştiu să le fi căutat vreodată cineva.

— Dumnezeule! Aş da orice să le pot privi, zise Will, pus pe jar de povestea unchiului său.

Tam chicoti.

— Ce e? întrebă Will.

— Păi… se pare că tipul ăsta, Burrows, a zis exact acelaşi lucru când i-a fost spusă şi lui povestea… a folosit *exact* aceleaşi cuvinte.

Capitolul douăzeci şi cinci

După discuţie, ceai, prăjituri şi explicaţii, unchiul Tam se ridică, într-un final, căscând cavernos şi-şi întinse oasele scheletului său imens cu câteva trosnete înfiorătoare. Se întoarse către bunica Macaulay.

— Ei bine, gata, mamă, e timpul să te duc acasă.

Acestea fiind zise, îşi luară la revedere şi plecară. Fără vocea bubuitoare a unchiului Tam şi expansivitatea sa molipsitoare, care umplea întreaga casă, locul păru brusc cu totul diferit.

— Hai să-ţi arăt unde-o să dormi, îi zise Cal lui Will, care nu reuşi decât să mormăie ceva.

Era de parcă fusese fermecat, iar mintea îi fierbea acum, plină de gânduri noi şi de sentimente pe care, indiferent cât încerca, nu reuşea să le împiedice să se ridice la suprafaţa sufletului său, aşa cum un banc de peşti flămânzi se ridică spre suprafaţa apei.

Ieşiră în hol, unde Will începu să-şi revină şi să facă priză cu realitatea. Începu să se uite la şirul de portrete atârnate acolo, luându-le pe fiecare la rând.

— Credeam că bunica ta locuieşte cu voi, aici, în casa asta! zise el către Cal, care se îndepărtase.

— Îi este permis doar să mă viziteze aici, zise Cal, mutându-şi privirea de la Will, care observă imediat că în spatele vorbelor băiatului se ascundeau mult mai multe lucruri decât dorea el să spună.

— Cum adică, *îi este permis?*

— Păi, are propria ei casă, acolo unde s-au născut mama şi unchiul Tam, zise Cal evaziv, clătinând din cap. Haide, să mergem.

Ajunsese la jumătatea scărilor cu rucsacul agăţat de braţ când, spre disperarea sa, constată că Will n-avea de gând să-l urmeze. Privind peste balustradă, văzu că fratele său continua să se uite la portrete. Îi stârnise curiozitatea ceva de la capătul holului. Foamea de aventură şi dorinţa perpetuă de a descoperi puseră din nou stăpânire pe Will, înlăturându-i oboseala cronică şi îngrijorarea faţă de toate lucrurile care i se întâmplaseră în ultima vreme.

— Ce e aici? întrebă el, arătând către o uşă neagră cu mâner de alamă.

— Nimic special. E doar bucătăria, răspunse Cal neliniştit.

— Pot să mă uit şi eu un pic? întrebă Will, care pornise deja către uşă.

Cal oftă.

— Bine, fie, dar nu e nimic de văzut, zise el pe un ton resemnat şi coborî scările, lăsând rucsacul lângă ultima treaptă. E *doar* o bucătărie.

Deschizând uşa, Will pătrunse într-o încăpere cu tavanul jos, care semăna cu o cameră dintr-un spital victorian. Şi nu numai că arăta aşa, dar şi mirosea la fel, în aer amestecându-se un iz puternic de acid fenic şi aromele unor mâncăruri necunoscute. Pereţii erau vopsiţi într-un gri-tern, ca al unei ciuperci, iar podeaua şi suprafeţele unde se pregătea masa erau acoperite cu dale mari şi albe, împăienjenite cu mii de zgârieturi şi fisuri mici. Pe alocuri, se formaseră găuri în urma anilor lungi de frecat şi curăţat.

Atenţia lui Will se îndreptă către un colţ, acolo unde un capac tremura uşor deasupra uneia dintre numeroasele oale puse la fiert pe o maşină antică de gătit, uzată şi sticloasă din cauza grăsimii arse pe ea în decursul anilor. Se aplecă asupra celei mai apropiate dintre oale, dar conţinutul ei clocotitor era imposibil de desluşit, din cauza aburului care se ridica şi care răspândea o aromă vagă, dar savuroasă. La dreapta sa, dincolo de ceea ce părea a fi un tocător gros pentru tăiat carnea şi care avea un cuţit mare atârnat într-un cârlig deasupra, Will observă o altă uşă care ducea probabil afară.

— Şi uşa asta unde dă?

— Uite ce e, n-ai vrea mai degrabă..., vocea lui Cal se stinse, când realiză că era inutil să se certe cu fratele său, care îşi băgase deja nasul în micuţa încăpere alăturată.

Ochii lui Will se luminară imediat când văzură ce era în cămăruţa aceea; era ca şi cum ar fi fost depozitul unui alchimist, cu rafturi peste rafturi în care se găseau borcane înghesuite, cu tot felul de murături necunoscute, distorsionate oribil de curbura sticlei groase şi decolorate de lichidul uleios în care erau scufundate. Păreau mai degrabă exponate anatomice conservate în formaldehidă, decât ceva de mâncare.

Pe raftul de jos, aşezate în nişte cutii mate de metal, Will observă un grup de obiecte de dimensiunea unor mingi de fotbal ceva mai mici, acoperite de un strat subţire de praf maro-cenuşiu.

— Şi astea ce sunt?

— Sunt bulcuşoare – le creştem peste tot, dar mai ales în camerele de jos.

— Şi la ce le folosiţi? întrebă Will, care se ghemuise lângă ele, examinându-le suprafaţa catifelată.

— Sunt ciuperci. Le mâncăm. Probabil că ţi-au dat şi ţie, în temniţă.

— Mda…, zise Will, strâmbându-se în timp ce se ridica. Şi asta? întrebă el, arătând spre nişte fâşii din ceea ce părea a fi carne de vită, care atârnau de nişte cârlige.

Cal zâmbi larg.

— Ar trebui să fii şi singur în stare să-ţi dai seama ce sunt.

Will ezită un moment şi apoi se apropie de una dintre fâşii; cu siguranţă, era un fel de carne. Arăta precum un ten-don alungit şi avea o culoare albicioasă. Încercă să miroasă, dar clătină din cap.

— N-am idee.

— Haide. Nici mirosul nu-ţi spune nimic?

Will îşi închise ochii şi mirosi din nou.

— Nu, nu miroase a nimic cunoscut sau… Ochii i se deschiseră brusc şi-l privi pe Cal. E şobolan, nu-i aşa? zise el, pe de-o parte încântat că fusese capabil să identifice carnea aceea şi în acelaşi timp destul de înspăimântat de descoperirea sa. Mâncaţi carne de şobolan?

— E delicioasă… Nu e nimic în neregulă cu ea. Dar acum, spune-mi, de ce fel de şobolan este? întrebă Cal, în ciuda dezgustului evident pe care i-l provoca lui Will. Domestic, de canalizare sau chior?

— Nu-mi place nici să văd şobolani, darămite să-i mai şi mănânc. N-am nici cea mai mică idee.

Cal clătină din cap încetişor, cu o expresie de dezamăgire şi batjocură.

— E simplu, e carne de şobolan chior, zise el, ridicând cu degetul capătul uneia dintre fâşii ca să o miroasă. E mai sălbatic decât ceilalţi, de aceea e mai special. De obicei, se serveşte duminica.

Deodată se auzi un pârâit sonor, precum zgomotul scos de o mitralieră. Ambii băieţi se întoarseră în acelaşi timp. În spatele lor se strecurase Bartleby, care torcea pofticios, cu ochii săi imenşi, de culoarea chihlimbarului, fixaţi pe fâşiile de carne şi cu stropi de salivă picurând din botu-i chel.

— Afară! strigă Cal, arătând către uşa bucătăriei.

Motanul nu se mişcă din loc şi rămase netulburat, pe podeaua acoperită cu dale, vrăjit de vederea cărnii.

— Bart, am spus să pleci de-aici! strigă Cal din nou, încercând să închidă uşa în urma sa şi a lui Will.

Motanul mârâi ameninţător, dezvelindu-şi dinţii, care păreau un adevărat zid de colţi ascuţiţi şi încreţindu-şi oribil pielea din jurul botului.

— Motan obraznic! strigă Cal. Ştii că nu ai voie aici!

Cal încercă în joacă să-l lovească pe neascultătorul Bartleby cu piciorul, dar animalul se trase într-o parte, evitând cu uşurinţă lovitura. Întorcându-se încet, motanul le aruncă o privire uşor nemulţumită peste umăr şi apoi păşi leneş, îndepărtându-se, fluturând din coada sa chealã într-un gest de sfidare.

— Şi-ar vinde sufletul pentru un şobolan motanul ăsta, zise Cal, dând zâmbitor din cap.

După inspecţia scurtă a bucătăriei, Cal îl conduse pe Will către etajul superior pe scara de lemn care scârţâia.

— Asta e camera tatei, zise el, deschizând o uşă întunecată, aflată la jumătatea holului. N-avem voie să intrăm în ea! E de rău dacă ne prinde înăuntru.

Will aruncă o privire rapidă în josul scărilor ca să se asigure că erau singuri, înainte de a-l urma pe fratele său. Camera domnului Jerome era dominată de un baldachin imens, atât de înalt, încât aproape că atingea tavanul afumat, care se arcuia uşor către el. Spaţiul din jurul patului era absolut gol, o singură lumină arzând undeva într-un colţ.

— Aici ce-a fost? întrebă Will observând un şir de petice mai deschise pe peretele gri.

Cal se uită la dreptunghiurile abia ghicite şi se încruntă.

— Tablouri – au fost o mulţime de tablouri înainte ca tata să cureţe încăperea asta.

— Păi, şi de ce a făcut asta?

— Din cauza mamei – ea a mobilat-o. A fost camera ei, de fapt, răspunse Cal. După ce ea a plecat, tata…, băiatul tăcu, sugerând că nu avea chef să se aventureze mai departe cu explicaţiile.

Will simţi că nici el nu ar trebui să insiste, cel puţin nu pentru moment. Îşi aducea perfect de bine aminte cum fotografia mamei sale, pe care i-o arătase bunica Macaulay, era ascunsă în chip inexplicabil. Niciunul dintre oamenii aceia, unchiul Tam, Cal sau bunica Macaulay, nu părea dispus să meargă cu povestea până la capăt. Chiar dacă erau cu adevărat familia sa, şi Will nu prea reuşea încă să accepte pe deplin această ipoteză fantastică, existau în mod evident o mulţime de lucruri despre care nu i se spunea. Iar el era hotărât să afle ce i se ascunde.

Ajuns înapoi pe coridor, Will se opri pentru a admira un glob luminos impresionant, aşezat pe un suport de bronz care era prins în perete.

— Luminile astea de unde vin? întrebă el atingând suprafaţa rece a sferei.

— Nu ştiu. Cred că sunt făcute în Caverna de Vest.

— Dar cum funcţionează? Tata a dat una unor experţi ca s-o analizeze, dar ei n-au avut nici cea mai mică idee.

Cal privi lumina cu un aer indiferent.

— Nu prea ştiu exact. Ştiu doar că formula au descoperit-o oamenii de ştiinţă ai lui Sir Gabriel Martineau…

— Martineau? îl întrerupse Will, amintindu-şi acest nume din însemnarea citită în jurnalul tatălui său.

Cal continuă netulburat:

— … Nu, nu ţi-aş putea spune exact ce anume le face să funcţioneze – cred însă că folosesc sticla de Anvers. E ceva legat de modul în care se amestecă elementele la o presiune mare.

— Trebuie să fie mii de globuri ca ăsta pe aici.

— Fără ele nu am putea supravieţui, răspunse Cal. Pentru noi, ele sunt ca lumina soarelui.

— Şi cum le stingeţi?

— Să le stingem? se uită Cal curios la Will, cu faţa sa palidă scăldată în lumina globului. Dar de ce să vrei să le stingi?

Cal porni pe coridor, însă Will rămase pe loc.

— Păi, nu-mi spui despre Martineau ăsta? îi ceru el.

— Sir Gabriel Martineau, îl corectă Cal cu grijă, ca şi cum ar fi fost deranjat de lipsa de respect arătată de Will. El este părintele fondator, salvatorul nostru. El a construit Colonia.

— Dar am citit că a murit într-un incendiu în… ăăă… Ei bine, cu câteva secole în urmă.

— Păi, asta a vrut el să credeţi voi, suprasolii. A fost într-adevăr un incendiu, dar el n-a murit în el, răspunse Cal arcuindu-şi buza dispreţuitor.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat cu el? veni prompt întrebarea lui Will.

— S-a refugiat aici, să trăiască împreună cu ceilalţi Întemeietori.

— Întemeietori?

— Dumnezeule! exclamă Cal exasperat. N-o să m-apuc să-ţi spun acum toată povestea. Poţi să o citeşti în Cartea Catastrofelor, dacă eşti aşa de interesat.

— Cartea…?

— O, haide odată! se răsti Cal.

Îl săgetă cu privirea pe Will şi scrâşni din dinţi cu o asemenea iritare, încât acesta se abţinu să mai pună şi alte întrebări.

Merseră pe coridor şi intrară pe o uşă.

— Asta e camera mea. Tata a mai pus încă un pat, când i s-a spus că o să locuieşti cu noi.

— I s-a spus? De către cine? întrebă Will imediat.

Cal îşi ridică sprâncenele, ca şi cum fratele său ar fi trebuit să-şi dea singur seama, aşa încât Will privi dormitorul simplu, nu cu mult mai mare decât cel pe care-l avusese acasă. Două paturi înguste şi un şifonier aproape că umpleau camera, lăsând doar foarte puţin spaţiu de trecere între ele. Se apropie de capul unuia dintre paturi şi, observând câteva haine aşezate pe pernă, privi către Cal.

— Da, sunt ale tale, îi confirmă fratele său.

— Cred că mi-ar prinde bine nişte schimburi curate, mormăi Will, privind la pantalonii mizerabili pe care-i purta.

Răvăşi puţin teancul de haine noi şi pipăi stofa pantalonilor. Materialul era aspru, solzos la atingere, iar Will presupuse că acest lucru era menit să ţină umezeala la distanţă.

În timp ce Cal stătea pe patul său, Will începu să se schimbe. Simţea hainele reci şi ciudate pe piele. Pantalonii erau băţoşi, scârţâiau şi se prindeau cu nişte nasturi de metal şi o curea. Se chinui să-şi îmbrace cămaşa fără să-şi bată capul să îi desfacă nasturii şi de aceea îşi strecură cu greu umerii şi braţele în ea, de parcă ar fi încercat să-şi potrivească o piele nouă. La sfârşit îşi puse jacheta lungă, care avea pe umeri obişnuita capă, pe care o purta toată lumea.

Deşi încântat că-şi schimbase hainele mizerabile, cele noi îl făceau să se simtă ţeapăn şi încorsetat.

— Nu-ţi face griji, o să se mai lase după ce se încălzesc, zise Cal, observându-i disconfortul.

Pe urmă, Cal se ridică şi călări patul lui Will pentru a ajunge la şifonier, lângă care se aşeză în genunchi ca să scoată o cutie veche de biscuiţi de dedesubt.

— Ia uită-te la astea! zise el, punând cutia pe patul lui Will şi deşurubându-i capacul. Asta e colecţia mea! îl anunţă el cu mândrie

Pescui în cutie şi scoase un telefon mobil uzat, pe care i-l dădu lui Will. Acesta încercă imediat să-l pornească, dar bateria era epuizată. *Nici folositor, nici decorativ.* Will îşi aduse aminte de cuvintele acestea, folosite ades de tatăl său în asemenea situaţii,

ceea ce era desigur de-a dreptul hazliu având în vedere că multe dintre obiectele cu care se mândrea dr. Burrows nu se încadrau nici ele în vreuna dintre aceste categorii.

— Şi mai am şi asta, zise Cal, scoţând un mic aparat de radio albastru.

Ţinându-l în aşa fel încât Will să poată vedea ce face, apăsa pe un buton. Aparatul pârâi puţin din cauza electricităţii statice, în timp ce băiatul îi răsucea unul dintre butoane.

— N-ai să prinzi nimic aici, zise Will, dar Cal nu-i dădu nicio atenţie, fiindcă scotea deja altceva din cutie.

— Şi uită-te la astea! Sunt fantastice!

Cal netezi cu mâna câteva broşuri despre maşini, care erau vălurite şi pătate pe alocuri de mucegai şi i le dădu lui Will de parcă ar fi fost nişte pergamente de preţ. Will se încruntă, citindu-le cu atenţie.

— Ştii, sunt modele foarte vechi, zise Will, frunzărind paginile care prezentau maşini sport şi sufragerii mobilate. Noul Capri, citi el cu voce tare, zâmbind în sinea lui.

Privi către Cal şi observă expresia de preocupare absolută care pusese stăpânire pe faţa băiatului, în timp ce acesta îşi aranja o colecţie de batoane de ciocolată şi o pungă de dulciuri învelite în celofan, pe care le scosese de la fundul cutiei. Era de parcă încerca să găsească reţeta perfectă pentru un desen.

— Ce faci cu toată ciocolata asta? întrebă Will, sperând că fratele său i-ar putea da şi lui.

— O păstrez pentru o ocazie cu adevărat specială, zise Cal în timp ce mângâia drăgăstos un baton. Îmi place cum miroase! Îşi duse ciocolata sub nas şi adulmecă pufnind extravagant. Asta mi-e de ajuns… Nu trebuie să o desfac, zise el, dându-şi ochii peste cap, în extaz.

— Păi, şi de unde ai toate astea? întrebă Will dându-i fratelui său broşurile, care se rulară încet înapoi, luând forma unui tub imperfect.

Cal privi bănuitor către uşa dormitorului şi se dădu mai aproape de Will.

— Unchiul Tam, zise el încetişor. Pleacă destul de des dincolo de Colonie – dar nu trebuie să mai spui nimănui. Dacă se află, or să-l exileze. Băiatul ezită puţin şi privi din nou către uşă. Uneori merge chiar în suprasol.

— Chiar aşa? zise Will, scrutând intens faţa lui Cal. Şi când face el chestia asta?

— Destul de des. Băiatul vorbea atât de încet, încât Will îl putea auzi doar cu greutate. Face comerţ cu lucruri pe care... se opri, fiind conştient că e pe cale să depăşească o graniţă... pe care le găseşte.

— Unde? întrebă Will.

— Păi, în călătoriile sale, zise Cal imprecis, începând să-şi pună obiectele înapoi în cutie.

Pe urmă puse capacul la loc şi îşi împinse colecţia la locul său de sub şifonier. Încă îngenuncheat, se întoarse către Will:

— Ai de gând să pleci, nu-i aşa? îl întrebă el, zâmbind uşor.

— Hm? făcu Will, surprins de întrebarea directă.

— Haide, mie poţi să-mi spui. Ai de gând să evadezi, nu-i aşa? Ştiu asta, zise Cal, care tremura efectiv de emoţie în aşteptarea răspunsului lui Will.

— Vrei să spui, înapoi în Highfield?

Cal dădu energic din cap.

— Poate că da, poate că nu. Nu ştiu încă, zise Will cu prudenţă.

În ciuda sentimentelor sale şi a tot ceea ce începuse să nutrească pentru această familie nouă, avea de gând să fie cu băgare de seamă, o vreme; o voce din interiorul capului său continua să îl avertizeze că tot ceea ce i se întâmpla ar fi putut fi o parte a unui plan elaborat de a-l prinde în mreje şi de a-l ţine pentru totdeauna în lumea aceea. Şi că până şi acest băiat, care pretindea că-i este frate, ar fi putut de fapt să lucreze pentru Styx. Nu era tocmai pregătit să se încreadă în el, cel puţin nu în totalitate.

Cal îl privi în ochi pe Will.

— Ei bine, când o s-o faci, vin şi eu cu tine! Zâmbea, dar privirea îi era înspăimântător de serioasă.

Vorbele fratelui său îl luară complet pe nepregătite pe Will, care tocmai se întreba ce ar fi trebuit să-i răspundă, când se auzi un zgomot de gong care venea de undeva din casă şi care îl salvă, pentru moment.

— Asta e cina, probabil că s-a întors tata, hai!

Cal se ridică şi o zbughi pe uşă şi apoi în jos pe scări, către sufragerie, cu Will urmându-l îndeaproape. Domnul Jerome se aşezase deja în capul mesei. Când intrară băieţii în cameră, nu-şi ridică ochii, preferând să şi-i ţină aţintiţi pe tăblia mesei.

Camera era complet diferită de încăperea somptuoasă pentru desen pe care Will o văzuse mai devreme. Avea un aer spartan şi era mobilată foarte sărăcăcios, cu mobile făcute dintr-un lemn care părea să fi fost folosit de secole. Uitându-se mai atent, văzu

că masa şi scaunele fuseseră făcute dintr-un amestec de tot felul de esenţe de lemn, care aveau culori ce nu se potriveau şi erau desperecheate; unele părţi erau lăcuite sau vopsite, în timp ce altele erau naturale şi neşlefuite, pline de aşchii. Scaunele cu spătar înalt păreau extrem de uzate şi de vechi, având picioare rotunjite, care protestară scârţâind atunci când băieţii se aşezară pe ele, de o parte şi de alta a domnului Jerome, care-şi păstra figura solemnă şi nu îi arunca vreo privire lui Will. Acesta se foi în scaun încercând să stea mai confortabil şi întrebându-se cum puteau scaunele acelea să suporte pe cineva cu o statură atât de impresionantă ca a domnului Jerome fără să-şi dea duhul.

Domnul Jerome îşi drese glasul zgomotos şi, pe neaşteptate, el şi Cal se aplecară, cu ochii închişi şi fiecare cu mâinile strânse ca pentru rugăciune, lipite pe masa din faţa lor. Will procedă la fel, într-un gest mecanic.

— Soarele tău nu va mai asfinţi, şi luna ta nu se va mai întuneca; căci Domnul va fi lumina ta pe vecie şi zilele suferinţei tale se vor sfârşi[1], intonă domnul Jerome.

Will nu se putu stăpâni să nu tragă cu ochiul la bărbatul care ţinea ochii pe jumătate închişi. Se gândi că e puţin ciudat – la el acasă, nimeni nu s-ar fi gândit să zică o rugăciune. De fapt, cea mai apropiată replică de o rugăciune era cea a mamei lui, care obişnuia să ţipe: „Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură!”.

— Precum deasupra, aşa şi sub pământ, încheie domnul Jerome.

— Amin! ziseră apoi domnul Jerome şi Cal la unison, prea repede pentru ca Will să aibă timp să-i imite.

Se ridicară în scaune, iar domnul Jerome ciocăni cu o lingură într-un pocal din faţa sa. Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, când nimeni de la masă nu privea către altcineva. Pe urmă apăru un bărbat cu păr lung şi gras. Faţa îi era brăzdată de riduri adânci, iar obrajii îi erau supţi. Purta un şort de piele, iar ochii săi obosiţi şi lipsiţi de viaţă, ca două flăcări de lumânare care se sting sufocate într-o cavernă, priviră scurt către Will şi apoi se mutară de la el cu repeziciune.

Will îl urmări atent, în timp ce bărbatul făcea drumuri repetate către bucătărie şi înapoi în cameră, trecând pe la fiecare dintre ei ca să le aducă mâncarea, şi ajunse la concluzia că omul acela trebuie să fi îndurat o mare suferinţă sau, mai curând, să fi suferit de o boală severă. Felul întâi era o supă lungă. În aburul care se

---

[1] Biblia, *Isaia* 60; 20.

ridica din farfurie, Will simţi că e foarte condimentată, ca şi cum în ea s-ar fi pus cantităţi serioase de pulbere de coriandru. Lângă supă se afla o farfurie pe care erau aşezate câteva obiecte mici şi albe, care semănau foarte mult ca formă cu nişte castraveciori decojiţi.

Cal şi domnul Jerome se apucară imediat să-şi mănânce supa şi, întrerupţi doar de expiraţii furtunoase, începură să scoată cele mai îngrozitoare zgomote cu putinţă, sorbindu-şi lichidul din linguri şi stropindu-se cu cantităţi apreciabile de zeamă pe haine, dar ignorând cu seninătate acest lucru. Simfonia de sorbituri şi plescăituri deveni curând atât de puternică, încât Will nu se putu abţine să nu se holbeze mirat la amândoi.

Într-un târziu, puse şi el mâna pe lingură şi era pe punctul de încerca să ia prima înghiţitură când, cu colţul ochiului, văzu că unul dintre obiectele albe de pe farfuria sa începuse să se încolăcească. Crezând că i s-a părut, îşi goli conţinutul lingurii înapoi în castron şi o folosi ca să împingă cu ea obiectul din farfurie.

Spre marea lui surpriză, constată că „obiectul" avea un şir de picioare subţirele, maro-închis, îndoite perfect sub el. Era un fel de vierme! Se îndreptă de spate şi privi terorizat cum creatura îşi arcuia spatele, picioarele sale minuscule schiţând un fel de val mexican, ca şi cum ar fi vrut să-l salute.

Se gândi întâi că viermele ajunsese din greşeală pe farfurie, aşa încât privi către domnul Jerome şi Cal, întrebându-se dacă să le spună ceva. Exact în momentul acela, Cal luă unul dintre obiectele albe din farfuria sa şi muşcă din el, mestecând cu încântare. Prinsă între arătător şi degetul mare, jumătatea din vierme rămasă se încolăcea şi se zvârcolea, revărsând un lichid limpede peste degetele băiatului.

Will simţi că stomacul e pe cale să i se întoarcă pe dos şi îşi scăpă lingura în supă, făcând un zgomot atât de puternic, încât servitorul intră în cameră, dar văzând că nu e nevoie de el, ieşi din nou în mare grabă. În timp ce Will încerca să-şi stăpânească greaţa, văzu că domnul Jerome îl priveşte pieziş. Era o privire atât de încărcată de ură încât Will îi evită imediat ochii. În timpul acesta, Cal era ocupat să-şi termine jumătatea de vierme care se zbătea încă, sugând lichidul care se scurgea, de parcă ar fi savurat nişte spaghete.

Pe Will îl trecură fiorii; era absolut convins că n-ar fi putut să ia nici măcar o înghiţitură de supă, aşa încât rămase liniştit,

simţindu-se cumplit de supărat şi de nelalocul lui, până când servitorul îi luă într-un târziu castronul din faţă.

Trecură apoi la felul principal, care era un fel de terci înmuiat în sos şi care părea la fel de greu de recunoscut ca şi supa. Will împunse bănuitor cu furculiţa tot ceea ce avea în farfurie, ca să se asigure că nimic de acolo nu mai era încă în viaţă. Conţinutul părea destul de inofensiv, aşa încât începu să mănânce fără prea mare poftă, speriindu-se involuntar la fiecare înghiţitură şi sughiţând, acompaniat de hărmălaia gastronomică a celorlalţi.

Deşi domnul Jerome nu rostise niciun cuvânt către Will pe parcursul întregii cine, resentimentul profund care radia dinspre el era cu totul copleşitor. Will nu înţelegea de ce se întâmpla lucrul acesta, dar începu să se întrebe dacă nu cumva ostilitatea aceea era legată de mama sa adevărată, persoana despre care nimeni nu părea pregătit să vorbească. Sau poate că omul pur şi simplu dispreţuia suprasolii ca el. Oricare ar fi fost motivul însă, îşi dorea ca bărbatul să-i spună ceva, orice, numai să spargă tăcerea aceea agonizantă. Din atitudinea domnului Jerome, Will îşi putea da bine seama că discuţia care trebuia să urmeze nu avea cum să fie prea plăcută; era însă pregătit pentru ea. Vroia pur şi simplu să scape odată. Începu să transpire şi încercă să-şi lărgească gulerul ţeapăn al cămăşii sale noi, trecându-şi degetul prin interior. Will simţea că încăperea se umplea încet de un aspic rece şi otrăvitor, care îl sufoca. Chinurile sale se încheiară însă când, terminându-şi farfuria cu terci, domnul Jerome goli un pahar cu apă tulbure şi apoi se ridică brusc în picioare. Îşi împături şerveţelul în două şi-l aruncă neglijent pe masă. Porni apoi către uşă, ajungând la ea exact când servitorul intra, ţinând în mâini un castron de alamă. Spre teroarea lui Will, domnul Jerome îl îmbrânci brutal la o parte. Will crezu că servitorul o să cadă, văzându-l cum se împleticeşte pe lângă perete. Acesta îşi regăsi însă echilibrul, dar conţinutul castronului se revărsă, merele şi portocalele din el rostogolindu-se pe podea până sub masă.

Ca şi cum purtarea domnului Jerome nu ar fi fost nimic neobişnuit, servitorul nu făcu decât să murmure o scuză. Will văzu că pe buză îi apăruse o tăietură din care sângele îi şiroia până pe bărbie, în timp ce nefericitul se târa în jurul scaunului său, adunând fructele.

Will era siderat, dar Cal părea să ignore incidentul. Will nu-şi luă ochii de la omul acela jalnic până când nu părăsi încăperea, după care, dându-şi seama că nu putea face nimic, îşi îndreptă atenţia către castronul cu fructe proaspete. Erau banane, pere şi

două smochine, pe lângă merele şi portocalele adunate de pe jos. Se servi imediat, mulţumit că dă în sfârşit de ceva familiar şi recognoscibil, după experienţa primelor două feluri de mâncare.

În momentul acela, uşa de la intrare se trânti atât de tare, încât se zguduiră până şi tocurile ferestrelor. Will şi Cal ascultară paşii domnului Jerome care se îndepărtau pe aleea din faţa casei. Will rupse tăcerea:

— Nu prea mă place, nu-i aşa?

Cal clătină din cap, continuând să-şi cojească o portocală.

— De ce…? zise Will, oprindu-se însă imediat, fiindcă servitorul se întorsese şi se aşezase răbdător în spatele scaunului lui Cal.

— Poţi să pleci! îi ordonă Cal nepoliticos, fără ca măcar să se obosească să-i arunce o privire, iar bărbatul se strecură în tăcere pe uşă, afară din cameră.

— Şi ăsta cine e? întrebă Will.

— A, ăsta-i doar Watkins.

Will tăcu pentru o vreme şi apoi întrebă.

— Cum spuneai că-l cheamă?

— Watkins… Terry Watkins.

Will îşi repetă în minte de câteva ori numele acela.

— Sunt sigur că l-am mai auzit pe undeva.

Deşi nu putea să-şi dea seama de ce i se părea familiar, numele acela îi provoca o neagră presimţire.

Cal continuă să mănânce, parcă amuzat de confuzia în care se zbătea Will, numai că acesta din urmă îşi aduse aminte brusc.

— Au dispărut! Întreaga familie a dispărut!

— Da, aşa este.

Oarecum surprins, Will îi aruncă o privire piezişă lui Cal.

— Au fost răpiţi!

— Păi, a trebuit, fiindcă deveniseră o problemă. Watkins a dat din greşeală peste un canal pentru aerisire şi nu ne-am putut permite să-l lăsăm să spună cuiva despre asta.

— Dar ăsta nu poate să fie domnul Watkins! Ăla era un tip solid. L-am văzut… Băieţii lui erau cu mine la şcoală, zise Will. Nu, n-are cum să fie aceeaşi persoană!

— El şi familia lui au fost puşi la muncă, zise Cal cu răceală.

— Dar…, Will se întrerupse fiindcă în minte îi apăreau, alternativ, imaginea domnului Watkins cum fusese el odată şi aceea în care i se înfăţişase. Arată de parcă ar avea o sută de ani! Ce i-aţi făcut? întrebă Will, neputându-se gândi la nimic altceva decât la propria soartă şi la cea a lui Chester.

Aşa aveau să ajungă şi ei? Forţaţi să devină sclavi pentru oamenii ăştia?

— Cum am zis, au fost cu toţii puşi la muncă, repetă Cal, luând o pară şi mirosindu-i coaja.

Văzând că pe fruct se afla un strop din sângele domnului Watkins, o şterse de cămaşă şi abia apoi muşcă din ea.

Will îşi privea fratele cu şi mai multă rezervă, încercând să-l înţeleagă. Căldura pe care începuse să o simtă pentru el se evaporase cu totul. Băiatul acela avea în el o sete de răzbunare şi o ostilitate evidentă, din felul în care se comporta, pe care Will nu le înţelegea şi de care nu prea îi păsa. O dată spunea că dorea să evadeze din Colonie, şi imediat după aceea se comporta de parcă s-ar fi simţit ca peştele în apă aici, jos.

Lanţul gândurilor lui Will se întrerupse când Cal privi către scaunul gol al tatălui său şi oftă.

— E foarte greu pentru tata şi de aceea trebuie să-i acorzi un răgaz. Cred că îl faci să-şi amintească de prea multe lucruri.

— Despre *ce* mai exact? se răsti Will, fără să simtă vreun pic de compasiune pentru tatăl său.

De fapt, aici se năruia noţiunea aceasta de familie regăsită: dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată pe domnul Jerome şi tot nu i s-ar fi părut prea curând.

— Despre mama, bineînţeles. Unchiul Tam spune că ea întotdeauna a fost puţin rebelă, oftă Cal şi se cufundă apoi în tăcere.

— Dar… s-a întâmplat ceva rău?

— Am mai avut un frate. Era doar un bebeluş, când a murit din cauza febrei. După asta, ea a fugit.

Ochii lui Cal se umplură de melancolie.

— Un frate? repetă Will.

Cal îl privi, de pe faţă dispărându-i orice umbră a zâmbetului pe care-l afişa de obicei.

— Încerca să ne ia pe-amândoi, atunci când au prins-o Styx.

— Şi a evadat?

— Da, dar cu mare greutate, şi de aceea eu sunt încă aici. Cal luă încă o înghiţitură de pară şi vorbi înainte să termine de mestecat. Unchiul Tam spune că ea e singura persoană pe care o cunoaşte care a ajuns afară şi a rămas acolo.

— Şi mai trăieşte?

Cal aprobă din cap.

— Noi aşa ştim, dar a încălcat legea şi, odată ce ai încălcat legea, Styx nu se lasă niciodată, chiar dacă ajungi în suprasol. Nu se opresc niciodată. Într-o zi, *tot* te prind şi *tot* te pedepsesc.

— Te pedepsesc? Cum?

— În cazul mamei, cu execuţia, zise el scurt. De aceea trebuie să ai foarte multă grijă.

Undeva în depărtare începu să bată un clopot. Cal se ridică în picioare şi privi pe fereastră.

— Şapte clopote. E vremea să mergem.

Odată ajunşi afară, Cal porni înainte şi Will descoperi că îi e destul de greu să ţină pasul cu el, mai ales că pantalonii cei noi i se frecau de coapse la fiecare mişcare. Era ca şi cum păşiseră deodată într-un fluviu uman. Străzile gemeau de oameni, toţi îndreptându-se hotărâţi în diferite direcţii, ca şi cum ar fi întârziat deja undeva. Păreau şi sunau ca un stol de păsări dezorientate şi pieloase, care sunt pe cale să-şi ia zborul. Will îl urmă pe Cal şi, după ce cotiră de câteva ori, se aşezară la o coadă lângă o clădire destul de obişnuită, care semăna cu un depozit. În faţa fiecărei uşi de lemn de la intrare stăteau câte doi membri Styx, păstrând atitudinea lor caracteristică, arcuiţi precum nişte pedagogi amarnici, gata în orice clipă să lovească. Will îşi lăsă capul în jos, încercând să se piardă în mulţime şi să evite ochii străpungători ai paznicilor, de la care se aştepta să se oprească oricând asupra lui.

Ajunşi înăuntru, Will constată că hala era chiar foarte mare, cam cât o jumătate de stadion de fotbal. Podeaua era făcută din bucăţi mari de piatră, lustruite şi cu urme întunecate de umezeală. Pereţii erau cioplţi grosolan şi văruiţi. Rotindu-şi ochii, văzu că în fiecare dintre cele patru colţuri era câte o platformă înălţată, unde se găsea un pupitru de lemn cu câte un membru al Styx îndărătul lui, care scrutau ca nişte vulturi toată adunarea.

La mijlocul pereţilor din stânga şi din dreapta se vedeau două imense picturi în ulei. Din cauza mulţimii de oameni din faţa sa, Will nu putea să vadă prea bine pictura din dreapta, aşa încât se întoarse să o examineze pe cea mai apropiată de el. În prim-plan se afla un bărbat îmbrăcat cu o haină neagră şi cu o vestă verde-închis şi care purta o şapcă, al cărei cozoroc se termina chiar deasupra feţei sale cumva lugubre, cu trăsături grosolane. Bărbatul privea cu atenţie o coală mare de hârtie, ce arăta ca un fel de plan, deschis larg în mâinile sale. Personajul părea în mijlocul unor săpături. Înghesuiţi de o parte şi de alta, se vedeau mulţi alţi bărbaţi cu hârleţe şi târnăcoape, care-l priveau cu

nespusă admiraţie. Fără să ştie exact de ce, pictura îi aminti lui Will de cele în care Iisus este prezentat între apostoli.

— Cine e ăsta? întrebă Will arătând din cap către tablou, în timp ce oamenii treceau pe lângă ei.

— Sir Gabriel Martineau, desigur. Pictura se numeşte „Străpungând pământul”.

Fiindcă era înghesuit de din ce în ce mai mulţi oameni, Will trebui să îşi încline capul de pe o parte pe alta, pentru a vedea bine tabloul. În afara personajului principal, despre care Will ştia acum că era însuşi Martineau, mai putea vedea şi feţele difuze ale muncitorilor, care îl fascinau. Raze argintii ale unei lumini, care ar fi putut fi a lunii, veneau de undeva de sus şi cădeau pe feţele muncitorilor, împrumutându-le o strălucire uşoară, sfântă. Şi, mai mult decât atât, mulţi dintre ei păreau să aibă o lumină chiar mai strălucitoare deasupra capului, ca un nimb.

— Nu, murmură Will pentru sine, dându-şi seama brusc că acelea nu erau nimburi, ci smocuri de păr alb.

— Şi ceilalţi? îi şopti el lui Cal. Ei cine sunt?

Cal vru să-i răspundă, dar un colonist masiv dădu peste el, aproape întorcându-l cu spatele la Will. Bărbatul îşi continuă hotărât drumul, fără să se scuze în vreun fel, iar Cal nu păru să fie nicidecum afectat de purtarea celuilalt. Will aştepta încă un răspuns, iar fratele său se întoarse din nou cu faţa la el. Vorbi ca şi cum s-ar fi adresat cuiva de o prostie iremediabilă:

— Ăştia sunt strămoşii noştri, Will, oftă el.

— Aha.

În ciuda faptului că Will ardea de curiozitate şi voia să privească mai atent tabloul, vederea îi era acum complet blocată de mulţimea din faţa sa. Se întoarse către capătul sălii unde se aflau vreo zece strane de lemn, cioplite grosolan, deja ocupate de câţiva colonişti. Ridicându-se pe vârfuri pentru a încerca să vadă ce e dincolo de ele, reuşi să zărească un crucifix masiv din fier fixat pe perete – părea să fi fost construit din două bucăţi de şină de cale ferată prinse una de alta cu nituri imense, cu capul rotund. Cal îl apucă de mânecă şi-l trase prin mulţime până undeva mai aproape de strane. Uşile se închiseră cu zgomot şi Will îşi dădu seama că sala se umpluse până la refuz într-un timp uimitor de scurt. Era înăbuşitor, iar el era strivit între Cal şi câţiva colonişti extrem de solizi. Încăperea se încălzea rapid şi fuioare de abur începeau să se ridice din hainele umede ale mulţimii până sus, în jurul luminilor care atârnau din tavan.

Murmurul conversaţiilor se stinse când un Styx se urcă în amvonul de lângă crucea de metal. Purta o mantie lungă şi neagră, iar ochii săi strălucitori păreau să sfredelească aerul înceţoşat al sălii. Pentru o clipă, îşi coborî pleoapele şi-şi plecă fruntea. Pe urmă îşi înălţă solemn privirea în sus, deschizându-şi mantia neagră, care-l făcea să pară un liliac pregătit să-şi ia zborul, şi îşi ridică braţele către adunare. Începu să vorbească pe un ton monastic, uşor şuierat.

La început, Will nu reuşi să înţeleagă nimic din ceea ce spunea, deşi din cele patru colţuri ale încăperii vocile celorlalţi Styx repetau cuvintele predicatorului, şoptind şuierat şi scoţând un sunet ca şi cum cineva ar fi rupt teancuri întregi de pergamente vechi. Când predicatorul îşi ridică vocea, Will ascultă mai atent.

— Să ştiţi asta, fraţilor, să ştiţi, intonă el, aruncând fulgere din ochi asupra adunării şi trăgând aer în piept melodramatic. Suprafaţa Pământului colcăie de creaturi care se află într-o perpetuă stare de război una cu alta. Milioane mor de fiecare parte şi nu există o limită a brutalităţii şi a răutăţii lor. Naţiunile lor cad şi se ridică, pentru a se prăbuşi apoi din nou. Codrii nesfârşiţi au fost doborâţi de securile lor, iar păşunile mustesc de otrăvurile lor.

Din jurul său, Will auzi murmure care aprobau spusele predicatorului. Acesta se aplecă şi mai mult înainte, strângând balustrada amvonului cu degetele sale palide.

— Lăcomia lor n-are egal decât în plăcerea pe care o simt pentru moarte, jale, teroare şi ruină a tot ceea ce trăieşte. Şi, în ciuda păcatelor lor, aspiră să se ridice către cer... dar, *luaţi aminte!,* greutatea nespusă a păcatelor lor îi va ţintui în ţărână.

Urmă o pauză în care ochii negri ai predicatorului scormoniră în mulţime şi apoi, arătând cu un deget uscat în sus, preotul continuă:

— Nimic nu mai rămâne pe pământ sau în marile oceane care să nu fie vânat, tulburat sau exploatat. Iar pentru vietăţile măcelărite cu miile, aceşti exploatatori sunt deopotrivă mormântul şi mijlocul tranziţiei. Şi când va veni ziua judecăţii, zise predicatorul coborându-şi braţul, care arăta acum către membrii adunării, luaţi aminte la cuvintele mele, judecaţi vor fi... şi mânaţi cu toţii în abis, şi pierduţi de-a pururi pentru Domnul... şi în ziua aceea, credincioşii, cei ce urmează calea dreaptă, noi cei îndreptăţiţi, ne vom reîntoarce şi ne vom cere înapoi faţa Pământului, pentru a începe să ne reconstruim împărăţia... Noul

Ierusalim. Pentru că aşa ne învaţă înţelepciunea strămoşilor noştri, transmisă nouă din veac în Cartea Catastrofelor.

Sala se umplu de un foşnet, netulburat de nici măcar o şoaptă sau o tuse. Predicatorul începu din nou cu o voce mai calmă, pe un ton aproape colocvial.

— Să fie bine ştiut, să fie bine înţeles, zise el, înclinându-şi capul.

Will crezu că-l zăreşte pe domnul Jerome aşezat într-o strană, dar nu putea fi prea sigur din cauza înghesuielii.

Pe neaşteptate, întreaga adunare se alătură în cor vocilor oficianţilor Styx şi intonă:

— Pământul este al Domnului şi al celor care îl urmează, Pământul cu tot ce e în el. Gratitudine eternă pentru salvatorul nostru, Sir Gabriel, şi pentru Părinţii Fondatori, pentru că ne-au păstorit şi pentru că s-au contopit unul cu celălalt, aşa încât tot ceea ce se întâmplă pe pământul lui Dumnezeu e una cu ceea ce există la un nivel superior, în împărăţia lui Dumnezeu.

Preotul Styx mai făcu o pauză şi apoi vorbi din nou.

— Precum deasupra, aşa şi sub pământ.

Vocea unită a congregaţiei rosti un „Amin” bubuitor, iar preotul făcu un pas în spate, ieşind din raza vizuală a lui Will. Se întoarse către Cal ca să-l întrebe ceva, dar nu mai avu timp, fiindcă oamenii porniră imediat să se înghesuie spre uşi, golind sala la fel de repede pe cât o umpluseră. Mareea umană îi purtă pe băieţi tocmai până în stradă, unde se opriră ca să privească oamenii cum se îndreaptă în diferite direcţii.

— Nu-nţeleg, cum adică „Precum deasupra, aşa şi sub pământ”? îi zise Will lui Cal în şoaptă. Credeam că toată lumea de aici urăşte suprasolii.

— *Deasupra* nu înseamnă *suprasol,* răspunse Cal atât de tare şi pe un ton atât de vehement, încât mai mulţi oameni aflaţi în apropiere se întoarseră să-l privească pe Will şi mârâiră cu dezgust.

Se înfioră. Începea să se întrebe dacă nu cumva a avea un frate mai mic nu era chiar aşa de simplu cum se spunea că este.

— Dar cât de des trebuie să mergeţi la biserică? îndrăzni Will, după ce-şi reveni de pe urma ultimului răspuns al lui Cal.

— O dată pe zi, zise Cal. Dar şi voi mergeţi, în suprasol, la biserică, nu-i aşa?

— Familia mea nu mergea.

— Ce ciudat! zise Cal, uitându-se în jur ca să vadă dacă nu-l aude cineva. Oricum, e multă vorbărie! şopti el. Haide! Mergem

să-l vedem pe unchiul Tam. Trebuie să fi ajuns la taverna din Low Holborn.

Când ajunseră la capătul străzii şi ieşiră de pe ea, un stol de grauri albi se ridică deasupra lor şi porni într-un zbor grăbit către zona cavernei spre care se îndreptau şi băieţii. Apărut ca din pământ, Bartleby li se alătură, fluturând din coadă şi tremurându-şi fălcile la vederea păsărilor, scoţând un mieunat obişnuit şi mai degrabă dulce, în totală neconcordanţă cu înfăţişarea sa.

— Încetează, măi bestie proastă, n-ai să le prinzi niciodată! îi zise Cal animalului, care trecu pe lângă ei, cu capul ridicat cât de sus putea ca să urmărească păsările.

În drumul lor, băieţii trecură pe lângă barăci şi mici ateliere: o fierărie unde fierarul, un bărbat bătrân, luminat de flăcările din furnal, ciocănea ceva neobosit pe o nicovală, şi firme precum *Geo Blueskiny rotărie* sau *Erasmusy chimicale.* O curte plină de trăsuri şi de maşinării stricate îi atrase atenţia în mod deosebit lui Will.

— N-ar trebui să ne întoarcem de-acum? întrebă Will, oprindu-se să arunce o privire la maşinăriile ciudate de dincolo de gardul de fier ruginit.

— Nu, tata n-o s-ajungă acasă prea curând, zise Cal. Grăbeşte-te însă, trebuie să mergem.

În timp ce înaintau spre ceea ce părea a fi centrul cavernei, Will nu-şi putea lua ochii de la priveliştile uimitoare care îl înconjurau şi de la casele lipite una de alta, îngrămădite în şiruri aparent fără sfârşit. Până atunci nu-şi dăduse cu adevărat seama cât de imens era locul acela. Privind în sus, văzu o ceaţă ce licărea uşor, schimbătoare, care părea vie şi atârna ca un nor deasupra acoperişurilor haotice, alimentată de strălucirea colectivă a tuturor globurilor luminoase de dedesubt.

Pentru un moment, priveliştea îi aminti lui Will de Highfield în timpul zilelor caniculare de vară, cu excepţia faptului că acolo unde ar fi trebuit să fie cerul şi lumina soarelui, aici se vedeau doar petice ale unui imens tavan de piatră. Cal grăbi pasul şi continuară să treacă pe lângă colonişti care, judecând după privirile piezişe pe care le aruncau celor doi băieţi, era limpede că ştiau cine e Will. Unii traversară pe partea cealaltă pentru a-l evita, mormăind ceva în barbă, iar alţii se opriră în loc, zgâindu-se la el. Câţiva chiar scuipară în direcţia lui.

Will era mai mult decât îngrijorat.

— De ce fac asta? întrebă el încet, rămânând puţin mai în urma fratelui său.

— Nu le da atenţie, răspunse Cal sigur pe sine.

— E ca şi cum m-ar urî sau ceva de genul ăsta.

— Aşa e mereu când vine vorba de străini.

— Dar..., începu Will.

— Uite ce e, nu-ţi bate capul cu asta. O să treacă, ai să vezi. Se întâmplă fiindcă eşti nou pe-aici şi, mai ales, fiindcă ştiu cu toţii cine e mama ta, zise Cal. Nu-ţi vor face însă nimic. Deodată, băiatul se opri şi se întoarse către Will. Dar pe-aici ţine-ţi capul în pământ şi încearcă să nu te opreşti din mers. Ai înţeles? Nu te opri, *orice-ar fi!*

Will nu realiză ce vrea să spună până când nu văzu intrarea lângă care stătea fratele său: era un pasaj doar cu puţin mai larg decât lăţimea umerilor săi. Cal se strecură înăuntru, iar Will îl urmă destul de ezitant. Era întunecat şi înghesuit, iar duhoarea sulfuroasă a unei vechi canalizări pusese stăpânire pe aerul de acolo. Picioarele plescăiră prin bălţi nevăzute de lichide necunoscute. Încerca din răsputeri să nu atingă pereţii pe care se scurgea încet un fel de mâzgă neagră şi uleioasă.

Will se simţi uşurat când ajunseră într-un târziu într-un loc cu o lumină vagă, dar tresări apoi uimit la vederea unei scene care părea decupată chiar din Londra epocii victoriene. De o parte şi de alta a unei alei înguste, se întindeau tot felul de clădiri, atât de înclinate spre alee, încât etajele lor superioare aproape că se întâlneau. Erau construite din lemn şi păreau într-o stare jalnică. Cele mai multe ferestre erau fie sparte, fie baricadate cu scânduri.

Deşi nu-şi putea da seama de unde vine, Will auzi zvonul îndepărtat al unor voci, strigăte şi râsete, care părea să se reverse de peste tot. Se auzeau pasaje ciudate de muzică de parcă ar fi cântat cineva game la o ceteră veche. Undeva plângea un copil mic, iar câinii lătrau tare. În timp ce treceau repede printre faţadele extrem de deteriorate, Will simţi un iz de mangal şi fum de ţigară şi, prin uşile deschise, văzu oameni înghesuiţi la mese. La ferestre se vedeau bărbaţi îmbrăcaţi în veste, care priveau indiferenţi în jos, trăgând din pipe. În mijlocul aleii şerpuia un şanţ prin care curgea un şuvoi vâscos, izvorât din canalizările clădirilor, format din resturi de vegetale şi alte asemenea gunoaie. Will aproape călcă în el, dar reuşi să îl evite în ultimul moment, sărind până pe marginea aleii.

— Nu! Ai grijă! îl preveni repede Cal. Nu te apropia de clădiri!

În timp ce se grăbeau să ajungă către locul în care îl ducea Cal, Will aproape că nici nu mai clipea, înfruptându-şi ochii din tot ceea ce se putea vedea în jurul său. Murmura mereu şi mereu „Pur şi simplu fantastic”, întrebându-se dacă şi tatăl său ajunsese prin

locul acela care era o bucată de istorie vie, când atenţia i se opri asupra altui lucru. La intrarea în pasajele înguste care se deschideau de o parte şi de alta a aleii pe care mergeau ei se vedeau siluetele unor oameni. Figuri misterioase şi întunecate, aceştia se zgâiau la ei, iar Will auzi voci şoptite, frânturi de mormăieli isterice şi, la un moment dat, chiar şi ţipătul îndepărtat al unui om care părea în agonie.

Dintr-unul din aceste pasaje se desprinse o siluetă întunecată. Era un bărbat cu o glugă neagră trasă pe cap, pe care şi-o dădu însă la o parte pentru a-şi arăta faţa colţuroasă. Obrazul îi era acoperit cu un strat bolnăvicios de sudoare, iar pielea îi era de culoarea oaselor îngălbenite de soare. Îl apucă pe băiat de braţ, ochii săi galbeni şi urduroşi privind drept în cei ai lui Will.

— A, dar ce cauţi aici, dulceaţă? şuieră el astmatic, zâmbetul larg arătând un şir de cioturi maro şi neregulate care-i ţineau loc de dinţi.

Bartleby mârâi, iar Cal se băgă între Will şi străin, smulgându-l pe fratele său din strânsoarea acestuia. Nu îi mai dădu drumul o bucată de vreme, cotind de mai multe ori până ajunseră înapoi, pe o stradă bine luminată. Will oftă uşurat.

— Ce *era* locul acela?

— Cuiburile-corbilor. Acolo locuiesc cei săraci. Iar tu ai văzut numai periferia – crede-mă, n-ai vrea să te pomeneşti chiar în centrul lor, zise Cal, pornind cu o asemenea viteză, încât Will făcu eforturi serioase ca să-l ajungă.

Simţea încă urmările şederii sale în temniţă: îl durea în coşul pieptului, iar picioarele îi erau ţepene. Nu avea însă de gând să-l lase pe Cal să observe vreun semn de slăbiciune, aşa încât se forţă să îl ajungă.

În timp ce motanul le deschidea drumul undeva destul de departe, Will îl urmă supus pe Cal, pe lângă bazine cu apă ceva mai mari, alimentate de nişte şuvoaie care, la răstimpuri, curgeau mai năvalnic. Căzând din întunericul tavanului cavernei, torentele acelea păreau să vină de nicăieri, ca nişte gheizere răsturnate.

Îşi croiră apoi drum printr-o serie de străzi largi, pe ale căror trotuare se înghesuiau case înguste cu terase, până când, în depărtare, Will văzu luminile unei taverne aflate chiar la confluenţa a două străzi care se întâlneau într-un unghi ascuţit. Oamenii se îngrămădeau în jurul ei, afişând diverse stadii de beţie, râzând aspru şi ţipând. De undeva se auzea o femeie care cânta cu voce ascuţită. Când se apro-piară, Will putu să distingă mai bine firma pictată: citi numele *Capul & Coada,* scris deasupra imaginii

celei mai stranii locomotive pe care o văzuse vreodată, care avea, se pare, un diavol pe post de mecanic, cu piele stacojie şi coarne, purtând trident şi unduindu-şi o coadă în formă de săgeată.

Faţada şi chiar ferestrele tavernei erau vopsite în negru şi acoperite cu un strat fin de funingine. Înăuntru era aşa o înghesuială, încât oamenii se revărsau pe trotuar. Beau cu toţii din căni cu capac, făcute din cositor, iar unii dintre ei fumau fie din pipe lungi de lut, fie din nişte obiecte de forma unui nap, pe care Will nu le recunoscu, dar care duhneau ca nişte scutece extrem de ude. Se apropie mai mult de Cal. Trecură pe lângă un om cu pălărie tare, care stătea în spatele unei mici mese pliante. Bărbatul striga: „Găsiţi-o pe doamna pictată! Găsiţi-o pe doamna pictată!” către doi privitori care păreau interesaţi, în timp ce agita un pachet de cărţi de joc folosind o singură mână.

— Bunule domn, zise bărbatul, când unul dintre privitori se apropie şi aruncă o monedă pe postavul verde al mesei.

Se făcură cărţile şi Will regretă că nu putea să vadă şi restul jocului, dar nu avea de gând în ruptul capului să se îndepărteze de fratele său, care se afunda din ce în ce mai tare în gloata de petrecăreţi. Înconjurat de toţi aceşti oameni, începu să se simtă extrem de vulnerabil şi tocmai se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să-l convingă pe Cal să-l ducă acasă, când auzi bubuitul unei voci prietenoase.

— Cal! Adu-l pe Will încoace!

Imediat, în jurul lor încetară toate discuţiile şi capetele tuturor se întoarseră în tăcere către Will. Unchiul Tam ieşi dintr-un grup de tovarăşi şi îi salută pe băieţi cu gesturi largi, extravagante. Feţele celor din mulţimea adunată lângă tavernă aveau expresii variate: curioase, zâmbitoare, indiferente – dar cele mai multe afişau o ostilitate pe care nu se străduiau să o ascundă. Tam însă nu părea deranjat nici pe departe de atitudinea lor. Îşi aruncă braţele groase în jurul umerilor băieţilor şi îşi întoarse faţa către mulţime, uitându-se la ceilalţi cu o căutătură sfidătoare. Hărmălaia din tavernă continua netulburată, ceea ce nu făcea decât să accentueze tăcerea încordată de afară şi tensiunea în creştere care se acumula acolo. Încremenirea aceea teribilă îi umplea urechile lui Will, strivind şi înecând orice gând i-ar fi putut veni în minte.

Pe urmă, din mulţime răsună cea mai asurzitoare şi mai lungă râgâială pe care o auzise Will în viaţa sa. În timp ce ultimele ecouri ale sunetului aceluia se loveau de clădirile înconjurătoare,

vraja care plutise în aer se rupse şi adunarea explodă în hohote aspre de râs, întrerupte de chiote şi de fluierături ciudate.

Nu mult după aceasta, toată lumea se aşeză din nou la mese, reluându-şi discuţiile, în timp ce un omuleţ era felicitat de toţi şi bătut pe spate cu o asemenea vigoare, încât trebui să-şi acopere cana cu mâna pentru ca băutura dinăuntru să nu sară pe pavaj.

Încă extrem de încordat, Will continuă să-şi ţină capul plecat. Nu putu să nu observe că Bartleby, întins sub banca pe care stăteau bărbaţii, se arcui deodată ca şi cum ar fi fost muşcat de ceva nevăzut. Rotindu-se puţin, motanul începu să se lingă între picioarele din spate, ridicându-l în sus pe unul din ele, poziţie în care arăta ca un curcan nu foarte bine jumulit.

— Acum, că i-ai întâlnit pe nespălaţii ăştia, zise unchiul Tam, arătând cu un gest fugar gloata din jur, lasă-mă să te prezint nobilimii, celor care sunt *creme de la creme.* El e Joe Waites, zise el, întorcându-l pe Will cu faţa la un bătrân zbârcit.

Acesta purta pe cap o cască aparent prea strâmtă, care părea să-i contracte jumătatea superioară a feţei, bulbucându-i ochii şi ridicându-i obrajii într-un zâmbet involuntar. Un dinte solitar se iţea din maxilarul bătrânului, ca un colţ de fildeş. Îşi întinse mâna către Will care i-o strânse şovăielnic, constatând cu surprindere că aceasta era caldă şi uscată.

— Iar ăsta, zise Tam, arătând cu capul către un bărbat spilcuit, care purta un costum de stofa reiată în culori ţipătoare şi ochelari cu ramă neagră, este Jesse Shingles.

Omul făcu o plecăciune graţioasă şi apoi chicoti ridicând din sprâncenele sale groase.

— Şi, ultimul, dar nu cel din urmă, unicul şi inegalabilul Imago Freebone.

Un bărbat cu părul lung şi împletit în coadă îi întinse o mână înmănuşată, iar odată cu gestul acesta i se desfăcu haina imensă de piele, lăsându-i la vedere corpul de dimensiunile unui butoi. Will se sperie atât de tare de masivitatea bărbatului, încât aproape că făcu un pas înapoi.

— Extrem de încântat să întâlnesc o asemenea legendă, noi fiind doar nişte personaje umile, zise Imago, aplecându-şi corpul imens înainte şi prefăcându-se că îşi îndepărtează de pe frunte un zuluf inexistent.

— Ăăă… salut! zise Will, neştiind prea bine ce ar fi trebuit să spună.

— Încetează, se strâmbă Tam la tovarăşul său.

Imago se îndreptă de spate, oferindu-i din nou mâna şi zicând, pe un ton normal:

— Will, îmi pare foarte bine să te cunosc.

Băiatul îi strânse din nou mâna.

— N-ar fi trebuit să te necăjesc, adăugă Imago. Ştim cu toţii prin ce-ai trecut. Chiar prea bine.

Continuă să îi zgâlţâie mâna lui Will, prinzând-o cu ambele sale mâini şi privindu-l pe băiat cu căldură şi compasiune. I-o eliberă într-un târziu, nu înainte să i-o strângă uşor, într-un gest de încurajare.

— Am avut şi eu plăcerea de a mă confrunta cu Lumina Întunecată de vreo câteva ori, mulţumită prietenilor noştri dragi, zise el.

— Mda. Al dracului te mai arde la inimă! zise rânjind Jesse Shingles.

Will era mai mult decât uimit de prietenii unchiului Tam şi de înfăţişarea lor stranie, dar, privind în jur, realiză că ei nu se deosebeau prea mult de ceilalţi petrecăreţi de pe terasa tavernei.

— V-am luat câte un sfert de New London, zise Tam dând câte o halbă fiecăruia dintre băieţi. Ia-o uşurel, Will, fiindcă n-ai mai gustat până acum aşa ceva.

— De ce? Din ce e făcută? întrebă Will, privind bănuitor la lichidul cenuşiu, cu spumă deasupra.

— N-ai vrea să ştii, băiete, nu cred că ai vrea, răspunse Tam, stârnind un cor de râsete din partea prietenilor săi.

Joe Waites scoase câteva sunete ciudate, ca un ciripit, în timp ce Imago îşi dădu capul pe spate într-un hohot de râs extravagant, dar fără a scoate vreun sunet, făcându-și doar umerii imenşi să tresalte. De sub bancă, Bartleby mârâi şi-şi linse buzele cu zgomot.

— Să înţeleg că ai fost la prima ta slujbă? îl descusu unchiul Tam. Ce-ai înţeles din ea?

— A fost…, ăăă… interesant, zise Will pe un ton neutru.

— Aşteaptă câţiva ani şi n-o să ţi se mai pară aşa, zise Tam. E bună doar fiindcă ţine gulerele albe ocupate. Luă o înghiţitură lungă din halba sa, îşi îndreptă spatele şi scoase un oftat mulţumit. Mda, dacă aş avea câte un florin pentru fiecare „Precum deasupra, aşa de-al dracului şi dedesubt” am zis la viaţa mea, aş fi bogat acum!

— Precum a fost ieri, aşa va fi şi mâine, zise Joe Waites, cu o voce ascuţită şi nazală, imitând un preot Styx. Aşa grăieşte Cartea Catastrofelor! continuă el şi apoi căscă într-un gest exagerat, care

îi permise lui Will să întrezărească priveliştea cumva neliniştitoare a gingiilor sale roz şi a dintelui solitar.

— Şi dacă ai auzit o catastrofă, poţi să consideri că le-ai auzit pe toate, îl înghionti Imago pe Will.

— Amin! ziseră la unison Jesse Shingles şi Joe Waites, ciocnindu-şi halbele şi izbucnind în râs.

— Credinţa asta poate aduce alinare doar celor care nu au o minte proprie şi nu pot gândi pentru ei înşişi, zise Tam.

Will privi cu coada ochiului către Cal şi văzu că acesta râde deopotrivă cu ceilalţi. Asta îl nedumeri – uneori, fratele său părea să fie plin de zel religios, dar alteori nu ezita să afişeze o lipsă totală de respect, ba chiar o formă de dispreţ faţă de religie.

— Zi, Will, ce-ţi lipseşte cel mai mult din viaţa pe care o aveai la suprafaţă? îl întrebă brusc Jesse Shingles, ridicându-şi degetul mare cu un gest smucit către tavanul de deasupra capetelor lor.

Will îl privi nesigur, pregătindu-se să răspundă prudent, când omuleţul continuă:

— Mie mi-ar lipsi peştele şi cartofii prăjiţi. Nu c-aş fi gustat vreodată aşa ceva, continuă el, făcându-i complice cu ochiul lui Imago.

— Ajunge cu chestiile astea! se încruntă Tam, aruncând priviri îngrijorate spre oamenii ce se înghesuiau în jurul lor. Nu e nici locul, nici momentul…

Cal sorbea bucuros din băutura sa, dar observă că Will ezită să facă la fel. Se şterse la gură cu dosul palmei şi se întoarse către fratele său, arătând spre halba care rămăsese neatinsă.

— Haide, încearcă!

Will luă cu precauţie o gură din lichidul de culoarea cretei murdare şi aşteptă puţin până să o înghită.

— Ei bine? întrebă Cal.

Will îşi trecu limba peste buze.

— Nu e rea, zise el.

Abia apoi băutura îşi făcu efectul. Ochii i se măriră şi începură să lăcrimeze, în timp ce gura îi luă foc. Se înecă, încercând în van să-şi stăpânească tusea. Unchiul Tam şi Cal zâmbiră.

— Nu cred că sunt destul de mare ca să beau alcool, croncăni Will, dând la o parte halba din faţa sa.

— Păi, cine-ţi interzice? Aici avem altfel de reguli. Atâta vreme cât nu încalci legile, îţi vezi de treaba ta şi mergi la slujbele lor, nimeni nu se supără dacă îţi mai faci de cap niţel. Oricum nu-i treaba nimănui, zise Tam, bătându-l uşor pe spate.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi arate aprobarea pentru spusele prietenului lor, ceilalţi membri ai grupului îşi ridicară halbele şi le ciocniră, spunând în cor:

— Până la fund!

Continuară aşa, halbă după halbă, până la al patrulea sau al cincilea rând – Will le pierduse şirul. Tam tocmai terminase de spus un banc revoltător de necuviincios despre un poliţist flatulent şi fiica unui jongler orb, pe care Will nu reuşi să îl înţeleagă, deşi toţi ceilalţi îl găsiră extrem de amuzant.

Ridicându-şi halba şi continuând să chicotească, Tam privi deodată în băutura sa şi-şi înfipse degetul mare şi arătătorul în spumă, de unde scoase ceva.

— Iar am găsit un melc, zise el, iar ceilalţi izbucniră din nou în hohote necontrolate de râs.

— O să te însori în mai puţin de o lună, dacă nu-l mănânci! tună Imago.

— În cazul ăsta…, râse Tam şi, spre uimirea lui Will, îşi aşeză pe limbă vietatea aceea flască şi gri.

O mai plimbă puţin prin gură înainte s-o mestece şi s-o înghită, în aplauzele prietenilor săi.

În liniştea care urmă, Will se simţi îndeajuns de curajos ca să zică:

— Tam, unchiule Tam, am nevoie de ajutorul tău.

— Orice, băiete! zise Tam, aşezându-şi mâna pe umărul lui Will. Trebuie doar să-mi ceri.

De unde să înceapă? Avea atâtea griji care se în vârtejeau în mintea sa aburită de băutură… Să-l găsească pe tatăl său… sau să afle ce se întâmplase cu sora sa… şi cu mama sa… dar *care* mamă? Din ceaţa gândurilor sale, unul singur se cristaliză, despre un lucru care în clipa aceea conta mai mult decât orice.

— Trebuie să-l scot pe Chester de acolo, zise Will dintr-o suflare.

— Şşş! făcu Tam, privind neliniştit în jur.

Se traseră cu toţii mai aproape unul de altul, încercuindu-l ca şi cum ar fi vrut să-l ascundă.

— Ai idee ce-mi ceri? întrebă Tam, în şoaptă.

Will îl privi pierdut, neştiind ce să-i răspundă.

— Şi unde o să vă duceţi? Înapoi în Highfield? Crezi că o să mai fiţi vreodată în siguranţă, cu alde Styx pe urmele voastre? N-aţi rezista nici măcar o săptămână. Cine o să vă apere?

— M-aş putea duce la poliţie, sugeră Will. Ei…

— Nu mă asculţi! Înţelege că au oameni peste tot, îi repetă Tam cu hotărâre.

— Şi nu doar în Highfield, interveni Imago, cu voce joasă. Nu poţi avea încredere în nimeni din suprasol, nici în poliţie... în *nimeni.*

Tam aprobă din cap.

— Ar trebui să te dai la fund undeva unde nu se vor gândi niciodată să te caute. Cunoşti vreun asemenea loc?

Will nu-şi dădea seama dacă era din cauza oboselii sau a alcoolului, dar descoperi că-i venea din ce în ce mai greu să-şi stăpânească lacrimile.

— Dar nu pot să stau fără să fac *nimic.* Când am avut nevoie de ajutor ca să-l găsesc pe tata, zise el răguşit, gâtuit de emoţie, singura persoană pe care m-am putut bizui a fost Chester, iar acum el este prizonier în temniţă... din cauza mea. Îi sunt dator.

— Ai habar cum e să fii fugar? întrebă Tam. Să-ţi petreci tot restul vieţii ferindu-te de fiecare umbră, fără să ai niciun prieten care să te ajute, fiindcă eşti un pericol pentru toţi cei din jurul tău?

Will înghiţi cu zgomot, în timp ce Tam îşi încheia discursul, conştient că toţi ochii din micul lor grup erau aţintiţi asupra lui.

— Dacă aş fi în locul tău, pur şi simplu *aş uita* de Chester, zise Tam aspru.

— Dar... eu... nu pot, zise Will cu aceeaşi voce gâtuită şi cu ochii aţintiţi asupra lichidului din halbă. Nu...

— Aşa stau lucrurile pe-aici, Will... te vei obişnui, zise Tam, scuturând din cap ca să-şi întărească vorbele.

Buna dispoziţie care domnise până în urmă cu câteva minute se evaporase complet, iar acum feţele lui Cal şi ale prietenilor lui Tam, adunate în jurul lui Will, erau rigide şi cumva nemiloase. Nu-şi dădea seama dacă, fără să vrea, călcase în străchini şi spusese ceva cu totul nepotrivit, dar nu putea să lase lucrurile aşa, sentimentele sale erau mult prea puternice. Îşi ridică privirea şi o pironi în ochii lui Tam.

— Dar de ce staţi cu toţii aici? întrebă el. De ce nu ieşiţi cu toţii... de ce nu scăpaţi?

— Fiindcă..., începu Tam şoptit, până una-alta, asta e *casa* noastră. Poate că nu e cine ştie ce, dar e tot ceea ce au cunoscut vreodată cei mai mulţi dintre noi.

— Familiile ne sunt aici, zise Joe Waites cu hotărâre. Crezi că am putea să plecăm, abandonându-le pur şi simplu? Ai măcar cea mai mică idee despre ce li s-ar întâmpla, dacă am face lucrul ăsta?

— Represalii, zise Imago atât de încet, încât cuvântul abia dacă i se auzi. Styx i-ar măcelări pe toţi.

— Râuri de sânge, şopti Tam.

Joe Waites se apropie şi mai mult de Will.

— Chiar crezi că ne-am simţit bine să trăim într-un loc în care totul ne este într-atât de străin? Unde să ne ducem? Ce să facem? zise el, tremurând de agitaţie.

Era limpede că e extrem de supărat pe întrebările lui Will şi începu să-şi recâştige calmul, abia când Tam îi puse o mână pe umăr.

— Nu am fi la locul nostru… nu am fi în timpul nostru, zise Jesse Shingles.

Will nu putu să facă altceva decât să dea din cap, strivit de intensitatea emoţiilor pe care le produsese în grupul de bărbaţi. Oftă tremurat.

— Bine, dar eu oricum trebuie să-l scot pe Chester de acolo. Chiar şi dacă va trebui să o fac de unul singur.

Tam îl privi pentru un moment şi apoi clătină din cap.

— Încăpăţânat ca un catâr. Seamănă cu maică-sa, zise el, în timp ce zâmbetul i se reîntoarse pe faţă. Ştii, e de-a dreptul fantastic cât de mult semeni cu ea când vorbeşti aşa. Odată ce-şi punea în minte ceva, n-aveai cum s-o mai abaţi din drum. Îi ciufuli lui Will părul cu mâna sa imensă. Încăpăţânat al naibii, ca un catâr!

Imago îl bătu uşor pe Tam pe braţ.

— Iar a venit ăla!

Uşurat că nu mai era în centrul atenţiei, Will nu reuşi să-l urmărească de la început, dar când îşi îndreptă ochii spre locul în care priveau ceilalţi, observă că peste drum un Styx vorbea cu un bărbat bondoc, cu păr lung şi alb şi favoriţi imenşi, îmbrăcat cu o haină maro, lucioasă, şi o batistuţă roşie înnodată la gâtul său gros. Îl văzu pe Styx dând din cap, întorcându-se şi apoi plecând.

— Ăla îl vânează pe Tam de o bună bucată de vreme, îi şopti Cal lui Will.

— Cine e?

— Nimeni nu le cunoaşte numele, dar noi îi spunem ăluia Lipitoare, pentru că e tare greu să scapi de el. Poartă un fel de război personal cu unchiul Tam şi ţine morţiş să-l doboare.

Will privi cum silueta lui Lipitoare se dizolvă în umbră.

— I s-a pus pata pe familia voastră încă de când mama ta a scăpat de gulerele albe şi s-a dus în suprasol, zise Imago către Will şi Cal.

— Şi până oi muri, eu tot o să jur că el l-a omorât pe tata, zise Tam cu o voce egală şi ciudat de lipsită de emoţie. El l-a omorât! N-a fost niciun accident.

Imago îşi scutură încet capul.

— Ala a fost un lucru oribil, îl aprobă el. Un lucru *oribil.*

— Şi, deci, ce pune el la cale cu mizerabilul ăla de-acolo? întrebă Tam, încruntându-se şi întorcându-se către Imago.

— Dar cu cine vorbea? întrebă Will, uitându-se chiorâş la celălalt bărbat care traversa acum strada către mulţimea de pe terasa tavernei.

— Nu te uita la el!… E Heraldo Walsh. E un tip al dracului de periculos, îl preveni Cal.

— Un tâlhar de cea mai joasă speţă, mârâi Tam.

— Şi atunci de ce vorbeşte cu un Styx? întrebă Will, total aiurit.

— Planuri, planuri ascunse între alte planuri, murmură Tam. Styx sunt o gaşcă perversă. La ei orice curea poate deveni şarpe. Se întoarse către Will: Uite ce-i, s-ar putea să pot să te ajut în cazul lui Chester, dar trebuie să-mi promiţi un singur lucru, şopti el.

— Ce anume?

— Dacă o să fiţi vreodată prinşi, n-o să-l implici niciodată pe Cal, nici pe mine sau pe oricare altul dintre noi. Vieţile şi familiile noastre sunt aici şi, ne place sau nu, trebuie să rămânem în locul ăsta împreună cu gulerele albe… cu Styx. Aşa ne e scris. Şi-ţi mai spun o dată: n-au să se oprească niciodată, dacă le-ai încălcat legea… o să facă *tot* ce le stă în puteri ca să te prindă…

Tam îşi curmă brusc vorba.

Will văzu ochii lui Cal cum se umplu de îngrijorare. Se întoarse imediat. Heraldo Walsh stătea la nici doi metri depărtare de el. În spatele lui Walsh, câţiva beţivi se îndepărtaseră înfricoşaţi, ca să facă loc să treacă o falangă de colonişti cu mutre de bestii. Erau cu siguranţă gaşca lui Walsh – Will observă ura profundă din privirile lor. Îi îngheţă sângele în vine. Tam se dădu imediat lângă Will, apărându-l.

— Ce vrei, Walsh? întrebă Tam, îngustându-şi ochii şi strângându-şi pumnii.

— A, vechiul meu prieten, Tam Tâmpitu', zise Heraldo Walsh cu un zâmbet ştrengăresc. Am vrut şi eu să-l văd pe suprasolul ăsta cu ochii mei.

Will îşi dorea să se caşte pământul şi să-l înghită cu totul.

— Deci tu eşti genul ăla de gunoi care ne înfundă canalele de aer şi ne poluează casele cu scurgeri din canalizare. Fiica mea a

murit din cauza ăstora ca tine. Se apropie cu un pas de Will, ridicându-şi mâna ameninţător, ca şi cum ar fi fost pe cale să-l înşface pe băiatul împietrit. Vino încoace, gunoi împuţit!

Will se făcu mic de frică. Primul impuls pe care-l simţi era nevoia imperioasă de a fugi, dar ştia că unchiul său nu avea să îngăduie să i se întâmple nimic.

— Mergi prea departe, Walsh, zise Tam, făcând un pas către celălalt bărbat ca să-i blocheze înaintarea.

— Fraternizezi cu necredincioşii, Macaulay! strigă Walsh, fără să-şi desprindă ochii de pe faţa lui Will.

— Şi ce ştii tu despre Dumnezeu? îl apostrofă Tam, păşind în faţa lui Will în aşa fel încât să-l acopere cu totul. Lasă-l în pace! Face parte din familia mea!

Heraldo era însă întărâtat ca un câine care a găsit un os şi nu avea de gând să-i dea drumul. În spatele său, susţinătorii îl aţâţau şi înjurau.

— *Ăsta* e ceea ce numeşti tu „din familie”? îndreptă Walsh un deget murdar de pământ în direcţia lui Will. Bastardul lui Sarah Jerome?

La auzul acestor vorbe, mai mulţi bărbaţi lătrară sălbatic şi ţipară de bucurie.

— E plodul din flori al căţelei ăleia trădătoare, care a fugit să se coacă la soare! exclamă Heraldo.

— Ajunge! şuieră Tam, printre dinţii încleştaţi.

Îşi aruncă restul de bere din halbă în faţa celuilalt, nimerindu-l din plin şi năclăindu-i părul şi favoriţii cu lichidul cenuşiu.

— Nimeni nu-mi insultă familia, Walsh. Hai pân-afară! îl provocă Tam.

Ceata lui Heraldo Walsh începu să intoneze:

— Să moară, să moară, să moară!

Curând, aerul vuia de chiotele lor de bucurie, la care li se alăturară repede toţi cei de pe terasă. Din tavernă veniră în fugă şi alţi bărbaţi care doreau să afle motivul larmei.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Will pe Cal, constatând cu teroare că mulţimea aceea imensă strânge din ce în ce mai tare cercul în jurul lor.

Chiar în mijlocul gloatei înghesuite şi aţâţate, Tam stătea liniştit în faţa lui Heraldo Walsh, căruia berea îi mai picura încă de pe cap şi care îşi privea adversarul cu furie.

— O luptă cu pumnii, zise Cal.

Proprietarul tavernei, o matahală cu un şorţ albastru şi o faţă roşie şi nădușită, ieşi prin uşile localului şi îşi făcu loc prin gloata

privitorilor, până când ajunse la cei doi. Se năpusti între Tam şi Heraldo Walsh şi îngenunche, pentru a le fixa amândurora un fel de cătuşe la glezne. Când combatanţii făcură câte un pas în spate, Will văzu că între cele două rânduri de cătuşe se afla un lanţ ruginit, aşa încât erau de fapt legaţi unul de altul.

Proprietarul îşi băgă mâna în buzunarul de la şorţ şi scoase o bucată de cretă. Trasă cu ea o linie pe caldarâm, la jumătatea distanţei dintre cei doi bărbaţi.

— Ştiţi regulile, bubui el melodramatic, mai mult ca să fie auzit de mulţime decât pentru cei doi. Nu lovituri sub centură, fără arme, fără muşcături sau şmecherii. Se termină prin KO sau când moare unul dintre voi.

— *Să moară?* îi şopti înspăimântat Will lui Cal, care aprobă din cap.

Pe urmă, proprietarul reuşi cu greu să-i împingă pe cei care-i înconjurau pe luptători până când se formă un ring de box delimitat de corpuri umane. Sarcina nu era uşoară, fiindcă spectatorii din spate se împingeau mereu, dorind să-i vadă mai bine pe cei doi bărbaţi care se luptă.

— Veniţi la semn! strigă proprietarul cu putere.

Tam şi Heraldo Walsh se aşezară de o parte şi de alta a liniei de cretă. Proprietarul îi apucă de braţe ca să-i îndrepte. Pe urmă le dădu drumul strigând: „Începeţi!” şi se retrase cu repeziciune.

Încercând să-şi dezechilibreze adversarul, Walsh îşi smuci imediat piciorul, iar lanţul – nu mai lung de doi metri – se întinse, trăgând de piciorul lui Tam înainte. Dar Tam era pregătit pentru această mişcare şi folosi avântul pe care i-l dăduse celălalt în avantajul său. Se năpusti la Walsh şi-i înfipse giganticul său pumn drept chiar în faţă. Lovitura ricoşă în bărbia lui Walsh, făcând gloata să explodeze în urale. Tam continuă cu o combinaţie rapidă de pumni, pe care oponentul său îi evită aparent cu uşurinţă, aplecându-se şi ferindu-se ca un iepure nebun, în timp ce lanţul dintre ei zuruia pe caldarâm, dar fiind acoperit de strigăte şi urlete.

— Pe onoarea mea, e destul de iute ăsta, observă Joe Waites.

— Dar nu are alonja lui Tam, nu-i aşa? replică Jesse Shingles.

Heraldo Walsh, ghemuindu-se, se insinuă pe sub garda lui Tam şi găsi bărbia acestuia descoperită, aplicându-i un upercut agil care-i zgudui amarnic capul lui Tam. Din gură îi ţâşni un puhoi de sânge, dar nu ezită nicio clipă să contraatace, lovind cu pumnul de sus în jos, chiar în moalele capului lui Walsh.

— Ce mai ciocan! exclamă Joe înfierbântat şi apoi ţipă din nou: Dă-i, Tam! Dă-i, frumosule!

Genunchii lui Heraldo Walsh se înmuiară, şi se dădu în spate, scuipând cu furie, dar reveni imediat cu o salvă dementă de pumni, care îl nimeriră pe Tam în jurul gurii. Fu rândul lui Tam să se tragă în spate cât îi permitea lanţul, lovindu-se de mulţimea care asista la luptă. În timp ce oamenii se dădeau înapoi pentru a le face loc celor doi luptători, Walsh se repezi după Tam. Unchiul lui Will folosise însă răgazul ca să se adune şi să-şi refacă garda. Profitând de faptul că Walsh se apropiase prea tare, fluturându-şi pumnii în faţa sa, Tam se apleca şi apoi explodă cu o ploaie de lovituri năucitoare în pieptul şi în stomacul celuilalt. Sunetul înfundat al pumnilor, ca acela făcut de baloţii de fân când sunt aruncaţi din căruţă, era mai puternic decât strigătele şi chiotele spectatorilor.

— Acuma îl frăgezeşte, zise Cal cu veselie.

În gloata de spectatori se stârniră câteva încăierări scurte între susţinătorii celor doi luptători. Din locul în care stătea, Will putu să vadă doar nişte capete care se bălăbănesc în sus şi-n jos, pumni care se agită şi halbe care zboară, împrăştiind berea peste tot. Observă şi cum treceau din mână-n mână banii, fiindcă se paria cu febrilitate – oamenii ridicau unul, două sau trei degete şi apoi schimbau între ei monede. Atmosfera era una de bâlci.

Deodată, mulţimea scoase un oftat adânc când, pe neaşteptate, Heraldo Walsh reuşi să-l lovească pe Tam cu o directă de dreapta în nas. Se lăsă o tăcere dramatică, în timp ce toată lumea îl privea pe Tam care căzuse într-un genunchi şi se îndepărtase pe cât posibil, întinzând lanţul la maximum.

— Asta nu-i a bună, zise Imago îngrijorat.

— Haide, Tam! strigă Cal din toate puterile. Macaulay, Macaulay, Macaulay… urlă el, iar Will i se alătură.

Tam rămase jos. Cal şi Will puteau vedea cum sângele îi curgea de pe faţă şi picura pe caldarâm. Atunci, Tam le aruncă o privire şi le făcu uşor cu ochiul.

— Şmecher bătrân! zise în barbă Imago. Fiţi atenţi ce vine!

Deodată, cum Heraldo Walsh stătea deasupra sa, Tam se ridică şi, cu viteza şi graţia unui jaguar, lansă un upercut înfiorător, care se zdrobi de falca lui Walsh, ciocnindu-i sălbatic dinţii într-o lovitură nemaivăzută. Heraldo Walsh se dădu în spate, iar Tam se năpusti asupra lui, lovindu-l cu o precizie drăcească, strivind faţa adversarului, mai scund, cu o succesiune atât de rapidă şi atât de

puternică de pumni încât celălalt nu avu timp nici măcar să încerce să se apere.

Un obiect acoperit de salivă şi sânge ţâşni din gura lui Heraldo Walsh şi ateriză pe caldarâm. Will constată înfricoşat că era o bucată destul de sănătoasă dintr-un dinte spart. Câteva mâini se întinseră în ring în încercarea de a fura aşchia de dinte. Cel mai rapid se dovedi un bărbat care purta o pălărie de fetru roasă de molii şi care reuşi să pună mâna pe dinte şi să dispară apoi în gloata din spatele lor.

— Vânător de suveniruri, zise Cal. Vârcolacul dracului!

Will se uită din nou la Tam chiar când acesta se apropiase de oponentul său, care era susţinut acum de câţiva dintre tovarăşii săi, fiindcă era extenuat şi încerca din răsputeri să tragă aer în piept. Scuipând sânge şi cu ochiul stâng umflat şi închis, Heraldo Walsh se trezi împins înainte, exact la timp pentru a avea o ultimă privelişte a pumnului lui Tam care îi aplica o lovitură finală, zdrobitoare.

Capul îi zvâcni în spate, iar Heraldo Walsh căzu în mulţimea care, de data aceasta, se dădu la o parte şi-l privi în timp ce părea că dansează un dans lent, ca de beţiv, pentru câteva momente. Pe urmă, pur şi simplu se îndoi de şale şi căzu la pământ, ca o păpuşă dezarticulată, iar mulţimea se linişti.

Tam era aplecat asupra învinsului, cu pumnii aşezaţi pe genunchi şi încerca să-şi tragă răsuflarea. Lângă cei doi apăru din nou proprietarul tavernei, care împunse cu piciorul capul lui Heraldo Walsh. Bărbatul nu se mişcă.

— Tam Macaulay, strigă proprietarul către mulţimea tăcută, care erupse însă imediat într-un răget care umplu caverna şi zgudui ferestrele probabil până în cealaltă parte a mahalalei Cuiburile-corbilor.

Îi scoaseră cătuşele lui Tam, iar prietenii săi se năpustiră asupra lui, ajutându-l să ajungă la o bancă unde acesta se aşeză cu greutate, ţinându-se de falcă. Cei doi băieţi se aşezară de o parte şi de alta a unchiului lor.

— Nenorocitul ăsta mic era mai rapid decât am crezut, zise el, privindu-şi articulaţiile însângerate ale pumnului în timp ce le îndoia cu durere.

Cineva îi dădu o halbă plină şi apoi îl bătu pe spate, înainte de a dispărea în tavernă.

— Lipitoare e dezamăgit, zise Jesse, şi se întoarseră cu toţii să privească spre ofiţerul Styx, care se afla în capătul străzii, cu

spatele la ei, şi se îndepărta, învârtind o pereche de ochelari ciudaţi în timp ce mergea.

— Dar a obţinut ceea ce a dorit, zise Tam descurajat. Se va auzi repede că iarăşi am fost implicat într-o bătaie.

— Nu contează, zise Jesse Shingles. Ai avut dreptate. Toată lumea ştie că Walsh a căutat-o cu lumânarea.

Tam privi către figura jalnică a lui Heraldo Walsh, care fusese lăsat în locul în care căzuse. Niciunul dintre prietenii săi nu îndrăznise să-l ia de acolo, din stradă.

— Un lucru e sigur – o să se simtă precum cina unui coprolit când o să se trezească, chicoti Imago când un barman aruncă o găleată de apă pe silueta nemişcată şi apoi se întoarse râzând în tavernă.

Tam dădu din cap gânditor şi luă o înghiţitură zdravănă din halbă, ştergându-şi buzele însângerate cu dosul mâinii.

— Dacă o să se mai trezească vreodată, zise el încetişor.

Capitolul douăzeci şi şase

Camera Rebeccăi vuia de huruitul greu al traficului de luni dimineaţa şi de claxoanele care urlau nerăbdătoare pe străzile aflate la treisprezece etaje mai jos. O briză uşoară umfla perdelele. Îşi încreţi nasul cu dezgust, simţind duhoarea persistentă a ţigărilor pe care mătuşica Jean le fumase non-stop cu o seară înainte. Deşi uşa dormitorului ei era închisă bine, fumul se strecura prin orice gaură sau crăpătură, ca o ceaţă galbenă insidioasă, în căutarea unor noi colţuri pe care să le păteze.

Se ridică şi îşi puse capotul, făcându-şi apoi patul în timp ce cânta primele două versuri din „Eşti raza mea de soare”. Înlocuind restul versurilor printr-o lălăială imprecisă, termină de aranjat o fustă neagră şi o bluză albă, pe care le aşeză pe pat, peste pilotă.

Merse până la uşă şi, punându-şi mâna pe clanţă, rămase brusc nemişcată, ca fulgerată de un gând. Se întoarse încet şi veni înapoi către pat. Dădu cu ochii de două fotografii prinse în rame înguste şi argintii, aşezate pe măsuţa de lângă pat.

Le luă în mâini şi se aşeză pe cuvertură, privind când la una, când la cealaltă. Într-una dintre rame era prinsă fotografia uşor nefocalizată a lui Will, aplecat asupra hârleţului său. În cealaltă puteau fi văzuţi dr. Burrows şi soţia sa, ceva mai tineri, cum stăteau în nişte şezlonguri cu dungi pe o plajă necunoscută. În imagine, doamna Burrows se holba la o îngheţată gigantică, în timp ce dr. Burrows părea să încerce să alunge o musculiţă cu o mână neclară.

Plecaseră cu toţii pe drumul lor – familia se destrămase. Îşi închipuiau cumva că ea avea să rămână ca s-o slugărească pe mătuşica Jean, care era mai indolentă şi mai pretenţioasă chiar şi decât doamna Burrows?

— Nu! zise Rebecca cu voce tare. Aici am terminat!

Un zâmbet subţire îi lumină pentru un moment faţa. Mai privi o dată la fotografii şi trase adânc aer în piept.

— Prostii, zise ea, şi le azvârli cu atâta forţă încât se auzi zgomot de sticlă spartă, când ramele se loviră de tăblia decolorată a mesei.

Douăzeci de minute mai târziu era îmbrăcată şi gata de plecare. Îşi aşeză geamantanele micuţe lângă uşa de la intrare şi pătrunse în bucătărie. Într-un sertar de lângă chiuvetă ştia că se află ascunzătoarea secretă a mătuşicii Jean. Rebecca sfâşie aproape zece pachete de ţigări şi le goli conţinutul în chiuvetă. Pe

urmă se îndreptă către sticlele de vodcă ieftină ale mătuşii sale. Răsuci dopurile, deschizând sticlele, şi vărsă conţinutul în chiuvetă, înmuind ţigările.

Într-un final, luă cutia de chibrituri de lângă aragaz şi o deschise încet. Scoase un singur băţ, îl aprinse şi dădu foc unui cocoloş făcut din şerveţele de bucătărie.

Se dădu în spate şi aruncă mingea în flăcări în chiuvetă. Ţigările şi alcoolul se aprinseră cu un vâjâit care îi făcu plăcere, iar flăcările izbucniră cu vioiciune şi se ridicară până la robinetul de plastic care imita cromul şi către faianţa înflorată şi ciobită de deasupra chiuvetei. Rebecca nu rămase să savureze momentul. Uşa de la intrare se trânti cu zgomot, iar ea şi cele două valijoare dispărură. Ascultând sunetul strident al detectoarelor de fum în urma ei, străbătu holul îndreptându-se către scări.

De când prietenul său fusese luat de lângă el, cufundat în noaptea permanentă a temniţei, Chester trecuse dincolo de disperare.

— Unu. Doi. Tre…

Încercă să-şi îndrepte braţele pentru a-şi încheia flotarea, parte a antrenamentului zilnic pe care şi-l impusese acolo jos, în temniţă.

— Tre…, respiră el cu greutate, încordându-şi braţele fără prea mult entuziasm. Tre…, expiră cu zgomot şi se prăbuşi frânt, cu faţa lipită de podeaua de piatră mizerabilă.

Se răsuci cu greutate şi se ridică, privind către hubloul de observare ca să fie sigur că nu-l urmăreşte nimeni şi apoi îşi împreună mâinile: *Doamne, Dumnezeule…*

Pentru Chester, rugăciunile erau ceva legat de tăcerea pioasă şi punctată de accese de tuse de la adunările şcolare… Ceva care urma unor imnuri lălăite prost şi, spre amuzamentul amicilor săi care chicoteau, garnisite de unii băieţi cu versuri deocheate.

Nu, numai tocilarii se rugau sârguincios. *…te rog, trimite-mi pe cineva…*

Îşi apăsă palmele mai tare una de alta, fără să mai simtă vreo jenă. Ce altceva ar fi putut să facă? Îşi aducea aminte de un unchi de-al său, care apăruse la un moment dat în camera lor de oaspeţi. Mama sa îl luase deoparte şi îi spusese că bărbatul acela micuţ şi firav făcea un tratament împotriva cancerului la un spital din Londra şi, deşi Chester nu-l mai văzuse niciodată, ea îi spusese că străinul e „din familie” şi că acest lucru era important.

Chester îşi aduse aminte de bărbatul acela, cu nelipsitul său ziar de pariuri în poală, şi de tonul răstit cu care spunea „Nu mănânc eu gunoaie din astea străine!” când i se dădea la masă o farfurie plină cu spaghete cu sos, absolut delicioase. Îi era încă vie în minte tusea seacă produsă de nenumăratele ţigări pe care şi le rula singur şi pe care continua să le fumeze, spre exasperarea mamei lui Chester.

În a doua săptămână a excursiilor cu maşina către spital, bărbatul acela micuţ devenise mai slăbit şi mai retras, ca o frunză care se clatină pe un ram, şi în final a încetat să mai vorbească şi despre intenţia sa de a se muta „în nori” sau chiar să-şi mai bea ceaiul. Chester auzise atunci, dar nu înţelesese niciodată, cum muribundul striga către Dumnezeu din camera lor de oaspeţi, printre respiraţii horcăite, în cele câteva zile de dinaintea morţii. Acum înţelegea, însă.

… ajută-mă, te rog… te rog…

Chester se simţea singur şi abandonat şi… şi de ce oare primise să meargă cu Will în aventura asta prostească? De ce nu rămăsese acasă? Ar fi putut fi acolo acum, ghemuit la căldură şi în siguranţă, dar *nu* era. Fiindcă plecase cu Will… şi acum nu mai putea să facă nimic decât să numere zilele care treceau bazându-se pe cele două castroane cu terci, întristător de identice, care i se aduceau la intervale regulate, şi după perioadele de somn agitat.

Se obişnuise de-acum cu zumzăitul continuu care îi invada celula – Al Doilea Ofiţer îi spusese că era produs de o maşinărie de la „staţia de ventilare”. Începuse chiar să considere sunetul acela ca fiind odihnitor.

După un timp, Al Doilea Ofiţer îşi îmblânzise uşor comportamentul faţă de Chester şi câteodată catadicsea să-i răspundă la întrebări. Era ca şi cum nu prea mai conta dacă ofiţerul îşi menţinea atitudinea oficială, ceea ce îi producea lui Chester sentimentul îngrozitor că probabil va rămâne acolo pe vecie sau, la fel de bine, poate, că urma să i se întâmple ceva în curând. Lucrurile erau pe cale să se clarifice – dar el suspecta că nu avea să se sfârşească totul în favoarea sa.

Bănuiala aceasta se adânci când Al Doilea Ofiţer deschise uşa şi-i ordonă lui Chester să se cureţe, oferindu-i o găleată de apă întunecată şi un burete. În ciuda greutăţilor prin care trecuse, Chester se trezi că e bucuros că poate să se spele, deşi durea ca naiba, fiindcă eczema lui se întinsese mai mult ca niciodată. Înainte, boala de piele i se limita doar la braţe, foarte rar urcându-i şi pe faţă, dar acum erupsese peste tot şi i se părea că fiecare

centimetru pătrat de pe corpul său era aspru şi solzos. Al Doilea Ofiţer îi aruncă şi nişte haine curate de schimb, inclusiv o pereche de pantaloni imenşi, pe care îi simţea de parcă ar fi fost făcuţi din pânză de sac şi care îi sporeau mâncărimile, dacă acest lucru mai era posibil.

În afara acestui eveniment, timpul trecea monoton. Chester nu mai ştia de câtă vreme stătea singur în temniţă; s-ar fi putut să fie o lună de-acum, dar nu avea cum să fie sigur.

La un moment dat, se emoţionă puternic când descoperi că, dacă pipăie uşor peretele cu degetele, poate simţi nişte litere scrijelite în piatră. Erau iniţiale şi nume, unele însoţite de numere care ar fi putut fi date. Şi, chiar la baza peretelui, cineva sculptase cu litere mari: AM MURIT AICI, ÎNCET. După această descoperire, Chester n-a mai avut chef să citească.

Mai descoperise de asemenea că, dacă se ridica pe vârfuri pe prichiciul acoperit cu plumb, putea atinge gratiile unei ferestre înguste, aflate sus, în perete. Apucându-se de gratii, reuşise să ajungă până la ea şi să privească afară, la grădina neîngrijită a închisorii. Dincolo de ea se putea zări o bucată de drum care ducea într-un tunel, luminată de câteva felinare care foloseau globuri strălucitoare. Chester s-ar fi uitat fără încetare la drumul care dispărea în tunel, cu speranţa deşartă că poate ar fi putut să prindă imaginea fugară a prietenului său, că poate l-ar fi văzut pe Will întorcându-se ca un cavaler din vechime, năpustindu-se în galop asupra fortăreţei ca să-l elibereze. Dar Will nu venea, iar Chester rămânea atârnat acolo, sus, sperând şi rugându-se fierbinte până când încheieturile degetelor sale deveneau albe din cauza efortului, braţele nu-l mai ţineau şi atunci cădea la loc în celulă, cufundându-se în întuneric şi în disperare.

Capitolul douăzeci şi şapte

— Trezirea, trezirea! Somnul adânc şi fără vise al lui Will se risipi brutal în strigătele lui Cal, care scutura umărul fratelui său.

Capul lui Will se clătină buimac în timp ce se ridică şi rămase aşezat pe patul îngust. Se simţea mai mult decât slăbit.

— Scoală, Will, avem treabă!

Nu avea idee cât putea fi ceasul, dar era sigur că era foarte devreme. Râgâi şi, când gura i se umplu de aroma berii din seara trecută, mormăi şi se întinse la loc pe pat.

— Ţi-am spus să te scoli!

— E musai? protestă Will.

— Domnul Tonypandy ne aşteaptă şi nu e un om prea răbdător.

Cum am ajuns eu aici?

Cu ochii strânşi, Will rămase nemişcat, dorindu-şi să adoarmă din nou. Se simţea exact ca în prima zi de şcoală, toată fiinţa sa fiind invadată de o senzaţie îngrozitoare. N-avea nici cea mai mică idee ce mai voiau de la el şi nici nu avea chef să afle.

— Will, strigă Cal.

— Bine, bine.

Resemnat, se ridică, se îmbrăcă şi apoi îl urmă pe Cal la parter, unde-i aştepta în pragul uşii un bărbat puternic, cu o expresie severă întipărită pe chip. Îl privi pe Will cu un dezgust nedisimulat, înainte de a-i întoarce spatele.

— Haide, pune-ţi asta repede!

Cal îi dădu lui Will un pachet negru şi greu. Will îl desfăcu şi se strecură cu mare greutate în ceea ce părea să fie o haină de ploaie care nu i se potrivea deloc şi care era mult prea strânsă la subsuori. Privi în jos la felul în care era îmbrăcat şi apoi la Cal, care purta un costum identic.

— Arătăm tare caraghios! zise el.

— O să ai nevoie de haină acolo unde mergi, îi zise Cal scurt.

Will se prezentă la domnul Tonypandy care nu-i adresă niciun cuvânt. Îl privi indiferent pe Will pentru un moment şi apoi îi arătă din cap încotro trebuie s-o pornească. Ajuns pe stradă, Cal o apucă într-o cu totul altă direcţie. Deşi era limpede că şi el mergea la muncă, se părea că se îndrepta spre alt cuadrant al cavernei de sud, iar Will se simţi copleşit de emoţie, fiindcă fratele său nu-l însoţea. Deşi adeseori Will îl găsea destul de nesuferit pe fratele său, Cal era piatra sa de hotar, era ghidul său în locul acela de

neînţeles, cu practicile lui primitive. Se simţi grozav de vulnerabil fără fratele său alături.

Urmându-l fără prea mult entuziasm, Will furişă din când în când câte o privire către domnul Tonypandy, care mergea acum încet, şchiopătând puternic. Piciorul stâng al bărbatului se ridica în lateral, părând că schiţează un fel de orbită, iar talpa bătea pe caldarâm cu un plescăit uşor la fiecare pas. La fel de lat pe cât era de înalt, bărbatul purta o pălărie ciudată şi neagră, trasă aproape până la nivelul sprâncenelor. Părea să fi fost din lână dar, la o privire mai atentă, se dovedi a fi ţesută dintr-un material aspru, asemănător cu firele care se extrag din frunzele cocotierilor. Gâtul scurt era lat cât capul şi Will realiză că, privite din spate, capul şi gâtul păreau un deget mare imens scos dintr-un pardesiu.

În timp ce mergeau pe stradă, li se alăturară şi alţi colonişti până când grupul ajunse să numere aproape o duzină de oameni. Majoritatea erau tineri, Will presupunând că aveau vârste cuprinse între zece şi cincisprezece ani. Observă că mulţi dintre ei purtau hârleţe, în timp ce câţiva aveau nişte unelte bizare cu cozi lungi, care semănau vag cu nişte piolete, având un vârf ascuţit la un capăt şi o cupă la celălalt. Judecând după uzura mânerelor învelite în piele şi după starea părţii metalice, Will îşi dădu seama că uneltele fuseseră folosite multă vreme.

Într-un târziu îl birui curiozitatea. Se trase mai aproape de unul dintre băieţii care mergea lângă el şi-l întrebă încet:

— Scuză-mă, dar ce e chestia asta pe care o duci cu tine?

Băiatul îl privi cu precauţie şi murmură:

— E o daltă-satâr.

— O daltă-satâr…, repetă Will. Ăăă… mulţumesc, adăugă el, dar băiatul încetini intenţionat pasul, rămânând în urma sa.

Văzând gestul celuilalt, Will se simţi mai singur decât se simţise vreodată şi dorinţa de a se întoarce şi de a o zbughi spre casa Jerome aproape că învinse. Dar ştia însă că nu avea nicio altă alternativă decât să facă ce i se spusese, să stea la locul său. Trebuia să fie precaut.

Într-un târziu, intrară într-un tunel, răpăitul bocancilor lor stârnind ecouri undeva deasupra. Pereţii tunelului erau brăzdaţi în diagonală de filoane dintr-o rocă neagră, lucioasă, ca nişte straturi de obsidian sau, mai exact, după ce se uită mai bine, de huilă lustruită. *Oare asta urmau să facă?* Mintea lui Will se umplu imediat cu imagini de mineri, cu bustul gol, care se târau în galerii înguste, spărgând peretele prăfos de cărbune din faţa lor. Fu năpădit de temeri.

După câteva minute, intrară într-o cavernă mai mică decât cea pe care tocmai o părăsiseră. Primul lucru pe care îl observă Will era că aerul de acolo era diferit; umiditatea crescuse până la stadiul în care putea simţi picurii de apă cum i se adună pe faţă şi i se unesc cu broboanele de sudoare. Văzu apoi că pereţii cavernei erau înconjuraţi de blocuri enorme de gresie. Cal îi spusese că, de fapt, Colonia era alcătuită dintr-o serie de camere legate între ele, unele formate pe cale naturală şi altele, ca aceea în care tocmai intrase, făcute de mâna omului şi având pereţi întăriţi.

— Dumnezeule, sper că tata a apucat să vadă asta! îşi zise Will în barbă, dorindu-şi să se poată opri ca să admire împrejurimile şi chiar să facă o schiţă sau două, ca să înregistreze mai bine amănuntele locului aceluia.

Trebuia să se mulţumească însă cu ceea ce i se oferea, aşa încât continuă să meargă alături de ceilalţi.

În caverna aceasta erau mai puţine clădiri, ceea ce-i conferea un aer aproape rural şi, ceva mai departe, chiar ajunseră la nişte hambare făcute din bârne de stejar şi case cu un singur nivel, ca nişte cabane mai mici, unele izolate, dar cele mai multe construite în interiorul pereţilor. Cât despre locuitorii cavernei respective, văzu doar câţiva oameni care cărau în cârcă saci de pânză aspră sau împingeau cărucioare încărcate.

Grupul îl urmă pe domnul Tonypandy când acesta se abătu de la drum şi coborî într-o tranşee adâncă, pe fundul căreia era un strat de lut umed. Alunecos şi înşelător, lutul li se lipea de bocanci, încetinindu-le mersul, în timp ce ei continuau să-şi croiască drum în lungul şanţului plin de meandre. Curând, tranşeea se transformă într-un crater destul de mare, situat la baza peretelui cavernei, iar echipa lor de muncitori se adună lângă două clădiri construite din piatră, cu acoperişuri plate. Băieţii păreau că ştiu că trebuie să aştepte şi se opriră sprijiniţi în hârleţe şi în dălţile-satâr în timp ce domnul Tonypandy începu să discute aprins cu doi bărbaţi mai în vârstă care ieşiseră dintr-una dintre construcţii. Băieţii începură să glumească şi să sporovăiască zgomotos unul cu celălalt, aruncând din când în când priviri furişate către Will, care stătea singur. Pe urmă, domnul Tonypandy o luă şchiopătând în direcţia drumului, iar unul dintre bărbaţii mai în vârstă strigă către Will:

— Tu vii cu mine, Jerome! Mergi în baracă!

Faţa omului era brăzdată de o cicatrice de un roşu-stins, care avea forma unei semiluni. Începea chiar deasupra gurii şi urca pe deasupra ochiului stâng, străbătea apoi fruntea, afundându-se în

părul imaculat al bărbatului şi se termina undeva pe ceafa. Pe Will îl îngrijora însă mult mai mult ochiul omului, care lăcrima în permanenţă şi părea să fie năpădit de o ceaţă deasă. Pleoapa care ar fi trebuit să-l acopere era atât de ruptă şi de ferfeniţită încât, de fiecare dată când bărbatul clipea, se comporta ca un ştergător de parbriz defect, care se străduia să funcţioneze.

— Înăuntru, înăuntru! lătră el, fiindcă Will nu reuşi să înţeleagă de la început ce doreşte de la el.

— Îmi pare rău, zise Will repede.

Pe urmă, el şi alţi doi tineri îl urmară pe omul cu cicatricea în cea mai apropiată clădire. Interiorul era întunecat şi umed şi, cu excepţia unor echipamente aruncate într-un colţ, părea să fie pustiu. Rămaseră fără ţintă în mijlocul încăperii, în timp ce bărbatul lovea podeaua de pământ cu piciorul, de parcă ar fi căutat un obiect pierdut. Începu să înjure sălbatic, pentru sine, până când cizma sa lovi într-un final ceva solid. Era un inel de metal. Trase de el cu ambele mâini şi se auzi un scârţâit ascuţit, în timp ce un capac de oţel se ridică, descoperind o deschizătură de un metru pătrat.

— Aşa. Hai să coborâm!

Unul câte unul, coborâră pe o scară umedă şi ruginită şi, odată ce atinseră cu toţii fundul gropii, omul cu cicatricea îşi scoase lanterna de la cingătoare şi îi plimbă razele pe pereţii de cărămidă ai tunelului în care coborâseră. Nu era destul de înalt ca să-ţi permită să stai în picioare în el şi, judecând după starea în care se afla zidăria, era în mod evident erodat şi necesita o reconstrucţie rapidă în locurile în care mortarul alburiu căzuse dintre cărămizi. Will se gândi că probabil tunelul se folosea de decenii, dacă nu chiar de secole.

Pe fundul tunelului erau nu mai mult de zece centimetri de apă sălcie şi curând nivelul ei trecu peste cel al cizmelor lui Will, pe măsură ce înainta alături de ceilalţi. Merseră aşa preţ de vreo zece minute şi apoi omul cu cicatricea se opri şi se întoarse către ei.

— Aici, începu omul să-i explice îngăduitor lui Will, de parcă acesta ar fi fost doar un copilaş, sunt nişte gropi. Scoatem sedimentul din ele... le curăţăm. Da?

Omul cu cicatricea îşi mişcă mâna ca să lumineze fundul tunelului, presărat cu insuliţe mici, din pietricele de cremene şi de calcar, care îşi iţeau spinările din apă. Bărbatul desfăcu vreo câteva spire din colacul de funie pe care îl purta pe umăr şi Will privi cum fiecare dintre băieţi lua câte un capăt şi-l lega cu atenţie de propria centură. Bărbatul legă apoi capetele libere de propria

sa centură, astfel încât, la sfârşit, erau legaţi unul de altul ca un grup de alpinişti.

— Suprasolule, mârâi omul cu cicatricea, ne legăm funia în jurul taliei… şi ne-o legăm bine.

Will nu îndrăzni să întrebe de ce era nevoie să facă lucrul acesta, dar luă frânghia şi o înfăşură în jurul taliei, înnodând-o cât putu de bine. Trase de ea ca să-i verifice rezistenţa, apoi bărbatul îi întinse o daltă-satâr.

— Acum săpăm.

Cei doi băieţi începură să sape în podeaua tunelului, iar Will îşi dădu seama că şi el trebuia să facă la fel. Sondând cu unealta aceea neobişnuită, se apropie de peretele de cărămidă şi continuă să meargă până când simţi sub apele murdare o porţiune mai moale, formată din pietre şi sedimente slab cimentate. Ezită, privind la ceilalţi băieţi, ca să fie sigur că face cum şi ce trebuie.

— Săpăm încontinuu, nu ne oprim deloc! urlă omul cu cicatricea, îndreptând razele lanternei către Will, care începu imediat să sape.

Mergea greu, nu numai din cauza înghesuielii, dar şi fiindcă nu era deloc obişnuit cu unealta pe care o folosea, dalta-satâr. Apa nu-i uşura munca, dimpotrivă, indiferent de cât de repede încerca să lucreze, ea se scurgea în groapa care se adâncea cu fiecare porţiune de sediment înlăturat, umplând-o.

Curând, Will reuşi să se acomodeze cu unealta aceea nouă şi să stăpânească tehnica utilizării ei. Se lăsă prins de muncă, fiindcă se simţea bine săpând din nou. Toate grijile păreau să i se fi evaporat, chiar dacă ştia că această pace nu avea să dureze prea mult, ci doar atâta vreme cât scotea din gropile acelea bulgăre după bulgăre de pietriş şi pământ ud. Cu apa scurgându-se în gaură după fiecare mişcare, ajunse destul de repede să se afunde în groapă, iar ceilalţi băieţi trebuiră să muncească furibund pentru a ţine pasul cu el. La un moment dat, unealta i se poticni, lovind în ceva mult prea solid pentru a fi înlăturat, trimiţându-i în braţe un şoc teribil.

— Săpăm în jurul ei! şuieră omul cu cicatrice.

Sudoarea i se scurgea pe faţa murdară şi-i intra în ochi, înţepându-l. Will privi către bărbatul care-i păzea şi înapoi către apa care clipocea în jurul cizmelor sale, încercând să-şi dea seama care era scopul muncii pe care-o făceau. Ştia că ar fi fost repezit de omul cu cicatricea dacă ar fi întrebat, dar curiozitatea îi devenea din ce în ce mai mare. Tocmai se hotărâse să-l întrebe, când auzi un strigăt grăbit, curmat aproape imediat ce începu.

— ŢINEŢI-VĂ! urlă omul cu cicatricea.

Will se întoarse la timp pentru a-l vedea pe unul dintre băieţi dispărând complet, cu un gâlgâit sonor, luat de apa care se prăvăli în ceea ce părea să fie o scurgere imensă de dimensiunile unui canal. Funia zvâcni întinzându-se, tăindu-l pe Will în talie şi zvâcnind nebuneşte din cauza mişcărilor disperate ale băiatului căzut. Omul cu cicatricea se lăsă pe spate şi-şi propti cizmele în pietrişul de pe fundul tunelului. Will descoperi că era blocat la marginea propriei sale gropi.

— Ridică-te de-acolo! strigă omul cu cicatricea în direcţia găurii inundate de apă.

Will privi într-acolo speriat, până când în sfârşit văzu nişte degete firave apărând pe frânghie, care parcă îl traseră după ele şi pe băiatul ce se lupta cu puhoiul. Când îşi recăpătă echilibrul, Will văzu expresia îngrozită întipărită pe faţa murdară de noroi a băiatului care căzuse.

— O gaură s-a rezolvat! Acum, voi ăştialalţi, mişcaţi-vă naibii odată! zise bărbatul cu cicatricea, sprijinindu-se de zidul din spatele său.

Îşi scoase pipa şi începu s-o cureţe cu un briceag.

Will începu să scobească orbeşte în stratul de sediment cimentat în jurul obiectului din gaură, până când reuşi să îndepărteze cea mai mare parte a pietrişului. Nu-şi dădea seama ce era obiectul acela rotund, dar, când lovea cu unealta în el, îl simţea ca pe un burete, de parcă ar fi fost o bucată de lemn care stătea de multă vreme în apă. Când lovi cu călcâiul, în încercarea de a slăbi priza obiectului nevăzut, se auzi un şuierat brusc şi acesta se dislocă, făcând ca suprafaţa pe care stătea Will să dispară instantaneu. N-avea ce face, era în cădere liberă, cu apa scurgându-se în jurul lui într-o cascadă de pietriş şi noroi. Corpul i se lovi de marginile găurii, iar părul şi faţa i se acoperiră cu noroi.

Zvâcni în sus şi-n jos ca o marionetă, când funia îi întrerupse căderea. Îşi reveni în mai puţin de o secundă; calculă că parcursese în jos cel puţin şase metri, dar nu avea nicio idee despre ce se afla sub el, în beznă.

Asta e şansa mea! îşi dădu el seama.

Începu să cotrobăiască disperat pe sub costumul impermeabil în buzunarele pantalonilor, iar mâna i se apropia din ce în ce mai mult de briceag.

... să scap...

Privi în jos, în abisul întunecat de sub picioarele sale, evaluându-şi şansele de a scăpa, în timp ce frânghia se tensiona, fiindcă băieţii de deasupra începuseră să tragă de ea.

... şi tata e aici jos... pe undeva...

Ideea aceea îi clipea în minte la fel de puternic ca o firmă de neon.

... aici jos, aici jos, aici jos... îi repeta ea în minte, stingându-se şi aprinzându-se cu un bâzâit supărător, ca acela al unei descărcări electrice.

... apă, aud curgând o apă...

— CAŢĂRĂ-TE PE FRÂNGHIE, BĂIETE! îl auzi pe bărbatul cu cicatrice strigând de undeva de deasupra lui. CAŢĂRĂ-TE PE FRÂNGHIE!

Mintea lui Will lucra cu febrilitate, în timp ce încerca să se concentreze asupra zgomotelor de sub el; plescăituri îndepărtate şi gâlgâitul unei ape în mişcare, care se auzeau foarte vag, acompaniate de scârţâitul funiei groase, care îl ştrangula în talie, ţinându-l legat de Colonia de deasupra. *... dar cât o fi de adâncă? ...*

Era convins că sub el era apă, dar nu ştia dacă era destulă pentru a-i amortiza căderea. Deschise lama briceagului şi o apăsă pe frânghie, hotărât să o taie.

Da... sau ba?

Dacă apa nu era destul de adâncă, avea să moară în acest loc uitat de lume şi de Dumnezeu. În minte îi apăru, ca o frântură dintr-o bandă desenată, imaginea unor ţancuri ascuţite ca briciul şi mortale... Următoarea imagine prezenta trupul său lipsit de viaţă, străpuns şi sfărâmat, cu sângele ţâşnindu-i şuvoi şi amestecându-se cu întunericul.

Se simţea însă hotărât şi îndrăzneţ. Trase lama pe funie şi primul mănunchi de fibre cedară sub ascuţişul metalului.

O evadare îndrăzneaţă!

În minte îi fulgerară aceste cuvinte, cu mai multă putere decât cele dinainte, extrase parcă din scenariul unui film de aventuri de la Hollywood. Cuvintele erau mândre şi temerare – dar atunci îi răsări înaintea ochilor imaginea feţei lui Chester, care râdea şi era fericit. Însă chipul prietenului său se sparse într-un milion de cioburi. Ud până la piele şi mânjit cu noroi, Will începu să tremure de frig.

Urletul înfundat al omului cu cicatrice străbătu din nou distanţa până la el, părând vag şi confuz ca un iodler strigat la capătul unei ţevi de canalizare, smulgându-l pe Will din gândurile

sale. Ştia că ar fi trebuit să înceapă să se caţere pe frânghie, dar nu reuşea să se convingă să o facă. Oftă şi, până la urmă, constată că tot curajul şi bravura primelor momente se topiseră undeva în întuneric. În locul lor rămăsese certitudinea rece că, dacă nu acum, atunci altă dată, când va mai apărea un prilej să evadeze, va profita.

Îşi închise briceagul, se răsuci cu faţa în sus şi începu să se caţere cu greutate înapoi către ceilalţi.

După şapte ore de muncă grea, pierdu socoteala foselor pe care le curăţase în timp ce înaintau tot mai adânc în tunel. Într-un final, privindu-şi ceasul de buzunar la lumina lanternei, omul cu cicatrice îi anunţă că terminaseră pentru ziua aceea. Se târâră înapoi către scara ruginită, iar Will porni de unul singur către casă, cu mâinile şi spatele chinuite de o durere atroce.

Când ieşi din tranşee şi se apropie încet de drumul pe care venise, văzu un grup de colonişti care stăteau lângă o clădire cu două uşi mari, ca de garaj. În faţa magazinului erau stivuite mai multe lădiţe.

Când unul dintre bărbaţi plecă din grupul acela, Will auzi un hohot de râs ascuţit şi apoi văzu ceva care-l făcu să clipească des şi să se frece la ochii. În mijlocul mulţimii se afla un bărbat îmbrăcat într-un sacou de un roz-strălucitor, care purta o pălărie de pai.

— Nu se poate! Nu! Ba el e! E domnul Clarke Junior! zise fără să vrea, cu voce tare.

— Ce-ai zis? auzi el o voce din spate.

Era unul dintre băieţii cu care lucrase în tunel.

— Îl cunoşti?

— Da, dar… dar… ce mama naibii caută aici?

Will se simţi năucit, când se gândi la magazinul fraţilor Clarke de pe Highstreet şi apariţia, cu totul nelalocul ei, a domnului Clarke Junior în subteran, unde se învârtea încă printre coloniştii solizi. Privind mai cu atenţie, Will văzu că bărbatul lua nişte mărfuri din lădiţe cu gesturi exagerate teatral şi le arăta apoi celor din jurul său, ştergându-le de mânecă precum un negustor de ceasuri, înainte de a le aşeza delicat pe o masă din împletitură de nuiele. Lui Will îi pică fisa.

— Să nu-mi spui că vinde fructe! zise Will.

— Şi legume, îl completă băiatul, care-l privi curios. Familia Clarke face negoţ cu noi încă de când…

— Dumnezeule, dar *ăla* ce-i? îl întrerupse Will, arătând către o siluetă stranie care apăruse din umbra unei stive de lădiţe cu fructe.

Ignorată după câte se părea de toţi ceilalţi, arătarea rămase deoparte de colonişti, inspectând un ananas de parcă ar fi fost un artefact rarisim, în timp ce domnul Clarke Junior îşi continuă, gesticulând, negoţul.

Băiatul urmări cu privirea direcţia în care arăta degetul lui Will şi întâlni silueta aceea nemişcată, care părea să fie umană fiindcă avea braţe şi picioare, dar arăta ca şi cum ar fi fost învelită într-un fel de costum de scafandru umflat cu aer, de culoarea oaselor vechi. Era bulbucat precum caricatura unui om foarte gras, iar capul şi faţa îi erau acoperite complet de o prelungire care semăna cu o glugă. Când se întoarse către un felinar, ochelarii săi imenşi străluciră pentru o clipă. Arăta ca un melc cu formă de om sau, mai degrabă, ca un om cu formă de melc.

— La naiba, chiar nu ştii nimic? râse băiatul cu dispreţ de ignoranţa lui Will. E un *coprolit.*

— A, da, un *coprolit,* se încruntă Will.

— De acolo, de jos, adăugă băiatul, arătând din ochi către sol, în timp ce se îndepărta.

Will rămase în urmă pentru un moment ca să privească creatura aceea ciudată. Se mişca atât de încet încât îi aducea aminte lui Will de lipitorile care fojgăiau în nămolul de pe fundul acvariului de la şcoala sa. Întreaga scenă era incredibilă: domnul Clarke Junior îşi lăuda marfa îmbrăcat în sacoul său roz, în timp ce coprolitul examina un ananas, totul petrecându-se în măruntaiele pământului.

Ezită dacă să meargă şi să-l abordeze pe domnul Clarke Junior, dar la marginea mulţimii care se înghesuia să cumpere legume văzu doi poliţişti. Plecă repede de acolo şi pe tot drumul până acasă îl chinui o întrebare care nu-l lăsă să se mai gândească şi la altceva. *Dacă fraţii Clarke ştiau despre Colonie, atunci câţi alţi oameni din Highfield îşi ascundeau vieţile duble?*

În săptămânile care trecură, Will trebui să meargă şi în alte locuri de muncă, situate în alte colţuri ale Coloniei. Călătoriile acestea îl lămuriră asupra şantierelor acestei culturi subterane. Era hotărât să noteze în jurnal cât de multe amănunte putea. În vârful piramidei sociale păreau să se afle cei din Styx, care făceau şi aplicau legile, urmaţi de o mică elită guvernamentală formată din colonişti, căreia avea privilegiul să-i aparţină şi domnul

Jerome. Will n-avea nici cea mai mică idee cu ce se ocupau tatăl său sau guvernanţii şi, deşi îl întrebase pe îndelete pe Cal, nici acesta nu ştia mare lucru. Urmau coloniştii obişnuiţi şi, în final, plebea nefericiţilor, care fie nu puteau, fie nu doreau să muncească şi erau lăsaţi să putrezească în ghetouri, cel mai mare dintre acestea fiind Cuiburile-corbilor.

În fiecare după-amiază, după ce se spăla de stratul de noroi şi transpiraţie dobândit la muncă, folosind utilităţile extrem de rudimentare ale aşa-zisei camere de baie a casei Jerome, Will se aşeza pe pat şi, sub privirile atente ale lui Cal, nota meticulos ceea ce văzuse peste zi, adăugând pe ici, pe colo câte un desen, dacă era necesar. Deunăzi desenase copiii care munceau la una dintre gropile de gunoi. Era o privelişte ciudată – micuţii colonişti, abia trecuţi de vârsta mersului în patru labe, scormoneau cu hărnicie în munţii de gunoi, având grijă să sorteze toate lucrurile pe care le duceau apoi, pe categorii, către nişte benzi transportoare pentru a fi reciclate.

— Nimic nu se iroseşte, îi spusese Cal. Ştiu cum e, şi eu am făcut asta.

Desenase şi fortăreaţa semeaţă unde locuiau membrii Styx, situată în cel mai îndepărtat colţ al cavernei de sud, şi care era înconjurată de o baricadă imensă de fier. Desenul acela fusese de departe cel mai greu de realizat, pentru că Will nu reuşise să se apropie prea mult de locul acela. Cu santinele care patrulau pe străzile vecine, fortăreaţa nu era tocmai locul faţă de care să-ţi exprimi vreun interes.

Cal nu reuşea să înţeleagă de ce se chinuia Will într-atât să scrie în jurnal. De aceea îl bătea mereu la cap, întrebându-l ce rost au notiţele lui. Will îi răspunsese că aşa-l învăţase tatăl său să facă, atunci când descopereau ceva în timpul excavaţiilor.

Tatăl său... Se gândi din nou la el. Din punctul său de vedere, dr. Burrows continua să fie tatăl său, iar domnul Jerome, chiar dacă i-ar fi fost cu adevărat *tată* – deşi nu era convins pe deplin că aşa stăteau lucrurile –, nu reuşea să-l egaleze nici pe departe în preţuirea băiatului. Chiar şi mama sa ţicnită din suprasol şi sora sa, Rebecca, îi erau în suflet adevărata familie. Cu toate acestea, uneori simţea atâta căldură pentru Cal, unchiul Tam şi bunica Macaulay, încât în mintea sa se stârnea o tornadă de sentimente şi gânduri.

Adăugă tuşele finale unei schiţe a Coloniei, cu mintea rătăcind aiurea, şi începu să se gândească din nou la călătoria tatălui său, care dispăruse în Adâncuri. Will era extrem de dornic să

descopere ce se afla acolo jos şi ştia că avea să-şi urmeze tatăl curând. Cu toate acestea, ori de câte ori încerca să-şi imagineze ce îi rezervă viitorul, era adus brutal înapoi la realitate de gândul că prietenul său Chester continua să rămână închis în abisul temniţei.

Will se opri din desenat şi îşi frecă palmele pline de bătături care începuseră să se cojească.

— Te ustură? întrebă Cal.

— Nu aşa de tare ca la început, răspunse Will.

Mintea îi fugi imediat către o întâmplare petrecută mai devreme la muncă, unde avuseseră de curăţat nişte canale de piatră ca să poată fi golită apoi o hazna comunală imensă. Se înfioră. Fusese de departe cea mai grea muncă pe care o făcuse până atunci. Cu mâinile chinuite de cârcei, îşi reluă notiţele, dar concentrarea i se risipi în sunetul asurzitor al unei sirene al cărei ţipăt îndepărtat şi ascuţit umplu întreaga casă. Will se ridică în picioare, încercând să-şi dea seama de unde venea.

— Vântul negru, zise Cal, sărind din pat şi grăbindu-se să închidă fereastra.

Will i se alătură şi văzu cum oamenii de pe stradă încep să alerge nebuneşte în toate direcţiile, până când totul deveni pustiu. Cal arătă cu degetul ceva şi apoi îşi trase emoţionat mâna înapoi privind la firele de păr de pe antebraţ care i se ridicau din cauza electricităţii statice acumulate în aer.

— Uite-l că vine! exclamă el, trăgându-l pe fratele său de mânecă. O, cât îmi place!

Însă nu părea să se întâmple nimic. Vaietul lugubru al sirenei continuă un timp, iar Will, neştiind după ce să se uite, cerceta strada în sus şi în jos, în căutarea vreunui lucru neobişnuit.

— Uite, uite! strigă Cal, care privea spre adâncul cavernei.

Will îi urmări privirea, încercând să-şi dea seama despre ce vorbeşte fratele său, dar avu senzaţia că vederea îi era afectată de ceva. Era ca şi cum ochii nu mai reuşeau să-i focalizeze imaginea.

Apoi văzu şi de ce.

Un nor dens înghiţea strada, precum cerneala care difuzează în apă, rostogolindu-se şi agitându-se, acoperind totul în cale. De la fereastră, Will văzu cum globurile luminoase de pe felinarele stradale încercau curajos să strălucească şi mai tare, în timp ce ceaţa aceea întunecată le obtura aproape complet. Era ca şi cum valuri de noapte s-ar fi închis deasupra luminilor scufundate ale unui vapor condamnat.

— Ce-i asta? întrebă Will vrăjit.

Îşi lipi nasul de geamul ferestrei ca să vadă mai bine cum ceaţa întunecată se răspândeşte şi înghite întreaga stradă.

— E un fel de rafală din Interior, îi spuse Cal. Se numeşte Vânt Levantin. Se ridică din străfundurile Adâncurilor – aproape ca un râgâit, chicoti el.

— E periculos?

— Nu, e doar din praf şi alte chestii nevătămătoare, dar oamenii cred că aduce ghinion să fii cuprins de el. Se zice că e plin de germeni, râse băiatul, care maimuţări apoi tonul unei predici de Styx: *Contagios pentru cei ce-l întâlnesc, el îţi ofileşte carnea.* Chicoti din nou. Dar e grozav, nu-i aşa?

Will se holba, transfigurat. Strada de dedesubt era total înghiţită de ceaţa neagră, fereastra se întunecase, iar el simţea o presiune neplăcută în urechi. Carnea părea să tremure pe el şi toate firele de păr i se ridicaseră. Norul negru se agită preţ de câteva minute bune, umplându-le dormitorul cu un miros de ozon şi cu o linişte mormântală. Într-un final, ceaţa începu să se risipească, iar luminile de pe stradă reuşiră să străpungă valurile de praf precum soarele care trece prin nori. Dispăru apoi, lăsând în urmă doar câteva fuioare gri care mai atârnau în aer, ca şi cum peisajul ar fi fost colorat de pensula unui acuarelist.

— Acum, fii atent la asta!

— Fulgere? întrebă Will nevenindu-i să creadă ce vedea.

— E o furtună electrică. Întotdeauna se produce după un Levant, zise Cal, tremurând de emoţie. Te zgâlţâie al dracului, dacă te prinde pe-afară.

Will privi într-o tăcere mirată cum din nori se desprind câteva sfere de foc, care încep să alunece în lungul străzii. Unele aveau mărimea unei mingi de tenis, în timp ce altele erau cât o minge de plajă, dar toate sfârâiau înfiorător, aruncând scântei strălucitoare de pe margini şi semănând cu nişte roţi de artificii dornice să distrugă tot ce le iese în cale.

Cei doi băieţi priviră ca hipnotizaţi cum chiar în faţa lor o minge de foc de mărimea unui pepene, luminând vibrant feţele lor tinere şi reflectându-se în ochii lor holbaţi, coborî repede în spirală, rotindu-se şi aruncând scântei, micşorându-se în timp ce cădea spre pământ până la dimensiunea unui ou. Plutind chiar deasupra pavajului, globul muribund de foc păru că străluceşte puţin mai intens decât înainte şi apoi, într-o clipită, dispăru fără urmă.

Will şi Cal nu reuşiră să se smulgă de la fereastră, ca şi cum traiectoria ultimelor secunde ale fulgerului globular li se imprimase pe retină.

Capitolul douăzeci şi opt

Undeva mult mai jos, sub străzile şi casele din Colonie, se agita o siluetă singuratică. Vântul fusese la început doar o adiere blândă, dar se transformă rapid într-o pală violentă care îi scuipa cenuşă în faţă cu ferocitatea unei furtuni de nisip. Îşi înfăşură cămaşa de rezervă în jurul feţei, în timp ce vântul devenea din ce în ce mai intens, ameninţând să-l dărâme. Praful deveni atât de dens şi de impenetrabil, încât nu mai reuşi să-şi vadă mâinile.

Nu avea ce face decât să aştepte să treacă. Se lăsă să cadă la pământ şi se ghemui într-o minge umană, cu ochii lăcrimându-i şi usturându-l din cauza prafului negru şi fin. Rămase acolo, încercând să ignore urletul tânguitor al vântului până când, slăbit de foame, alunecă într-o stare semiconştientă de toropeală.

Mai târziu, se trezi tremurând şi, fără să-şi dea seama cât stătuse ghemuit pe fundul tunelului, îşi săltă capul pentru o tentativă de a privi în jur. Întunericul straniu al vântului dispăruse, cu excepţia câtorva nori răzleţi. Tuşind şi scuipând, se ridică în picioare şi începu să-şi scuture praful de pe haine. Îşi şterse ochii înlăcrimaţi cu o batistă pătată şi apoi îşi lustrui şi ochelarii.

În patru labe, dr. Burrows se târî şi începu să scrijelească în stratul de cenuşă uscată, folosind şi lumina unui glob luminescent pentru a găsi grămăjoara de materie organică pe care o adunase pentru a-i da foc, înainte să fie lovit de furtuna de praf. O găsi într-un târziu şi luă ceea ce părea a fi o frunză de ferigă rulată. O privi chiorâş – n-avea nici cea mai mică idee ce putea fi. Cam ca toate lucrurile pe care le găsise în ultimele cinci mile de tunel pe care le parcursese era uscată ca un pergament vechi.

Începea să fie din ce în ce mai îngrijorat în legătură cu proviziile sale de apă. Când se urcase în trenul minerilor, coloniştii fuseseră drăguţi şi-i dăduseră un burduf plin cu apă, o traistă de legume uscate, câteva fâşii de carne şi un pachet cu sare. Putuse să-şi raţionalizeze mâncarea, dar problema era apa; de mai bine de două zile nu reuşise să găsească o sursă de apă din care să-şi împrospăteze rezerva din burduf, iar această provizie începea să i se termine. După ce îşi rearanjă iasca, începu să lovească două bucăţi de cremene una de alta, până când o scânteie sări pe materialul acela organic, născând o flacără firavă şi pâlpâitoare. Cu capul aşezat chiar pe fundul tunelului, suflă încet în flacără şi apoi făcu vânt şi cu mâna, ocrotind-o până când focul se aprinse de-a binelea, scăldându-l în strălucirea sa. Pe urmă, bâjbâi în

căutarea jurnalului care rămăsese deschis, şterse un strat gros de praf de pe paginile sale şi-şi reluă desenele.

Ce descoperire! Un cerc de blocuri regulate de piatră, fiecare de mărimea unei uşi, cu inscripţii ciudate cioplite pe toate feţele. Nu recunoscuse limba în care erau scrise textele, fiindcă nu o întâlnise niciodată, în toţi anii săi de studiu. Nu semăna cu nimic care să-i pară familiar. Mintea îi zumzăia în timp ce visa la oamenii care scriseseră cuvintele acelea, care trăiseră adânc sub pământ, foarte posibil încă de acum mii de ani, dar erau atât de rafinaţi încât construiseră monumentul acela subteran.

Părându-i-se că a auzit un zgomot, bărbatul se opri brusc din desenat şi sări în picioare. Controlându-şi atent respiraţia, rămase complet nemişcat, cu inima zbătându-i-se în piept în timp ce sonda disperat întunericul de dincolo de zona luminată de foc. Se dovedi că i se păruse şi că era înconjurat doar de tăcerea atotstăpânitoare care-l însoţise încă de la începutul călătoriei sale.

— Devii cam sperios, bătrâne! îşi zise el, relaxându-se din nou. Se simţi încurajat la auzul propriei voci în spaţiul strâmt al pasajului de piatră. Din nou te-a păcălit ghiorţăitul propriului stomac, bătrâne prostănac! adăugă şi apoi slobozi un hohot de râs.

Îşi dezlegă cămaşa din jurul gurii şi al nasului. Faţa îi era crestată şi învineţită, părul îi era murdar, iar bărbia îi fusese invadată de o barbă stranie. Hainele îi erau mizerabile şi rupte pe alocuri. Arăta ca un sihastru nebun. Focul trosni uşor, iar el îşi culese de jos jurnalul şi se concentră din nou asupra cercului de pietre.

— E cu totul excepţional – un Stonehenge în miniatură. Ce descoperire incredibilă! exclamă el, uitând cu desăvârşire pentru moment cât era de înfometat şi de însetat.

Continuă să deseneze cu faţa luminată de bucuria descoperirii.

Îşi lăsă jos jurnalul şi creionul şi rămase nemişcat pentru câteva secunde, în timp ce în minte îi reveni o imagine îndepărtată. Se ridică în picioare şi, luând globul luminos în mână, se îndepărtă de lângă foc până când ajunse în afara cercului de pietre. Începu să se învârtă încetişor în jurul lui, ţinând globul în lateralul feţei ca pe un microfon. Îşi arcui buzele şi-şi coborî vocea cu o octavă sau două, încercând să imite un reporter de televiziune.

— Şi spuneţi-mi, domnule Burrows, proaspăt numit Decan la Facultatea de Studii Subterane, ce înseamnă Premiul Nobel pentru dumneavoastră?

Mergând acum ceva mai repede în jurul pietrelor şi păşind cu o oarecare voioşie, vocea îi reveni la normal şi îşi mută globul luminos pe cealaltă parte a feţei. Adoptă un ton uşor surprins, prefăcându-se că răspunde ezitant.

— O, eu, eu… eu… trebuie să spun… că a fost cu adevărat o onoare şi că, la început, m-am simţit nedemn să-i urmez pe aceşti mari…

În momentul acela, degetul mic de la picior i se lovi de o piatră şi începu să înjure nebuneşte, împleticindu-se câţiva paşi. Recăpătându-şi echilibrul, îşi reluă repede atât mersul cât şi răspunsul la presupusa întrebare a reporterului:

— … să-i urmez pe aceşti mari savanţi care completează lista predecesorilor mei premiaţi.

Îşi mută lumina de cealaltă parte a feţei:

— Dar, domnule profesor, contribuţiile pe care le-aţi avut în atâtea domenii de activitate – medicină, fizică, chimie, biologie, geologie şi, mai ales, arheologie – sunt inestimabile. Sunteţi considerat a fi unul dintre cei mai importanţi savanţi în viaţă ai planetei. V-aţi gândit vreun moment că s-ar putea ajunge aici, în ziua în care v-aţi început tunelul din pivniţa casei?

Dr. Burrows scoase un „Hmm!” melodramatic în timp ce-şi muta din nou globul luminos.

— Ei bine, am ştiut dintotdeauna că mă aşteaptă lucruri mult mai importante… mai importante decât cele pe care mi le oferea postul de la Muzeul din…

Vocea doctorului se curmă brusc, iar el înţepeni. Faţa i se goli de orice expresie. Îşi puse globul în buzunar, aruncându-se în umbrele desenate de cercul de pietre şi începu să se gândească la familia sa, întrebându-se cum se descurcă în lipsa lui. Clătinând din capul care parcă-i fusese târât pe fundul unei mlaştini, se întoarse înapoi în cercul de pietre şi se lăsă să cadă lângă jurnal, privind abătut la flăcările pâlpâitoare, care deveneau din ce în ce mai neclare, cu cât le privea mai mult. Într-un final, îşi scoase ochelarii şi-şi şterse lacrimile din ochi cu dosul palmelor.

— Trebuie să fac asta, îşi spuse în timp ce îşi aşeza la loc ochelarii pe nas şi lua din nou creionul în mâini. Trebuie.

Focul lumina şi dincolo de cercul de pietre, proiectând siluete de umbre blânde pe pământ şi pe pereţii pasajului. În centrul cercului, cu totul absorbit, doctorul aşezat turceşte mormăia încetişor, ştergând din carneţel o greşeală.

În momentul acela nu se gândea la nimeni altcineva. Era atât de obsedat de descoperirea lui, încât nimic altceva nu mai conta, absolut nimic.

Capitolul douăzeci şi nouă

În timp ce focul pâlpâia în şemineu, domnul Jerome se tolănise într-unul din fotoliile uriaşe, citindu-şi ziarul. Din când în când, paginile ceruite din greu se pliau într-o parte, iar el trebuia să zvâcnească din încheieturi ca să le îndrepte din nou. Will nu reuşea să desluşească nici măcar un singur titlu din locul unde se aşezase la masă; cerneala tipografică se întinsese atât de mult pe hârtie, încât ziarul părea tipărit de o armată de furnici care-şi muiaseră picioarele în tuş şi apoi tropăiseră peste pagini.

Cal îşi jucase cartea şi acum aştepta nerăbdător răspunsul fratelui său, dar Will nu reuşea deloc să se concentreze la joc. Era pentru prima dată când se afla în aceeaşi cameră cu domnul Jerome, fără să recepţioneze căutături vrăjmaşe sau să fie nevoit să suporte o tăcere plină de reproşuri subînţelese. Momentul acela era unul de referinţă în relaţia lor.

Uşa de la intrare se deschise cu un trosnet brusc şi toţi trei îşi ridicară privirile.

— Cal, Will! strigă unchiul Tam, năpustindu-se în cameră şi risipind starea aceea de aparentă pace domestică.

Se mai domoli când îl văzu pe domnul Jerome cum îi aruncă o privire ascuţită ca un pumnal din fotoliul în care se odihnea.

— O, îmi pare rău, eu…

— Credeam că avem o înţelegere, mârâi domnul Jerome, ridicându-se în picioare şi împăturindu-şi ziarul sub braţ. Ai spus că n-ai să vii aici… când sunt şi eu acasă.

Trecu băţos pe lângă Tam, fără să-i arunce vreo privire.

Unchiul Tam schiţă o grimasă şi se aşeză lângă Will. Fluturându-şi conspirativ mâna, le făcu semn băieţilor să se apropie. Aşteptă ca zgomotul paşilor domnului Jerome să se piardă în depărtare înainte de a vorbi.

— A venit vremea, şopti Tam, scoţând o cutie zgâriată de metal din haină.

Îi desfăcu iute capacul, dându-l peste cap, şi băieţii îl priviră în timp ce deşertă o hartă mototolită, pe care o aşeză pe masă, deasupra cărţilor de joc, netezind-o pe la colţuri ca să stea dreaptă. Pe urmă, Tam se întoarse către Will.

— Chester va fi exilat mâine-seară, zise el.

— O, Dumnezeule! ţâşni Will în picioare de parcă ar fi fost electrocutat. E un pic cam repede, nu-i aşa?

— Abia ce am aflat şi eu – e planificat pentru ora şase, zise Tam. Se va aduna ceva lume. Alde Styx adoră să facă un întreg spectacol din chestiile astea. Ei cred că sacrificiile sunt bune pentru suflet.

Îşi întoarse privirile către hartă, murmurând încetişor, în timp ce căuta ceva în păienjenişul complex de linii. Într-un târziu, degetul i se opri pe un pătrat mic şi negru. Îl privi apoi pe Will, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit ceva.

— Ştii, nu e prea complicat… să te scoatem pe tine, singur. Dar şi pe Chester… asta e o cu totul altă mâncare de peşte. Ne-a luat ceva vreme să planificăm, dar…, se opri, iar Will şi Cal îl priviră în ochi, dar am reuşit. Ar putea să existe o cale să evadeze către suprasol… prin Oraşul Etern.

Will auzi suspinul lui Cal, dar indiferent cât de mult ar fi vrut să-i ceară explicaţii unchiului său, nu era politicos să-l întrerupă. Tam continuă să-i explice lui Will planul evadării, trasând o rută pe hartă, în timp ce băieţii ascultau avizi, absorbind fiecare detaliu. Tunelele aveau nume precum Watling Street, The Great North şi Bishopswood[1]. Will îl întrerupse pe unchiul său o singură dată, făcându-i o sugestie pe care, după o analiză destul de îndelungată, Tam o cuprinse în plan. Deşi pe dinafară părea liniştit şi calm, Will simţea cum stomacul i se zvârcoleşte de emoţie şi frică.

— Problema e că, oftă Tam, planul e plin de necunoscute şi de variabile cu care nu te pot ajuta. Dacă ajungi la ananghie, odată ce ai pornit, va trebui să cânţi după ureche, să te străduieşti din răsputeri.

În momentul acela, Will observă că ochii lui Tam nu mai erau la fel de scânteietori – încrederea în sine cu care-l obişnuise unchiul său dispăruse fără urmă. Tam recapitulă din nou întregul plan de la început şi până la sfârşit şi, când termină, pescui un obiect din buzunar şi i-l dădu lui Will.

— Ai aici o copie a hărţii pe care e marcat drumul ce trebuie urmat odată ce ieşi din Colonie. Dacă te prind, Doamne fereşte, înghite nenorocita asta de hartă.

Will o desfăcu grijuliu. Era o bucată de pânză de mărimea unei batiste. Suprafaţa era acoperită de o mulţime de linii infinitezimale desenate cu cerneală maro, semănând cu un labirint complicat, fiecare din ele reprezentând un alt tunel. Drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze Will era marcat clar cu cerneală roşie, iar Tam i-l mai arătă o dată.

---

[1] În româneşte, Strada Wading, Marele Nordic şi Pădurea Episcopului.

Tam îl privi pe Will, care împături din nou harta, şi apoi îi zise în şoaptă:

— Trebuie să meargă ceas. Îţi expui *tot* neamul la cele mai îngrozitoare pericole, dacă îi laşi pe Styx să îşi dea seama că e şi mâna mea în afacerea asta... Şi nu s-ar mulţumi doar cu mine. Cal, bunica ta şi tatăl tău vor ajunge şi ei în faţa plutonului de execuţie.

Îl apucă pe Will de braţ, întinzându-şi mâna peste masă şi strângându-l uşor, pentru a-i sublinia importanţa vorbelor sale.

— Şi încă o chestie: când ajungeţi în suprasol, tu şi Chester va trebui să dispăreţi. N-am avut timp să aranjez nimic, aşa că...

— Aş putea să apelez la Sarah? întrebă Will, străfulgerat de o idee, deşi numele acela îl făcea încă să se simtă ciudat. La mama mea *adevărată?* N-ar putea ea să mă ajute?

Faţa lui Tam se lumină cu un zâmbet abia ghicit.

— Mă tot întrebam când te vei gândi la asta, zise el. Zâmbetul dispăru imediat, iar el vorbi, alegându-şi cuvintele cu grijă: Dacă sora mea este încă în viaţă, deşi nimeni n-are de unde să ştie asta cu siguranţă, probabil că stă foarte bine ascunsă. Se uită într-o palmă şi începu să o frece cu degetul mare de la cealaltă mână. Unu plus unu uneori s-ar putea să facă zero.

— Ce vrei să zici? întrebă Will.

— Păi, dacă, printr-o minune, ai reuşi să o găseşti, s-ar putea să-i conduci pe Styx drept la ea. Pe urmă veţi deveni amândoi hrană pentru viermi. Îşi ridică din nou capul şi clătină din el o singură dată, fixându-l apoi pe Will cu o privire gânditoare. Nu, îmi pare rău, dar eşti pe cont propriu. Va trebui să alergi repede şi să rămâi fugar pentru multă vreme. Pentru binele nostru, al tuturor, şi nu numai al nostru. Ţine minte! Dacă Styx te prind în gheare, vor reuşi cu siguranţă să scoată adevărul de la tine, mai devreme sau mai târziu, şi asta ne-ar pune în pericol pe toţi, zise el ameninţător.

— În cazul ăsta, va trebui să ieşim şi noi, nu-i aşa, unchiule Tam? exclamă Cal, cu o urmă de bravură în glas.

— Cred că glumeşti, se întoarse Tam încruntat către el. N-am avea nicio speranţă. Nici n-am avea vreme să vedem din ce parte ne lovesc.

— Dar..., începu Cal.

— Uite ce e, Caleb, ăsta nu e un joc. Dacă-i enervezi prea des, n-apuci să mai trăieşti destul ca să regreţi. Înainte să-ţi dai seama ce se întâmplă poţi să dansezi giga bătrânului Nick. Tam făcu o pauză. Ştii ce-i asta, nu-i aşa? E un mic număr de contorsionism. Braţele îţi sunt legate la spate, uite-aşa... – se foi în scaun până

ajunse într-o poziţie incomodă – cu sârmă de cupru, ţi se decupează pleoapele şi eşti aruncat în cea mai întunecată cameră pe care ţi-o poţi imagina, plină de Ace Roşii.

— Ce Roşii? întrebă Will.

Tam se cutremură şi, ignorând întrebarea lui Will, continuă:

— Şi cât timp crezi că ai putea rezista? Câte zile crezi că ai putea să baţi în pereţi, înconjurat de întunericul acela de catran, cu praful arzându-ţi ochii chinuiţi, înainte de a te prăbuşi din cauza epuizării? Simţind doar primele înţepături pe piele, atunci când încep să se hrănească…? Din punctul meu de vedere, ăsta e cel mai rău lucru care ni s-ar putea întâmpla…

Tam nu-şi mai termină propoziţia. Cei doi băieţi îşi înghiţiră nodurile din gât, dar expresia feţei lui Tam se lumină din nou.

— Destul cu astea! zise el. Mai ai lumina aceea, nu-i aşa?

Încă împietrit de ceea ce tocmai auzise, Will îi aruncă o privire rătăcită. Se adună până la urmă şi dădu afirmativ din cap.

— Bine, zise Tam, scoţând din buzunarul hainei un pachet mic învelit într-o ţesătură pe care îl puse pe masă, în faţa lui Will. Astea s-ar putea să-ţi fie de folos.

Will atinse pachetul cu timiditate.

— Haide, curaj, uită-te înăuntru!

Will desfăcu nodurile de la colţuri. Înăuntru se găseau patru pietre de formă neregulată, maro-închis, ceva mai mari decât bilele cu care se joacă puştii.

— Pietre nodale! zise Cal.

— Da, sunt mai rare decât cizmele de melc, zâmbi Tam. Sunt descrise în cărţile vechi, dar nimeni în afară de mine şi de băieţii mei nu a văzut vreuna până acum. Pe astea le-a găsit Imago.

— Şi la ce folosesc? întrebă Will, analizând cu atenţie pietrele acelea ciudate.

— Aici, jos, e puţin probabil ca tu să poţi învinge un colonist sau, mai rău, un Styx, într-o luptă dreaptă. Singurele arme pe care le poţi folosi sunt lumina şi zborul, zise Tam. Dacă te încolţeşte careva, nu trebuie decât să foloseşti una din chestiile astea. Arunc-o în orice perete sau în altceva cu adevărat tare şi ţine-ţi ochii bine închişi. Piatra va produce o explozie de lumină mai strălucitoare decât îţi poţi imagina. Sper că astea mai sunt încă bune, zise el, cântărind o piatră în mână. Apoi privi din nou la Will. Deci eşti în stare să faci asta?

Will aprobă din cap.

— Bun, zise omul uriaş.

— Mulţumesc, unchiule Tam. N-am cuvinte să-ţi spun cât de..., începu Will şovăielnic.

— Nu e nevoie, băiete, îl întrerupse Tam, zburlindu-i părul.

Îşi pironi apoi privirile pe tăblia mesei şi tăcu preţ de câteva secunde. Era cu totul neaşteptat: tăcerea şi unchiul Tam nu prea se potriveau. Will nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea stare, fiind obişnuit mai degrabă cu logoreea omului aceluia masiv şi plin de viaţă. Se gândi că Tam e supărat şi încearcă să ascundă acest lucru. Când unchiul său îşi ridică însă capul, pe faţă îi flutura nelipsitul său zâmbet larg, iar vocea îi era tunătoare, ca de obicei.

— Am presimţit asta... trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Noi, ăştia, din neamul Macaulay, suntem loiali şi luptăm pentru cei pe care-i iubim sau în care credem, indiferent de preţul pe care trebuie să-l plătim. Ai fi încercat oricum să faci ceva ca să-l salvezi pe Chester şi să pleci apoi după tatăl tău, chiar dacă te-aş fi ajutat sau nu.

Will dădu din cap, simţind că-l podidesc lacrimile.

— Aşa mă gândeam şi eu! tună Tam. Eşti ca mama ta... ca Sarah... eşti un Macaulay adevărat! Îl înşfăcă pe Will cu putere pe după umeri. Mintea îmi spune că trebuie să pleci, dar inima îmi şopteşte pe dos. Îl strânse şi mai tare pe Will şi oftă. Păcat... ne-am fi putut distra de minune aici, toţi trei. Ar fi fost o distracţie pe cinste.

Will, Cal şi Tam au vorbit apoi până aproape de dimineaţă, iar când, într-un final, Will a ajuns în pat, abia dacă a pus geană pe geană.

Dimineaţa devreme, înainte ca întreaga casă să se trezească la viaţă, Will îşi strânse lucrurile în rucsac şi îndesă harta de pânză pe care i-o dăduse unchiul Tam în carâmbul cizmei. Verifică dacă avea în buzunare pietrele nodale şi globul luminos şi apoi merse până la patul lui Cal, pe care-l scutură uşor ca să-l trezească.

— Am plecat, zise Will cu o voce joasă, iar ochii fratelui său se deschiseră imediat.

Cal se ridică, scărpinându-se în cap.

— Mulţumesc pentru toate, Cal, şopti Will. Şi spune-i la revedere şi bunicii din partea mea, da?

— Sigur c-am s-o fac, îi răspunse fratele său şi apoi se încruntă. Ştii, aş da orice să pot să vin cu tine.

— Ştiu, te cred... dar ai auzit şi tu, cu urechile tale, ce ne-a spus Tam. Am mai mulţi sorţi de izbândă dacă încerc de unul singur. Oricum, familia ta e aici, zise el, întorcându-se către uşă.

Will coborî scările în vârful picioarelor. Se simţea entuziasmat că a pornit din nou într-o altă aventură, dar sentimentul acesta i se domoli imediat când simţi o undă de tristeţe neaşteptată cauzată de plecarea sa. Bineînţeles, dacă ar fi vrut, ar fi putut rămâne aici, într-un cămin căruia îi şi aparţinea, de fapt, în loc să se aventureze în necunoscut, riscându-şi viaţa. I-ar fi venit mult mai uşor să se întoarcă în pat. Când ajunse în hol, îl auzi pe Bartleby torcând, undeva în întuneric. Era un sunet liniştitor, care-l făcea să se simtă acasă. Dacă pleca, nu avea să-l mai audă niciodată. Se opri lângă uşa de la intrare, şovăind. Nu! Cum s-ar mai fi privit vreodată în oglindă, dacă alegea acum să-l lase pe Chester în mâinile cruzilor Styx? Mai degrabă-şi dădea viaţa în încercarea de a-l elibera. Trase adânc aer în piept şi, aruncând o privire peste umăr, la casa cufundată în linişte, ridică zăvorul greu al uşii de la intrare. Deschise uşa, păşi peste prag şi o închise binişor în urma sa. Plecase!

Ştia că are de parcurs o distanţă apreciabilă, aşa încât începu să meargă voiniceşte, rucsacul punctându-i fiecare pas cu o lovitură uşoară în spate. Îi trebui ceva mai puţin de patruzeci de minute ca să ajungă la clădirea de la marginea cavernei, pe care i-o descrisese Tam. N-avea cum să se înşele, fiindcă, spre deosebire de restul clădirilor din Colonie care aveau acoperişul de piatră, aceasta avea ţigle.

Era acum pe drumul către Poarta Craniului. Tam îi spusese că trebuia să aibă răbdare, fiindcă Styx îşi schimbau gărzile la intervale neregulate şi nu aveai de unde şti când apărea una de după colţ.

Părăsind drumul, Will sări peste o poartă şi alergă prin grădina din faţa clădirii, care părea o fermă părăsită. Spre mirarea lui, auzi însă un grohăit ca de porc venind dinspre una din anexele periferice şi văzu câteva găini închise în ţarcul alteia. Erau schiloade şi nehrănite, dar aveau penele de un alb-strălucitor.

Intră în clădirea cu acoperişul de ţiglă şi văzu grinzile vechi de lemn sprijinite de perete, întocmai cum le descrisese Tam. Când dădu să se strecoare la adăpostul lor, zări ceva mişcându-se spre el.

— Ce…?

Era Tam, care-i făcu grăbit semn să tacă, ducându-şi un deget la buze. Will nu reuşi să-şi ascundă surpriza. Se uită întrebător la unchiul său, a cărui faţă era tristă, lipsită de zâmbetul obişnuit.

Abia dacă încăpeau amândoi sub lemne, iar Tam se ghemui într-o poziţie ciudată, împingând o dală masivă de piatră de la baza peretelui. Pe urmă, se aplecă spre Will şi-i şopti la ureche:

— Noroc! şi efectiv îl îmbrânci prin deschizătura cu margini neregulate.

Dala de piatră scrâşni şi se închise în urma lui Will, iar băiatul rămase de unul singur.

În bezna ca de smoală care-l înconjurase, se scotoci în buzunar după globul luminos, de care legase deja o bucată de sfoară groasă şi pe care acum şi-o trecu pe după gât, ca să-şi păstreze mâinile libere. La început, înaintă destul de uşor prin pasaj, dar după vreo nouă sau zece metri, acesta se îngustă, silindu-l să meargă în patru labe. Tunelul o lua în sus, iar Will descoperi că-i vine greu să se strecoare, târându-se peste bucăţile ascuţite de piatră spartă şi cu rucsacul agăţându-i-se mereu de tavan.

Zări o mişcare în faţa lui şi îngheţă pe loc. Cu inima bătându-i speriată, ridică globul luminos să vadă ce era. I se tăie respiraţia când văzu ceva alb fulgerând prin pasaj şi aterizând cu o bufnitură slabă la nici doi metri în faţa lui. Era un şobolan fără ochi, de mărimea unei pisici bine hrănite, cu blana albă ca zăpada şi cu mustăţi care fremătau ca aripile unui fluture. Se ridică pe labele din spate, încreţindu-şi botul şi scoţând la iveală doi incisivi strălucitori. Nu dădea niciun semn că i-ar fi fost frică de om.

Will găsi o piatră lângă el şi o azvârli cu toată puterea. Rată, piatra izbind zgomotos peretele lângă animalul care nici măcar nu tresări. Will se simţi cuprins de obidă fiindcă era ţinut pe loc de un biet şobolan, aşa încât se făcu către şobolan şi scoase un mârâit. Cu o mişcare care părea nu necesitase pic de efort, şobolanul se repezi şi el la Will şi îi ateriză cu precizie pe umăr. Pentru un moment, băiat şi şobolan rămaseră nemişcaţi. Will îi simţi mustăţile, delicate ca genele unei fete, cum i se freacă de obraz. Îşi scutură umerii cu disperare. Şobolanul o luă la goană, păşind pe spatele piciorului lui Will şi dispăru în direcţia opusă.

— ’r-ai tu să fii…, murmură Will încercând să se calmeze înainte de a porni din nou.

I se părea că se târăşte de ore întregi, iar palmele îi erau julite şi dureroase de pe urma şisturilor ascuţite răspândite pe fundul tunelului. Într-un târziu, spre bucuria sa, pasajul crescu în înălţime, iar el reuşi aproape să se ridice în picioare. Acum, că se putea mişca mai repede, deveni aproape euforic şi simţi o nevoie imperioasă de a cânta în timp ce înainta prin meandrele tunelului. Se răzgândi însă când îşi dădu seama că santinelele de la Poarta

Craniului nu erau probabil foarte departe de poziţia în care se afla şi ar fi putut cumva să-l audă.

Într-un târziu ajunse la capătul pasajului care era ascuns de câteva straturi de pânză tare, murdărite cu pământ în aşa fel încât să le camufleze printre pietrele din jur. Le dădu la o parte şi se sperie văzând că deschizătura se afla chiar sub tavanul unei caverne şi că erau cel puţin treizeci de metri până la drumul care se vedea undeva jos. Era încântat că ajunsese până acolo, dincolo de Poarta Craniului, dar simţea cu destulă certitudine că lucrurile nu erau tocmai în regulă. Era la o înălţime atât de ameţitoare încât presupuse imediat că nu se afla în locul potrivit. Îşi aminti însă cuvintele lui Tam: *Ţi se va părea imposibil, dar ia-o uşurel. Cal a reuşit să mă urmeze pe acolo când era mult mai mic, aşa că vei putea şi tu să cobori.*

Will se întinse pe burtă ca să examineze şirul de lespezi şi de colţuri de piatră din peretele de sub el. Pe urmă se lăsă să atârne de buza tunelului şi-şi începu coborârea, verificând şi răsverificând de fiecare dată dacă mâinile şi picioarele i se sprijineau solid înainte de a trece la următoarea mişcare.

Coborâse mai bine de şase metri, când auzi un zgomot venind de jos. Era un geamăt sfâşietor. Rămase nemişcat şi ascultă cu inima bubuind. Se auzi din nou. Avea un picior sprijinit pe un mic ţanc de piatră în timp ce celălalt atârna în aer, iar mâinile i se încleştaseră pe o ieşitură a unei roci aflate la nivelul pieptului. Îşi întoarse capul încetişor şi privi în jos, peste umăr.

Legănând un felinar, un om se îndrepta către Poarta Craniului împreună cu două vaci slabe, aflate la câţiva paşi în faţa lui. Le strigă ceva animalelor şi apoi continuă să le mâne fără să dea vreun semn că percepuse în vreun fel prezenţa lui Will deasupra lui.

Will era expus în totalitate, dar nu avea ce să facă. Rămase complet nemişcat, rugându-se ca omul de dedesubt să nu se uite în sus. Pe urmă se întâmplă exact lucrul de care Will se temea cel mai mult: bărbatul se opri brusc.

O, nu! Pân-aici mi-a fost!

Cu ochii lui ca de şoim, Will putea distinge cu uşurinţă chelia albă şi strălucitoare a omului care îşi luă ceva dintr-o taşcă pe care o purta pe umăr. Era o pipă lungă de lut, pe care o umplu cu tutunul scos dintr-o pungă şi o aprinse, pufăind nori mici de fum albăstrui. Pe urmă, Will îi auzi spunându-le ceva vacilor, după care porniră din nou.

Will oftă încetişor uşurat şi, verificând dacă drumul e liber, îşi termină repede coborârea, sărind din piatră în piatră până când ajunse în siguranţă pe pământ. O zbughi cât de repede putu în lungul drumului, mărginit pe ambele părţi de câmpuri pe care se aflau ciuperci incredibil de mari, ale căror pălării bulbucate se înghesuiau în pâlcuri dese. Ştia acum că sunt bulcuşoare. Globul luminos care i se zbătea pe piept la fiecare pas arunca pe pereţii cavernei umbrele mişcătoare ale ciupercilor.

Îşi încetini paşii numai când începu să simtă o durere surdă într-o parte. Respiră de câteva ori adânc, încercând s-o domolească, pe urmă se forţă să accelereze din nou, conştient că, dacă dorea să ajungă la Chester la timp, avea nevoie de fiecare secundă. Lăsând cavernă după cavernă în spatele său, Will văzu că, încet-încet, câmpurile de bulcuşoare sunt înlocuite de covoare negre de licheni şi simţi o mare uşurare când zări primul felinar şi conturul neclar al unei clădiri în depărtare. Se apropia. Deodată se trezi în faţa unei arcade imense sculptate în piatră. O traversă şi ajunse în partea centrală a cartierului. Curând, clădirile începură să se înghesuie de o parte şi de alta a drumului, iar el deveni din ce în ce mai emoţionat. Deşi nu părea să fie nimeni în jur, încerca să facă cât mai puţin zgomot cu cizmele, alergând pe vârfuri. Era îngrozit că dintr-o casă ar fi putut apărea cineva care să-l zărească.

În sfârşit, văzu şi ceea ce căuta. Era primul dintre tunelele laterale despre care-i vorbise Tam.

S-o iei pe străzile din spate, îşi aminti Will cuvintele unchiului său. *E mai sigur pe acolo.*

— Stânga, stânga, dreapta, îşi repetă Will secvenţa de cotituri pe care Tam îl pusese s-o memoreze.

Tunelele erau late doar cât să permită unei trăsuri să înainteze cu greu.

Să mergi repede pe acolo. Dacă dai de cineva, îmbrânceşte-l, ca şi cum ai avea tot dreptul din lume să te afli acolo!

Nu se vedea însă nici ţipenie, aşa încât Will alergă din toate puterile, cu rucsacul lovindu-l în spate la fiecare pas.

Când ajunse din nou în caverna principală, era transpirat şi cu răsuflarea tăiată. Recunoscu silueta bondoacă a staţiei de poliţie, situată între două structuri mai înalte, şi-şi încetini paşii, pentru a reuşi să se calmeze.

— Am ajuns până aici, murmură el în barbă.

Planul păruse atât de uşor de îndeplinit când i-l descrisese Tam, dar acum se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală îngrozitoare.

N-ai să ai timp să gândeşti, îi spusese Tam, arătând cu degetul spre el pentru a-şi întări cuvintele. *Dacă eziţi, ai să pierzi momentul potrivit şi totul o să se ducă pe copcă.*

Will îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se îmbărbătă pentru ceea ce avea să urmeze.

Când ajunse mai aproape, priveliştea intrării în staţia de poliţie îi aminti de prima dată când el şi Chester fuseseră târâţi pe scările acelea şi de interogatoriile sălbatice care urmaseră. Amintirile îl sufocară, iar el încercă disperat să şi le scoată din minte. Se trase în umbra zidului lateral al clădirii şi-şi scoase rucsacul. Cotrobăi puţin şi apoi îşi scoase aparatul de fotografiat, verificându-l repede, înainte de a-l pune în buzunar. Apoi îşi aranjă din nou rucsacul în spate şi se îndreptă către scări. În timp ce le urca, trase adânc aer în piept, şi intră încrezător pe uşă.

Al Doilea Ofiţer se legăna pe un scaun, cu picioarele cocoţate pe tejghea. Ochii i se ridicară ca să-l privească pe nou-venit, iar mişcările poliţistului îi părură lui Will leneşe, ca şi cum acesta ar fi moţăit. Îi trebui mai bine de o secundă pentru a-şi da seama cine stătea înaintea lui, iar apoi faţa lui rotofeie se lungi de uimire.

— Măi să fie, Jerome! Ce naiba faci aici?

— Am venit să-mi văd prietenul, răspunse Will, rugându-se să nu-i tremure vocea.

Se simţea de parcă ar fi fost pe o creangă de copac care, cu cât mai înainta mai mult, devenea din ce în ce mai subţire şi mai periculoasă. Dacă şi-ar fi pierdut echilibrul, căderea i-ar fi fost fatală.

— Deci te-au lăsat să te întorci aici? întrebă bănuitor Al Doilea Ofiţer.

— Tu ce crezi?

Al Doilea Ofiţer ezită un moment, măsurându-l pe băiat din cap până în picioare.

— Păi… presupun că… dacă te-au lăsat să treci de Poarta Craniului… cred că nu e nicio problemă, gândi el cu voce tare, ridicându-se cu încetineală în picioare.

— Mi s-a spus că pot să-l văd, pentru ultima dată.

— A, deci ştii că o să fie în seara asta, zise Al Doilea Ofiţer, cu un zâmbet abia ghicit.

Will dădu din cap şi observă că din mintea poliţistului se risipise orice dubiu. Imediat, purtarea lui se schimbă.

— Doar n-ai venit pe jos tocmai până aici? întrebă el.

Un zâmbet prietenos şi generos îi crestă faţa ca un cuţit care spintecă burta unui porc. Will nu-l mai văzuse atât de omenos, ceea ce îngreuna şi mai mult planul pe care-l avea în minte.

— Ba da. Am pornit dis-de-dimineaţă.

— Atunci nu e de mirare că arăţi năduşit. Hai mai bine să mergem, zise Al Doilea Ofiţer, ridicând partea mobilă a tejghelei, trecând pe acolo şi zornăindu-şi cheile. Am înţeles că te-ai acomodat destul de bine, adăugă el. Ştiam eu că aşa va fi, chiar din momentul în care te-am văzut prima dată. „În adâncul sufletului său e de-ai noştri”, i-am zis Primul Ofiţer. „Aşa pare”, i-am mai zis.

Intrară pe uşa veche de stejar în semiîntunericul din temniţă. Mirosul cunoscut îl făcu pe Will să se înfioare, în timp ce Al Doilea Ofiţer deschise uşa celulei şi-l pofti înăuntru. Ochii nu i se acomodară imediat cu întunericul, dar după o vreme îl zări: Chester stătea pe colţul prichiciului, cu picioarele aduse sub bărbie.

Prietenul său nu reacţiona imediat şi continuă o vreme să se uite indiferent la Will. Pe urmă, sări în picioare, încă îndoindu-se de ceea ce vedea.

— Will? întrebă el cu gura căscată. Will? Nu-mi vine-a crede!

— Salut, Chester, zise Will, încercând să-şi alunge emoţia din glas.

Era încântat să-l regăsească, dar în acelaşi timp tot corpul îi tremura de încordare.

— Ai venit să mă scoţi, Will? Pot să plec de-acum?

— Ăăă… nu prea, zise Will, întors doar pe jumătate către prietenul său şi conştient că Al Doilea Ofiţer se afla la doar câţiva paşi de ei şi le-ar fi putut auzi fiecare cuvânt.

— Ce se întâmplă, Will? întrebă Chester, simţind că lucrurile nu sunt tocmai în ordine. Veşti proaste? adăugă el, făcând un pas către prietenul său.

— Eşti bine? îi replică Will, care era prea preocupat ca să răspundă întrebărilor prietenului său, fiindcă asculta cum paşii celui de-Al Doilea Ofiţer se îndepărtează de celulă.

Auzi cum se închide uşa de stejar. Abia după aceea îl luă pe Chester într-un colţ al celulei şi începură să şuşotească, Will explicându-i pe îndelete ce trebuia să facă.

Câteva minute mai târziu, Will auzi sunetul de care se temea cel mai mult: Al Doilea Ofiţer intrase în temniţă şi se îndrepta către ei.

— E timpul, domnilor! zise el.

Răsuci cheia şi deschise uşa celulei, iar Will ieşi încet pe coridor.

— Pa, Chester! zise el.

În timp ce Al Doilea Ofiţer începea să închidă uşa, Will îşi puse mâna pe braţul lui.

— O secundă, cred că mi-am uitat ceva înăuntru, zise el.

— Ce anume? întrebă bărbatul.

Al Doilea Ofiţer se uita direct la Will, când băiatul îşi scoase mâna din buzunar. Văzu imediat că luminiţa roşie era aprinsă: aparatul de fotografiat era pregătit. Îndreptându-l către poliţist, Will apăsă pe declanşator.

Flama bliţului îl păli pe poliţist în plină faţă. Urlă şi-şi scăpă cheile, acoperindu-şi ochii cu mâinile, în timp ce se prăbuşea la podea. Strălucirea fusese atât de puternică în comparaţie cu licărul palid al globurilor luminoase încât chiar şi Will şi Chester, care se feriseră de ea, se simţeau orbiţi.

— Îmi pare rău, îi zise Will omului care gemea.

Chester rămăsese nemişcat în celulă, stupefiat.

— Mişcă, Chester! îi strigă Will, aplecându-se spre el ca să-l ajute să treacă peste Al Doilea Ofiţer, care începuse să se târască spre peretele celulei, încă gemând cumplit.

Când intrară în camera de recepţie, Will privi întâmplător peste tejghea.

— Hârleţul meu! exclamă el şi, trecând pe sub placa de lemn, îl smulse de la perete.

Tocmai se pregătea să plece de acolo, când îl văzu pe Al Doilea Ofiţer ieşind împleticit din temniţă. Omul se aruncă orbeşte în direcţia lui Chester şi, mai înainte ca Will să-şi dea seama ce se întâmplă, îl prinse pe băiat de gât cu ambele mâini.

Chester scoase un icnet gutural şi încercă să se elibereze.

Will nu stătu pe gânduri. Ridică hârleţul. Se auzi un trosnet de oase fărâmate când unealta lovi în fruntea poliţistului, iar acesta se prăbuşi la podea cu un geamăt.

De data asta, Chester nu mai zăbovi. Îl urmă imediat pe Will şi se năpustiră afară din secţia de poliţie, oprindu-se doar pentru cele câteva momente în care Will îşi recuperă rucsacul, după care o porniră amândoi pe porţiunea de drum pe care Chester o privise atâta amar de vreme din celula lui. În câteva clipe, se pierdură din vedere, într-un tunel lateral.

— Ăsta e drumul bun? întrebă Chester, tuşind şi respirând greu.

Will nu-i răspunse, dar continuă să alerge până când ajunseră la capătul tunelului.

Da, erau acolo, exact aşa cum spusese Tam. Trei case dărăpănate, aflate în perimetrul unei caverne circulare, nu mai mare decât un amfiteatru. Simţiră sub tălpi un strat gros de humă, care clefăia uşor când călcau pe el, iar aerul mirosea a balegă veche. Pereţii cavernei îi atraseră atenţia lui Will. Ceea ce la început i se păruseră a fi pâlcuri de stalagmite, erau de fapt trunchiuri de copaci pietrificate, unele sparte la jumătate şi altele răsucite între ele. Aceste rămăşiţe fosilizate arătau ca o pădure sculptată, ascunsă în tenebre.

Will se simţea din ce în ce mai nesigur, ca şi cum ceva necurat şi ameninţător ar fi radiat dintre copacii aceia antici. Se simţi uşurat când ajunseră la casa din mijloc şi intrară prin uşa din faţă, care se deschise scârţâitor din prima încercare.

Pe hol, tot înainte...

Chester propti uşa în urma lor, iar Will intră în bucătărie. Era mai spaţioasă decât cea din casa Jerome. Stârniră praful gros care se aşezase pe podeaua placată cu gresie. Praful se ridică închipuind o furtună în miniatură şi, în lumina globului, fiecare mişcare pe care o făceau lăsa o urmă în norii de praf ce pluteau undeva, jos.

Găseşte placa marcată cu o cruce de vopsea.

Will o găsi şi o împinse. Sub mâna lui se deschise un mic compartiment. Înăuntru era un mâner. Îl răsuci către dreapta şi o întreagă secţiune a peretelui acoperit cu faianţă se deschise către ei – era o uşă bine camuflată. În spatele ei se vedea o anticameră pe ai cărei pereţi laterali erau înghesuite nişte cutii. Pe peretele cel mai îndepărtat se vedea o uşă. Nu era însă o uşă obişnuită – era făcută din fier masiv, întărit cu nituri, iar, într-o parte, avea şi un mâner impozant de fier care acţiona un scripete.

Este sub presiune – ţine germenii afară.

La nivelul capului, uşa avea un vizor, dar prin sticla înceţoşată nu se putea vedea nicio lumină.

— Vezi ce faci cu ăla, în timp ce eu caut aparatul de respirat, îi ordonă Will lui Chester, arătând către mâner.

Prietenul său îl apăsă şi imediat se auzi un fâşâit puternic, în timp ce garnitura groasă de cauciuc de la baza uşii începu să se ridice de la pământ. Will găsi măştile despre care Tam îi spusese că vor fi lăsate acolo. Erau nişte căşti vechi de pânză tare, din care ieşeau tuburi de cauciuc legate de nişte cilindri. Semănau cu un fel de echipament antic pentru scufundări.

Deodată, din întunericul de afară, Will auzi un mieunat hotărât. Ştiu ce este chiar înainte să se întoarcă.

— Bartleby!

Motanul se năpusti în bucătărie, trecând prin hol. Labele sale zgâriau nervoase praful. Se duse direct la uşa secretă, băgându-şi botul în deschizătură şi începând să adulmece curios.

— Ce e *asta?*

Chester era atât de uimit de vederea pisicii supradimensionate încât dădu drumul mânerului. Acesta se roti liber, iar uşa se lăsă în jos, în lungul ghidajelor sale, şi se închise cu zgomot. Bartleby făcu un salt înapoi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Chester, deschide odată uşa aia! urlă Will.

Chester dădu din cap şi începu din nou să rotească mânerul.

— Aveţi nevoie de o mână de ajutor? întrebă Cal, ieşind din umbră.

— Nu, nu şi tu! Ce dracu’ faci tu aici? strigă Will.

— Vin cu tine! îi răspunse Cal, surprins de reacţia fratelui său.

Chester se opri din învârtitul mânerului şi privi repede de la un frate la celălalt şi înapoi.

— Arată exact ca tine!

Will simţea că atinsese un punct în care întreaga situaţie parcă devenise o nebunie a sa, proprie, aiuritoare şi care nu-i lăsa nicio speranţă. Planul iniţial al lui Tam se destrăma chiar în faţa ochilor săi şi avea sentimentul îngrozitor că aveau să fie prinşi cu toţii. Trebuia să aducă lucrurile pe făgaşul lor… cumva… şi *repede.*

— PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, DESCHIDE UŞA AIA! urlă din toate puterile, iar Chester îşi reluă munca.

Uşa se afla acum la jumătate de metru de pământ, iar Bartleby îşi băgă capul pe sub ea, aruncă o privire exploratoare, se lăsă jos şi apoi se strecură prin deschizătură, dispărând imediat din raza lor vizuală.

— Tam nu ştie că eşti aici, nu-i aşa? strigă Will, apucându-l pe fratele său de gulerul hainei.

— Bineînţeles că nu. Am decis singur că e momentul să merg în suprasol, ca tine şi ca mama.

— Ba n-o să vii, mârâi Will printre dinţii strânşi. Când văzu însă durerea care se întipări pe faţa fratelui său, îi dădu drumul la haină şi-şi îndulci vocea. Serios, nu poţi… Unchiul Tam te-ar omorî dac-ar şti că eşti aici. Du-te acasă chiar…

Will nu reuşi însă să-şi termine propoziţia. Şi el, şi Cal simţiră imediat mirosul puternic de amoniac care se răspândea în aer.

— Alarma, zise Cal, cu ochii trădându-i panica.

Auziră o mişcare în afara casei şi urmară nişte strigăte, acompaniate de zgomotul de sticlă spartă. Alergară către fereastra de la bucătărie şi priviră prin sticla crăpată.

— Styx! icni Cal.

Will aprecie că erau cel puţin treizeci, adunaţi într-un semicerc în faţa casei, iar aceştia erau doar cei pe care îi putea vedea din locul în care stătea. Refuză să se gândească la câţi ar fi putut fi în total. Se ghemui şi-i aruncă o privire lui Chester, care răsucea nebuneşte mânerul uşii. Deschizătura era acum destul de mare ca să le permită să treacă.

Will privi la fratele său şi ştiu că nu-i rămâne de făcut decât un singur lucru. Nu-l putea lăsa pe fratele său să fie prins de Styx.

— Haide, treci pe sub uşă, îi şopti el repede.

Faţa lui Cal se lumină şi începu să-i mulţumească lui Will, care îi îndesă în mâini aparatul de respirat şi îl împinse către uşă.

În timp ce Cal se târâia prin deschizătură, Will se întoarse la geam, la timp ca să-i vadă pe Styx cum înaintează către casă. Îi era de-ajuns. Se aruncă spre uşă, ţipând nebuneşte la Chester să-şi ia o mască şi să-l urmeze. Când auzi uşa din faţă a casei spărgându-se, ştiu că mai era timp doar să treacă amândoi dincolo de uşă.

Pe urmă, însă, se întâmplă un lucru groaznic. Unul dintre evenimentele acelea pe care, după aceea, le rememorezi mereu şi mereu… deşi ştii, undeva în adâncul sufletului, că n-ai fi putut face nimic să le eviţi.

Aşa se întâmplă când o auziră.

O voce pe care o ştiau amândoi.

Capitolul treizeci

— Will cel dintotdeauna, zise ea, făcându-i să înţepenească pe loc.

Will era pe jumătate sub uşă, cu mâna pe braţul lui Chester, gata să-l tragă după el, când privi către uşa bucătăriei şi îngheţă.

În cameră intră o fată, cu doi Styx, de-o parte şi de alta ei.

— Rebecca? exclamă Will, clătinând din cap ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor. Rebecca! zise el, din nou.

— Ei, unde-am pornit? îl întrebă ea, cu răceală.

Cei doi Styx dădură să se repeadă, dar fata îşi ridică mâna, iar ei se opriră.

Era vreo şmecherie? Era îmbrăcată cu hainele lor, cu uniforma lor – haina neagră cu o cămaşă apretată, albă. Iar părul ei negru-strălucitor era altfel aranjat – pieptănat pe spate, lipit de cap.

— Ce faci...? reuşi să spună Will, înainte să rămână fără grai.

A fost capturată. Asta trebuie să fie. I-au spălat creierul sau o ţin ostatică.

— De ce continuăm să facem chestiile astea? oftă teatral fata, ridicându-şi o sprânceană.

Părea relaxată şi stăpână pe situaţie. Ceva nu era în ordine, ceva scârţâia. Nu.

Era una de-a lor.

— Eşti..., bâigui el.

Rebecca râse.

— Îi merge mintea iute, nu-i aşa?

În spatele ei, din ce în ce mai mulţi Styx intrau în bucătărie. Mintea lui Will se învârtea, amintirile-i derulându-se cu o viteză ameţitoare, în vreme ce încerca să facă o singură persoană din Rebecca, sora lui, şi din această fetiţă Styx din faţa lui. Fuseseră oare semne sau indicii pe care nu le observase?

— Cum? scânci el.

Încântată de năuceala lui, Rebecca vorbi.

— Foarte simplu. Am fost plasată în familia ta, când aveam doi ani. Aşa se procedează cu noi... ne aruncă printre păgâni. Asta e antrenamentul elitelor noastre.

Fata făcu un pas în faţă.

— Nu! strigă Will, a cărui minte începuse din nou să funcţioneze şi a cărui mână se strecură, neobservată, în buzunarul interior al hainei. Nu pot să cred!

— E greu de acceptat, nu-i aşa? Am fost plantată acolo ca să am grijă de tine – şi, dacă am fi avut noroc, să o atrag pe maică-ta afară din ascunzătoare… pe mama ta *adevărată.*

— Nu cred!

— Nu contează ce crezi tu, i-o tăie ea scurt. Treaba mea s-a terminat, aşa că iată-mă, m-am întors acasă. Nu mai trebuie să joc teatru.

— Nu, clătină Will din cap, strângând în mână săculeţul de pânză pe care i-l dăduse Tam.

— Haide, s-a terminat! zise Rebecca, nerăbdătoare.

Schiţă un gest imperceptibil cu capul, iar cei doi Styx de lângă ea se năpustiră înainte. Will era însă pregătit. Aruncă piatra nodală în bucătărie, cu toate puterile. Aceasta trecu printre cei doi Styx în alergare şi izbi dalele de un alb murdar, spărgându-se în fragmente mici, ca o miniaturală furtună de zăpadă. Totul încremeni.

Pentru o fracţiune de secundă, Will crezu că nu se va întâmpla nimic, că piatra aceea era inutilă. O auzi pe Rebecca râzând, cu un hohot sec, batjocoritor.

Apoi se auzi un şuier, ca şi cum aerul ar fi fost aspirat din încăpere. Fiecare aşchie de piatră, aşa cum se risipiseră pe duşumea, izbucni într-o incandescenţă năucitoare, împrăştiind raze de lumină care inundară camera ca un milion de proiectoare. Erau atât de intense încât toate lucrurile păreau să fie pătrunse de un alb insuportabil.

Pe Rebecca nu păru să o deranjeze. Cu lumina aceea puternică înflăcărându-i silueta, rămase pe loc ca un înger întunecat, cu mâinile încrucişate la piept, în atitudinea ei caracteristică, ţâţâind dezaprobator.

Însă cei doi Styx se opriră fulgeraţi şi începură să urle, scoţând un sunet ca acela al unghiilor care zgârie tabla de la şcoală. Se dădură înapoi orbiţi, încercând să-şi acopere ochii.

Şovăiala celor doi îi oferi lui Will ocazia pe care-o aştepta. Se năpusti la Chester, trăgându-l de lângă mânerul uşii.

Efectul pietrei nodale începea însă să pălească şi alţi doi Styx îi împingeau la o parte pe tovarăşii lor orbiţi. Îşi întinseră mâinile către Will, care le văzu degetele răşchirate ca nişte gheare. Continuă să-l tragă pe Chester de un braţ, dar ambii Styx îl înşfăcaseră şi-l trăgeau de celălalt. Totul se transformă într-o înfruntare de forţă între Will şi cei doi Styx, cu un Chester îngrozit şi scâncind prins la mijloc. Mai rău însă era că nimeni nu mai ţinea de mânerul uşii, aşa încât acesta se rotise ca titirezul, în timp ce

uşa masivă de metal coborâse încet în lungul ghidajelor. Iar Chester era chiar în drumul ei.

— Scapă de ei! urlă Will.

Chester încercă să-i lovească dând din picioare, dar fără niciun rezultat. Îl ţineau prea bine. Will se apropie şi el de uşă, într-o încercare zadarnică de a-i încetini coborârea, dar aceasta era prea grea şi aproape că-l dezechilibră. N-avea cum să ţină şi uşa şi să-l salveze şi pe Chester în acelaşi timp.

În vreme ce ambii Styx mârâiau şi trăgeau mai tare, iar Chester încerca din toate puterile să le reziste, Will îşi dădu seama că nu avea cum să îi învingă pe cei doi. Chester aluneca din mâinile sale şi urla de durere, fiindcă unghiile celor doi Styx îi muşcau adânc din carnea braţului.

Deodată, în timp ce uşa continua să coboare lent, Will realiză că Chester avea să fie zdrobit, dacă nu-i dădea drumul.

Dacă nu-l ceda celor doi Styx.

Mânerul se învârtea nebuneşte. Uşa era acum la mai puţin de un metru deasupra podelei, iar Chester era ghemuit sub ea, cu întreaga ei greutate apăsându-i în spinare. Will trebuia să acţioneze şi încă repede.

— Chester, îmi pare rău! urlă Will.

Pentru o clipă, Chester îl privi cu ochii albi de groază, iar apoi Will dădu drumul braţului prietenului său, lăsându-l să se prăbuşească grămadă peste atacatori. Inerţia băiatului îi doborî pe cei doi, rostogolindu-se împreună într-un ghem confuz de mâini şi de picioare. Chester mai strigă o dată numele lui Will, iar uşa se închise cu un zdrăngănit final tragic în urma lui. Will putea doar să privească pierdut prin sticla lăptoasă a vizorului cum Chester şi cei doi Styx se opresc în perete. Unul dintre bărbaţi se ridică imediat şi se năpusti înapoi către uşă.

— BLOCHEAZĂ MÂNERUL ĂLA!

Strigătul lui Cal îl scoase pe Will din letargie. În timp ce fratele său ţinea un glob luminos, Will începu să meşterească la mecanismul din lateralul uşii. Îşi scoase repede briceagul şi, folosind cea mai mare lamă, încercă să blocheze roţile dinţate.

— Te rog, te rog, blochează-te! şopti Will.

Încercă în câteva locuri, până când lama alunecă între două dintre cele mai mari roţi dinţate şi rămase acolo. Will îşi luă mâna de pe briceag, rugându-se ca acesta să-şi facă efectul. Iar micul briceag roşu îşi făcu efectul, oscilând sălbatic în timp ce câţiva Styx încercau să rotească mânerul de pe cealaltă parte a uşii.

Will privi din nou prin vizor. Ca într-un film mut macabru, asistă neputincios la disperarea întipărită pe faţa unui Chester care încerca zadarnic să se lupte cu Styx. Prietenul său reuşise cumva să apuce hârleţul lui Will şi dădea să se bată cu el. Îl copleşiră însă prin număr când se năpustiră asupra lui ca un nor de lăcuste care devorează tot ce le stă în cale.

O faţă îi blocă însă vederea, apărând strălucitoare în mijlocul vizorului.

Faţa Rebeccăi. Fata îşi ţuguie buzele cu severitate şi începu să-şi clatine capul, ca şi cum l-ar fi certat pe Will. Era exact ceea ce ar fi făcut şi dacă s-ar fi aflat în Highfield.

Spunea ceva, dar vorbele ei nu puteau trece de uşă.

— Trebuie să mergem, Will. Până la urmă o să deschidă uşa, zise Cal grăbit.

Will îşi smulse ochii cu greutate de la faţa Rebeccăi. Fata îi spunea în continuare ceva. Deodată, îşi dădu seama *exact* ce spune şi asta îl înfioră. De fapt, îi cânta.

— Soare…! zise el cu amărăciune. Eşti raza mea de soare!

O zbughiră în lungul pasajului de piatră, cu Bartleby în urma lor, şi ajunseră într-un târziu într-un atriu în formă de dom, din care se desprindeau numeroase alte pasaje. Totul era rotunjit şi neted de parcă milioanele de ani în care pe acolo cursese apa erodaseră toate marginile ascuţite. Locul era uscat acum, şi fiecare suprafaţă era învelită de un strat de praf aspru ca de sticlă spartă.

— Avem doar o mască! îi zise Will deodată lui Cal, când îşi dădu seama.

Luă masca de pânză tare şi furtunurile de cauciuc de la fratele său şi le examină cu atenţie.

— O, nu! se pleoşti Cal. Şi acum ce-o să ne facem? De întors, nu ne putem întoarce.

— Aerul ăla din Oraşul Etern, zise Will, ce nu-i în regulă cu el?

— Unchiul Tam susţine că a fost un fel de molimă. Au murit toţi locuitorii…

— Bine, dar nu mai există şi acum acolo, nu-i aşa? întrebă repede Will, temându-se de răspunsul fratelui său.

Cal însă dădu aprobator din cap.

— Tam zice că e.

— Atunci, o să foloseşti tu masca.

— În niciun caz!

Cât ai clipi, Will îi trase masca peste cap lui Cal, înăbuşindu-i protestele. Cal se zbătu, încercând să şi-o scoată, dar Will nu-l lăsă.

— Vorbesc serios! Tu trebuie să o porţi! insistă Will. Eu sunt mai mare, aşa încât eu hotărăsc.

Acest argument îl opri pe Cal, care se mulţumi să-l privească neliniştit prin gemuleţul măştii, în timp ce Will se asigură că aceasta era potrivită corect pe umerii fratelui său. Pe urmă, ajustă curelele de piele ca să fixeze mai bine rezervoarele şi filtrul în jurul pieptului fratelui său. Încercă să nu se gândească la consecinţele pe care le-ar fi putut avea pentru el faptul că îi dăduse masca lui Cal. Putea doar să spere că molima era doar încă una dintre superstiţiile coloniştilor, care păreau să fie oricum destul de numeroase.

La urmă, Will îşi scoase din carâmbul cizmei harta pe care i-o dăduse Tam, numără tunelele din faţa lor şi arătă spre cel prin care trebuiau să pornească.

— De unde te cunoştea fata aceea Styx? întrebă Cal, cu o voce neclară din cauza măştii.

— Sora mea, îi răspunse Will, lăsând în jos harta şi privindu-l în ochi. Asta a fost sora mea, scuipă el cu dispreţ, sau cel puţin aşa am crezut.

Cal nu dădu niciun semn că ar fi fost surprins, dar Will putu să vadă cât de înspăimântat era, după cum se uita mereu înapoi, spre gura tunelului prin care veniseră.

— Uşa n-o să-i oprească prea multă vreme, îl avertiză fratele său, privind nervos către Will.

— Chester…, începu Will deznădăjduit, dar nu-şi continuă vorba.

— N-ai avut ce să faci ca să-l ajuţi. Noi înşine suntem norocoşi c-am scăpat de acolo cu viaţă.

— Poate, zise Will, verificând încă o dată harta.

Era conştient că nu are timp să se gândească la Chester, cel puţin nu acum, dar după toate riscurile pe care şi le asumase ca să-şi salveze prietenul, îşi dădea seama că întregul plan eşuase lamentabil, iar lui îi venea destul de greu să se concentreze la ceea ce avea de făcut în continuare. Trase adânc aer în piept.

— Atunci, cred că ar trebui să mergem.

Cei doi băieţi o luară hotărât la picior, cu motanul pe urmele lor. Intrară adânc în complexul subteran de tunele care avea să îi ducă într-un final în Oraşul Etern – şi de acolo, spera Will, mai departe, către lumina Soarelui.

PARTEA A TREIA
ORAŞUL ETERN

Capitolul treizeci şi unu

Un-doi, un-doi-unu, unu, un-doi.

În timp ce alergau, Will îşi impunea ritmul pe care-l folosea frecvent în timpul săpăturilor celor mai extenuante pe vremea când era în Highfield. Tunelele erau uscate şi tăcute; nu se putea vedea nici cel mai mic semn că ar exista ceva viu în ele. Deşi călcau pe un sol destul de nisipos, Will nu văzu nici măcar o singură dată vreun fir de praf care să plutească în aer în spatele lor în lumina globului său. Era ca şi cum trecerea lor pe acolo rămânea total neobservată.

Nu dură însă mult până când zări câteva licăriri vagi în faţa ochilor, stropi de lumină care se materializau şi apoi dispăreau la fel de iute cum apăruseră din raza sa vizuală. Le privi fascinat până când îşi dădu seama că nu era tocmai în regulă. În acelaşi timp o durere surdă îi strângea pieptul, iar broboane lipicioase de sudoare începură să i se scurgă pe tâmple.

Un-doi, un-doi-unu... unu... un-doi... Îşi încetini paşii, simţind o greutate în piept atunci când respira. Era ciudat: nu putea să spună exact ce anume nu era în regulă. La început crezu că e vorba doar de oboseală, dar nu, era mai mult decât atât. Era ca şi cum aerul, care stătuse atâta vreme netulburat în tunelele acestea adânci, poate chiar din timpuri preistorice, s-ar fi comportat ca un lichid vâscos. *Unu, un-doi*...

Will se opri brusc, desfăcându-şi un nasture de la guler şi masându-şi umerii pe sub baierele rucsacului. Simţea dorinţa aproape irezistibilă de a-şi arunca greutatea aceea din spate fiindcă-l făcea să se simtă apăsat şi-l incomoda. Chiar şi pereţii pasajului îl enervau. Erau prea apropiaţi, simţea că-l strivesc. Se trase către mijlocul tunelului, unde se lăsă în genunchi şi respiră spasmodic de câteva ori. După o vreme, se simţi mai bine şi se strădui să se ridice în picioare.

— Ce-ai păţit? îl întrebă Cal, privindu-l îngrijorat prin sticla măştii sale.

— Nimic, răspunse Will, care începu să bâjbâie prin buzunare în căutarea hărţii. Nu voia să-şi recunoască slăbiciunea, în niciun caz în faţa fratelui său. Trebuie... trebuie doar să mai verific o dată unde suntem.

Îşi asumase misiunea dificilă de a naviga în lungul itinerarului complicat, cu multe cotituri, conştient că fie şi o singură greşeală i-ar fi făcut să se rătăcească în labirintul acela subteran

extraordinar de complex. Îşi aminti cum Tam se referise la locul acela folosind exact acest cuvânt, labirint, şi-l asemuise cu o piatră ponce care are nenumăraţi pori legaţi unul de altul, ca şi cum nişte viermi invizibili s-ar fi deplasat în interiorul ei. În momentul acela, Will nu se gândise prea mult la cuvintele unchiului său, dar acum îşi dădea seama exact ce voise să spună. Chiar şi numai dimensiunea întregii zone ajungea ca să te înfioare şi, deşi progresaseră frumos, fiindcă se mişcau destul de repede prin tunele, Will presupunea că mai au încă destul de mult de mers. Înaintarea le era uşurată considerabil de faptul că tunelele coborau uşor, deşi lucrul acesta îl cam mira. Era conştient că fiecare metru pe care-l coborau va trebui să fie urcat din nou, înainte de a ajunge la suprafaţă.

Privi la hartă şi apoi la pereţi. Erau acoperiţi de un strat rozaliu, probabil din cauza prezenţei depozitelor de fier, ceea ce ar fi putut explica şi faptul că busola sa era complet inutilizabilă. Acul oscila leneş, învârtindu-se în jurul cadranului, fără să se oprească în vreo poziţie destul de multă vreme ca să se poată orienta.

Analizând pereţii din jurul lui, Will ajunse la concluzia că pasajele s-ar fi putut forma când o cantitate mare de gaz sub presiune împinsese o bucată de piatră prin roca vulcanică încă topită. Da, ăsta ar fi putut să fie motivul pentru care nu existau tunele verticale. Sau poate că se formaseră când apa exploatase liniile de fractură, la multe milenii după ce piatra s-a răcit.

„Mă întreb ce-ar fi zis tata despre chestia asta”, se gândi el, dar, înainte să se poată stăpâni, faţa i se înnegură când îşi dădu seama că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Nu era însă momentul pentru asemenea gânduri.

Deşi încerca din răsputeri, nu reuşi să-şi alunge din minte ultima privire pe care i-o aruncase lui Chester în timp ce rostogolea neajutorat pe podea, direct către pâlcul de ofiţeri Styx. Will îl mai părăsise o dată...

Şi Rebecca! Era incontestabil! O văzuse cu propriii săi ochi. Fata era Styx! În ciuda faptului că se simţea extrem de slăbit, sângele începu să-i fiarbă în vene. Îi venea să râdă în hohote când îşi amintea cât de îngrijorat fusese pentru soarta ei.

Nu avea însă timp să se gândească la asta acum – dacă vroiau să scape cu viaţă, trebuia să se asigure că nu se abat de la drum. Mai privi încă o dată harta şi o puse la loc în buzunar, înainte să-şi continue călătoria.

Un-doi, un-doi-unu, unu, un-doi.

Strivind sub tălpi grăunţele fine de nisip roşiatic, Will începu să-şi dorească o schimbare, un semn, *orice* ar fi putut confirma că se află încă pe drumul cel bun. În suflet i se insinuă disperarea că nu aveau să ajungă niciodată la capătul drumului lor. Judecând după aparenţe, s-ar fi putut să se învârtă deja în cerc.

Băiatul se înfioră când ajunseră într-un final la ceea ce părea a fi un fel de bornă kilometrică, netedă şi cu vârful rotunjit, aşezată lângă peretele pasajului. Sub privirile atente ale lui Cal, se ghemui lângă piatră ca să şteargă nisipul aşezat pe suprafaţa ei.

Dând la o parte nisipul cu palma, descoperi un simbol săpat în roca roz, cam pe la jumătatea feţei netede. Era compus din trei linii divergente, care se îndepărtau una de alta ca nişte raze sau mai degrabă ca dinţii unui trident. Sub acest semn erau două rânduri de litere ascuţite. Simbolurile îi erau necunoscute şi nu aveau niciun sens pentru el.

— Ce-i asta? E vreun semn indicator sau vreo bornă? se întoarse Will către fratele său, care însă ridică neajutorat din umeri.

Câteva ore mai târziu, înaintarea lor devenise înceată şi anevoioasă. Întâlneau din ce în ce mai multe bifurcaţii ale tunelelor, iar Will trebuia să-şi consulte harta foarte des. O apucaseră deja o dată pe un drum greşit; din fericire, nu parcurseseră încă prea mult când Will îşi dăduse seama de greşeală şi trebuiseră să-şi refacă traseul, cu greutate, şi să revină pe drumul corect. Ajunşi în intersecţia unde greşiseră, se prăbuşiseră pe pământul nisipos, oprindu-se doar pentru a-şi trage răsuflarea. Deşi încerca din răsputeri să se mobilizeze, Will se simţea neobişnuit de obosit, ca şi cum i s-ar fi terminat combustibilul. Când îşi reluaseră drumul, se simţea mai slăbit ca niciodată.

Indiferent de starea în care se afla, Will nu voia totuşi să-l lase pe Cal să bănuiască nici măcar o secundă că nu se simţea bine. Ştia că trebuie să meargă încontinuu ca să se menţină înaintea urmăritorilor, ştia că trebuie să ajungă la suprafaţă. Se întoarse către fratele său, care păşea alături de el.

— Şi, deci, ce face Tam în Oraşul ăsta Etern? întrebă el, respirând cu greutate. A fost destul de ţâfnos când l-am întrebat despre asta.

— Păi, caută monede şi alte chestii de genul ăsta, aur, argint…, zise Cal. Majoritatea le ia din morminte.

— Din morminte?

— Da, din mormintele care se află în cimitire, aprobă Cal.

— Deci oamenii chiar au trăit aici!

— Cu multă vreme în urmă. Tam presupune că a fost ocupat de mai multe rase, una după cealaltă, fiecare construind deasupra celeilalte. Susţine că aici se află comori care aşteaptă să fie găsite.

— Dar cine au fost oamenii ăştia?

— Tam mi-a spus că primii au fost brutamii, în urmă cu secole. Parcă-mi amintesc că mi-a zis că ăştia erau troieni. Au construit aici un fel de fortăreaţă sau ceva de genul ăsta, în timp ce în suprasol, chiar deasupra, oamenii construiau Londra.

— Deci cele două oraşe erau legate?

Masca lui Cal aprobă.

— La început. Pe urmă, intrările au fost zidite, iar pietrele care le marcau s-au pierdut... Oraşul Etern a fost pur şi simplu *uitat,* zise el, pufnind zgomotos prin filtrul de aer.

Privi nervos înapoi în tunel, ca şi cum ar fi auzit ceva.

Will îi urmări privirea, dar nu putu să vadă nimic altceva decât silueta întunecată a lui Bartleby, care ţopăia nerăbdător dintr-o parte a tunelului în cealaltă. Era limpede că animalul îşi dorea să meargă mai repede decât cei doi băieţi şi, din când în când, accelera pe lângă ei şi se oprea să miroasă vreo crăpătură sau chiar pământul din faţa lor, de multe ori devenind vizibil agitat şi slobozind un mieunat tânguitor.

— Cel puţin Styx nu ne va găsi niciodată în locul ăsta, zise Will cu încredere.

— N-aş fi prea sigur de asta. Sunt convins că o să ne urmărească, zise Cal. Şi oricum, mai e şi Divizia în faţa noastră.

— Ce mai e în faţa noastră?

— Divizia Styx. Sunt un fel de... ăăă... grăniceri, zise Cal, alegându-şi cu grijă cuvintele. Patrulează prin vechiul oraş.

— Păi, de ce? Credeam că e pustiu!

— Se aude că reconstruiesc porţiuni întregi şi că s-au apucat să consolideze pereţii cavernei. Cică întreaga Colonie s-ar putea să se mute aici. Şi există zvonuri despre echipe de muncă formate din puşcăriaşi condamnaţi pe viaţă, care lucrează aici ca sclavi. Sunt însă doar zvonuri, nimeni nu ştie cu adevărat.

— Mie Tam nu mi-a spus niciodată despre alţi Styx, zise Will, fără a încerca să-şi ascundă îngrijorarea din glas. Al dracului de minunat! zise el supărat, lovind cu piciorul o piatră care-i ieşi în cale.

— Păi, poate nu s-a gândit că o să fie cine ştie ce problemă. În plus, noi n-am plecat tocmai pe furiş din Colonie, nu-i aşa? Nu-ţi bate capul însă, e o zonă imensă şi sunt doar câteva patrule.

— O, grozav. Asta-i o mare uşurare, răspunse Will, imaginându-şi ce le putea rezerva drumul în continuare.

Rătăciră alte câteva ore, ajungând într-un târziu pe o pantă destul de abruptă unde alunecară pe nisipul roşiatic şi ajunseră la o porţiune dreaptă. Will ştia că, dacă îşi citise corect harta, ar fi trebuit să se apropie de ieşirea din labirint. Tunelul se îngustă însă înaintea lor şi păru că se termină într-o fundătură.

Temându-se de tot ce putea fi mai rău, Will alergă înainte, aplecându-se pe măsură ce tavanul cobora. Spre uşurarea lui, descoperi un pasaj micuţ care se deschidea într-o parte. Aşteptă până ajunse şi Cal şi apoi se uitară temător unul la altul, în timp ce Bartleby adulmeca aerul de deasupra sa. Will ezită, privind repetat când la harta lui Tam, când la deschizătură. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Cal şi zâmbi larg când intră în pasajul îngust. Era scăldat într-o lumină verde, palidă.

— Uşurel, îl preveni Cal.

Dar Will ajunsese deja la colţ. Îşi dădu seama că aude un sunet familiar: clipocitul unei ape care cade de la înălţime. Îşi mută capul în aşa fel încât să privească doar cu un ochi pe după colţ. Ceea ce văzu îl uimi fără măsură şi se apropie încet de deschizătură, păşind în blânda strălucire verzuie ca să vadă mai bine. Din descrierile lui Tam şi din imaginile pe care şi le construise singur în minte, se aştepta la ceva extraordinar. Nimic însă nu l-ar fi putut pregăti pentru priveliştea care i se aşternea la picioare.

— Oraşul Etern, murmură el, începând să coboare pe un povârniş imens.

Privi în sus, scrutând cu ochii miraţi în direcţia imensului acoperiş în formă de dom, iar pe faţă i se strivi o picătură de apă care-l făcu să tresară.

— Ploaie subterană? mormăi el, realizând imediat cât de ridicol suna.

Clipi, fiindcă apa îi intra în ochi şi-l usturau.

— E o scurgere de deasupra, zise Cal, oprindu-se lângă el.

Dar Will nu asculta. Îi venea greu să accepte volumul titanic al acelei caverne, atât de imense încât porţiunile sale cele mai îndepărtate erau ascunse în ceţuri sau pur şi simplu tulburi din cauza distanţei la care se aflau. Bura de ploaie continuă să cadă încet şi languros, în timp ce băieţii o porniră din nou în josul povârnişului.

Era pur şi simplu greu de acceptat. Coloane bazaltice, ca nişte zgârie-nori fără ferestre, se avântau în jos unind tavanul gigantic

cu centrul oraşului. Altele se ridicau abrupt de la sol şi descriau curbe imposibile, prinzând oraşul într-o reţea de contraforturi ciudate. Spaţiul în care se aflau întrecea de departe oricare dintre cavernele Coloniei şi-i aducea în minte imaginea unei inimi gigantice, cu camerele străbătute de coloane imense, ca nişte artere.

Îşi băgă globul luminos în buzunar şi căută instinctiv sursa luminii verzui care conferea întregului peisaj o înfăţişare de ilustraţie din cărţile cu zâne. Era ca şi cum s-ar fi uitat la un oraş pierdut în adâncimile unui ocean. Nu putea să fie sigur, dar lumina părea să vină chiar din pereţi, atât de subtil, încât la început crezu că de fapt ei nu fac decât să o reflecte.

Merse până la marginea povârnişului şi examină mai atent peretele cavernei. Era acoperit de o reţea groasă de lujeri, închişi la culoare şi plini de picături strălucitoare de apă. Era un fel de algă alcătuită din mai multe tulpini căţărătoare şi crescută într-un strat gros, ca iedera care pune stăpânire pe un zid vechi. Îşi aşeză palma pe perete şi simţi cum acesta radiază căldură. Uitându-se mai atent, văzu într-adevăr o strălucire foarte discretă care venea de pe marginile frunzelor răsucite.

— Bioluminescenţă, zise el cu voce tare.

— Mmmf? veni un răspuns nedesluşit de sub masca de pânză a lui Cal, care se răsucea absurd dintr-o parte într-alta, fiindcă băiatul se uita încontinuu după Divizia Styx.

Continuând să coboare, Will îşi mută atenţia din nou către cavernă, concentrându-se către cea mai extraordinară dintre privelişti: oraşul însuşi. Chiar şi de la distanţa la care se aflau, ochii îi sorbeau arcadele, terasele imposibile şi scările curbate care urcau în balcoane de piatră. Coloane, dorice şi corintice, se ridicau ca să sprijine galerii şi pasarele ameţitoare. Emoţia sa intensă era însă umbrită de tristeţea faptului că prietenul său Chester nu era alături de el ca să vadă această privelişte, aşa cum ar fi trebuit s-o facă. Dar ce să mai zică de tatăl său, care ar fi înnebunit pe loc! Era pur şi simplu prea multă informaţie ca s-o absoarbă pe toată deodată. Indiferent în ce direcţie privea, ochii îi întâlneau cele mai fantastice structuri imaginabile: colosseumuri şi vechi catedrale cu turle în formă de dom, clădite din piatră sculptată cu măiestrie.

Când ajunse la baza povârnişului, simţi mirosul. La început fusese înşelător de slab, semănând cu izul pe care-l emană apa unui iaz stătut, dar cu fiecare pas pe care-l făcuseră în jos devenise din ce în ce mai înţepător. Era o putoare acră, care se

insinuă în gâtul lui Will ca o înghiţitură de fiere. Îşi duse mâna la nas şi la gură şi-l privi disperat pe Cal.

— Ce scârbos! zise el, înecându-se din cauza duhorii. Nu-i de mirare că trebuie să purtaţi chestiile alea.

— Ştiu, zise Cal nepăsător, cu faţa ascunsă de mască, în timp ce arătă către viroaga de la baza povârnişului. Vino aici!

— De ce? întrebă Will când ajunse lângă fratele său.

Văzu cu surprindere cum fratele său îşi bagă mâinile în mâlul acela care arăta ca o melasă şi era adunat pe fundul scobiturii. Cal luă doi pumni de alge negre şi începu să şi le frece de mască şi de haine. Pe urmă îl apucă pe Bartleby de ceafa. Motanul protestă scoţând un mieunat grav şi încercă să scape, dar Cal îl mânji din cap şi până la coadă. Cu mizeria aceea scurgându-i-se peste pielea lipsită de păr, Bartleby îşi arcui spatele şi se scutură, aruncându-i o privire otrăvită stăpânului său.

— Dumnezeule, duhoarea e mai rea ca niciodată! Şi tu ce dracu' faci acolo? îl întrebă Will, gândindu-se că fratele său înnebunise brusc.

— Divizia foloseşte hăitaşi, câini de vânătoare. Dacă mirosim vreun pic a Colonie, suntem ca şi morţi. Mizeria asta ne va ajuta să ne acoperim mirosul, zise el scoţând alţi doi pumni de vegetaţie. E rândul tău!

Will îşi strânse braţele pe lângă corp în timp ce Cal îi întindea iarba aceea fetidă pe păr, pe umeri şi pe piept, şi apoi pe fiecare picior.

— Dar cum poţi să miroşi altceva decât asta? întrebă Will înciudat, privind la petele slinoase de pe hainele sale. Duhoarea era insuportabilă. Câinii ăştia! Grozav simţ al mirosului trebuie să aibă!

Atât putu să zică, pentru a se abţine să nu-şi verse şi maţele.

— Oh, da! încuviinţă Cal şi-şi scutură mâinile ca să scape de cârceii algelor, apoi şi le şterse de haine. Trebuie să ne ferim de a fi văzuţi.

Traversând unul câte unul, trecură cu uşurinţă peste o întindere de pământ mocirlos şi pătrunseră în oraş. Trecură pe sub o arcadă înaltă de piatră cu două feţe de garguie privind răutăcios către ei şi apoi pătrunseră pe o alee mărginită de ziduri înalte. Dimensiunile clădirilor, ferestrele largi, arcadele şi uşile cu adevărat imense, sugerau că fuseseră construite pentru fiinţe incredibil de înalte. La sugestia lui Cal, se strecurară printr-o asemenea deschizătură aflată la baza unui turn pătrat.

În lipsa luminii verzi de afară, Will trebui să-şi scoată globul luminos ca să poată să se uite pe hartă. Îl extrase de sub haină, iar acesta lumină încăperea care se dovedi a fi o cameră de piatră cu un tavan înalt şi câţiva centimetri de apă pe podea. Bartleby se refugie într-un colţ şi, găsind o grămadă de putreziciuni, o investigă sumar înainte de a-şi ridica un picior deasupra ei.

— Hei, zise Cal brusc, ia uită-te la pereţi!

Văzură o mulţime de cranii. Rând peste rând de capete de mort sculptate acopereau pereţii, toate având parcă un rânjet care le expunea toţi dinţii şi ochii goi, întunecaţi. Când Will îşi mişcă globul luminos, umbrele se schimbară, iar craniile părură că se întorc la unison ca să-l privească în faţă.

— Sunt convins că tatei i-ar fi plăcut asta. Pun pariu că aici a fost…

— E înfiorător, îl întrerupse Cal, tremurând.

— Oamenii ăştia erau cam ciudaţi, nu-i aşa? îi răspunse Will, incapabil să-şi stăpânească un zâmbet larg.

— Erau strămoşii actualilor Styx.

— Ce? îl întrebă Will, privindu-l curios.

— Străbunii lor… Oamenii cred că un grup a reuşit să evadeze din oraş în timpul molimei.

— Şi unde s-au dus?

— În suprasol, răspunse Cal. Au format un fel de societate secretă acolo. Se mai zice că ei i-au dat lui Sir Gabriel ideea să întemeieze Colonia.

Will nu mai avu ocazia să-l întrebe pe Cal şi alte lucruri, fiindcă deodată urechile lui Bartleby se ciulird, iar ochii săi care nu clipeau niciodată se fixară asupra uşii. Deşi niciunul dintre ei nu auzise nimic, Cal deveni brusc agitat.

— Haide, verifică-ţi harta, repede, Will!

Părăsiră camera, alegându-şi cu grijă drumul pe străzile străvechi. Asta îi dădea lui Will ocazia de a inspecta de aproape clădirile misterioase. Peste tot deasupra lor piatra era decorată cu sculpturi şi inscripţii. Văzu şi semnele descompunerii: zidăria se prăbuşea şi era grav fisurată. Parcă urla din cauza abandonului şi a faptului că fusese neglijată. Cu toate acestea însă, clădirile rămâneau încă în picioare, păstrându-şi o mândrie magnifică, fiindcă deasupra lor plutea o aură de putere imensă. Putere şi încă ceva – o ameninţare veche şi decadentă. Will se simţea uşurat că foştii locuitori ai oraşului nu mai erau prin preajmă.

În timp ce alergau pe drumurile vechi pavate cu piatră, cizmele lor împrăştiau apa mâloasă şi agitau algele care creşteau în ea,

lăsând în urmă pete care străluceau slab, precum dalele luminoase care se aprind când calci pe ele. Bartleby era deranjat de apă şi încerca să evite bălţile, mişcându-şi picioarele ca un ponei aflat la un curs de dresaj.

Când trecură pe un pod îngust de piatră, Will se opri puţin şi se aplecă peste balustrada de marmură roasă, ca să privească la râul molcom de dedesubt. Apa era lină şi părea vâscoasă, şerpuind leneş prin oraş, fiind traversată din loc în loc de alte poduri mici. Râul curgea încet pe lângă ziduri imense care îi ţineau loc de maluri pe porţiuni destul de întinse. Pe ziduri, deasupra apei, erau sculptate statui ce păreau gardieni ai apei: bătrâni cu părul fluturând şi bărbi incredibil de lungi şi femei îmbrăcate în haine lungi, ce întindeau scoici sau globuri – sau doar cioatele braţelor lor rupte – către apă, ca şi cum ar fi făcut sacrificii pe altarul unei divinităţi care le părăsise de mult.

Ajunseră într-o piaţă largă înconjurată de clădiri înalte, dar nu intrară în ea, refugiindu-se în spatele unui parapet nu foarte înalt.

— Asta ce e? şopti Will.

În mijlocul pieţei era ridicată o platformă sprijinită pe un şir de coloane groase. Pe platformă se puteau vedea siluete umane: statui albe care înfăţişau oameni în poziţii nefireşti, ca şi cum ar fi trăit o agonie împietrită, unii având trăsăturile feţei complet şterse, iar alţii cu mâini sau picioare lipsă. Lanţuri ruginite înconjurau siluetele contorsionate şi piedestalele de lângă ele. Totul părea a fi un grup statuar dedicat unei atrocităţi de mult uitate.

— Platforma deţinuţilor. Aici erau executaţi.

— Îngrozitoare statui, zise Will, incapabil să-şi ia ochii de la ele.

— Nu sunt statui, sunt oameni adevăraţi. Tam mi-a spus că le-au fost calcifiate corpurile.

— Nu se poate, murmură Will, uitându-se şi mai atent la siluetele de piatră şi dorindu-şi să fi avut timp să facă o schiţă a priveliştii aceleia.

— Şşş! îl avertiză Cal.

Îl apucă pe Bartleby şi-l trase la piept. Motanul se zbătu, dar Cal nu-i dădu drumul. Will îl privi întrebător.

— Stai jos! şopti Cal.

Ghemuit în spatele parapetului, băiatul îşi puse mâna peste ochii motanului şi strânse animalul şi mai tare la piept.

În momentul următor, îi văzu şi Will. La capătul îndepărtat al pieţei, tăcute ca nişte stafii, apăruseră patru siluete ce păreau să plutească pe suprafaţa inundată. Purtau măşti pentru respiraţie

care le acopereau gurile şi ochelari cu lentile mari, circulare, care-i făceau să semene cu nişte insecte de coşmar. Din felul în care se mişcau, Will îşi dădu seama că erau Styx. Purtau glugi de piele şi haine lungi, dar nu din cele negre şi strălucitoare pe care Will le văzuse în Colonie – ale lor erau mate şi camuflate cu pete verzi şi cenuşii, de humă mai întunecată sau mai deschisă.

Înaintau uşor şi eficient, ca nişte militari, mergând în linie, în timp ce unul dintre ei ducea de lesă un câine imens. Din botul dulăului incredibil de mare şi de feroce se ridicau nori de aburi – nu semăna cu niciun alt câine pe care-l văzuse Will vreodată.

Băieţii se ascunseră în spatele parapetului, conştienţi că nu aveau unde să fugă, dacă Styx s-ar fi îndreptat către ei. Respiraţia grea şi aspră a câinelui se auzea din ce în ce mai aproape – Will şi Cal se priviră unul pe celălalt, aşteptându-se amândoi ca în orice moment câinele sau vreun Styx să apară de după marginea parapetului. Îşi ciuliră urechile încercând să prindă chiar şi cel mai mic zvon al apropierii lor, dar nu reuşiră să audă decât gâlgâitul apei care curgea şi răpăitul netulburat al ploii din cavernă.

Ochii lui Will se întâlniră cu cei ai lui Cal. Totul părea să indice că patrula Styx plecase, dar ei ce trebuia să facă mai departe? *Oare patrula îşi văzuse de drumul ei sau le pregătise o ambuscadă?* Aşteptară o vreme care li se păru un veac întreg şi apoi Will îl bătu uşor pe fratele său pe braţ şi arătă în sus, semn că vrea să arunce o privire.

Cal clătină energic din cap şi ochii lui, învăpăiaţi de frică şi pe jumătate ascunşi de sticla aburită a măştii, îl implorară pe Will să stea liniştit. Dar Will îl ignoră şi-şi ridică o clipă capul deasupra parapetului. Patrula Styx dispăruse. Ridică degetele mari în sus, iar Cal îşi lungi gâtul, ca să se convingă şi el. Bucuros că scăpaseră de ameninţarea grănicerilor, Cal îi dădu drumul lui Bartleby, care se îndepărtă imediat, scuturându-se nebuneşte şi aruncându-le apoi o privire plină de reproş.

Înconjurară cu grijă piaţa şi îşi aleseră o stradă care ducea în direcţia opusă celei în care presupuneau că plecaseră Styx. Will se simţea din ce în ce mai obosit şi-i venea din ce în ce mai greu să respire. Plămânii îi hârâiau de parcă ar fi fost astmatic, iar durerea surdă îi strivea acum tot toracele. Îşi adună toate puterile şi continuă să meargă alături de fratele său, sărind dintr-o umbră într-alta, până când clădirile se terminară şi ajunseră la zidul cavernei. Alergară în lungul lui câteva minute bune până ce văzură o scară imensă, cioplită în stâncă.

— A fost mult prea riscant, oftă Will, privind în urma sa.

— Asta poţi s-o mai spui o dată, îl aprobă Cal, care se uită apoi în susul scării. Oare asta e?

— Aşa cred, ridică Will din umeri.

În momentul acela nu-i prea mai păsa; dorea doar să pună o distanţă cât mai mare între el şi Divizia Styx.

Baza scărilor era grav avariată de un pilon masiv care se prăbuşise pulverizând treptele şi, la început, băieţii trebuiră să se caţere pe câteva secţiuni distruse aproape în totalitate. Odată ajunşi însă la treptele care rămăseseră întregi, ascensiunea deveni mult mai uşoară. Cu toate acestea, suprafaţa era alunecoasă din cauza algelor întunecate şi băieţii îşi pierdură de mai multe ori echilibrul.

Urcau din ce în ce mai sus pe scară şi, uitând pentru un moment cât de rău se simţea, Will se opri ca să admire întreaga privelişte din punctul acela aflat la înălţime. Prin ceaţă, zări cu greu o clădire acoperită de ceea ce părea a fi un dom imens.

— Seamănă ca două picături de apă cu catedrala londoneză St. Paul, pufni Will, încercând să-şi domolească respiraţia, în timp ce privea vrăjit cupola magnifică care se profila în depărtare. Mi-ar plăcea să arunc o privire mai de aproape, adăugă el.

— Cred că glumeşti, îi replică aspru Cal.

Urcară în continuare pe scări, până când acestea se topiră într-o arcadă neregulată săpată în zidul de piatră. Will se întoarse ca să mai arunce o ultimă privire la ciudăţenia de smarald a Oraşului Etern dar, în timp ce se uita pierdut, alunecă de pe marginea unei trepte, împleticindu-se înainte şi păşi în gol. Preţ de o fracţiune de secundă văzu prăpastia de sub el şi strigă, crezând că va plonja de la o înălţime colosală. Se agăţă disperat de cârceii negri care acopereau zidul. Cârceii cedau sub mâna lui, unii după alţii, dar în cele din urmă izbuti să se prindă şi reuşi să se echilibreze din nou.

— Iisuse, ai păţit ceva? întrebă Cal care ajunsese lângă el. Cum Will nu îi răspunse imediat, băiatul deveni îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

— Mă... mă simt foarte ameţit, admise Will, cu o voce şuierătoare.

Gâfâia uşor, luând doar înghiţituri mici de aer – era ca şi cum ar fi respirat printr-un pai înfundat. Mai urcă nişte trepte, dar se opri repede şi izbucni într-o tuse urâtă. Crezu că accesul de tuse nu avea să se mai termine niciodată. Aplecat de şale se îndepărtă puţin şi apoi scuipă. Îşi prinse fruntea în palmă şi o simţi umedă din cauza ploii şi cleioasă din cauza transpiraţiei nesănătoase care

i se scurgea din păr. Îşi dădu seama că nu mai avea cum să-şi ascundă starea de fratele său.

— Trebuie să mă odihnesc, zise el răguşit, sprijinindu-se de Cal, în timp ce era chinuit de un alt acces de tuse.

— Nu acum, zise Cal îngrijorat. Şi nu aici.

Apucându-l de braţ pe Will, îl ajută să treacă prin arcada de piatră şi se afundară apoi în coridorul întunecat din spatele acesteia.

Capitolul treizeci şi doi

Există un punct în care corpul e epuizat, când muşchii şi tendoanele pur şi simplu nu mai au nimic de oferit, când tot ceea ce rămâne este voinţa şi încăpăţânarea pură.

Will atinsese punctul acela. Îşi simţea corpul secătuit şi inutil, dar se târa în continuare, mânat de responsabilitatea pe care o simţea faţă de fratele său şi de datoria de a-l duce undeva în siguranţă. În acelaşi timp era chinuit şi de vina de a-l fi abandonat pe Chester, care devenise insuportabilă. Îl lăsase să cadă în mâinile coloniştilor pentru a doua oară... *Sunt neputincios, amarnic de neputincios.* Cuvintele făcură o buclă în mintea lui Will şi apoi continuări să se rotească mereu şi mereu. Nici el şi nici fratele său nu vorbeau în timp ce urcau, croindu-şi drum în sus, pe scara în spirală care părea că n-avea să se mai termine niciodată. Ajuns la capătul puterilor, Will se împinse în sus, simţind dureros fiecare treaptă, neştiind ce îl arde mai rău: durerea din carne sau fiecare înghiţitură de aer pe care o lua. Continuară să se târască în sus pe treptele de piatră umede şi alunecoase din cauza algelor care se atârnaseră de ele, iar

Will lupta din răsputeri să îşi suprime conştiinţa faptului că mai aveau de parcurs o cale destul de lungă.

— Aş vrea să ne oprim puţin, îl auzi pe Cal oftând.

— Nu se poate... nu cred... că m-aş mai... putea urni... dup-aia, mormăi Will, continuând să se împleticească pe scări.

În timpul ultimelor ore, urcuşul îl chinuise atât de rău încât nu mai ştia de când merge şi nimic nu mai exista şi nu mai conta pentru el decât dorinţa de a pune un picior în faţa celuilalt pentru a mai face un pas şi apoi pe următorul şi tot aşa... dar chiar în clipa în care Will crezu că şi-a atins cu adevărat limitele şi că nu mai poate să meargă mai departe, simţi pe faţă o briză foarte delicată. Îşi dădu seama imediat că era aer curat. Se opri şi îi inspiră cu sete prospeţimea, sperând să scape în felul acesta de povara strivitoare din piept şi să-şi uşureze hârâitul interminabil pe care-l simţea în plămâni.

— N-am nevoie de ea, zise el, arătând spre masca lui Cal.

Fratele său şi-o dăduse jos de pe cap şi i-o îndesase la cingătoare. Pe faţa lui, sudoarea curgea în râuri mici, iar ochii îi erau injectaţi.

— Pfui! exclamă el. Cam cald sub masca aia.

Continuară să urce şi ajunseră curând la un şir de pasaje înguste. Trebuiră să escaladeze destul de multe scări ruginite de fier, iar palmele le deveniră curând de un portocaliu strălucitor, fiindcă erau nevoiţi să testeze cu grijă rezistenţa fiecărei trepte.

Într-un târziu, ajunseră la un puţ care urca într-un unghi ascuţit şi nu era mai lat de un metru. Se înghesuiră în susul lui, folosind frânghia groasă şi înnodată pe care o găsiră atârnând acolo (Cal era sigur că unchiul Tam o pregătise în felul acela). Urcară, punându-şi câte un braţ în faţa celuilalt şi trăgând corpul din greu, cu picioarele abia găsind locuri de sprijin în crăpăturile înguste din zidăria puţului. Panta deveni şi mai abruptă, făcând înaintarea de-a dreptul imposibilă, mai ales că ajunseseră şi deasupra unei pietre acoperite cu o materie lipicioasă şi alunecoasă. Dar în ciuda faptului că îşi pierdură echilibrul de câteva ori, reuşiră să ajungă până în vârf, pomenindu-se într-o cameră circulară. În podeaua acesteia se putea vedea o mică deschizătură. Aplecându-se deasupra ei, Will putu să deosebească rămăşiţele unui grilaj de fier, de mult devorat de rugină.

— Ce-i acolo jos? gâfâi Cal.

— Nimic. Nu pot să văd absolut nimic, zise Will abătut, chircindu-se apoi la podea ca să-şi aline durerile. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi îşi simţi mâna carne vie. Presupun că trebuie să coborâm pe-aici, aşa cum ne-a spus unchiul Tam.

Cal privi îndărăt şi apoi către fratele său, aprobându-i din cap spusele. Preţ de câteva minute, niciunul nu se mişcă, lăsându-se amândoi toropiţi de oboseală.

— Ei bine, nu putem sta aici o veşnicie, oftă Will.

Îşi băgă picioarele în deschizătură şi se lăsă să alunece, proptindu-şi spatele de o parte a puţului în timp ce împingea cu bocancii în celălalt perete.

— Şi cu motanul ce facem? ţipă Will, după ce parcursese doar o distanţă mică. O să poată să se ţină după noi?

— Nu-ţi bate capul, zâmbi Cal. Ce putem face noi… Will nu mai auzi şi restul propoziţiei lui Cal. Alunecă.

Pereţii puţului defilară vertiginos prin faţa ochilor săi, iar el ateriză cu un pleoscăit puternic, trezindu-se scufundat într-o apă extrem de rece. Dădu disperat din mâini, dar tălpile bocancilor săi întâlniră imediat fundul şi reuşi să se ridice în picioare, scuipând o cantitate apreciabilă de apă rece. Constată că intrase până la piept în ceea ce părea să fie un fel de râu subteran şi, după ce se şterse bine la ochi şi-şi dădu părul de pe frunte, privi cu atenţie în jur. Nu

era sigur, dar i se păru că vede o lumină slabă, undeva în depărtare.

De deasupra se auzeau răcnetele disperate ale lui Cal.

— Will, Will, ai păţit ceva?

— Am făcut doar o băiţă, îi strigă Will, râzând încet. Rămâi acolo. Trebuie să verific ceva.

Îşi alungă din minte oboseala şi disconfortul, încercând pentru un moment să privească la strălucirea slabă din depărtare, pentru a vedea chiar şi cel mai neînsemnat detaliu al drumului către geana aceea de lumină.

Ud până la piele, Will ieşi din apă şi, aplecându-se sub tavanul jos, porni încetişor către lumină. După câteva sute de metri zări destul de clar gura circulară a unui tunel spre care porni în viteză, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Căzu de la mai mult de un metru înălţime, de pe un prag pe care nu-l observase, şi se trezi sub un fel de debarcader. În faţa ochilor putea vedea o mulţime de stâlpi groşi de lemn, acoperiţi cu alge, iar în spatele acestora zări reflexia fracţionată a luminii soarelui oglindită în apă.

Pietrişul îi scârţâi sub picioare, iar el ieşi la lumină. Simţi imediat răcoarea înviorătoare a vântului care-i mângâia faţa. Respiră adânc, trăgând aerul proaspăt în plămânii care continuau să-l doară. Era atât de bine… Fără grabă, începu să privească împrejurimile.

Noapte. Luminile se reflectau în apa unui râu, aflat în faţă. Era un râu foarte lat. Un iaht cu două punţi trecu prin faţa lui, iar Will văzu scânteierile colorate şi auzi sunetele muzicii unei petreceri care se desfăşura la bord. Observă apoi, de o parte şi de alta a locului în care se afla, şi două poduri, iar în depărtare domul scăldat în lumină al Catedralei St. Paul. A acelei Catedrale St. Paul pe care o cunoştea. Un autobuz roşu, etajat, traversă podul cel mai apropiat de el. Acesta nu era un râu oarecare. Se lăsă să cadă pe mal, surprins şi uşurat.

Era *Tamisa.*

Se întinse pe spate pe mal şi-şi închise ochii, ascultând zumzetul neîntrerupt al traficului. Încercă să-şi aducă aminte numele podurilor, dar îşi dădu seama că nu prea îi pasă de ele – ieşise, evadase şi acum nu mai conta nimic altceva. Reuşise. Ajunsese acasă. Era din nou în lumea sa.

— Cerul, zise Cal, cu un fel de evlavie în glas. Deci aşa arată.

Will îşi deschise ochii şi văzu că fratele său îşi întinde gâtul când într-o parte, când în alta, privind către fuioarele înguste de nori poleite în lumina de culoarea ambrei a becurilor de pe stradă.

Deşi Cal era încă ud de pe urma băii inevitabile pe care o făcuse la ieşirea din puţ, zâmbea larg şi părea mulţumit. Îşi încreţi însă nasul imediat şi exclamă:

— Pfui, ce-i asta? întrebă el tare.

— La ce te referi? întrebă Will.

— Toate mirosurile astea?

Will se ridică într-un cot şi adulmecă.

— Care mirosuri?

— Mâncare… tot soiul de mâncăruri… şi…, Cal se strâmbă, şi canale… foarte puturoase… şi chimicale…

Will mirosi din nou, gândindu-se doar la cât de proaspăt i se părea lui aerul, dar îşi dădu seama că nu se gândise nicio clipă la ceea ce aveau să facă, odată ajunşi la suprafaţă. Unde aveau să meargă acum? Fusese atât de hotărât să evadeze încât nu se gândise la nimic altceva. Se ridică şi îşi privi hainele murdare şi ude de colonist, şi pe cele ale fratelui său. Pe urmă privi către motanul acela incredibil de mare, care pornise să exploreze malul fluviului, adulmecând ca un mistreţ în căutarea trufelor. Se stârni o pală rece de vânt care-l făcu să tremure violent, iar dinţii începură să-i clănţăne. Realiză brusc faptul că nici fratele său, nici Bartleby nu se confruntaseră cu extremele meteorologice din suprasol şi că trăiseră toată viaţa lor adăpostiţi în subteran. Trebuia s-o pornească din loc. Şi asta cât mai repede. Dar n-avea niciun ban la el.

— O să trebuiască să mergem pe jos până acasă.

— Bine, acceptă Cal cu seninătate, ţinându-şi capul dat pe spate ca să vadă mai bine stelele, fără a-şi dezlipi privirea pierdută din înaltul cerului. În sfârşit, le-am văzut, şopti băiatul.

Deasupra liniei orizontului trecu un elicopter.

— Steaua aia de ce se mişcă? întrebă Cal.

Will se simţi mult prea obosit ca să-i explice.

— Aşa fac ele, îi zise el indiferent.

Porniră la drum, ţinându-se aproape de apă ca să rămână cât mai neobservaţi şi ajunseră aproape imediat la un şir de scări care ducea pe cheiul de deasupra. Ajunseseră lângă un pod, iar Will îşi dădu seama cu exactitate unde se aflau – era Podul Blackfriars.

Trecerea le era blocată de o poartă aflată la capătul scărilor, dar băieţii escaladară rapid zidul de lângă ea şi ajunseră pe chei. Cu apa scurgându-li-se încă de pe haine şi îngheţaţi de aerul rece al nopţii, priviră în jur cu disperare. Will se înfioră la gândul chinuitor că Styx ar fi putut avea chiar şi acolo spioni care să îi pândească. După ce îl văzuse pe unul dintre fraţii Clarke în

Colonie, simţea că nu mai poate să aibă încredere în nimeni, aşa încât începu să-i privească plin de suspiciune pe puţinii trecători aflaţi în imediata lor apropiere. Niciunul dintre aceştia nu era însă cu adevărat aproape de ei, poate cu excepţia unei perechi tinere care se plimba ţinându-se de mână. Tinerii trecură pe lângă ei, atât de absorbiţi unul de altul, încât părură să nici nu-i observe pe băieţi sau pe imensul lor motan.

Will păşi înainte şi urcară scările către pod. De la nivelul acestuia, Will zări în dreapta reclama luminoasă a cinematografului IMAX. Îşi dădu seama imediat că nu-şi dorea să se afle pe partea aceea a râului. Pentru el, Londra era un mozaic de locaţii, fiecare dintre ele fiindu-i familiară de pe urma vizitelor la un muzeu din zonă făcute împreună cu tatăl lui sau de pe urma excursiilor şcolare. Restul era însă un mister complet pentru el, inclusiv zonele care conectau ceea ce ştia el. Nu-i rămânea de făcut decât un singur lucru: să se încreadă în simţul său de orientare în încercarea de a merge către nord.

Făcură la stânga şi traversară repede podul, iar Will văzu un indicator către King’s Cross şi-şi dădu seama imediat că erau pe drumul cel bun. Maşinile treceau netulburate pe lângă ei şi curând ajunseră la capătul podului, unde Will se opri ca să-i privească pe Cal şi pe motanul său care erau scăldaţi în lumina unui bec de iluminat stradal. Nu aveau cum să nu iasă în evidenţă. Deşi era întuneric, Will îşi dădea seama cu durere că doi băieţi uzi până la piele, care hoinăreau pe străzile Londrei la ora aceea târzie, însoţiţi sau nu de un motan gigantic, foarte probabil ar fi atras atenţia, iar ultimul lucru de care avea nevoie acum era să fie ridicat de poliţie. Încercă să inventeze o poveste, repetând-o în minte, ca să fie pregătit, în caz că ar fi avut nevoie de ea.

Salut, salut, salut, ziceau cei doi poliţişti fictivi din mintea lui Will. *Ia să vedem, ce-avem noi aici?*

Ăăă... noi doar ne plimbam cu... cu..., îşi închipui Will cum o să le răspundă, împotmolindu-se, însă. Nu, aşa nu era bine, trebuia să se pregătească mai temeinic. Începu din nou: *Bună seara, domnilor poliţişti. Tocmai am scos animalul de casă al vecinului la o plimbare.*

Primul poliţist se apleca pentru a privi mai bine la Bartleby, ochii îngustându-i-se în timp ce se strâmba de dezgust. *Mie mi se pare fioros, băiete. N-ar trebui să aibă botniţă?*

Dar ce e, mai exact? se băga în vorbă şi cel de-al doilea poliţist imaginar.

Este un..., începea Will. Ce-ar fi putut spune? Ah, da! *Este un foarte rar... un metis foarte rar, o încrucişare între un câine şi o pisică, numit... ăăă... câinosică,* îl informa Will, îndatoritor.

Sau poate că este un pisicâine? sugera al doilea poliţist imediat, sclipirea din ochii lui prevenindu-l pe Will că nu credea o iotă din spusele sale.

Indiferent ce-o fi, e al dracului de urât, avea să hotărască partenerul său. *Şşş! O să-l jigneşti.*

Deodată, Will îşi dădu seama că irosea timp preţios cu şarada aceea. Realitatea era că poliţiştii aveau să-i întrebe doar numele şi adresa la care locuiesc, ca să le trimită prin radio şi să poate fi verificate. Şi probabil că-i vor aresta, chiar şi dacă vor încerca doar să le dea informaţii false. Aşa avea să fie. Urma să fie duşi la secţia de poliţie şi reţinuţi acolo. Will presupunea că el unul era deja căutat pentru răpirea lui Chester sau pentru altceva la fel de ridicol. Şi că era foarte posibil să ajungă într-o şcoală de corecţie. Cât despre Cal, băiatul ar fi fost un adevărat mister, n-ar fi existat nicio înregistrare a persoanei sale nicăieri, fiindcă nu avea o identitate în suprasol. Nu, trebuia să evite poliţia cu orice preţ.

În timp ce îşi sonda viitorul, constată că exista o părticică din el care aproape că-şi dorea, în mod răutăcios, să fie opriţi. Asta l-ar fi eliberat de povara îngrozitoare care în momentul acela atârna doar asupra umerilor săi; privi către figura inocentă a fratelui său. Cal era străin, un ciudat picat din greşeală în locul acela rece şi inospitalier, iar Will nu avea nicio idee despre cum l-ar fi putut apăra.

Dar Will ştia că, dacă se predă autorităţilor şi le cere să investigheze Colonia – asta dacă, în primul rând, ei ar crede un adolescent fugar – ar periclita nenumărate vieţi, printre care şi pe cele ale *familiei* sale. Cine ştie cum s-ar fi putut sfârşi totul? Se cutremură la gândul că ei ar fi putut pune mâna pe Descoperire, aşa cum o numise bunica Macaulay, şi apoi încercă să şi-o imagineze pe bătrână nevoită să trăiască la lumina zilei după ce în toţi anii care trecuseră locuise în subteran. Nu putea să-i facă una ca asta – nici măcar nu suporta să se gândească la un asemenea lucru. Era o decizie prea importantă pentru ca el să o ia de unul singur, iar în acel moment se simţea extrem de singur şi de izolat.

Îşi trase jacheta udă mai aproape de corp şi-i grăbi pe Cal şi pe Bartleby către un pasaj subteran aflat la capătul podului.

— Miroase a pipi aici, comentă fratele său. Toţi ăştia, suprasolii, îşi marchează teritoriile? se întoarse el întrebător către Will.

— Ăăă… de obicei, nu. Dar *asta* e Londra.

Când ieşiră din pasaj şi ajunseră pe trotuarul de dincolo de stradă, Cal păru năucit de trafic, privind mereu într-o parte şi-n alta. Ajungând la un drum principal, se opriră lângă bordură. Will îl înşfăcă de mânecă pe fratele său cu o mână şi cu cealaltă apucă ceafa cheală a motanului. Traversară într-un moment de pauză, reuşind să ajungă în siguranţă până pe refugiul pietonal. Văzu cum oamenii îi privesc cu curiozitate din maşinile care treceau pe lângă ei, iar o dubiţă albă aproape că se opri chiar în faţa lor, şoferul ei vorbind emoţionat la mobil. Spre uşurarea lui Will, maşina porni fără să le acorde vreo atenţie. Traversară şi următoarele două benzi de circulaţie şi, nu mult după aceea, Will îi conduse pe o stradă lăturalnică, nu prea bine luminată. Fratele său se opri sprijinindu-se cu o mână de zidul de cărămizi de lângă el – părea total dezorientat, ca un orb care se află într-un loc necunoscut.

— Ce aer îmbâcsit! exclamă el vehement.

— Sunt doar gaze de eşapament, îi răspunse Will, care desfăcu la repezeală şnurul gros cu care fusese prins globul luminos şi-l transformă într-o lesă improvizată pentru motan, căruia nu păru să-i pese că fusese legat.

— Miroase tare rău. Ar trebui ca putoarea asta să fie scoasă în afara legii, continuă Cal, cu convingere.

— Mi-e teamă că n-o să fie, răspunse Will, pornind să-i conducă în lungul străzii.

Trebuia să se ţină departe de şoseaua principală, mergând pe străzi lăturalnice cât mai mult timp posibil, chiar dacă lucrul acesta avea să le facă drumul spre casă şi mai greu şi mai periculos decât era deja.

Aşa începu călătoria lor către nord. Până ieşiră din zona centrală a Londrei, întâlniră doar o singură maşină de poliţie, dar Will reuşi să-i înghesuie într-un colţ pe fratele său şi pe motan într-o fracţiune de secundă.

— Sunt ca Divizia Styx? întrebă Cal.

— Nu prea, răspunse Will.

Cu motanul de o parte şi cu Cal, răsucindu-şi capul nervos, de cealaltă, înaintară cu greu. Din când în când, fratele său se oprea complet, ca şi cum i s-ar fi trântit în faţă nişte uşi invizibile.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Will, într-una din dăţile când Cal refuză să se mai mişte.

— E ca… mânie… şi frică, răspunse Cal cu o voce pierdută, privind emoţionat către vitrinele unui magazin. E atât de puternic. Nu-mi place.

— Eu nu văd nimic, zise Will care nu reuşea să-şi dea seama ce anume îl nelinişteşte pe fratele său. Erau doar ferestre obişnuite, printre draperiile cărora se strecura o geană de lumină. Nu e nimic, ţi se pare.

— Nu, nu mi se pare. Pot să-l miros, zise Cal apăsat, şi devine din ce în ce mai puternic. Vreau să plecăm de-aici!

După câteva mile de mers punctat cu aplecări şi ghemuiri, ajunseră în vârful unui deal, de unde se vedea în vale un drum aglomerat cu şase benzi pe care circulau maşini în viteză.

— Recunosc drumul ăsta – nu mai avem mult. Poate vreo două mile, dar nu mai mult, zise Will cu uşurare.

— Eu nu mă apropii de el. Nu pot. Nu pot îndura duhoarea aceea. O să ne omoare, zise Cal, depărtându-se de Will.

— Nu fi aşa de bătut în cap, zise Will. Era mult prea obosit ca să îndure o asemenea tâmpenie, iar frustrarea i se transformă în mânie. Am ajuns atât de aproape!

— Nu! zise Cal înţepenindu-se pe călcâie. Eu nu mă mişc de-aici!

Will încercă să-l tragă de mână pe fratele său, dar acesta îl împinse. Will se lupta cu epuizarea de câteva mile bune şi încerca încă din răsputeri să respire; nu avea nevoie de aşa ceva. Dintr-odată, simţi cum i se umple paharul. Crezu pentru un moment că se va prăbuşi în lacrimi la pământ. Pur şi simplu nu era drept! Îşi vedea în minte casa şi patul său primitor. Nu-şi dorea decât să se întindă şi să doarmă. Deşi continuă să meargă, corpul i se relaxă, ca şi cum ar fi căzut printr-o gaură într-un loc unde totul era confortabil şi călduros. Se smulse din mrejele viziunii şi se trezi la viaţă poruncindu-şi să pornească din nou.

— Fie, scuipă Will, cum vrei tu! şi porni pe lângă drum, trăgându-l pe Bartleby de lesă.

Când ajunse chiar la marginea şoselei, Will îl auzi pe fratele său cum strigă, acoperind zgomotul traficului.

— Will, urlă el, aşteaptă-mă! Îmi pare rău.

Cal alerga în josul dealului, iar Will putea să vadă clar că e cu adevărat înspăimântat. Îşi rotea mereu capul, încercând să privească în jur, de parcă ar fi fost atacat de un asasin imaginar.

Traversară drumul pe la semafor, iar Cal îşi apăsă insistent mâna pe gură şi pe nas, până când ajunseră la distanţă de şosea.

— Nu pot să le suport, zise el ezitant. Când eram în Colonie, îmi plăcea... ideea de maşini, dar broşurile nu spuneau nimic despre cât de puturoase sunt.

— Aveţi un foc?

Speriaţi de voce, băieţii se întoarseră imediat. Se opriseră ca să se odihnească un minut şi, apărut de nicăieri, un om se furişase foarte aproape în spatele lor, afişând un surâs larg. Nu era foarte înalt şi era îmbrăcat bine, într-un costum albastru-închis bine croit, cu cămaşă şi cravată. Avea un păr lung şi negru pe care şi-l tot lua de pe tâmple şi-l dădea pe după urechi, de parcă l-ar fi deranjat.

— Mi-am uitat bricheta acasă, continuă el cu o voce joasă şi insinuantă.

— Nu fumăm, îmi pare rău, îi răspunse Will, îndepărtându-se repede.

Era ceva forţat şi greţos în zâmbetul bărbatului aceluia şi în cap începuseră să-i sune tot felul de sirene de alarmă.

— Vă simţiţi bine, băieţi? Arătaţi tare obosiţi. Am un loc unde vă puteţi încălzi, nu departe de aici, zise omul, îndatoritor. Puteţi să vă aduceţi şi căţeluşul, bineînţeles.

Bărbatul îşi întinse o mână către Cal, iar Will îi observă degetele pătate de nicotină şi unghiile negre.

— Chiar am putea? întrebă candid Cal, întorcând zâmbetul bărbatului.

— Nu... foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar..., îi întrerupse Will, fulgerându-l pe fratele său cu privirea, însă nereuşind să îi atragă atenţia.

Necunoscutul făcu un pas către Cal şi i se adresă doar lui, ignorându-l complet pe Will, ca şi cum acesta n-ar fi fost acolo.

— N-aţi vrea şi ceva cald de mâncare?

Cal era pe punctul de a răspunde, dar Will i-o luă înainte.

— Trebuie să plecăm. Părinţii ne aşteaptă chiar aici, după colţ. Haide, Cal! zise el cu o notă fermă în glas.

Cal îl privi perplex pe fratele său, care clătină încruntat din cap. Dându-şi seama că trebuie să-l asculte pe Will, Cal i se alătură şi porniră grăbiţi.

— Păcat, poate data viitoare? zise bărbatul, care îşi ţinuse ochii pironiţi asupra lui Cal. Dădu să se ia după cei doi, dar apoi scoase o brichetă din buzunarul jachetei şi-şi aprinse o ţigară. Ne mai vedem! strigă el, în spatele lor.

— Nu te uita în urmă! şuieră Will printre dinţi, în timp ce se îndepărta grăbit, remorcându-l pe Cal. Nici să nu-ţi treacă prin cap să te uiţi în urmă!

O oră mai târziu, băieţii intrară în Highfield. Will evită s-o ia pe Highstreet, unde ar fi putut fi recunoscut, apucând-o pe alei lăturalnice şi pe drumuri mărginaşe până la Broadlands Avenue.

— Iat-o!

Casa, cufundată în întuneric, avea acum în faţă o pancartă pusă de un agent imobiliar. Will ocoli prin lateralul casei şi ajunse în grădina din spate. Pipăi deasupra unei cărămizi unde stătea de obicei cheia de rezervă a uşii din spate şi murmură o rugăciune de mulţumire când descoperi că era încă acolo. Descuie uşa. Intrară şi făcură câţiva paşi timizi în holul întunecat.

— Colonişti, zise Cal imediat, adulmecând încontinuu aerul. Au fost aici… Nu cu multă vreme în urmă.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Lui Will i se părea că holul mirosea doar puţin a mucegai, iar aerul era stătut, dar era prea obosit ca să pornească o discuţie pe tema asta. Nevrând să-şi alerteze vecinii, nu aprinse lumina, ci îşi folosi doar globul luminos pentru a verifica fiecare încăpere, în timp ce Cal rămase în hol cu toate simţurile lucrându-i la intensitate maximă.

— Nu e nimic… nu e nimeni aici. Mulţumit? zise Will, când se întoarse la parter.

Cu o oarecare consternare, fratele său se aventură mai departe în casă, cu Bartleby lipit de piciorul său stâng, iar Will încuie uşa în urma lor. Îi conduse până în sufragerie şi, asigurându-se că draperiile erau bine trase, dădu drumul la televizor. Pe urmă se duse la bucătărie.

Frigiderul era cu desăvârşire gol, cu excepţia unei cutii cu margarina şi a unei roşii vechi, verde de mucegai şi ofilită. Pentru un moment, Will se uită nedumerit la rafturile goale.

Pentru el, asta era fără precedent, confirmându-i de fapt cât de departe merseseră lucrurile. Oftă închizând uşa frigiderului şi observă o fâşie de hârtie liniată care era încă lipită de ea. Recunoscu scrisul ordonat al Rebeccăi pe una din nelipsitele ei liste de cumpărături.

Rebecca! Simţi cum clocoteşte de furie. Gândul la impostoarea aceea, care pretinsese că-i este soră timp de atâţia ani, îl paraliză de mânie. Ea schimbase totul. Nici nu se mai putea gândi la viaţa confortabilă şi previzibilă pe care o dusese înainte să dispară tatăl său, fiindcă acum ştia că ea fusese acolo, urmărind şi iscodind… însăşi prezenţa ei întina toate amintirile. Îl trădase în cel mai josnic mod cu putinţă – era o Iudă trimisă de Styx.

— Căţea! strigă el, smulgând lista, mototolind-o şi aruncând-o apoi pe podea.

Hârtia se opri undeva pe linoleumul cadrilat al podelei, pe care Rebecca îl spălase săptămână de săptămână, cu o regularitate năucitoare. Will privi la ceasul care se oprise şi oftă. Merse până la chiuvetă şi umplu două pahare cu apă pentru el şi pentru Cal, şi un castron pentru Bartleby. Se întoarse apoi în sufragerie. Cal şi motanul adormiseră însă ghemuiţi pe canapea, băiatul ţinându-şi capul pe braţ. Văzu că tremurau amândoi, aşa încât aduse două pilote de pe paturile de la etaj şi îi înveli. Încălzirea centrală a casei nu era pornită şi era destul de răcoare, fără a fi însă frig. Avusese dreptate când se gândise că fratele său şi motanul nu erau obişnuiţi cu temperaturile mai joase, şi-şi propuse să-şi reamintească a doua zi dimineaţă că are nevoie de haine groase pentru ei.

Will îşi bău repede paharul cu apă şi se lăsă să cadă în fotoliul mamei sale, învelindu-se cu sacul ei de dormit. Ochii săi abia dacă înregistrară cascadoriile snowboarderilor care sfidau moartea în emisiunea de la televizor şi se ghemui, într-o rână, cum făcuse şi mama sa timp de atâţia ani, căzând într-un somn adânc.

Capitolul treizeci şi trei

Tam rămase tăcut, sfidându-i. Era hotărât să nu lase să se vadă niciun semn al tremurului său interior în timp ce el şi cu domnul Jerome stăteau la masa aceea lungă, cu mâinile încleştate la spate, ca nişte elevi la şcoală.

De partea cealaltă a mesei lucioase de stejar se afla Panoplia. Era formată din cei mai importanţi şi mai puternici membri ai Consiliului Styx. La fiecare capăt al mesei stăteau câţiva colonişti cu funcţii mai importante, reprezentanţi ai Consiliului Guvernatorilor, oameni pe care domnul Jerome îi ştia de când lumea, oameni care-i erau prieteni. Se cutremura de ruşine simţind cum dizgraţia lor îl copleşeşte, fără ca el să fie în stare să se uite măcar la ei. Nu crezuse niciodată că avea să se ajungă la asta.

Tam era mai puţin intimidat: mai fusese încolţit şi în alte dăţi şi reuşise întotdeauna să se descurce. Deşi acuzaţiile care i se aduceau erau foarte serioase, ştia că alibiul său era solid. Imago şi prietenii săi se asiguraseră de acest lucru. Tam privi la Lipitoare, care şuşotea cu un coleg Styx şi apoi se aplecă să vorbească unui copil Styx, care stătea pe jumătate ascuns în spatele spătarului înalt al scaunului său. Ei, asta era cu adevărat *neobişnuit.* Copiii lor erau ţinuţi de obicei la adăpost de privirea coloniştilor, undeva departe de Colonie; nou-născuţii nu puteau fi văzuţi niciodată, în timp ce progeniturile mai mari se spunea că erau închise cu profesorii lor în atmosfera exclusivistă a şcolilor lor private. Nu auzise ca vreunul dintre ei să îi însoţească pe cei mai în vârstă la o adunare publică şi cu atât mai puţin să fie prezent la o asemenea întrunire.

Gândurile lui Tam îşi pierdură şirul când membrii Panopliei se lăsară purtaţi de pasiunea unei controverse profunde care părea să-i agite. Şoapte de neînţeles treceau de la unul la altul, în timp ce mâinile lor uscate ajutau şi ele comunicarea dintre ei prin serii de gesturi repezite. Tam îi aruncă o privire domnului Jerome, care-şi ţinea capul plecat. Murmura încetişor o rugăciune, cu tâmplele scăldate de sudoare. Faţa îi era umflată, iar pielea avea o culoare roz, nesănătoasă. Nu suporta prea bine situaţia în care ajunsese.

Agitaţia se opri brusc, după câteva încuviinţări din cap şi cuvinte sacadate de aprobare, iar membrii Styx se aşezară din nou confortabil în scaune, lăsând să coboare o tăcere de gheaţă asupra

încăperii. Tam se pregăti. Ştia că urmează să li se comunice sentinţa.

— Domnule Jerome, zise ofiţerul Styx aflat în stânga lui Lipitoare, după ce am luat în considerare şi am investigat în amănunt şi cu temeinicie cazul dumitale, continuă el fixându-şi ochii mici şi pătrunzători asupra bărbatului tremurând, îţi vom permite să te retragi.

Un alt Styx continuă prompt:

— Credem că a suferi dumneata consecinţele încălcării legii comise de anumiţi membri ai familiei, atât în trecut cât şi în prezent, este nedrept şi nefericit. Onestitatea dumitale nu este pusă la îndoială, iar reputaţia îţi e în continuare neştirbită. Dacă nu mai ai nimic de spus pentru a fi consemnat, eşti absolvit necondiţionat de toate acuzaţiile.

Domnul Jerome făcu o plecăciune servilă şi se grăbi să îndepărteze de la masă. Tam îi auzi bocancii călcând apăsat pe podeaua de piatră, dar nu îndrăzni să se întoarcă pentru a-l privi plecând. În schimb, privirea sa se ridică spre tavanul sălii de piatră şi coborî către tablourile vechi atârnate pe peretele din spatele Panopliei, zăbovind asupra unuia dintre ele care îi înfăţişa pe Părinţii Fondatori săpând un tunel perfect rotund în versantul unui deal abrupt.

Ştia că toţi ochii erau acum aţintiţi asupra lui.

Începu să vorbească un alt Styx. Tam recunoscu imediat vocea lui Lipitoare şi se simţi obligat să-şi înfrunte duşmanul. „Savurează fiecare moment”, îşi zise Tam.

— Macaulay, cu tine e o altă mâncare de peşte. Deşi n-o putem încă dovedi, noi credem că ai înlesnit şi i-ai ajutat nemijlocit pe nepoţii tăi, Seth şi Caleb Jerome, în încercarea lor neizbutită de a-l elibera pe suprasolul Chester Rawls şi apoi în evadarea lor către Oraşul Etern, zise Lipitoare cu o plăcere evidentă.

Un al doilea Styx continuă:

— Panoplia a luat act de faptul că pledezi nevinovat şi de protestele tale continue. Vorbitorul rămase tăcut pentru un moment, schiţând un gest dezaprobator din cap. Am trecut în revistă şi dovezile depuse în apărarea ta, dar deocamdată nu putem să ajungem la o concluzie. Prin urmare, am hotărât ca investigaţia să rămână deschisă, în timp ce tu vei fi menţinut în arest, toate drepturile fiindu-ţi suspendate până se va hotărî altfel. Ai înţeles? Tam dădu din cap, ursuz.

— Ai fost întrebat dacă ai înţeles, plesni ca un bici vocea copilei Styx, care făcu un pas în faţă.

Pe faţa Rebeccăi flutură un zâmbet răutăcios, în timp ce privirea ei îngheţată săpa în ochii lui Tam. Se auzi un şuvoi de şoapte uimite venind dinspre colonIştii stupefiaţi că o copilă de vârsta ei îndrăznea să vorbească, dar niciun Styx nu dădu vreun semn că s-ar fi întâmplat ceva ieşit din comun.

A spune că Tam era descumpănit ar însemna să-l subestimăm grosolan. Chiar se aşteptau să accepte porunci de la această copilă? Fiindcă nu îi răspunse imediat, fata repetă întrebarea, vocea ei subţire plesnind ca un bici.

— AI FOST ÎNTREBAT DACĂ AI ÎNŢELES!

— Am înţeles, murmură Tam, şi chiar prea bine.

Fireşte că nu era o sentinţă finală, dar asta însemna că, deocamdată, avea să rămână la puşcărie, până când aveau să decidă fie că e absolvit de acuzaţii, fie… ei bine… nici nu putea să se gândească la asta.

În timp ce ieşea din sală, escortat de un ofiţer solid, Tam observă cum Rebecca şi Lipitoare se felicită cu căldură unul pe celălalt.

— Măi, să fie! îşi zise Tam. E fiică-sa!

Trezit din somn de zgomotul asurzitor al televizorului, Will se ridică în capul oaselor în fotoliu. Bâjbâi cu un gest reflex după telecomandă şi dădu volumul mai mic cu câteva liniuţe; abia după ce privi în jur îşi aduse aminte unde se află şi, mai ales, cum ajunsese acolo. Era acasă, într-o cameră pe care o ştia foarte bine. Deşi era covârşit de nesiguranţă cu privire la ce ar fi trebuit să facă în continuare, pentru prima dată după mult timp simţea că-şi poate controla cât de cât destinul şi asta îl făcea să se simtă foarte bine.

Îşi îndoi membrele înţepenite şi respiră adânc de câteva ori, tuşind apoi aspru. În ciuda faptului că era lihnit de foame, se simţea ceva mai bine decât cu o zi înainte. Somnul îl ajutase întru câtva. Se scărpină şi apoi îşi trecu mâna prin păr, al cărui alb obişnuit devenise cenuşiu din cauza murdăriei. Ridicându-se din fotoliu, merse până la draperii şi le depărtă doar câţiva centimetri pentru a lăsa lumina soarelui să intre în încăpere. Lumină adevărată. Simţi o asemenea uşurare încât le depărtă şi mai mult.

— Prea strălucitoare! strigă Cal de câteva ori, îngropându-şi faţa în pernă.

Trezit de strigătele lui Cal, Bartleby îşi deschise şi el ochii. Se feri şi el imediat de lumina zilei, începând să împingă în picioarele sale lungi, trăgându-se în spate până când căzu în dosul canapelei.

Rămase acolo, ascunzându-se de lumină şi scoţând zgomote undeva la limita între şuierat şi mieunat.

— O, Dumnezeule, îmi pare rău! exclamă Will, lovindu-se cu palma peste frunte şi repezindu-se să tragă draperiile la loc. Am uitat cu desăvârşire…

Îl ajută pe fratele său să se ridice. Cal gemea încetişor în spatele pernei pe care Will o văzu deja udă de lacrimi. Se întrebă dacă ochii lui Cal şi cei ai lui Bartleby se vor acomoda vreodată cu lumina naturală. Asta era o altă problemă cu care Will urma să se confrunte.

— Ce prostie am făcut! zise el neajutorat. O să… ăăă… o să-ţi caut nişte ochelari de soare.

Porni să caute ochelarii în sertarele dulapului din camera părinţilor săi, dar descoperi că acestea erau goale. În timp ce verifica şi ultimul sertar, găsi un săculeţ mic cu lavandă, care se odihnea pe hârtia ieftină de cadouri pentru Crăciun pe care mama sa o aşternuse în sertar. Ridică săculeţul la nas ca să miroasă parfumul familiar. Închise ochii, iar mirosul făcu să apară în faţa ochilor săi o imagine vie a mamei sale. Oriunde o trimiseseră ca să se recupereze, probabil că devenise deja stăpâna celorlalţi pacienţi. Ar fi pus pariu că mama sa pusese mâna pe cel mai bun scaun din camera cu televizorul şi păcălise pe cineva să-i aducă regulat căni de ceai. Băiatul zâmbi. Într-un fel, era mai fericită acum decât fusese în ultimii ani. Şi probabil se afla şi mai în siguranţă, asta în eventualitatea în care Styx ar fi decis să-i facă o vizită.

Fără vreun motiv special, în timp ce răvăşea lucrurile dintr-o noptieră, gândurile îi zburară spre mama lui adevărată. Se întrebă unde s-ar fi putut ea afla în momentul acela, asta dacă mai era în viaţă. Era singura persoană care în decursul îndelungatei istorii a Coloniei reuşise să evadeze din mâinile Diviziei Styx şi să supravieţuiască. Îşi înţepeni falca într-o expresie hotărâtă şi-şi privi imaginea reflectată de oglindă. Ei bine, acum aveau să fie alţi doi Jerome care vor face la fel.

Pe poliţa de sus din şifonierul mamei sale găsi într-un târziu ceea ce căuta: o pereche de ochelari de soare cu ramă de plastic pe care femeia îi purta în rarele ocazii în care se aventura pe afară în timpul verii. Se întoarse la Cal care privea la televizor în camera acum întunecată şi părea absorbit complet de talk-show-ul de dimineaţă, în care moderatoarea bronzată excesiv la solariu o consola servil, debordând de sinceritate, pe mama unui adolescent dependent de droguri. Ochii lui Cal erau roşii şi încă plini de

lacrimi, dar băiatul nu-i reproşă nimic şi nici măcar nu-şi mută privirea de pe ecran când Will îi aşeză ochelarii pe nas, legându-i apoi cu o bandă de elastic pentru a-i menţine mereu la locul lor.

— E mai bine? întrebă Will.

— Mult mai bine, da, zise Cal, potrivindu-şi ochelarii. Numai că mi-e tare foame, se plânse el, frecându-se pe burtă. Şi mi-e şi tare frig, adăugă el, clănţănindu-şi dinţii în mod demonstrativ.

— Mai întâi cred că trebuie să facem un duş. Asta o să te încălzească, zise Will ridicându-şi un braţ ca să-i semnalizeze fratelui său că nu mai suporta mirosurile acumulate în decursul atâtor zile de efort şi transpiraţie. Şi mai avem nevoie şi de nişte haine curate.

— Duş? îl privi Cal nedumerit prin lentile ochelarilor de soare.

Will reuşi cu greu să pornească boilerul şi intră primul în cabină, lăsând apa fierbinte să-i înţepe carnea, relaxându-i muşchii aproape dureros, în timp ce norii de abur îl înveleau în extazul uitării de sine. Urmă Cal. Will îi arătă fratelui său fascinat cum funcţiona duşul şi apoi îl lăsă singur. Cotrobăi în şifonierul din camera sa după haine curate pentru el şi

Cal, deşi îşi dădea seama că va trebui să le ajusteze niţel pe cele pe care urma să i le dea fratelui său.

— Sunt un suprasol adevărat acum, anunţă Cal, admirându-şi pantalonii mult prea largi, cu manşetele întoarse şi cele două pulovere pe care le îmbrăcase peste o cămaşă.

— Da, şi foarte la modă, hohoti Will.

Baia lui Bartleby se dovedi însă mai problematică. Lui Cal îi trebui multă putere de convingere, chiar şi pentru a-l aduce pe motanul care tremura până în uşa băii, de unde trebuiră apoi să-l împingă de la spate ca pe un măgar încăpăţânat, pentru a-l vârî înăuntru. Ca şi cum ar fi ştiut la ce foloseşte camera aceea plină de aburi, animalul fugi de lângă ei şi încercă să se ascundă sub chiuvetă.

— Haide, Bart, împuţitule, treci la baie! îi ordonă Cal, pierzându-şi într-un final răbdarea, iar motanul se urcă mârâind în cadă, aruncându-le însă o privire extrem de abătută.

Scoase un vaiet tremurător şi slab, când apa se lovi prima dată de pielea sa flască şi, hotărând că îi era de ajuns, încercă să evadeze, scrijelind cu ghearele plasticul căzii. Will reuşi însă să-l ţină şi, împreună cu Cal, îl spălară oarecum, în final trezindu-se cu toţii uzi până la piele.

Odată eliberat din baie, Bartleby se năpusti în dormitoare, pe care le răvăşi ca un derviş din deşert, în timp ce Will devastă la

rândul său cu mare plăcere camera Rebeccăi. În timp ce arunca pe podea toate hainele surorii sale, care stăteau împăturite impecabil în şifonier, se întrebă cum ar fi putut să găsească acolo vreun lucru măcar pe departe potrivit de a îmbrăca o pisică. Într-un final, ajustă nişte botoşei maro până la mărimea labelor animalului şi îmbrăcă jumătatea superioară a pisicii într-un tricou vechi Benetton. Will mai găsi o pereche de ochelari Bugs Bunny în geanta de vacanţă a Rebeccăi şi aceştia rămaseră definitiv pe ochii motanului abia după ce îi traseră lui Bartleby pe cap un fes tibetan dungat.

Bartleby arăta mai degrabă bizar în noua sa costumaţie. Cei doi fraţi se dădură un pas în spate ca să-şi admire opera, începând să râdă nebuneşte.

— Cine e băiat frumos? articulă Cal, aproape înecându-se între două hohote de râs.

— Arăţi mai bine decât mulţi motani de pe-aici, zise şi Will.

— Nu-ţi face griji, Bart, zise Cal cu veselie, bătându-l uşor pe spate, eşti foarte… vizibil, reuşi el să spună înainte ca amândoi băieţii să izbucnească din nou într-un râs necontrolat.

Din spatele lentilelor roz, Bartleby îi privea indignat cu ochii săi imenşi.

Deşi Will o înjura de mama focului, Rebecca lăsase din fericire destulă mâncare în congelatorul din cămară. Will citi instrucţiunile pentru cuptorul cu microunde şi încălzi trei porţii de carne de vită cu găluşte şi fasole franţuzească. Le înfulecară în bucătărie, iar Bartleby se aşeză şi el la masă, cu labele din faţă de o parte şi de alta a farfuriei de staniol în care îşi băga limba fără încetare, mestecând hulpav până la ultima bucăţică de carne. Cal mărturisi că era cea mai bună mâncare pe care o gustase vreodată, dar susţinu că îi era încă foame, aşa încât Will mai aduse trei porţii din congelator. De data aceasta, mâncară friptură de porc cu cartofi copţi.

Îşi potoliră setea cu o sticlă de cola, care-l aruncă pe Cal în culmea extazului.

— Şi acum ce-o să facem? întrebă el, urmărind cu degetul bulele care i se ridicau din pahar.

— Păi, care-i graba? O vreme suntem în siguranţă aici, răspunse Will.

Sperase că vor putea să se ascundă acolo măcar pentru câteva zile, timp în care să reuşească să-şi încropească un plan.

— Styx cunoaşte locul ăsta – cineva a fost deja aici şi se vor întoarce. Nu uita ce-a zis unchiul Tam. Nu avem cum să stăm într-un singur loc.

— Cred că ai dreptate, îl aprobă Will fără chef. În plus, ne-ar putea vedea agenţii imobiliari, dacă vin aici să arate casa cuiva.

Privi pierdut către perdeaua de plasă de deasupra chiuvetei şi vorbi cu hotărâre:

— Cu toate astea, tot trebuie să-l eliberez pe Chester.

Fratele său îl privi uluit.

— Doar nu cumva vrei să ne întoarcem? Eu nu mă pot întoarce, nu acum, Will. Sunt convins că Styx mi-ar aplica o pedeapsă oribilă.

Nu numai lui Cal îi era frică să se întoarcă sub pământ. Şi Will, la rândul său, abia îşi stăpânea teroarea în faţa perspectivei de a-i înfrunta din nou pe agenţii Styx. Se simţea de parcă şi-ar fi forţat norocul până la limita limitei şi era conştient că o încercare disperată de salvare a lui Chester era nebunie curată.

Pe de altă parte, ce aveau să facă dacă rămâneau în suprasol? Să fugă mereu? Dacă se gândea mai bine şi la această eventualitate, îşi clădea seama că nu era realistă. Mai devreme sau mai târziu aveau să fie prinşi de poliţie, iar atunci el şi Cal aveau să fie probabil despărţiţi unul de altul şi trimişi undeva în plasament. Dar şi mai rău decât atât era că urma să-şi petreacă tot restul vieţii sub spectrul întunecat al morţii lui Chester şi cu conştiinţa faptului că l-ar fi putut însoţi pe tatăl său într-una din cele mai mari aventuri ale secolului.

— Nu vreau să mor, zise Cal cu voce stinsă. Nu în felul ăsta, continuă el, împingându-şi paharul deoparte şi privind rugător în ochii lui Will.

Nu era deloc uşor. Will nu se descurca prea bine sub o asemenea presiune. Clătină din cap.

— Şi ce-ar trebui să fac? Nu pot să-l las pur şi simplu acolo. Nu pot şi n-am să o fac.

Mai târziu, în timp ce Cal şi Bartleby stăteau lungiţi în faţa televizorului privind programe pentru copii şi mâncând pufuleţi, Will nu se putu abţine să nu meargă până în pivniţă. Exact aşa cum se aştepta, când dădu la o parte rafturile, nu mai putu vedea nicio urmă a tunelului – se chinuiseră chiar să vopsească zidul pe care-l construiseră pentru ca bucata de zugrăveală nouă să fie în ton cu restul peretelui. Ştia că în spatele zidului se afla umplutura

obişnuită de pietre şi pământ. Îşi făcuseră treaba conştiincios. N-avea niciun rost să-şi mai piardă timpul pe acolo.

Întors în bucătărie, se urcă pe un scăunel şi începu să bâjbâie printre borcanele de deasupra bufetului. Găsi banii pe care mama sa îi economisea pentru a-şi închiria casete video. Erau aproximativ douăzeci de lire, majoritatea mărunţiş, într-un borcan de porţelan în care fusese miere.

Era la mijlocul holului, îndreptându-se către sufragerie, când începu să vadă mici puncte luminoase care-i dansau în faţa ochilor, iar pielea de pe tot corpul i se umplu brusc de bobite de sudoare. Pe urmă, fără veste, picioarele îi cedară. Scăpă borcanul cu bani, care se lovi de marginea mesei din hol şi se sparse, împrăştiind mărunţişul pe podea. Ca şi cum s-ar fi văzut pe el însuşi în reluare, se prăbuşi încet simţind o durere atroce în interiorul capului, până când totul deveni negru şi-şi pierdu cunoştinţa.

Atraşi de zgomot, Cal şi Bartleby se năpustiră din sufragerie.

— Will? Ce s-a întâmplat? scânci Cal, îngenunchind lângă el.

Will îşi reveni în simţiri, dar tâmplele îi zvâcneau dureros.

— Nu ştiu, zise el slăbit. Mi-a venit rău, dintr-odată. Începu să tuşească atât de tare, încât trebui să-şi ţină răsuflarea ca să se oprească.

— Arzi tot, zise Cal, punându-i o mână pe frunte.

— Mi-e frig…, spuse Will, abia putând să articuleze din cauza clănţănitului dinţilor.

Încercă să se ridice, dar nu reuşi. Nu mai avea putere.

— O, Dumnezeule, zise Cal, a cărui faţă era schimonosită de îngrijorare. S-ar putea s-o fi luat din Oraşul Etern… molima!

Will nu zise nimic, în timp ce fratele său îl trase către treapta de jos a scării, pe care îi puse uşurel capul. Aduse apoi sacul de dormit şi-l aşeză peste el. După o vreme, Will îi explică lui Cal cum poate găsi nişte aspirină în dulăpiorul de la baie. Înghiţi pastilele cu o gură de cola şi, după o scurtă pauză în care-şi adună puterile, reuşi să se ridice tremurând în picioare, ajutat de Cal.

Ochii lui Will erau febrili şi tulburi, iar vocea îi tremura.

— Cred că ar trebui să cerem ajutorul cuiva, zise el, ştergându-şi năduşeala de pe frunte.

— Să mă duc undeva? întrebă Cal.

Will strănută, înghiţi cu greutate şi aprobă din cap, deşi îl simţea pe cale să explodeze.

— Nu mă pot gândi decât la un singur loc unde-am putea merge.

— Ieşi de-acolo! lătră Al Doilea Ofiţer către întunericul celulei, cu capul atât de împins înăuntru încât tendoanele gâtului său solid se întinseseră şi puteau fi văzute cu uşurinţă sub piele, ca nişte funii înnodate.

Din întuneric se auziră câteva strănuturi, când Chester încercă să-şi ascundă suspinele îngrozite. Încă de când fusese prins a doua oară şi adus înapoi în temniţă, Al Doilea Ofiţer îl tratase cu brutalitate. Omul părea să-şi facă o datorie de onoare din a-i transforma viaţa lui Chester într-un adevărat iad, uitând să-i dea de mâncare şi trezindu-l barbar, aruncându-i o găleată de apă rece ca gheaţa peste faţă, dacă se întâmpla să moţăie pe marginea prichiciului de plumb. Alteori, doar urla ameninţări prin vizorul din uşa celulei. Probabil că toate acestea aveau o legătură cu bandajul care înconjura capul celui de-Al Doilea Ofiţer – lovitura pe care i-o aplicase Will cu hârleţul aproape că-l omorâse – şi, ceea ce era mai rău, când îşi revenise în simţiri, Styx îl interogase o bună parte din zi, acuzându-l că fusese neglijent în timpul serviciului. A spune deci că Al Doilea Ofiţer era acum răzbunător şi acru însemna să descrii blând starea sa de spirit.

Chester, înfometat şi extenuat până aproape de leşin, nu era sigur câtă vreme mai putea îndura un asemenea tratament. Viaţa îi fusese grea şi înainte de tentativa de evadare, dar acum era cu mult mai rău.

— Nu mă face să intru acolo şi să te scot personal, urlă Al Doilea Ofiţer.

Înainte să termine de zis, Chester se ivi desculţ în lumina ştearsă a culoarului. Acoperindu-şi ochii cu o mână, îşi ridică privirea. Faţa îi era pământie, murdară de noroi, iar cămaşa îi era ruptă.

— Da, domnule, bâigui el supus.

— Ofiţerii Styx vor să te vadă. Au ceva să-ţi spună, zise Al Doilea Ofiţer cu vocea schimonosită de răutate şi apoi începu să chicotească drăceşte. Ceva ce-o să te aranjeze bine şi pentru multă vreme.

Continuă să râdă în timp ce, dezlegat, Chester porni în lungul culoarului către uşa principală a temniţei, târându-şi tălpile goale pe piatra aspră.

— Mişcă! îi porunci Al Doilea Ofiţer, împungându-l în spate cu mănunchiul de chei.

— Au, se plânse Chester cu o voce jalnică.

Când trecură de uşa principală, Chester trebui să-şi acopere ochii cu totul, într-atât devenise de neobişnuit cu lumina. Continuă

să se târască înainte, îndreptându-se către locul în care ştia că era dus de obicei, adică spre încăperea din faţa tejghelei, dar Al Doilea Ofiţer îl opri cu brutalitate.

— Şi unde vrei să pleci? Doar nu cumva crezi că te duci acasă, nu-i aşa? Omul începu să hohotească, dar apoi deveni extrem de serios. Nu, ia-o la dreapta! Pe coridor!

Chester îşi lăsă mâinile în jos încercând să vadă ceva cu ochii săi chinuiţi şi se întoarse puţin, înainte de a îngheţa.

— Lumina Întunecată? întrebă el înspăimântat, neîndrăznind să-şi întoarcă faţa către Al Doilea Ofiţer.

— Nu, am terminat cu asta. Acum o să-ţi primeşti răsplata binemeritată, nemernic ce eşti!

Trecură printr-o serie de coridoare, în lungul cărora Al Doilea Ofiţer mai mult îl mână pe Chester, înghiontindu-l şi lovindu-l, în timp ce chicotea foarte încântat de el însuşi. Poliţistul se domoli însă când dădură un ultim colţ şi găsiră o uşă deschisă. Prin cadrul ei se putea vedea o lumină intensă, care cădea pe peretele văruit cu alb de pe cealaltă parte.

Deşi mişcările lui Chester erau încete, iar înfăţişarea sa părea resemnată, sufletul său tremura de frică. Ajuns aproape în pragul nebuniei, se întreba dacă n-ar fi trebuit să o ia la fugă şi să se năpustească pe coridorul din faţă. Nu avea nici cea mai mică idee unde ducea sau cât de departe ar fi putut ajunge. Dar cel puţin ar fi amânat întâlnirea cu ceea ce îl aştepta în camera aceea. Nu pentru multă vreme, însă.

Îşi încetini paşii şi mai mult, iar ochii începură să-l doară fiindcă încerca să privească direct la lumina ce se revărsa de dincolo de uşă. Se apropia. Nu ştia ce-l aşteaptă înăuntru – poate încă una din torturile lor rafinate? Sau poate… poate *un calau.*

La acest gând întregul corp îi înţepeni, fiecare muşchi dorind să facă orice altceva în afară de a pătrunde în lumina aceea năucitoare.

— Aproape c-am ajuns, zise ofiţerul peste umărul lui Chester.

Băiatul realiză că nu putea decât să se supună. Nu avea să se petreacă nicio iertare miraculoasă, nicio evadare temporară.

Îşi târa atât de încet picioarele încât aproape că se oprise, când Al Doilea Ofiţer îi dădu un ghiont atât de puternic încât se trezi zburând prin uşă în plină lumină. Împiedicându-se de podeaua de piatră, căzu şi rămase pe jos, puţin mirat.

Era înconjurat de lumină şi trebuia să clipească repede ca să-şi ferească ochii de strălucirea ei dură. Auzi cum se închide uşa şi, judecând după foşnetul unor hârtii, îşi dădu seama că mai era

cineva în încăpere. Îşi imagină imediat cine ar fi putut fi – doi ofiţeri Styx înalţi, probabil aşezaţi în spatele unei mese, aşa cum se întâmplase şi în timpul torturii cu Lumina Întunecată.

— Ridică-te! îi ordonă o voce aspră, nazală.

Chester îi dădu ascultare şi-şi ridică încet privirea spre locul din care auzise vocile. Ceea ce văzu îl umplu însă de uimire.

În faţa sa stătea un singur Styx. Era micuţ şi uscat, cu părul rar şi cărunt, întins pe tâmple şi cu faţa brăzdată de atâtea linii şi riduri încât părea o stafidă înălbită. Aplecat asupra unui pupitru înalt, cu tăblia înclinată, semăna cu un bătrân director de şcoală.

Chester se pomeni complet dezarmat de apariţia din faţa lui şi de lumina care-l înconjura. Nu era deloc ceea ce se aştepta. Începea să se simtă uşurat, spunându-şi că poate lucrurile aveau să fie mai bune decât îşi imaginase el, dar ochii săi îi întâlniră pe cei ai bătrânului Styx.

Erau cei mai reci şi mai întunecaţi ochi pe care-i văzuse Chester vreodată. Erau ca două puţuri fără fund, care îl atrăgeau către ele de parcă o putere supranaturală şi covârşitoare l-ar fi împins spre abisul lor. Chester simţi un val de frig coborând asupra lui, ca şi cum temperatura ar fi scăzut deodată în încăpere, un frison violent străbătându-i corpul.

Bătrânul Styx îşi aruncă ochii pe tăblia pupitrului, iar Chester se clătină, nesigur pe picioarele sale ca şi cum tocmai ar fi fost eliberat din strânsoarea unei forţe care-l prinsese nemilos. Expiră zgomotos, fără să poată să-şi dea seama de câtă vreme îşi ţinea respiraţia. Pe urmă, bătrânul Styx începu să citească cu un glas monoton.

— Ai fost găsit vinovat, zise el, sub Ordinul 42, edictele 18, 24, 42…

Numerele continuară să fie rostite, dar ele nu aveau nicio semnificaţie pentru Chester, până când Styx se opri şi, foarte explicit, rosti cuvântul „sentinţă”. Chester începu să asculte mai atent.

— Prizonierul va fi luat de-aici şi dus, cu trenul, în Adâncuri, unde va fi exilat, lăsat în voia sorţii. Aşa să fie! termină bătrânul Styx, bătând din palme şi apoi ţinându-le una lipită de alta, ca şi cum ar fi prins ceva între ele. Pe urmă îşi ridică încet capul dintre hârtii şi zise: Domnul să aibă milă de sufletul tău!

— Ce… ce vreţi să spuneţi? întrebă Chester, înfiorându-se sub privirea de gheaţă a bătrânului Styx, dar şi din cauza celor auzite.

Fără să aibă nevoie să consulte hârtiile din faţa sa, judecătorul îi repetă sentinţa şi apoi rămase din nou tăcut.

Chester se lupta cu o sumedenie de întrebări care îi goneau prin minte şi chiar îşi mişca buzele, fără a emite însă vreun sunet.

— Da? zise bătrânul Styx, pe un ton care-i sugeră lui Chester că bărbatul din faţa sa se mai aflase în asemenea situaţii de multe ori până atunci şi că i se părea extrem de obositor să trebuiască să explice pedepsele prizonierilor netrebnici din faţa sa.

— Ce... ce înseamnă asta? reuşi Chester să întrebe într-un târziu.

Bătrânul Styx se holbă la Chester câteva secunde şi apoi, absolut impasibil, îi spuse:

— Exilat. Vei fi escortat până la staţia minerilor şi de acolo vei coborî mai multe mii de stânjeni. Pe urmă vei fi lăsat să faci ce-ţi place.

— Voi fi dus mai adânc, în pământ?

Bătrânul aprobă din cap.

— Nu avem nevoie de indivizi ca tine în Colonie. Ai încercat să evadezi, iar Panoplia ia foarte în serios asemenea lucruri. Nu meriţi să trăieşti aici. Bătu din nou din palme. Eşti exilat!

Chester simţi deodată greutatea imensă a milioanelor de tone de pământ şi stâncă de deasupra sa, ca şi cum acestea i-ar fi apăsat direct pe umeri. Se trase un pas îndărăt.

— Dar n-am făcut *nimic,* nu sunt *vinovat* de nimic, zise el, întinzându-şi mâinile şi rugându-se de omuleţul acela lipsit de orice compasiune.

Se simţea de parc-ar fi fost îngropat de viu, fără nicio speranţă de a-şi mai revedea vreodată casa, cerul albastru sau familia. .. toate lucrurile pe care le iubea sau după care tânjise. Speranţa de care se agăţase încă din primele zile în care fusese prins şi închis în temniţa întunecată îl părăsi deodată, precum aerul dintr-un balon spart.

Era condamnat.

Omuleţul acela urâcios nu dădea doi bani pe el... Chester citi acest lucru pe faţa impasibilă a bătrânului Styx şi în ochii săi înspăimântători, inumani, ca de reptilă. Chester îşi dădu seama că nu avea niciun sens să încerce să-l convingă sau să se roage pentru viaţa sa. Oamenii aceştia erau sălbatici şi nemiloşi şi-l condamnaseră pe nedrept la o soartă dintre cele mai îngrozitoare. *Un mormânt şi mai adânc.*

— Dar de ce? întrebă Chester, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe faţă, căci nu-şi mai stăpânea plânsul.

— Fiindcă aşa spune legea, răspunse bătrânul Styx. Pentru că eu stau aici, iar tu dincolo, zâmbi el fără nicio urmă de căldură.

— Dar…, protestă Chester, hohotind.

— Ofiţer, du-l înapoi în temniţă! zise bătrânul Styx, adunându-şi hârtiile cu degetele deformate de artrită, iar Chester auzi cum uşa se deschide scârţâind în spatele său.

Capitolul treizeci şi patru

Will se trezi aruncat înainte de un pumn care ateriza direct în mijlocul spatelui său. Împiedicându-se ca beat câţiva paşi, băiatul îşi recăpătă echilibrul prinzându-se de o balustradă şi se întoarse încet către atacatorul său.

— Viteză? întrebă el, recunoscând ca prin vis faţa schimonosită a bătăuşului şcolii.

— De unde-ai răsărit, Ghiocel? Credeam c-ai dat colţul. Lumea zicea c-ai murit sau cam aşa ceva.

Will nu-i răspunse. Suferinţa îl învelise strâns cu un cocon care îl izola de mediul exterior; se simţea de parcă ar fi privit lumea de după un geam îngheţat. Tot ceea ce putea să facă Will era să rămână pe loc, clătinându-se, în timp ce Viteză îşi aduse faţa toată numai un rânjet până la câţiva centimetri de a sa. Cu coada ochiului, Will îl văzu pe Bloggsy apropiindu-se de Cal, la câţiva metri mai încolo. Mergeau către staţia de metrou Tube şi o bătaie era ultimul lucru pe care şi-l dorea Will.

— Ia zi, unde-i Grăsanu'? mârâi Viteză, umezeala răsuflării sale umplând aerul dintre ei cu aburi. Parcă nu mai e la fel fără el. Nu-i aşa, fraiere?

— O, Viteză, ia uite ce-avem aici? E Mini Me[1], zise Bloggsy, privind de la Cal la Will şi apoi din nou la Cal. Ce-ai în geantă, piticanie?

La insistenţele lui Will, Cal luase cu ei hainele murdare de colonişti, pe care le pusese într-una din gentile pe care dr. Burrows le folosea în expediţii.

— E vremea revanşei, strigă Viteză, înfigându-i în acelaşi timp un pumn în stomac lui Will.

Îndoit, Will căzu în genunchi şi apoi se prăbuşi. Întins pe pământ îşi puse mâinile în jurul capului ca să se protejeze.

— E mult prea simplu, croncăni Viteză şi-l lovi pe Will în spinare de câteva ori.

Bloggsy scoase sunete lungi şi ascuţite, schiţând în bătaie de joc câteva mişcări de kung fu, şi îndreptă două degete către ochelarii de soare ai lui Cal.

— Pregăteşte-te să-ţi întâlneşti Creatorul, zise el, trăgându-şi braţul în spate ca să se pregătească pentru un pumn sănătos.

---

[1] Personaj din seria de filme „Austin Powers", care era o copie în miniatură a eroului principal.

Totul se întâmplă mult prea repede pentru Will. Văzu o străfulgerare purpuriu-maronie, când Bartleby ateriză ghem exact între umerii lui Bloggsy. Impactul îl smulse pe băiat de lângă Cal şi-l trimise în tumbe dezordonate în jocul pantei uşoare pe care se aflau; motanul rămase însă agăţat de ceafa lui Bloggsy în tot acest timp. Când băiatul se opri într-un final cu faţa în jos, încercă să se scuture şi să-şi folosească braţele şi coatele pentru a scăpa de furtuna aceea de canini de culoarea perlei şi de gheare apocaliptice, zbierând de mama focului cu un glas ascuţit şi jalnic, şi strigând după ajutor.

— Nu! strigă Will, slab. Ajunge!

— Lasă-l, Bart! ţipă Cal, la rândul său.

Motanul, aflat încă deasupra lui Bloggsy, îşi ridică privirea către stăpânul său, care-i strigă o altă comandă:

— Ia-l pe ăstălalt! strigă Cal, arătând către Viteză, care rămăsese împietrit în faţa lui Will în timpul acestei scene, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Lui Viteză îi căzu falca, iar pe faţă i se desenă o expresie de groază pură. Bartleby îşi fixă ochii pe noua sa ţintă, pe care o privi prin bizarii săi ochelari de soare roz, în timp ce fesul tibetan i se ridicase puţin în vârful capului. Slobozi un mârâit puternic şi porni în sus, către bătăuşul împietrit.

— Iisuse! Ia-l de pe mine! scânci Viteză, şi începu să alerge în susul aleii de parcă ar fi fost în pericol de moarte.

Aşa şi era. Într-o clipită, motanul îl ajunsese din urmă. Alerga când de o parte a băiatului, când în faţa lui. Bartleby se rotea în jurul prăzii ca un vârtej de vânt jucăuş, atacându-i gleznele şi sfâşiindu-i pantalonii de şcoală în căutarea cărnii. Cu pielea sfâşiată, băiatul speriat se împiedica şi se împleticea într-un dans comic şi spasmodic, încercând cu frenezie să scape, picioarele alunecându-i însă neajutorate pe asfalt.

— Îmi pare rău, Will, îmi pare rău! Ia-l de pe mine. Te rog!

Viteză tremura de frică, iar pantalonii săi semănau acum cu un mănunchi de franjuri. După ce se înţelese din priviri cu fratele său, Cal îşi băgă două degete în gură şi fluieră.

Motanul se opri imediat, lăsându-l pe Viteză să fugă – nu se întoarse nici măcar o dată ca să privească înapoi.

Will se uită peste umărul lui Cal către baza pantei, acolo unde Bloggsy reuşise şi el să se adune de pe caldarâm şi încerca să fugă, mai degrabă prăvălindu-se decât alergând.

— Cred că n-o să-i mai vedem prea curând, râse Cal.

— Da, aprobă Will cu glas stins, în timp ce se ridica cu greutate în picioare.

Era chinuit de valuri succesive de febră şi se simţea din nou în pragul leşinului. Îi venea să se întindă la loc pe asfaltul rece, să-şi descheie haina şi să adoarmă chiar acolo, pe aleea îngheţată. Singurul mod în care Will reuşi să parcurgă şi ultimii metri ai pantei se dovedi a fi atârnând pe jumătate în cârca lui Cal. Cu toate acestea, ajunseră până la urmă în staţia de metrou Tube.

— Văd că şi suprasolilor le place să intre în subteran, zise Cal măsurând din priviri staţia veche şi murdară, care necesita de multă vreme o renovare.

Băiatul se transformă imediat. Pentru prima dată de când ieşiseră din caverna de pe malul Tamisei se simţea cu adevărat în siguranţă şi răsufla uşurat fiindcă avea deasupra capului nu cerul deschis, ci un tunel.

— Nu chiar, zise Will stins, în timp ce băga mărunţiş în maşinăria care elibera bilete.

Bartleby lingea un petec de gumă de mestecat proaspăt întinsă pe pardoseala de gresie. Degetele lui Will tremurau atât de tare încât nu reuşea să mânuiască monedele, aşa încât se opri şi se lipi cu spatele de maşina de bilete.

— Nu pot, suspină el.

Cal îi luă banii din mână şi reuşi să scoată biletele urmând instrucţiunile fratelui său.

Jos, pe peron, nu aşteptară prea mult sosirea unei garnituri. Pătrunseră în linişte în tren şi rămaseră tăcuţi până când metroul părăsi staţia. Pe măsură ce prindea viteză, Cal privi cum garnitura de metrou trece pe lângă cabluri ce păreau fără sfârşit şi se întindeau de o parte şi de alta, pe pereţii tunelului. Îşi învârtea biletul în mână, jucându-se cu el. Bartleby se urcase pe scaunul de lângă Cal şi, aşezat pe labele din spate, şi le lingea pe cele din faţă. Nu erau prea mulţi oameni în vagon, dar Cal era conştient că atrăgeau atenţia persoanelor mai curioase.

Pe celălalt şir de scaune, Will stătea sprijinit de peretele vagonului, fierbinţeala fiindu-i alungată întru câtva de fereastra rece pe care-şi sprijinise tâmpla. Între staţii se cufunda din când în când într-un somn agitat şi, într-un moment de conştientă, observă că două doamne în vârstă se mutaseră de lângă ei în cealaltă parte de vagon. Frânturi ale conversaţiei lor pluteau undeva în mintea lui Will şi se amestecau cu anunţurile conductorului, ca nişte voci dintr-un vis confuz.

— Uită-te la el!… neruşinat… cu picioarele pe scaune… NE CEREM SCUZE PENTRU ÎNTÂRZIERE… copil ciudat… METROUL LONDONEZ ÎŞI CERE SCUZE…

Will se forţă să-şi deschidă ochii şi privi la cele două femei. Îşi dădu seama imediat că Bartleby era cauza nemulţumirii lor. Cea care vorbea mai mult avea părul vopsit într-o culoare purpurie, ciudată, şi purta ochelari cu rama albă care-i scoteau în evidenţă nasul coroiat şi roşu.

— Şşş! O să te audă! îi şopti tovarăşa ei de călătorie privind spre Cal.

Purta o perucă veche, care prinsese şi zile mai bune. Aveau amândouă sacoşe identice în poale şi le aşezaseră în aşa fel încât păreau o formă de apărare împotriva netrebnicilor care stăteau în cealaltă parte a vagonului.

— Prostii! Pun pariu că ăştia nu ştiu o boabă englezeşte. Probabil au ajuns aici clandestin, pitiţi prin vreun camion. Uită-te în ce hal sunt îmbrăcaţi. Şi ăla… nu mi se pare prea deştept, iar acum probabil că e drogat.

Will aproape că le putu simţi privirile.

— Să-i trimită pe toţi înapoi, eu aşa zic.

— Da, da, încuviinţară bătrânele la unison.

Şi, odată ajunse în acest punct de consens, începură să bârfească, pomenind o groază de amănunte morbide, despre boala unei prietene. Cal le aruncă o privire furioasă, în timp ce femeile continuară să pălăvrăgească, părând acum prea preocupate de subiectul lor ca să mai acorde atenţie şi altcuiva.

Când trenul se opri şi bătrânele se ridicară de pe scaune, Cal suflecă puţin fesul tibetan de pe una din urechile lui Bartleby şi-i şopti ceva la ureche. Motanul se ridică imediat şi mârâi în direcţia bătrânelor, atât de tare încât până şi Will se trezi din letargia pe care i-o dădea febra.

— Măi să fie! strigă femeia cu nasul roşu, scăpându-şi sacoşa de cumpărături.

Prietena ei începu să o împingă de la spate, deşi cealaltă femeie încerca din răsputeri să-şi recupereze sacoşa.

Cât ai clipi, ambele femei se înghesuiră să iasă din tren, ţipând ascuţit.

— Tâlharii dracului! urlă baba cu nasul roşu, care ajunsese pe peron. Animalele dracului! continuă ea să strige prin uşile trenului care se închideau.

Bartleby îşi ţinu ochii aţintiţi asupra lor ca un demon, chiar şi după ce trenul se puse în mişcare, trecând pe sub nasul celor două femei care strigau ceva cu indignare.

Curiozitatea îl birui pe Will şi băiatul se apropie puţin de fratele său.

— Zi-mi şi mie… ce i-ai spus lui Bartleby?

— A, nimic special, îi răspunse Cal cu o inocenţă prefăcută, adresându-i un zâmbet motanului care se întorcea, plesnind de mândrie, să privească din nou pe geam.

Will mai mult se târî pe ultima jumătate de kilometru către blocul de apartamente. Se împleticea ca un somnambul şi se oprea des ca să se odihnească, atunci când îl biruia sfârşeala. Când într-un târziu ajunseră la blocul turn, constatară că liftul nu funcţionează. Will se uită cu disperare mută în susul scării ai cărei pereţi gri erau împestriţaţi cu graffiti. După ce se opri pe fiecare palier pentru a se odihni şi a-şi recăpăta răsuflarea, ajunse cu fratele său şi la etajul pe care-l căutau. După ce navigară printre pungile de gunoi abandonate pe palier, se opriră în faţa unei uşi.

O vreme, nu se auzi niciun răspuns, deşi Cal ţinu apăsat butonul soneriei, aşa încât băiatul trebui să bată tare în uşă cu pumnul până când mătuşica Jean o deschise brusc. I se citea pe faţă că nu se trezise de prea multă vreme – arăta la fel de obosită şi de şifonată ca şi halatul mâncat de molii pe care îl purta şi în care era evident că şi dormise.

— Ce e? întrebă ea cu glas neclar, scărpinându-se pe gât şi căscând. Nu am comandat nimic şi nici nu cumpăr nimic de la vânzătorii ambulanţi.

— Mătuşica Jean, sunt eu… Will, zise băiatul, iar în momentul acela parcă tot sângele i se scurse din cap şi imaginea mătuşii sale se albi, ca şi cum cineva l-ar fi făcut pe băiat să vadă deodată alb-negru.

— Will, bâigui ea şi se întrerupse brusc din căscat, când îşi dădu seama cu cine vorbea. Will? Femeia îşi ridică privirea, cercetându-l cu neîncredere. Credeam că ai dispărut! Pe urmă se uită la Cal şi la Bartleby şi adăugă: Dar ăştia cine-s?

— Ăăă… un văr…, îngăimă Will – podeaua i se păru că începe să se onduleze aşa încât trebui să facă un pas în faţă ca să se sprijine de tocul uşii; broboane reci de sudoare i se scurgeau din păr pe faţă.

— … văr… din sud… din sud.

— Văr? Nu ştiam că ai…

— … din partea tatei, bolborosi Will.

Femeia îi mai privi o dată bănuitor pe Cal şi pe Bartleby, nereuşind să-şi ascundă neplăcerea.

— Tâmpită aia de sor'ta a fost pe-aici. Femeia privi peste umărul lui Will. E şi ea cu tine?

— Ea…, începu Will, tremurat.

— Că vagaboanda aia mică are să-mi dea nişte bani. Trebuia să fi văz't ce a făcut cu…

— Nu e sora mea, e o ticăloasă… uneltitoare… mică… e o… e o…

Will nu reuşi să-şi încheie propoziţia, fiindcă se prăbuşi leşinat în faţa ochilor extrem de surprinşi ai mătuşii sale.

***

Cal stătea la fereastra camerei întunecate. Privea la străzile de dedesubt cu şiragurile lungi de puncte luminoase de culoarea chihlimbarului şi la farurile maşinilor care decupau conuri strălucitoare ce măturau şoseaua. Apoi, cu greutate, îşi ridică privirile către lună; lumina ei argintie făcea să scânteieze cerul îngheţat. Nu pentru întâia dată încercă să priceapă, să accepte spaţiul imens care se căsca în faţa lui, o privelişte cu care nu se mai întâlnise niciodată. Strânse din răsputeri tocul geamului, controlându-şi cu mare greutate senzaţia de frică, de teamă profundă care i se acumula în suflet. Picioarele i se încordară dureros, iar capul aproape că-l durea din cauza ameţelii.

Îl auzi pe fratele său gemând şi-şi smulse ochii din abisul de dincolo de fereastră. Se aşeză lângă forma zgâlţâită de frisoane care era întinsă pe pat, învelită numai cu un cearşaf.

— Ce mai face? o auzi Cal pe mătuşica Jean vorbind cu teamă în glas, din pragul uşii, unde apăruse pe nesimţite.

— E ceva mai bine astăzi. Cred că nu mai are febră aşa mare, zise el, muind un prosop într-un castron în care avea apă şi cuburi de gheaţă, pe care îl apăsă apoi pe fruntea lui Will.

— N-ai vrea totuş' s-aduc pe cineva să-l vadă? întrebă mătuşica Jean. E în starea asta de multă vreme.

— Nu, răspunse Cal cu fermitate. A spus că nu vrea asta cu niciun chip.

— Îl înţeleg, îl înţeleg 'oarte bine. N-am avut niciodată încredere în felceri, iar în psihiatri nici atât. Odată ce te-au prins în ghearele lor, n-ai de unde şti…

Femeia se opri brusc văzându-l pe Bartleby, care dormise încovrigat într-un colţ şi acum se trezise, se întinse, cu un sforăit

uşor, şi se duse până la castronul lui Cal, de unde începu să lipăie puţină apă.

— Dă-te de-aici, motan tâmpit! îl certă Cal, împingându-l într-o parte.

— Îi şi lui sete, zise mătuşica Jean şi apoi vorbi cu genul acela de voce folosită pentru alintul copiilor foarte mici. Beata pisicuţă, ţi-e setică? Îl apucă pe Bartleby de ceafa şi, spre marea lui mirare, începu să-l târască spre uşă. Ia vino tu cu mămica, să-ţi dea ceva bun de papa!

Un râu de lavă se scurge încet în depărtare, iar căldura pe care o emană muşcă dureros din pielea expusă a lui Will, ducându-i suferinţa până la limita suportabilităţii. Conturat de zidul vertical de lavă care curge în spatele său, dr. Burrows încearcă din răsputeri să-i arate ceva care răsare dintr-o lespede imensă de granit. Ţipă emoţionat, aşa cum face întotdeauna când descoperă ceva, dar Will nu e în stare să-i prindă cuvintele din cauza unui zgomot alb, asurzitor, întrerupt de haosul amestecului a zeci de voci, asemănător cu zgomotul pe care-l face un aparat de radio stricat atunci când încerci să prinzi un post.

Scena se transformă într-un prim-plan. Dr. Burrows foloseşte o lupă pentru a examina un filament subţire, care se termină cu un cap bombat şi care se ridică preţ de o jumătate de metru, părând că izvorăşte chiar din piatră. Will poate vedea cum se mişcă buzele tatălui său, dar nu înţelege decât frânturi din ceea ce spune.

— ... o plantă... efectiv digeră piatra... metabolism pe bază de siliciu... reacţionează la stim... am observat...

Imaginea se transformă într-un prim-plan şi mai apropiat. Dr. Burrows ţine între degetul mare şi cel arătător un mănunchi de filamente cenuşii care cresc direct din piatră. Will se simte neliniştit văzând că acestea se zbat în mâna tatălui său şi îşi scot două frunze ca nişte ace care încep să i se încolăcească în jurul degetelor.

— ... într-o strânsoare de fier... bestie mică..., zice oftând dr. Burrows.

Şi apoi cuvintele dispar, înlocuite de un hohot de râs, dar tatăl său pare mai degrabă că strigă de durere, încercând să-şi scuture de pe mâini planta aceea, fiindcă frunzele ei i se înfig deja în palmă, pătrunzând adânc în carne şi urcând apoi pe încheietură, spre antebraţ. Pielea i se învineţeşte şi apoi explodează, umplându-se de sânge, în timp ce frunzele se răsucesc fără încetare, împletindu-se ca nişte şerpi care dansează. Se strâng din

ce în ce mai tare şi i se afundă în braţ. Will încearcă să ajungă la tatăl său, să-l ajute în lupta sa disperată împotriva plantei aceleia îngrozitoare şi, aşa cum pare acum, împotriva propriului braţ.

— Nu, nu, tată… tată!

— Linişteşte-te, Will, linişteşte-te, se auzi vocea fratelui său, care sună de parcă ar fi fost la mare depărtare.

Strălucirea lavei dispăruse. Locul ei fusese luat de o lumină vagă şi Will simţi răcoarea binefăcătoare a prosopului pe care i-l pusese Cal pe frunte. Se ridică brusc în capul oaselor.

— E tata! Ce s-a-ntâmplat cu tata? strigă el privind disperat în jur, încercând să-şi dea seama unde se află.

— Eşti în siguranţă, zise Cal. Ai visat.

Will se lăsă să cadă din nou pe perne, dându-şi seama că e întins în pat, într-o cameră strâmtă.

— Dar l-am văzut. Totul era atât de limpede şi părea atât de real, zise Will cu voce nesigură. Nu-şi putu stăpâni puhoiul de lacrimi care-i inundă ochii deodată. L-am văzut pe tata! Era în primejdie!

— A fost doar un coşmar, îi spuse Cal încetişor, ferindu-şi privirea de cea a fratelui său, care suspina acum stins.

— Suntem la mătuşica Jean, nu-i aşa? zise Will după ce se adună şi văzu tapetul cu motiv floral.

— Da, suntem aici de aproape trei zile.

— Hm? Will încercă să se ridice din nou, dar efortul îl doborî, aşa încât îşi aşeză la loc capul pe pernă. Mă simt atât de slăbit…

— Nu-ţi face griji, totul e foarte bine. Mătuşa ta a fost grozavă. A căpătat o slăbiciune pentru Bart.

În zilele care urmară, Cal îl îngriji pe Will aducându-i castroane cu supă sau fasole pe pâine prăjită şi tratându-l cu un adevărat râu de ceai mult prea dulce. Singura contribuţie a mătuşii Jean la însănătoşirea sa a fost predica necontenită pe care o ţinea când se apropia de pat despre „vremurile trecute”. Will era atât de extenuat încât vorbele ei îl făceau să adoarmă imediat, chiar înainte de a apuca să se plictisească.

Când Will se simţi într-un târziu îndeajuns de puternic ca să se ridice din pat, îşi încercă picioarele, străduindu-se să se plimbe puţin în dormitorul mic. În timpul unei asemenea plimbări poticnite observă, în spatele unei cutii în care se aflau reviste vechi, un obiect ce părea aruncat la întâmplare acolo.

Se aplecă şi constată că erau de fapt două obiecte. Cioburi de sticlă se împrăştiară pe covor când le ridică. Recunoscu cele două rame argintii imediat. Erau cele pe care le ţinuse Rebecca pe noptieră. Privind la fotografia părinţilor săi şi apoi la cea care-l înfăţişa pe el însuşi, se prăbuşi din nou pe pat, respirând cu greutate. Era distrus. Se simţea ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un cuţit în spate, iar acum îl răsucea foarte încet. *Dar la ce să se aştepte de la ea?* Rebecca nu-i era soră şi nu-i fusese niciodată. Rămase aşa, întins pe pat pentru o vreme, privind pierdut în tavan.

Nu multă vreme după aceea, se ridică din nou în picioare şi se târî până pe hol şi apoi în bucătărie. Chiuveta era plină cu farfurii murdare, iar coşul de gunoi dădea pe-afară, fiind plin de cutii goale de conserve şi de ambalaje rupte de semipreparate pentru cuptorul cu microunde. Era o scenă atât de dezgustătoare încât băiatul nu mai observă şi robineţii de plastic topiţi şi maro, şi nici faianţa înnegrită de flăcări din spatele chiuvetei. Strâmbă din nas şi se întoarse pe hol, unde auzi vocea dogită a mătuşii sale. Glasul ei era cumva reconfortant, reamintindu-i de Crăciunurile când ea venea în casa lor şi flecărea cu mama sa ore în şir.

Rămase dincolo de uşă, ascultând ciocănitul uşor al andrelelor mătuşicii Jean, acoperit de bolboroseala ei furioasă.

— Al dracu' dr. Burrows… de-ndată ce am pus ochii pe el, am prevenit-o pe sor'mea… aşa am făcut, să ştii… I-am spus să nu se lase vrăj'tă de vreun isteţ d-ăsta cu prea multă şcoală… vreau să zic, la ce e bun un bărbat care îşi pierde vremea prin gropi pe care le sapă în pământ, în loc să se preocupe de facturile care trebuie plătite?

Will îşi iţi capul de după colţ şi andrelele mătuşicii Jean îşi opriră clinchetul ca de metronom, iar ea luă o înghiţitură dintr-un pahar cât un degetar. Motanul o privea cu adoraţie pe mătuşica Jean, care-i întoarse un zâmbet plin de afecţiune, aproape iubitor. Will nu-i mai văzuse niciodată această parte a personalităţii – ştia că ar fi trebuit să spună ceva ca să-şi anunţe prezenţa, dar renunţă, fără să-şi dea seama de ce nu este în stare să întrerupă momentul acela de tandreţe.

— Io zic că-i tare bine să te am prin preajmă. Vreau să zic, după ce micuţa mea Sophie a murit… Ea era o căţeluşă, da, ştiu că nu prea îţi plac… dar cel puţin a fost mereu aici cu mine… Şi asta e mult mai mult decât pot spune despre orice bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

Îşi aşeză împletitura pe o măsuţă din faţa ei. Din andrele se năştea o pereche de pantaloni pestriţi, pe care Bartleby îi adulmecă plin de curiozitate.

— Aproape că i-am terminat. În câteva momente o să putem să vedem dacă-ţi vin, iubiţel.

Femeia se aplecă şi îl scărpină pe Bartleby sub bărbie. Motanul îşi ridică uşor capul şi, închizându-şi ochii, începu să toarcă, scoţând un murmur cam ca al unui motor ceva mai mic.

Will se răsuci, cu gând să se întoarcă înapoi în dormitor. Se oprise puţin să se odihnească, ţinându-şi spatele sprijinit de perete, când, în spatele lui, se auzi o bufnitură. Cal stătea chiar în pragul uşii de la intrare, iar în faţa sa erau două sacoşe de cumpărături pe care băiatul le scăpase şi care zăceau acum răsturnate pe podea. Cal purta o eşarfa legată la spate, peste gură, şi avea la ochi ochelarii de soare ai doamnei Burrows. Arăta ca Omul Invizibil.

— Nu cred că mai rezist multă vreme, zise el, îngenunchind pentru a-şi recupera legumele răspândite pe jos.

Bartleby năvăli şi el din sufragerie, urmat imediat de mătuşica Jean, cu o ţigară lipită de buză. Motanul purta noii săi pantalonaşi împletiţi şi un ilic de mohair, ambele fiind un amestec strident de nuanţe de albastru şi roşu, iar pe cap avea un fel de beretă multicoloră din care urechile sale ascuţite ieşeau într-un mod comic. Arăta de parcă tocmai supravieţuise unei explozii dintr-un artizanat.

Cal privi cu uimire înfăţişarea nenaturală a motanului, suportând cu greu alăturarea şocantă de culori, dar nu comentă în niciun fel. Părea în culmea disperării.

— Locul ăsta e plin de ură – poţi să o simţi oriunde te întorci.

Clătină din cap încetişor.

— A, aşa e, iubire, zise mătuşica Jean, la fel de încet. Întotdeauna a fost aşa.

— Suprasolul nu e deloc aşa cum mă aşteptam, zise Cal, după care se opri gânditor pentru un moment. Şi nu mă pot întoarce acasă... nu-i aşa?

Will susţinu privirea fratelui său, încercând să găsească ceva care să-l consoleze, câteva cuvinte care să spulbere neliniştea lui Cal, dar nu reuşi să articuleze.

Mătuşica Jean puse capăt tăcerii stânjenitoare, dregându-şi vocea viguros.

— Bănuiesc că asta înseamnă că o să plecaţi cu toţii...

Will îşi întoarse privirea către ea. Pentru prima dată realiză cât de vulnerabilă şi de fragilă părea femeia aceea, îmbrăcată în capotul ei scămoşat.

— Da, cred că da, admise el.

— Bine, zise ea cu tristeţe.

Îşi aşeză mâna pe gâtul lui Bartleby, mângâind cu tandreţe pliurile largi ale pielii motanului, în care-şi strecura degetul mare.

— Să ştiţi că sunteţi bineveniţi aici, oricând veţi dori…, se înecă şi se întoarse repede, pentru ca băieţii să nu-i vadă faţa. Şi să aduceţi şi pisicuţa cu voi.

Cu acestea, mătuşa Jean se grăbi către bucătărie, de unde se auzi cum încearcă să-şi înăbuşe suspinele, în timp ce o sticlă îşi lovea gâtul de un pahar ţinut cu o mână tremurândă.

În următoarele zile, făcură planuri peste planuri. Will simţea cum îi revin puterile în timp ce se recupera, încet-încet, de pe urma bolii; plămânii i se curăţară, iar respiraţia îi reveni la normal. Merseră în câteva expediţii de cumpărături: dintr-un magazin de efecte militare îşi luară măşti de gaze, funii pentru alpinism şi câte un bidon de apă pentru fiecare dintre ei; într-un magazin de vechituri găsiră câteva bliţuri şi, fiindcă abia trecuseră câteva zile de la noaptea lui Guy Fawkes[1], câteva cutii mari cu artificii de la un chioşc de ziare.

Will dorea să fie sigur că sunt pregătiţi pentru orice eventualitate şi orice lucru capabil să provoace o lumină strălucitoare îi putea fi de ajutor. Îşi făcură şi provizii de hrană, alegând alimente uşoare, dar energizante, aşa încât să nu se încarce prea mult. Will se simţea vinovat faţă de mătuşa lui care le arătase atâta bunătate, dar trebuise să se împrumute din banii ei de cumpărături pentru a plăti toate acestea şi se consola cu gândul că nu avusese de ales.

Părăsiră Highfield la prânz. Se îmbrăcară cu hainele lor de colonişti, care fuseseră spălate, şi-şi luară rămas-bun de la mătuşica Jean, care se despărţi în lacrimi de Bartleby. Luară autobuzul până în centrul Londrei şi apoi merseră pe jos până în locul ştiut, de pe malul râului.

---

[1] Guy Fawkes, unul dintre primii anarhişti, a încercat în noaptea de 5 noiembrie 1605 să arunce în aer clădirea Parlamentului. De atunci, în Marea Britanie există obiceiul ca, în fiecare an, în seara de 5 noiembrie, să se organizeze focuri de artificii în memoria acestui personaj.

Capitolul treizeci şi cinci

Cal continua să îşi ţină o batistă la nas când era în aer liber şi se plângea mereu de „gazele puturoase”. Coborâri sub Podul Blackfriars şi se îndreptară către debarcader. Împrejurimile păreau destul de diferite acum, că le vedeau la lumina zilei, aşa încât, pentru o clipă, Will se îndoi că ajunseseră unde trebuie. Cu atâţia oameni care treceau pe lângă ei prin pasajul îngust, părea o nebunie să-ţi închipui că undeva în adânc exista o Londră abandonată şi primitivă, către care porniseră doi băieţi şi un motan chel.

Erau însă în locul potrivit şi ştiau foarte bine că mai aveau doar puţin până la intrarea în lumea *aceea,* stranie. Rămaseră la poartă şi priviră în jos la apa maronie care se unduia leneş dedesubt.

— Pare adânc, zise Cal. De ce e aşa?

— Bou sunt, mugi Will, bătându-se cu mâna peste frunte. Fluxul! Nu m-am gândit la flux. Va trebui să aşteptăm ca apele să se retragă.

— Şi cât o să dureze asta?

Will ridică din umeri şi-şi privi ceasul.

— Nu ştiu. Ar putea fi câteva ore.

N-aveau altă alternativă decât să-şi omoare timpul plimbându-se pe străzile lăturalnice din jurul expoziţiei Tate Modern şi să se întoarcă, din când în când, pe malul fluviului, dar nu prea des, ca să nu atragă atenţia. Într-un târziu, văzură pietrişul de pe fundul fluviului cum apare la suprafaţă.

Will hotărî că nu mai puteau rămâne acolo.

— Gata, cu toate motoarele înainte! anunţă el.

Erau în văzul mai multor trecători care îşi petreceau acolo pauza de prânz, dar niciunul dintre aceştia nu părea să acorde vreo atenţie trioului bizar, cu haine excentrice şi cu rucsacuri ticsite, când acesta coborî dincolo de zid şi apoi pe scările de piatră. Numai un bătrân cu o căciulă miţoasă şi cu un fular asortat îi zări şi începu să strige „Copii afurisiţi”, ameninţându-i furios cu pumnul. Unul sau doi oameni se adunară să vadă ce-l nemulţumea pe bătrân, dar îşi pierdură repede interesul şi se îndepărtară. Comportarea lor păru că mai potoleşte mânia bătrânului care încetă să mai strige şi începu, în schimb, să mormăie în barbă.

La capătul scărilor, gleznele li se cufundară în apă şi începură să o împroaşte la fiecare pas, în timp ce o luară la fugă în lungul ţărmului parţial inundat. Se opriră abia după ce ajunseră sub

debarcader, acolo unde nu-i mai putea vedea nimeni. Fără să ezite, Cal şi Bartleby intrară pe gura tunelului de canalizare.

Will se opri un pic înainte de a-i urma. Mai privi o dată cerul gri-deschis printre scândurile care pavau debarcaderul şi trase adânc aer în piept, savurându-şi ultimele guri de aer curat.

Îşi revenise complet şi se simţea o persoană cu totul diferită – era pregătit pentru orice avea să-l aştepte în noua călătorie. Ca şi cum febra l-ar fi curăţat de orice dubii sau slăbiciuni, se simţea cuprins de siguranţa resemnată a aventurierilor experimentaţi. Când îşi coborî însă ochii către fluviul care curgea lenevos, simţi adânc în suflet melancolia şi chinul unei pierderi imense, conştient fiind că ar fi putut să nu mai vadă locul acela niciodată. Bineînţeles, ar fi putut să se răzgândească, ar fi putut să rămână la suprafaţă, dacă ar fi dorit, dar ştia că nu s-ar mai fi simţit niciodată ca înainte. Prea multe se schimbaseră, erau lucruri care nu aveau să mai fie niciodată la fel.

— Haide! îşi spuse el, scuturându-se de gândurile acelea şi întrând în tunelul în care îl aştepta Cal, nerăbdător să pornească mai departe.

Dintr-o singură privire, Will desluşi sentimentele contradictorii care animau faţa fratelui său. Teama era destul de simplu de citit, dar mai era şi o urmă de altceva – un sentiment adânc de uşurare, ca acela produs de perspectiva imediată a întoarcerii în subteran. La urma urmei, pentru el, acolo era „acasă”.

Deşi circumstanţele nu-i dăduseră prea mult de ales, Will se mai gândi o dată la greşeala teribilă pe care o făcuse aducându-l pe Cal cu el la suprafaţă. Fratele său ar fi avut nevoie de o mulţime de timp ca să se acomodeze la viaţa din suprasol – iar ăsta era un lux pe care nu şi-l puteau permite. Îi plăcea sau nu, destinul lui Will era legat, la rândul său, de salvarea lui Chester şi de găsirea tatălui său. Iar soarta lui Cal era inexorabil legată de a sa.

Îi părea rău că pierduse atâta vreme din cauza febrei – nu avea de unde să ştie dacă nu cumva era deja prea târziu ca să-l mai salveze pe Chester. O fi fost exilat în Adâncuri? Sau o fi murit în chinuri inimaginabile după torturile celor din Styx? Oricare ar fi fost adevărul, simţea că trebuie să-l afle. Trebuia să fie convins că prietenul său, Chester, era încă în viaţă; trebuia să se întoarcă. N-ar fi putut să trăiască având în suflet povara imensă a abandonării lui.

Găsiră hornul vertical, iar Will coborî fără tragere de inimă în bazinul cu apă îngheţată de la baza sa. Cal se urcă pe umerii lui Will ca să poată ajunge la intrarea în horn şi apoi începu să se

târască în susul acestuia, trăgând după el o frânghie. Când fratele său ajunse sus în siguranţă, Will înnodă celălalt capăt al frânghiei peste pieptul lui Bartleby, iar Cal începu să-l tragă către el. Asta se dovedi cu totul nefolositor fiindcă, odată ajuns în horn, animalul îşi folosi picioarele puternice ca să urce spre Cal cu o agilitate uimitoare. Cal aruncă apoi frânghia pentru Will, care se săltă şi el în umbrele de deasupra sa. Odată ajuns sus, sări de câteva ori ca să-şi scuture apa de pe haine şi să se încălzească puţin.

Porniră apoi în josul rampei convexe, târându-se pe turul pantalonilor şi aterizară cu o bufnitură pe treapta care marca începutul scărilor uzate. Înainte de a începe coborârea, îi scoaseră cu grijă lui Bartleby hainele împletite şi le lăsară pe un prag mai înalt – nu-şi puteau permite să care niciun fel de greutate nefolositoare. Will nu avea nici cea mai mică idee ce ar fi trebuit să facă atunci când urmau să ajungă în Colonie, dar ştia că trebuie să fie practic… trebuia să se comporte aşa cum o făcea Tam.

Băieţii îşi puseră măştile de gaze cumpărate de la depozitul militar, priviră unul la altul pentru un moment, dădură din cap a încuviinţare şi, cu Cal înainte, porniră lungul coborâş.

Înaintară destul de greu la început, fiindcă scările erau periculoase din cauza apei care curgea constant pe ele şi a covorului de alge negre care creştea chiar pe piatră. Will descoperi cu surprindere că are destul de puţine amintiri despre precedenta lor trecere pe acolo şi îşi dădu seama că acest lucru se datora bolii misterioase care îl tot chinuise de atunci.

După un timp care i se păru extrem de scurt, ajunseră la deschizătura din zidul cavernei care adăpostea Oraşul Etern.

— Ce naiba-i asta? exclamă Cal, în momentul în care păşiră pe vârful şirului imens de trepte, iar ochii lor măturară cu viteză întreg orizontul.

Ceva era în neregulă. La aproximativ treizeci de metri mai jos de ei, scările dispăreau din câmpul lor vizual.

— Asta e ceea ce cred eu că se numeşte o ceaţă de s-o tai cu cuţitul, zise Will încetişor, întorcându-şi capul către fratele său şi făcând bucăţile de sticlă de pe vizorul căştii să scânteieze în lumina verde-deschis a cavernei.

Din locul în care se uitau, undeva mult deasupra oraşului, aveau imaginea a ceea ce părea suprafaţa agitată a unui uriaş lac de opal. Întreaga scenă era acoperită de o ceaţă extrem de deasă, scăldată într-o lumină ireală, ca şi cum ar fi fost un imens nor radioactiv. Era nespus de înfricoşător să te gândeşti că întreg

Oraşul Etern era ascuns sub pătura aceea opacă. Will se căuta instinctiv în buzunare de busolă.

— Asta o să ne facă viaţa ceva mai grea, zise el, încruntându-se în spatele măştii.

— De ce? îl contră Cal. Ochii îi scânteiau voios în spatele vizetei de sticlă şi pe faţă i se întinsese un zâmbet larg. N-or să fie în stare să ne vadă, nu-i aşa?

Expresia feţei lui Will rămase însă încruntată.

— Adevărat, dar nici noi n-o să-i putem vedea.

Cal îl ţinu nemişcat pe Bartleby, în timp ce Will legă o funie în jurul gâtului animalului. În condiţiile date, nu-şi puteau permite să-l lase să hoinărească.

— Ai face mai bine să te prinzi zdravăn de rucsacul meu ca să nu te pierzi. Şi indiferent ce vei face, să nu care cumva să dai drumul motanului, îi porunci Will fratelui său înainte de face primii paşi în ceaţă, coborând cu lentoare, aşa cum scafandrii dispar încet sub valuri.

Vizibilitatea li se reduse imediat la doar jumătate de metru – nu-şi puteau zări nici măcar încălţările, ceea ce-i silea să pipăie cu vârful picioarelor marginea fiecărei trepte înainte de a se aventura să facă un pas.

Din fericire, ajunseră la baza scării fără niciun incident. Când ajunseră la câmpiile mlăştinoase, repetară ritualul murdăririi cu alge, frecându-se cu gunoiul acela puturos pentru a alunga mirosurile Londrei din suprasol. Trecură de hotarele mlaştinii şi sosiră într-un târziu la zidul oraşului, pe care-l urmară o bucată de vreme. Vizibilitatea li se reduse şi mai mult şi le luă o veşnicie până dibuiră o intrare.

— Uite o arcadă, şopti Will, oprindu-se atât de brusc încât fratele său aproape că-i căzu în braţe.

Structura aceea veche abia dacă se putu zări pentru un moment în faţa lor, fiindcă ceaţa o înghiţi la loc imediat.

— E bine, zise Cal, fără ca vocea să-i trădeze însă niciun pic de entuziasm.

Odată ajunşi în interiorul zonei delimitate de zid, începură să-şi croiască drum pe străzi, mergând practic lipiţi unul de celălalt, ca nu cumva să se piardă din cauza condiţiilor acelora imposibile. Ceaţa era aproape materială. Se vălătucea şi se rostogolea precum o foaie de hârtie în bătaia vântului, risipindu-se doar câte puţin, uneori, pentru a le arăta imaginea fugară a unui zid, întinderea umedă a unei porţiuni de smârc sau pietrele strălucitoare ale caldarâmului pe care păşeau. Lipăitul bocancilor lor pe stratul de

alge şi răsuflarea greoaie prin măştile de gaze li se păreau extrem de zgomotoase. Felul în care ceaţa se învârtea şi se juca neîncetat cu simţurile lor făcea ca totul să pară foarte cunoscut şi, în acelaşi timp, neliniştitor.

Cal îl apucă de braţ pe Will şi amândoi se opriră în loc. Începeau să audă şi alte zgomote în jurul lor, sunete pe care nu le produceau ei. La început vagi şi nedefinite, zgomotele începură să devină din ce în ce mai puternice. Ascultând cu atenţie, Will ar fi putut jura că prinsese o şoaptă aspră, atât de aproape de el încât tresări. Îl împinse pe Cal câţiva paşi, convins că făcuseră deja lucrul de care se temea atât de mult: că nimeriseră chiar în ghearele Diviziei Styx. Cu toate acestea, Cal jură că el unul nu auzise nimic şi, după o vreme, porniră din nou, extrem de încordaţi.

Deodată, din depărtare se auzi un urlet care le îngheţă sângele în vine – nu mai încăpea îndoială că de data aceasta era un câine. Will strânse mai bine frânghia de care era legat Bartleby, când motanul îşi ridică botul, adulmecând, cu urechile ciulite. Deşi niciunul dintre băieţi nu-i spuse nimic celuilalt, se gândeau amândoi la acelaşi lucru: trebuia să străbată oraşul cât puteau de repede, iar lucrul acesta devenise de-a dreptul presant.

Îşi continuară drumul cu inimile bubuind, în timp ce Will încerca să se orienteze pe harta lui Tam şi îşi consulta destul de des busola pe care o ţinea cu o mână tremurândă. Încerca disperat să-şi dea seama unde se află. Vizibilitatea era însă atât de scăzută, încât avea o vagă idee doar asupra locului. Din câte îşi dădea seama, ar fi fost posibil chiar să se învârtă în cerc. Păreau că nu înaintează deloc, iar Will era la capătul răbdărilor. Ce mai lider măreţ se dovedise a fi!

Într-un final hotărâră să se oprească şi se pitiră la temelia unui zid pe jumătate dărâmat. Începură să se sfătuiască asupra a aceea ce ar fi trebuit să facă în continuare.

— Dacă o luăm la fugă, n-o să conteze că ne întâlnim cu o patrulă. Îi vom putea păcăli cu uşurinţă pe ceaţa asta, sugeră Cal care arunca priviri în stânga şi în dreapta de sub sticla umedă a vizorului său. Nu trebuie decât să continuăm să alergăm!

— Da, sigur, îi răspunse Will. Şi tu chiar crezi că ai putea să fugi de unul dintre câinii ăia ai lor? Tare mi-ar plăcea s-o văd şi pe-asta.

În loc de răspuns, Cal pufni nervos. Will continuă:

— Uite ce e, habar n-avem unde ne aflăm. Şi dacă vom fi nevoiţi să alergăm, probabil că vom nimeri într-o fundătură sau…

— Dar odată ce am ajuns în labirint, n-or să ne mai prindă niciodată, insistă Cal.

— De acord, dar trebuie să ajungem acolo mai întâi. Şi, din câte ştim deocamdată, mai e cale lungă până acolo.

Lui Will nu-i venea să creadă că fratele său chiar lua în serios sugestia aceea absurdă. Realiză că în urmă cu doar două luni, probabil că el ar fi fost cel care să argumenteze în favoarea unei curse nebuneşti pe străzile şi aleile oraşului. Se schimbase într-un fel greu perceptibil. Acum el era cel cumpătat, iar Cal devenise impulsiv, un mezin încăpăţânat, plin până peste urechi de o încredere smintită în el însuşi şi gata să rişte totul pe o carte.

Schimbul furios de replici şoptite continuă, devenind din ce în ce mai zgomotos până când, într-un final, Cal se linişti. Se resemnă cu decizia de a o lua „încetul cu încetul”; aveau să meargă încet croindu-şi drum către capătul cel mai îndepărtat al oraşului, încercând să facă paşi cât mai puţin zgomotoşi şi să se topească în ceaţă dacă se apropiau de ceva sau de cineva.

Călcau peste movile de moloz, iar capul lui Bartleby se rotea în toate direcţiile, adulmecând aerul şi pământul. Deodată, motanul se opri. În ciuda eforturilor disperate ale lui Cal de a-l trage de funie, Bartleby refuză să se mişte – îşi lipise corpul de pământ, ca şi cum ar fi pândit ceva, punându-şi bărbia capului imens în ţărână şi ridicându-şi coada scheletică drept în sus. Urechile i se roteau şi ascultau ca nişte antene radar.

— Unde sunt? şopti Cal disperat.

Will nu-i răspunse, ci căută în buzunarul lateral al rucsacului lui Cal şi scoase două artificii mari. Cu cealaltă mână bâjbâi în buzunarul hainei până găsi bricheta de rezervă pe care o luase de la mătuşica Jean.

— Haide, Bart, şopti Cal la urechea motanului, îngenunchind lângă el. Nu e nimic.

Chiar şi puţinul păr pe care-l mai avea Bartleby era acum zbârlit în totalitate. Cal reuşi să tragă motanul până la el şi apoi se strecurară în direcţia opusă celeia spre care privise Bartleby, mişcându-se de parcă ar fi călcat pe coji de ouă. Will venea la urmă cu artificiile şi bricheta pregătite.

Merseră în lungul unui perete care cotea uşor. Cal simţea zidul aspru cum îi zgârie mâna ca şi cum ar fi fost un soi neînţeles de braille. Will mergea cu spatele, scrutând ceaţa din urma lor. Nevăzând altceva decât norii întunecaţi şi ajungând la concluzia că era inutil să încerce să se bazeze pe simţul văzului în aceste condiţii, se întoarse cu faţa şi se ciocni imediat de un soclu. Se

trezi în faţa unui cap imens cioplit în marmură, a cărui faţă apăru fantomatic din ceaţă. Râzând în sinea sa, păşi repede în lateral şi îl găsi pe fratele său care stătea la doar un metru depărtare. Mai făcură vreo douăzeci de paşi când ceaţa se dădu în lături în chip misterios, pentru a le arăta o stradă pavată cu piatră care se întindea înaintea lor. Will îşi şterse cu gesturi repezite aburul de pe sticla vizorului şi măsură cu privirea tot ceea ce îi dezvăluiau marginile răsfrânte ale ceţii. Puţin câte puţin, marginile străzii şi faţadele câtorva dintre cele mai apropiate clădiri deveniră vizibile. Amândoi băieţii simţiră o descătuşare imensă acum, că împrejurimile lor imediate erau vizibile pentru prima dată de când intraseră în oraş.

Şi atunci, tresărind, le îngheţă sângele în vine.

Îi văzură, la nici zece metri depărtare, mult prea reali şi incredibil de clari. O patrulă de opt Styx bloca strada. Stăteau nemişcaţi ca nişte prădători, ochelarii lor rotunzi părând că-i privesc pe băieţi în timp ce aceştia le întorceau pierduţi privirile.

Arătau ca nişte năluci dintr-un coşmar viitor, îmbrăcaţi în hainele lor lungi, cenuşii cu dungi verzi, şi purtând coifuri ciudate şi măşti sinistre pentru respiraţie. Unul dintre ei ţinea de o lesă subţire de piele un câine hăitaş cu înfăţişare feroce – animalul se zbătea să scape din strânsoare, cu limba atârnându-i grotesc, într-o parte, din botul monstruos. Pufni scurt şi-şi îndreptă imediat capul în direcţia băieţilor. Pupilele negre ale ochilor săi cruzi îi descoperiră imediat. Cu un mârâit gros, îşi ridică buzele arătându-şi colţii imenşi şi galbeni de pe care picurau bale. Lesa i se lărgi puţin când se ghemui, pregătindu-se de atac.

Dar nimeni nu schiţă niciun gest. Părea că timpul se oprise. Cele două tabere stăteau pur şi simplu şi se priveau fix, într-o mută şi cumplită anticipare a ceea ce avea să urmeze.

Ceva plesni în capul lui Will. Urlă şi-l întoarse pe Cal, scoţându-l din nemişcarea în care-l aruncaseră surpriza şi frica. Alergară de mama focului înapoi în ceaţă, de parcă aveau aripi la picioare. Fugiră o bună bucată de vreme, incapabili să spună ce distanţă parcurseseră prin vălurile de ceaţă. În spatele lor se auzea lătratul sălbatic al hăitaşului şi strigătele ascuţite ale patrulei Styx.

Niciunul dintre băieţi nu ştia unde se îndreaptă; doreau doar să părăsească zona aceea. Nu aveau timp să gândească, având minţile îngheţate şi privirile orbite de panică.

Apoi Will îşi veni în fire. Strigă către Cal să continue să alerge, în timp ce el se opri ca să aprindă fitilul albastru al unei imense lumânări romane. Nefiind prea sigur dacă l-a aprins sau nu,

băiatul aşeză tubul de artificii lângă un colţ de zidărie, îndreptându-l în direcţia urmăritorilor. Alergă câţiva metri şi se opri din nou. Scăpără bricheta, dar de această dată flacăra refuză să se aprindă. Înjură şi încercă de mai multe ori. Nu se întâmplă nimic, scotea doar scântei. Scutură bricheta în felul în care-i văzuse pe colegii săi care-şi aprindeau atât de des ţigările ilicite la şcoală. Respiră adânc şi apoi învârti din nou rotiţa aceea micuţă. Da. Flacăra era mică, dar îndeajuns pentru a aprinde fitilul altei artificii, o baterie de bombe aeriene. Putea auzi acum mârâitul şi lătratul câinelui, dar şi vocile oamenilor cum vin din toate părţile, împresurându-l. Îşi pierdu cumpătul şi aruncă pur şi simplu tubul de artificii pe pământ.

— Will, Will, auzi el de undeva de dinainte.

Se întoarse spre sursa strigătelor, furios pe Cal care făcea atât de mult zgomot, deşi era conştient că nu l-ar fi găsit niciodată dacă nu l-ar fi strigat. Will alergă din răsputeri, îl ajunse pe fratele său şi aproape că-l dărâmă. Sprintară apoi cu furie în vreme ce primul tub de artificii explodă. Flăcările urlară năpustindu-se în toate direcţiile, iar strălucirea luminilor sale colorate făcu parcă să sângereze ceaţa, înainte ca totul să se termine cu două bubuituri asurzitoare.

— Nu te opri, îi şopti Will lui Cal, care intrase cu capul înainte într-un zid şi începuse să se împleticească. Haide, pe aici! îi zise, trăgându-l de braţ, fără să-i dea răgaz să se plângă de lovitura pe care o încasase.

Artificiile continuară să se aprindă, producând mingi de foc care explodau undeva sus, sub plafonul cavernei, sau schiţau arcuri joase care sfârşeau printre clădirile oraşului, conturând, câteva momente, construcţiile care apăreau precum fundalul unui joc de umbre. Fiecare traiectorie strălucitoare culmina cu o explozie năucitoare şi cu un bubuit ca de tun, care stârnea ecouri ce se loveau de zidurile cavernei, străbătând oraşul ca o furtună sălbatică.

Din când în când, Will se oprea ca să aprindă alt tub de artificii, alegând lumânări romane, bombe aeriene şi rachete pe care le aşeza pe ziduri sau le arunca pe pământ, în speranţa că îi va deruta pe membrii patrulei şi-i va permite să-şi ascundă poziţia. Divizia Styx, dacă îi mai urmărea, ar fi trebuit să suporte urmările bombardamentului său, iar Will spera că fie şi numai mirosul artificiilor şi fumul lor l-ar fi putut deruta pe hăitaş.

Când explodă şi ultima rachetă, într-o sarabandă de lumină şi sunete, Will începu să se roage să fi câştigat îndeajuns timp pentru

a ajunge în labirint. Încetiniră până la ritmul unei alergări uşoare pentru a-şi mai recăpăta suflarea şi apoi se opriră unul lângă celălalt, ca să asculte cât de departe le erau urmăritorii. Nu se mai auzea însă nimic. Se părea că-i puseseră pe fugă. Will se aşeză pe treapta largă a unei clădiri care arăta ca un fost templu şi-şi scoase harta şi busola, în timp ce Cal continua să stea de pază.

— N-am nici cea mai mică idee unde suntem, recunoscu el băgându-şi harta în buzunar. N-are niciun rost!

— Am putea fi oriunde, îl aprobă Cal.

Will se ridică şi privi în stânga şi apoi în dreapta.

— Eu zic să continuăm să mergem în aceeaşi direcţie.

Cal încuviinţă.

— Dar dacă asta o să ne ducă înapoi de unde am plecat?

— Nu contează. Trebuie doar să continuăm să ne mişcăm, zise Will şi porni înainte.

Încă o dată se treziră înconjuraţi de linişte şi de formele şi umbrele misterioase care apăreau şi dispăreau ca şi cum clădirile ar fi intrat şi ar fi ieşit încet din vizorul unui aparat de fotografiat. Înaintaseră cu mare greutate, croindu-şi drum pe o serie de străzi, când Cal se opri şi-i spuse fratelui său:

— Cred că se mai risipeşte puţin, vezi? şopti el.

— Ei da, asta ar fi ceva, îi răspunse Will.

Încă o dată, Bartleby înţepeni şi se ghemui la pământ, şuierând la marginile ceţii care se retrăgea în faţa lor. Băieţii îngheţară, iar ochii lor încercară febril să străpungă zidul lăptos. De parcă s-ar fi ridicat o cortină, băieţii văzură, la nici şase metri în faţa lor, o formă întunecată, ghemuită, gata de salt. Auziră un mârâit gros, gutural.

— Oh, Iisuse, un hăitaş! hohoti Cal.

Inimile li se opriră în faţa acestei certitudini. Nu puteau să facă altceva decât să-l privească cum îşi încordează picioarele musculoase, bate puţin cu labele din faţă în pământ şi porneşte către ei, accelerând până la o viteză incredibilă. Nu puteau face absolut nimic. N-avea sens să fugă – câinele era prea aproape. Ca o maşină infernală cu aburi, dulăul negru se îndrepta către ei, din nările sale larg deschise răsuflarea ţâşnindu-i ca două gheizere.

Will nu reuşi să gândească limpede. Nu avu timp. Privind la câinele care sărea, îşi aruncă rucsacul şi-l împinse pe Cal din faţa animalului.

Hăitaşul zbură prin aer şi se lovi puternic de pieptul lui Will. Labele imense ale animalului îl doborâră pe băiat pe spate, cu ceafa în stratul gros de alge care acoperea pământul. Pe jumătate

paralizat de frică, Will întinse mâinile şi cuprinse cu ele gâtul animalului. Degetele îi găsiră zgarda groasă pe care o înşfăcară în încercarea disperată de a îndepărta botul animalului de faţa sa.

Câinele era însă mult prea puternic. Fălcile sale se închiseră alunecând pe masca de gaze, apoi se căscară din nou şi muşcară mai jos. Will auzi scrâşnetul colţilor când muşcau din cauciucul măştii, care era zdrobită acum de faţa sa, şi apoi un pocnet produs de una dintre lentile, care se sparse în mii de bucăţi. Simţi răsuflarea fetidă a hăitaşului, de carne stricată, în timp ce acesta continua să sfâşie şi să smulgă de mască. Curelele de pe ceafa lui Will erau întinse până la refuz.

Rugându-se ca masca să nu-i cedeze, încercă din răsputeri să-şi întoarcă faţa. Dinţii hăitaşului alunecară pe cauciucul umed, dar succesul lui Will nu dură prea mult. Câinele dădu puţin înapoi, dar muşcă imediat din nou. Ţipând şi trăgând încă de zgarda animalului cu toată puterea, Will abia dacă reuşea să-l ţină la depărtare de faţă, iar muşchii braţelor stăteau aproape să-i plesnească. Zgarda îl tăia la degete – pur şi simplu nu-i venea a crede cât de masiv era câinele acela. Will îşi răsucea capul dintr-o parte în alta, abia reuşind să evite colţii clănţănitori care semănau cu tăişurile unei ghilotine.

Deodată, animalul se încordă şi-şi chirci corpul.

Una dintre mâinile lui Will pierdu lesa din strânsoare şi, liber în mişcări, hăitaşul se orientă rapid către o ţintă mai uşoară. Îl prinse pe Will de antebraţ şi muşcă adânc. Will ţipă de durere, iar cealaltă mână dădu drumul în mod instinctiv zgărzii.

Acum nimic nu-l mai putea opri.

Animalul se năpusti instantaneu deasupra sa şi-şi adânci colţii în umărul băiatului. Printre mârâituri şi clefăieli, Will auzi materialul jachetei sfâşiindu-se, când colţii uriaşi ca două şiruri de pumnale îi pătrunseră în carne. Will strigă din nou de durere, când animalul scutură din cap, mârâind feroce. Era neajutorat, o biată păpuşă de cârpe scuturată în toate direcţiile. Cu mâna care-i rămăsese liberă, începu să lovească slab în coastele şi în capul animalului, dar fără niciun folos.

Deodată, câinele se desprinse de umărul său şi se ridică din nou deasupra, greutatea lui imensă ţintuindu-l pe băiat la pământ. În timp ce ochii furioşi ai bestiei se fixau într-ai lui, Will văzu fălcile imense cum se apropie la doar câţiva centimetri de faţa sa, lăsând să-i curgă în orbite dâre lungi de bale. Will era conştient că fratele său făcuse tot ce putuse ca să-l ajute – se apropia, lovind repede fiara cu pumnii şi picioarele, apoi se retrăgea în viteză. De

fiecare dată când făcea asta, câinele se întorcea şi mârâia la el fără convingere, de parcă şi-ar fi dat seama că nu reprezenta nicio ameninţare. În creierul său mic şi sălbatic exista un singur gând: uciderea prăzii prinse depindea exclusiv de voinţa sa.

Will încercă disperat să se rostogolească, dar animalul îl ţintuise la pământ. Ştia că nu avea cum să se măsoare cu bestia aceea diavolească, de neoprit, care părea făcută din mase imense de muşchi la fel de tari şi de neclintit ca piatra.

— Du-te, strigă el către Cal. Fugi!

Atunci, apărut de niciunde, un fulger de blană cenuşie lovi capul hăitaşului.

Pentru un moment, păru că Bartleby rămăsese suspendat în aer, cu spatele arcuit şi cu ghearele scoase ca nişte brice, la câţiva centimetri de capul câinelui. În clipa următoare, se lăsă să cadă şi urmă o nebunie de mişcări iuţi. Se auziră dinţii lui Bartleby croindu-şi drum, cu un sunet de lamă tăind carne umedă. Din locul în care fusese urechea câinelui ţâşnea acum un şuvoi de sânge care-l împroşca pe Will. Animalul scoase un scheunat gros şi-l abandonă imediat pe Will, sărind la o parte, cu Bartleby încă având ghearele înfipte adânc în ceafa şi în capul lui, muşcându-l incredibil de rapid şi sfâşiindu-i sălbatic carnea cu ghearele din spate.

— Ridică-te, ridică-te! strigă Cal şi-l ajută pe Will să se pună pe picioare cu o mână, iar cu cealaltă recupera rucsacul.

Băieţii se retraseră până la o distanţă sigură, apoi se opriră, condamnaţi să stea şi să privească. Neputând să mai facă vreun pas, încremeniseră cu ochii asupra bătăliei pe viaţă şi pe moarte dintre motan şi câine, încleştaţi unul de altul, contopiţi într-un singur trup, inseparabil, un vârtej de cenuşiu şi roşu, din care ieşeau din când în când colţi şi gheare gata să sfâşie.

— Nu putem să rămânem aici, ţipă Will.

Putea auzi deja strigătele patrulei care se apropia repede de locul luptei.

— Bart, lasă-l! Haide!

— Patrula Styx! zise Will, scuturându-l pe fratele său. Trebuie să plecăm!

Cal porni fără tragere de inimă, privind mereu înapoi ca să vadă dacă motanul îl urma prin ceaţă. Nu era însă nici urmă de Bartleby – doar şuierături furioase, scheunături şi ţipete îndepărtate.

Acum răsunau de peste tot ecourile răcnetelor şi ale paşilor. Băieţii alergară orbeşte, Cal gemând din cauza efortului de a căra

ambele rucsacuri, iar Will tremurând din cauza şocului, întregul braţ pulsându-i dureros. Putea simţi sângele cum îi curge pe şold şi descoperi alarmat că şiroaiele veneau din spatele braţului, scăldându-l şi picurându-i apoi de pe vârfurile degetelor.

Cu răsuflarea tăiată, băieţii se puseră repede de acord asupra unei direcţii, sperând nebuneşte că aceasta avea să-i ducă afară din oraş şi nu direct în braţele Diviziei Styx. Odată ajunşi în zona mlăştinoasă, ar fi putut să meargă în lungul zidului oraşului până când ar fi găsit fie intrarea în labirint, fie, în cel mai rău caz, dacă rataseră complet, aveau să ajungă din nou la scări, de unde ar fi putut să se întoarcă repede în suprasol.

Judecând după zgomotele pe care le puteau auzi, patrula părea că se apropie din ce în ce mai mult de ei. Băieţii porniră să fugă cât îi ţineau puterile, dar intrară cu capul înainte într-un zid. Nimeriseră din greşeală într-o fundătură? Gândul acesta teribil îi lovi pe amândoi deodată. Căutară frenetic în jurul peretelui până găsiră o arcadă, dărâmată pe părţi, căreia îi lipsea şi cheia de boltă.

— Slavă Domnului, şopti Will, privind la Cal cu uşurare. A fost cât pe-aci.

Cal abia reuşi să aprobe din cap, fiindcă gâfâia din greu. Priviră scurt în urma lor şi pătrunseră prin arcada pe jumătate dărâmată.

Cu viteza fulgerului, mâini puternice îi prinseră cu brutalitate din ambele părţi ale deschizăturii, ridicându-i de la pământ.

Capitolul treizeci şi şase

Folosindu-şi braţul teafăr, Will lovi cu toată puterea de care era în stare, dar pumnul său se înfipse fără niciun efect aparent într-o glugă de pânză. Bărbatul înjură urât când Will îl mai lovi o dată, iar de data aceasta pumnul băiatului sfârşi prin a fi blocat în strânsoarea de oţel a unei mâini imense, care îi împinse cu uşurinţă braţul până când Will se trezi ţintuit de perete.

— Ajunge, şopti omul. Şşş!...

Cal recunoscu imediat vocea şi încercă să se interpună între Will şi atacatorul cu glugă. Will nu mai înţelegea nimic. Ce făcea fratele său? Destul de încurcat, încercă să lovească din nou, dar omul îl anihilă cu uşurinţă.

— Unchiule Tam, unchiule Tam! strigă Cal cu voioşie.

— Mai încet, îl potoli Tam.

— Tam? repetă Will, simţindu-se deodată deopotrivă prost, dar şi extrem de uşurat.

— Dar... cum... de unde-ai ştiut că noi o să?... se bâlbâi Cal.

— Facem de pază încă de când evadarea voastră s-a dus dracului, le explică unchiul lor.

— Da, dar de unde ai ştiut că suntem noi? întrebă Cal din nou.

— Am urmat doar luminile şi zgomotul. Cine altcineva în afară de voi doi ar fi putut folosi tâmpeniile alea de artificii? Probabil că s-au auzit până în suprasol, ca să nu mai vorbim de Colonie.

— A fost ideea lui Will, răspunse Cal. Dar să ştii că, într-un fel, a mers.

— Într-un fel, zise Tam, privind îngrijorat la Will care se sprijinea cu greutate de zid. Cauciucul măştii sale era sfâşiat şi avea găuri adânci, iar unul dintre vizoarele de sticlă era spart şi nefolositor. Te simţi bine, Will?

— Aşa cred, murmură băiatul, ţinându-se cu mâna de umărul scăldat de sânge.

Se simţea un pic ameţit şi cumva detaşat de ceea ce i se întâmpla, dar nu putea spune dacă acest lucru se datora rănilor suferite sau uşurării că fuseseră găsiţi de unchiul lor.

— Ştiam eu că n-ai să ai linişte, atâta vreme cât Chester e încă aici.

— Ce s-a întâmplat cu el? A păţit ceva? întrebă Will, devenind brusc atent la rostirea numelui prietenului său.

— E în viaţă, cel puţin deocamdată. O să-ţi povestesc totul ceva mai târziu, dar acum, Imago, ar fi mai bine să o tulim de-aici.

Silueta masivă a lui Imago apăru din umbră cu o fluiditate neaşteptată, iar masca sa de pânză se rotea dezordonat într-o parte şi-n alta, ca un balon pe jumătate umflat, prins în bătaia vântului, în timp ce el scruta umbrele înşelătoare. Bărbatul imens îşi aruncă pe un umăr rucsacul lui Will ca şi cum nu ar fi avut deloc greutate şi plecă fără să spună vreun cuvânt. Băieţii nu avură încotro decât să ţină pasul cu el. Drumul lor se transformă într-un joc enervant de-a prinselea, ţinta fiind umbra lui Imago care-i ghida prin aerul urât mirositor, ocolind obstacole nevăzute, în timp ce Tam le asigura spatele. Băieţii erau atât de bucuroşi că ajunseseră iarăşi sub aripa ocrotitoare a lui Tam, încât aproape că uitaseră de pericole. Se simţeau din nou în siguranţă.

Imago ţinea în mână un glob luminos, lăsând să se scurgă printre degete doar atâta lumină cât era necesară pentru a se orienta pe terenul acela dificil. Fugiră printr-o serie de curţi inundate şi apoi lăsară ceaţa în urmă şi intrară într-o clădire circulară, alergând repede în lungul unor coridoare pe ai căror pereţi se găseau statui şi basoreliefuri. Alunecară prin noroiul care acoperea marmura crăpată a pardoselii, străbătând camere abandonate şi holuri gâtuite de zidărie prăbuşită, până când se pomeniră gonind în sus pe nişte scări cioplite în granit negru. Urcară din ce în ce mai sus şi se treziră din nou în spaţiu deschis. Traversară pasarele rupte de piatră, ale căror balustrade lipseau pe distanţe apreciabile. Will reuşi să arunce vreo câteva priviri de la înălţimea ameţitoare la care se afla şi să prindă câteva imagini ale oraşului de dedesubt, captiv în strânsoarea norilor pufoşi. Unele dintre pasarele erau atât de înguste, încât Will se temea că, dacă ar fi ezitat fie şi numai pentru o secundă, ar fi putut plonja mortal în supa ceţoasă care ascundea pământul. Continuă să alerge, încrezător în spiritul de orientare al lui Imago, care nu ezita nici măcar pentru o clipă, forma sa nedefinită conducându-i înainte fără oprire şi lăsând fuioare mici de ceaţă în urmă. Într-un târziu, după ce coborâră câteva şiruri de scări, intrară într-o cameră mare, în care se auzea ecoul unei ape care clipoceşte. Imago se opri. Părea că ascultă ceva.

— Unde e Bartleby? îi şopti Tam lui Cal în timp ce aşteptau.

— Ne-a salvat de un hăitaş, zise Cal îndurerat, lăsându-şi capul în piept. Nu s-a mai întors la noi. E posibil să fi murit.

Tam îşi puse mâna în jurul umerilor lui Cal şi-l strânse la piept.

— A fost un prinţ printre animale, zise el. Apoi îl bătu uşor pe spate pe Cal, încercând să-l consoleze înainte de a păşi să se sfătuiască împreună cu Imago, cu şuşoteli încete.

— Crezi că ar trebui să stăm ascunşi pentru o vreme?

— Nu, cred că ar trebui să încercăm să ieşim. Vocea lui Imago era calmă şi lipsită de bruscheţe. Divizia ştie de-acum că băieţii sunt încă pe-aici pe undeva şi-n foarte scurt timp patrulele vor viermui prin tot locul.

— Înseamnă că trebuie să mergem în continuare, îl aprobă Tam.

Părăsiră toţi patru camera, ţinând-o în lungul unei colonade, până când Imago ocoli un zid nu foarte înalt şi se strecură în jos, pe un mal mâlos, într-o băltoacă adâncă. Băieţii îl urmară şi apa stătută le ajunse până la talie, mişcările fiindu-le îngreunate de smocuri groase de alge negre. Îşi croiră cu greu drum înainte, făcând să se ridice de pe fundul apei bule letargice de gaze, care se adunau ca nişte băşici, una lângă alta, la suprafaţa apei. Deşi purtau măşti, duhoarea fetidă a vegetaţiei moarte aproape că-i sufoca. Curând, băltoaca deveni un canal subteran şi se treziră înconjuraţi de întuneric şi de ecourile paşilor lor prin apă, până când, după ceea ce păru o eternitate, ieşiră din nou la lumină. Imago le făcu semn să se oprească şi apoi se strecură în sus, prin ieşirea din tunel, dizolvându-se în ceaţă.

— Asta e o porţiune destul de periculoasă, îi preveni Tam în şoaptă. E câmp deschis. Încercaţi să nu vă speriaţi şi staţi pe-aproape de mine.

Curând, Imago se reîntoarse şi le făcu semn să-l urmeze. Ieşiră din apă şi începură să traverseze câmpul deschis cu apa clipocindu-le în cizme şi scârţâind din pantalonii uzi. Oraşul rămase în sfârşit în urma lor. Urcară pe o pantă care îi aduse pe ceea ce părea a fi un fel de platou format din pietriş. Starea de spirit a lui Will se însufleţi imediat când văzu deschizăturile din peretele cavernei care se ivise în faţa lor şi realiză cu bucurie că reuşiseră să ajungă înapoi în labirint. *Reuşiseră.*

— Macaulay! se auzi o voce aspră şi joasă.

Se opriră ca fulgeraţi şi se întoarseră. Ceaţa era ceva mai rară acolo, la înălţime, şi reuşiră să vadă printre fâşiile alburii o siluetă singuratică. Era un singur Styx. Stătea acolo, înalt şi arogant, cu braţele încrucişate peste pieptul său îngust.

— Măi să fie! Nu e caraghios cum şobolanii folosesc mereu aceleaşi căi de scăpare…, strigă el.

— Lipitoare! răspunse Tam calm, împingându-i pe Cal şi pe Will către Imago.

— … lăsându-şi scârnăvia şi urmele puturoase pe pereţi? Ştiam eu că am să te prind într-o zi; era doar o chestiune de timp.

Lipitoare îşi desfăcu mâinile de la piept şi apoi şi le îndreptă, plesnind din ele ca din bice. Inima lui Will se opri o clipă în loc la vederea a două lame strălucitoare, care apăruseră în mâinile ofiţerului Styx. Curbate şi având aproape cincisprezece centimetri în lungime, păreau nişte coase mai mici.

— De prea multă vreme mi-ai fost ca un ghimpe în coastă! urlă Lipitoare.

Will privi la Tam şi văzu cu surprindere că şi el era înarmat cu o macetă, care arăta foarte fioros şi pe care părea s-o fi scos de niciunde.

— A venit vremea să îndrept nişte rele, zise Tam cu o voce joasă, grăbită, către Imago şi băieţi.

Ochii îi erau scăldaţi în lumina unei hotărâri posomorâte. Se întoarse apoi către Lipitoare.

— Voi continuaţi să mergeţi, vin şi eu imediat! le strigă el peste umăr, îndreptându-se către Styx.

Silueta întunecată a celuilalt, învăluită în şuviţe de ceaţă, nu dădu înapoi niciun centimetru. Agitându-şi coasele cu o mişcare de expert şi ghemuindu-se puţin, ofiţerul Styx părea de pe altă lume.

— Ceva nu-i în regulă. E al dracului de sigur pe el, murmură Imago. Ar trebui s-o ştergem.

Îi mână pe băieţi către una din gurile de tunel care duceau în labirint, în timp ce Tam se apropia de Lipitoare.

— O, nu... nu..., zise Imago, ţinându-şi răsuflarea.

Will şi Cal se întoarseră şi ei, căutând să vadă sursa neliniştii sale. Din ceaţă apăruse un grup mare de agenţi Styx, care se răspândiseră deja într-un arc de cerc în spatele lui Lipitoare. Acesta îşi ridică însă cu un gest repezit una dintre coase, iar tovarăşii lui se opriră, la mică distanţă în spatele său, oscilând şi fremătând nerăbdători.

Tam se opri, acordându-şi un moment pentru a-şi cântări şansele. Clătină o singură dată din cap şi apoi se îndreptă de spate, sfidător. Îşi dădu gluga la o parte şi inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aerul acela pestilenţial.

Lipitoare îi răspunse scoţându-şi ochelarii de protecţie şi masca pentru respirat, lăsându-le să cadă lângă el şi lovindu-le cu piciorul, ca să le dea deoparte. Tam şi Lipitoare păşiră amândoi unul către celălalt şi apoi se opriră. Se înfruntau ca doi cavaleri medievali, iar Will se înfioră la vederea zâmbetului rece şi sardonic care apăru pe faţa colţuroasă a ofiţerului Styx.

Băieţii abia dacă îndrăzneau să respire. Se făcuse o linişte atât de adâncă în locul acela, ca şi cum ceva reuşise să absoarbă toate sunetele din lume.

Lipitoare făcu prima mişcare, forfecându-şi braţele unul deasupra celuilalt, în timp ce se aruncă înainte. Tam se dădu îndărăt ca să evite zidul de oţel şi, păşind în lateral, îşi ridică maceta într-o mişcare defensivă. Lamele celor doi bărbaţi se întâlniră şi alunecară una pe cealaltă, scoţând un scrâşnet ascuţit.

Cu o îndemânare incredibilă, Lipitoare se învârtea ca şi cum ar fi executat un dans ritual, ţâşnind către Tam şi înapoi, încercând mereu să sfâşie cu lamele sale gemene. Tam răspundea cu fandări şi parade, fiecare dintre cei doi atacând şi apărându-se pe rând. Fiecare asalt era atât de incredibil de rapid, încât Cal şi Will nici nu îndrăzneau să clipească. Sub privirile lor împietrite, cei doi se înfruntară din nou într-o salvă de sclipiri argintii şi cenuşii şi se treziră atât de aproape unul de celălalt, încât s-ar fi putut îmbrăţişa. Muchiile ascuţite ale armelor lor scrâşneau rece, apăsate una pe cealaltă. Aproape la fel de repede, cei doi se despărţiră, respirând cu greutate.

Făcură o pauză, fără însă ca vreunul dintre ei să-şi plece privirea din ochii celuilalt, dar Tam părea să stea uşor într-o parte, ţinându-se cu mâna de coaste.

— Asta nu-i a bună, îşi zise Imago în barbă.

Will văzu şi el. Printre degetele lui Tam se scurgea pe jachetă un şuvoi de lichid întunecat, care semăna cu o inofensivă cerneală neagră în lumina verde care scălda oraşul. Era rănit şi sângera abundent. Se îndreptă cu greutate şi, revenindu-şi, în aparenţă, se năpusti cu maceta ridicată către Lipitoare, care păşi însă în lateral, parcă fără efort, şi-l crestă pe faţă.

Tam tresări şi se dădu înapoi. Imago şi băieţii văzură un petec de întuneric cum creşte pe obrazul său stâng.

— Oh, Doamne, murmură Imago, ţinându-i pe băieţi atât de strâns de gulere, încât Will simţi cum i se încordează braţele, când lupta se reluă.

Tam atacă din nou, dar Lipitoare se rotea înainte şi înapoi, întorcându-se în toate părţile, continuându-şi dansul fluid şi stilat. Împunsăturile şi loviturile lui Tam erau mortale şi îndemânatice, dar Lipitoare era prea rapid, iar lama macetei nu întâlnea în calea ei decât aerul ceţos. În timp ce Tam se întorcea pentru a rămâne faţă în faţă cu sprintenul său oponent, îşi pierdu echilibrul. Încercă să se îndrepte, dar cizmele îi alunecară fără să-i lase vreo şansă.

Era dezechilibrat, într-o poziţie vulnerabilă. Lipitoare nu putea rata o asemenea ocazie. Se repezi la flancul expus al lui Tam.

Tam era însă pregătit. Aşteptase momentul ăsta. Se aplecă în faţă şi apoi pătrunse cu tot corpul pe sub garda oponentului său, ridicându-şi maceta fulgerător, cu o mişcare atât de măiastră, încât Will pierdu momentul în care lama despică devastator gâtul lui Lipitoare.

Aerul dintre cei doi combatanţi se umplu de o spumă neagră care ţâşnea din gâtul lui Lipitoare, ce încerca disperat să respire. Styx lăsă ambele coase să-i cadă la pământ şi scoase un şuierat gâlgâit, încercând să-şi pună mâinile pe gâtul spintecat.

Ca un matador care aplică ultima lovitură, Tam păşi înainte, folosindu-şi ambele mâini pentru lovitura finală. Lama se îngropă până la mâner în pieptul lui Lipitoare. Acesta scoase un alt sunet gâlgâit şi-l apucă pe Tam de umeri, ca să se menţină în picioare. Privi în jos cu neîncredere la mânerul de lemn aspru care îi ieşea din stern şi apoi îşi ridică privirea. Pentru o clipă, rămaseră absolut nemişcaţi, ca două statui dintr-o scenă tragică, privindu-se unul pe altul cu o înţelegere mută.

Pe urmă, Tam îl împinse cu piciorul pe Lipitoare şi-şi scoase maceta din el. Ofiţerul Styx rămase pe loc, ca o marionetă suspendată de fire nevăzute, în timp ce buzele sale articulau blesteme mute. Imago şi băieţii văzură cum omul rănit de moarte scoase un ultim mârâit înecat către Tam şi, împleticindu-se, se prăbuşi la pământ fără viaţă. Şoapte emoţionate străbătură rândurile celorlalţi Styx, care păreau paralizaţi, nesiguri de ceea ce ar fi trebuit să facă în continuare.

Tam nu-şi pierdu însă timpul în asemenea ezitări. Ţinându-se de partea rănită şi strâmbându-se din cauza durerii, sprintă ca să-i prindă din urmă pe Imago şi pe băieţi. Această mişcare îi mobiliză însă şi pe membrii patrulei Styx, care se năpustiră şi făcură un cerc în jurul corpului camaradului lor.

Tam îi conducea deja pe Imago şi pe băieţi printr-un pasaj al labirintului. Abia dacă alergaseră câţiva paşi, că Tam se înclină pe o parte şi căută sprijinul peretelui pentru a se mai putea ţine pe picioare. Respira cu greutate şi transpira abundent. Sudoarea i se scurgea pe faţă, amestecându-se cu sângele care-i şiroia din răni, şi picurând apoi de pe bărbie.

— O să-i reţin eu, gâfâi el, aruncând o privire către intrarea în tunel. Asta o să vă ofere ceva timp.

— Nu, eu o să fac asta, zise Imago. Tu eşti rănit.

— Oricum m-a terminat, zise Tam încet.

Imago privi către sângele care se scurgea din rana deschisă din pieptul lui Tam, iar ochii lor se întâlniră pentru o fracţiune de secundă. Când Imago îi dădu celuilalt maceta sa, era limpede ce decizie luaseră.

— Nu, unchiule Tam! Vino te rog cu noi! zise Cal cu o voce gâtuită, ştiind ce însemna hotărârea unchiului său.

— Atunci am pierde cu toţii, Cal, zise Tam, zâmbindu-i cald şi strângându-l cu un braţ.

Îşi duse mâna în interiorul cămăşii, îşi smulse ceva de la gât şi îndesă obiectul acela în mâna lui Will. Era un pandantiv strălucitor, care avea gravat un simbol.

— Ţine asta, zise Tam repede, s-ar putea să se dovedească folositoare acolo unde mergi. Îi dădu drumul lui Cal şi făcu un pas în spate, dar apoi îl prinse pe Will, fără ca ochii să i se dezlipească însă de la fratele mai mic. Să ai grijă de Cal, Will! Tam îşi întoarse privirea asupra lui. Promite-mi!

Will se simţea atât de amorţit încât, înainte de a putea spune vreun cuvânt, Tam se întorsese şi plecase de lângă el. Cal începu să ţipe nebuneşte.

— Unchiule Tam… vino… vino cu noi…

— Ia-i de-aici, Imago! strigă Tam şi porni către gura tunelului, chiar în momentul în care prin ea pătrunseră toţi urmăritorii Styx.

Cal îl striga încă pe Tam şi nu dădea semne că ar fi avut nici cea mai mică intenţie de a pleca de acolo şi de aceea Imago îl apucă zdravăn de guler şi-l împinse înaintea sa prin tunel. Băiatul disperat trebui să i se supună lui Imago, iar strigătele sale se transformară în hohote de plâns amar şi suspine de necontrolat. Will primi acelaşi tratament dur, Imago lovindu-l repetat cu palma în spate ca să-l facă să pornească. Imago se opri doar pentru un moment foarte scurt, când cotiră în unghi ascuţit, loc în care păru să ezite puţin. Toţi trei, Will, Cal şi Imago, se întoarseră să mai prindă o ultimă imagine a uriaşului, a siluetei sale întunecate, profilate pe lumina verde a oraşului, ţinând macetele pregătite în ambele mâini.

Imago îi împinse din nou, iar Tam dispăru pentru totdeauna. Imaginea finală le era însă gravată cu fierul roşu pe retină: Tam stătea mândru şi sfidător în faţa armatei care se apropia. O figură singuratică împotriva unui val scânteietor de lame scoase din teacă. Auziră o bucată de vreme blestemele pe care le urla Tam şi zgomotul cu care se ciocneau lamele. Zvonul luptei deveni însă din ce în ce mai stins, pe măsură ce pătrundeau în alte tunele şi se afundau în labirint.

Capitolul treizeci şi şapte

Alergau, iar Will îşi ţinea braţul strâns pe lângă corp, umărul zvâcnindu-i dureros la fiecare pas. Nu ştia câţi kilometri parcurseseră când, la sfârşitul unei galerii lungi, Imago îşi încetini paşii ca să le permită să se odihnească. Lărgimea tunelului le-ar fi permis să meargă unul lângă celălalt, dar aleseseră să alerge în şir – în felul acesta aveau parte de ceva singurătate, de intimitate. Deşi nu schimbaseră niciun cuvânt de când îl lăsaseră pe Tam în urma lor, în oraş, fiecare dintre ei ştia ce gândesc ceilalţi în tăcerea apăsătoare care atârna deasupra lor ca un spectru hain. Continuară să meargă mecanic în coloană, iar Will se gândi că, într-un fel, şirul lor semăna cu o înmormântare.

Pur şi simplu nu-i venea să creadă că Tam a murit – că dispăruse singura persoană din Colonie care reuşea să se ridice deasupra traiului de acolo, care îl acceptase înapoi în familie, fără să ezite vreun moment. Will încercă să-şi pună ordine în gânduri şi să accepte sfâşietorul sentiment de pierdere şi de gol care îl copleşea, dar suspinele şi plânsul înfundat al lui Cal nu-l ajutau deloc.

Cotiră de nenumărate ori la stânga şi la dreapta, pe porţiuni de tunel care erau absolut asemănătoare şi nu se deosebeau prin nimic de cele prin care tocmai trecuseră. Imago nu se uitase niciodată la vreo hartă, dar părea să ştie cu exactitate pe unde merge şi vorbea cu sine însuşi pe sub mască, din când în când, ca şi cum ar fi recitat o poezie încontinuu, sau poate o rugăciune.

De câteva ori, Will observă că Imago scutura o sferă făcută dintr-un metal mat, de mărimea unei portocale, când coteau pe lângă un alt colţ, dar nu avea nici cea mai mică idee de ce făcea asta.

Spre surprinderea lor, Imago îi opri lângă ceea ce părea să fie o fisură mică în pământ. Bărbatul privi cu atenţie în ambele părţi ale tunelului. Începu apoi să agite viguros sfera de metal în jurul marginilor fisurii.

— La ce foloseşte asta? îl întrebă Will.

— Ne maschează mirosul, îi răspunse Imago repede şi, acoperind sfera în pumnul său imens, desfăcu rucsacul lui Will şi o lăsă să cadă înăuntru.

Se aşeză apoi în genunchi şi se strecură, cu capul înainte, în deschizătură. Trecu destul de greu prin ea.

Mai bine de şase metri, fisura cobora aproape vertical, după care începea să se încline, îngustându-se şi mai tare şi transformându-se într-un tunel îngust. Înaintau încet, Cal şi Will urmându-l pe Imago şi ascultându-i icnetele şi foşnetele în timp ce se străduia din răsputeri să înainteze, împingând rucsacul lui Will în faţa lui. Will se întreba ce s-ar fi făcut dacă Imago ar fi rămas înţepenit, dar ajunseră la capătul tunelului, într-o încăpere unde se putea din nou sta în picioare.

La început, Will nu reuşi să distingă prea multe din cauza măştii sale stricate, care avea unul dintre vizoare spart, iar celălalt aburit. Abia după ce Imago îşi scoase masca şi-i sfătui pe băieţi să procedeze la fel cu ale lor, Will văzu unde se afla.

Era o cameră în formă de clopot, a cărei podea măsura aproape nouă metri, cu pereţi aspri. Câteva stalactite mici, gri, atârnau în mijlocul camerei, chiar deasupra unui capac circular făcut dintr-un metal ruginit, care părea să marcheze centrul podelei. În timp ce păşiră pe lângă marginile camerei, bocancii lor împrăştiară sute de sfere perfect netede, de un galben-murdar. Erau de toate mărimile, de la cea a bobului de mazăre până la cea a unei bile de biliard sau doar cu puţin mai mici.

— Perle de peşteră, murmură Will, amintindu-şi de imaginile pe care le văzuse într-unul dintre manualele de geologie ale tatălui său.

În ciuda faptului că se simţea foarte rău, începu imediat să-şi rotească ochii în căutarea vreunui semn că pe acolo fusese odată apă în mişcare, strict necesară formării perlelor. Podeaua şi pereţii păreau însă să fie la fel de uscate şi de aride ca şi restul labirintului. Şi singura cale de intrare sau de ieşire din camera aceea era fisura prin care tocmai se târâseră.

Imago îl privea şi îi răspunse la întrebarea nerostită:

— Nu-ţi face griji… vom fi în siguranţă aici, Will. Cel puţin pentru o vreme, zise el în timp ce pe faţa largă i se lăţi un zâmbet încurajator. Îi spunem locului acesta „Ceaunul”.

Cal se lăsă să cadă în cel mai îndepărtat colţ al camerei şi se sprijini de zid, ţinându-şi capul în piept, uşor aplecat înainte. Imago îi zise lui Will:

— Ar trebui să mă uit un pic la braţul tău.

— N-am mare lucru, răspunse Will.

Îşi dorea să fie lăsat în pace, dar mai ales era prea înspăimântat de ceea ce ar fi putut descoperi sub haină ca să se uite cât de grave îi sunt rănile.

— Haide, îi porunci ferm Imago, trăgând de el. S-ar putea infecta. Trebuie să-ţi curăţ rana.

Strângând din dinţi, Will trase adânc aer în piept şi, destul de ţeapăn şi fără chef, îşi dădu jos jacheta, lăsând-o să alunece pe pământ. Pânza din care era făcută cămaşa se lipise tare de răni, iar Imago trebui să o desprindă încetul cu încetul, începând de la guler şi continuând uşor în jos. Will îşi privea rănile neliniştit, tresărind de fiecare dată când i se desprindeau de piele porţiuni de sânge închegat, care făceau să apară imediat şuvoaie de un roşu-aprins, curgând pe braţul şi aşa mânjit.

— Ai scăpat destul de ieftin, zise Imago.

Will se uită la faţa bărbatului, întrebându-se dacă vorbea serios. Imago clătină însă din cap şi continuă:

— Ar trebui să te consideri foarte norocos. Hăitaşii atacă de obicei părţi mult mai sensibile ale corpului.

Antebraţul lui Will avea câteva pete livide şi două semicercuri de înţepături pe ambele părţi, dar aproape că nu mai sângera din cauza lor. Imago privi cu grijă la rănile de pe pieptul şi abdomenul băiatului, pe urmă îi pipăi coastele, care îl dureau doar dacă inspira foarte profund. Nici acolo nu era rănit prea grav. Cu umărul era însă altă poveste. Dinţii animalului pătrunseseră aici mult mai adânc, iar carnea fusese sfâşiată cu sălbăticie, atunci când hăitaşul îşi scuturase capul.

Pe alocuri, rana era atât de neregulată şi de sfâşiată, încât părea că fusese provocată de o armă de foc.

— Ufff, şuieră Will, întorcându-şi capul să nu vadă şuvoaiele de sânge care începuseră din nou să-i coboare pe braţ.

Arăta îngrozitor. Acum, că văzuse rana, se sperie şi nu reuşi să-şi domine un tremur uşor, realizând deodată cât de dureroase sunt toate rănile sale. Pentru un moment, îl părăsiră puterile şi se simţi extrem de slab şi de vulnerabil.

— Nu te speria, arată mult mai rău decât este în realitate, zise Imago pe un ton încurajator, în timp ce picură un lichid limpede dintr-o sticluţă argintie pe o bucată de cârpă. Asta are să usture puţin, îl preveni el pe Will şi începu să-i cureţe rănile.

Când termină, îşi desfăcu haina imensă şi deschise una dintre numeroasele pungi de piele pe care le avea prinse de centură. Scoase un pachet în care părea să fie tutun de pipă şi începu să-l presare din belşug peste rănile lui Will, concentrându-se în special pe porţiunile sângerânde de la umăr. Bucăţile uscate de frunze se lipiră imediat de leziuni, absorbind sângele.

— S-ar putea să doară un pic, dar aproape că am terminat, zise el, turnând şi mai mult din substanţa aceea pe rănile sale şi apoi apăsând-o uşor cu palmele până când obţinu un strat uniform.

— Ce-i asta? întrebă Will, îndrăznind să se mai uite încă o dată la umărul său.

— Rizoni pisaţi.

— Ce anume pisaţi? zise Will neliniştit. Sper că ştii ce faci.

— Tatăl meu a fost spiţer. M-a învăţat să am grijă de o rană când eram doar un pic mai mare decât tine.

Will se linişti din nou.

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji, Will… A trecut ceva vreme de când am pierdut un pacient, zise Imago privind şugubăţ către el.

— Hm? făcu Will, care nu prinse gluma de la început şi îi întoarse bărbatului o privire alarmată.

— Glumeam, zise Imago, zburlindu-i părul şi chicotind.

În ciuda acestei încercări de a-l înveseli, Will putea simţi tristeţea imensă de dincolo de ochii bărbatului, care continua să-i îngrijească umărul.

— Pulberea asta conţine un antiseptic, dar opreşte şi sângerarea şi-ţi amorţeşte nervii, zise el, căutând într-o altă pungă de la cingătoare şi scoţând un sul dintr-un material gri pe care începu să-l întindă.

Cu gesturi experte, bandajă apoi braţul şi umărul lui Will, legând bine nodurile, şi se dădu în spate ca să-şi admire lucrarea.

— Cum te simţi?

— Mai bine, minţi Will, mulţumesc.

— Va trebui să-ţi schimbi bandajul din când în când – ar trebui să iei chestia asta cu tine.

— Cum adică s-o iau „cu mine”? Unde mergem? întrebă Will, dar Imago clătină din cap.

— Toate la timpul lor. Ai pierdut o mulţime de sânge şi trebuie să bei cât mai multe lichide. Şi ar trebui cu toţii să încercăm să mâncăm câte ceva. Imago privi către silueta nedefinită a lui Cal. Haide, băiete, vino şi tu aici!

Ascultător, Cal se ridică în picioare şi veni până la Imago, care se aşezase cu picioarele întinse înainte şi începea să scoată numeroase recipiente făcute din metal din traista sa de piele. Desfăcu dopul primului recipient şi i-l dădu lui Will, care privi cu o repulsie nedisimulată la bucăţile de ciuperci cenuşii care pluteau într-un sos subţire.

— Sper că nu te superi, zise Will, dar ne-am adus mâncare de-a noastră.

Imago nu păru deloc supărat. Pur şi simplu puse dopul la loc şi aşteptă răbdător ca Will să-şi scoată mâncarea din rucsac. Imago se năpusti asupra proviziilor din suprasol cu o poftă evidentă, sugând zgomotos din feliile de şuncă prăjită în miere, pe care le ţinea delicat între degetele sale murdare. Ca şi cum ar fi încercat să facă în aşa fel încât experienţa aceea culinară să dureze o veşnicie, îşi plimba zgomotos carnea prin gură, învârtind-o cu limba, înainte de a o mesteca. Iar când o înghiţi într-un final, ochii i se închiseră pe jumătate şi slobozi un oftat zgomotos de încântare.

Spre deosebire de Imago, Cal abia dacă se atinse de mâncare, ciugulind fără niciun entuziasm, înainte de a se retrage din nou în partea cealaltă a camerei. Nici lui Will nu-i era prea foame, mai ales după ce-l privise pe Imago mâncând. Scoase o cutie de cola şi începu să soarbă încetişor din ea, când îşi aduse brusc aminte de pandantivul de jad verde pe care i-l dăduse Tam. Îl găsi în buzunarul hainei şi-l scoase ca să se uite mai bine la suprafaţa sa rece. Purta încă pe el sângele lui Tam, care se închegase în interiorul celor trei incrustaţii de pe una din suprafeţele pandantivului. Îl privi cu atenţie şi apoi îşi trecu degetul mare încetişor peste suprafaţa pandantivului. Era convins că mai văzuse undeva simbolul acela format din trei raze. Apoi îşi aminti. Îl văzuse pe piatra de hotar din labirint.

În timp ce Imago începuse să mestece un baton de ciocolată simplă, savurând fiecare înghiţitură, Cal vorbi din cealaltă parte a încăperii, cu o voce plată şi lipsită de vigoare.

— Vreau să mă duc acasă. Nu-mi mai pasă.

Imago se înecă, scuipând imediat ciocolata pe jumătate mestecată pe care o avea în gură. Îşi întoarse capul ca să-l privească în faţă pe Cal, iar coada sa se mişcă precum un bici.

— Şi ce-ai să te faci cu Styx?

— O să vorbesc cu ei. O să-i determin să m-asculte, răspunse Cal cu însufleţire.

— Da, or să te asculte, în timp ce îţi scot ficatul sau îţi desprind de corp fiecare membru, îl ironiza Imago. Măi, idiotule, chiar crezi că Tam şi-a dat viaţa doar pentru ca tu să-ţi baţi joc de ea?

— Eu… nu…

Cal clipea înfricoşat, dar Imago continuă să-l ocărască.

Ţinând încă pandantivul strâns în pumn, Will şi-l apăsă pe frunte, acoperindu-şi apoi faţa cu mâna. Îşi dorea ca toată lumea să tacă: nu avea nevoie de aşa ceva. Dorea ca totul să se oprească, măcar pentru un moment.

— Egoist şi prost… ce-ai să te faci? O să-l determini pe tatăl tău sau pe bunica Macaulay să te ascundă… ca să le pui şi lor viaţa în pericol? Şi aşa o să fie destul de complicat…, ţipă Imago.

— Păi, eu m-am gândit…

— Nu, nu te-ai gândit! i-o reteză Imago. Nu te mai poţi întoarce niciodată, mă-nţelegi? Să-ţi intre bine asta în capul ăla sec.

Punând deoparte restul de ciocolată, merse către capătul celălalt al camerei.

— Dar eu…, începu Cal.

— Treci la culcare, mârâi Imago, cu faţa îngheţată de furie.

Apoi îşi trase haina pe lângă corp şi, folosindu-şi traista în loc de pernă, se aşeză pe o parte, cu faţa la perete.

Rămaseră acolo cea mai mare parte a zilei următoare, mâncând şi dormind aproape fără vorbe, fără să-şi adreseze vreun cuvânt. După toată oroarea şi emoţiile ultimelor douăzeci şi patru de ore, Will primi cu bucurie ocazia de a se recupera şi-şi petrecu cea mai mare parte a timpului cufundat într-un somn adânc, fără vise. Într-un târziu, îl trezi vocea lui Imago şi-şi deschise leneş un ochi, ca să vadă ce se întâmplă.

— Vino aici şi mă ajută, te rog, Cal.

Cal sări repede în picioare şi i se alătură lui Imago, care stătea îngenuncheat în mijlocul camerei.

— Cântăreşte o tonă, oftă Imago.

În timp ce dădeau la o parte cercul de metal fixat în podea, deveni evident că bărbatul ar fi reuşit şi singur şi că acesta era felul lui de a îndrepta lucrurile dintre el şi Cal.

Will îşi deschise şi celălalt ochi şi-şi îndoi braţul. Umărul îi era ţeapăn, dar rănile nu-l mai dureau chiar atât de tare.

Cal şi Imago erau acum întinşi pe podea privind în deschizătura circulară, în timp ce Imago încerca să o lumineze.

Will se târî şi el să vadă la ce se uitau cei doi. Peretele continua în jos preţ de un metru şi apoi lăsa locul unei întunecimi absolute.

— Văd ceva strălucind, zise Cal.

— Da, şine de cale ferată, răspunse Imago.

— Trenul minerilor, realiză Will, văzând şi el liniile paralele de metal lustruit care luceau în întunericul de smoală.

Se traseră înapoi şi se aşezară în jurul găurii, aşteptând cu nerăbdare explicaţiile lui Imago.

— O să fiu concis, fiindcă nu avem prea mult timp, zise el. Aveţi două variante. Ori rămânem ascunşi aici pentru o vreme şi apoi vă duc în suprasol, ori…

— Nu, nu aici, zise Cal imediat.

— Nu spun că o să fie uşor să vă scot de-aici, admise Imago. În trei va fi mai greu.

— În niciun caz! N-aş putea să îndur asta! zise Cal ridicându-şi vocea până aproape de ţipăt.

— Nu fi aşa de repezit, îl preveni Imago. Dacă am ajunge în suprasol, aţi putea încerca măcar să vă pierdeţi într-un loc în care Styx nu v-ar putea găsi niciodată. Poate.

— Nu, repetă Cal extrem de hotărât.

Imago se uita acum direct la Will.

— Ar trebui să fiţi conştienţi…, începu el, ca şi cum era pe cale să spună ceva teribil şi nu îşi găsea cuvintele. Tam crede… Se corectă imediat, cu o strâmbătură… Tam *credea* că fetiţa Styx care s-a dat drept sora ta în suprasol… – tuşi stingherit şi-şi şterse gura cu dosul palmei – …e fiica lui Lipitoare. Aşa că Tam tocmai i-a ucis tatăl în lupta aceea din oraş.

— Tatăl Rebeccăi? întrebă Will neîncrezător.

— O, Iisuse, gemu Cal.

— De ce-i asta aşa de important? Ce înseamnă…? zise Will înainte de a fi oprit de Imago.

— Styx nu se lasă niciodată. Te vor urmări oriunde te duci. Oricine vă dă adăpost, în suprasol sau în Colonie, sau chiar în Adâncuri, e şi el în mare pericol. Ştii bine că au agenţi peste tot, la suprafaţă. Imago se scărpină pe burtă şi oftă. Dacă Tam a avut dreptate, asta înseamnă că indiferent cât de proastă va fi fost situaţia voastră până acum, ea tocmai s-a înrăutăţit. Sunteţi într-un pericol foarte mare. Sunteţi *însemnaţi* acum.

Will încerca să asimileze ceea ce i se spunea, clătinând din cap copleşit de nedreptatea şi de injustiţia întregii situaţii.

— Vrei să spui că dacă merg în suprasol, voi fi mereu un fugar. Şi dacă mă duc la mătuşica Jean, atunci…

— E moartă, zise deschis Imago, schimbându-şi poziţia incomodă în care stătea pe podeaua de piatră. Asta este!

— Dar *tu* ce-ai să faci, Imago? întrebă Will, incapabil să înţeleagă pe deplin situaţia în care se aflau.

— Nu mă pot întoarce în Colonie, asta e sigur. Dar nu-ţi face griji pentru mine, cu voi doi trebuie să rezolv.

— Dar ce-ar trebui să fac? întrebă Will.

Privi către Cal, care îşi pironise ochii la deschiderea din podea, apoi îşi întoarse iar privirile către Imago, care ridică neajutorat din umeri, făcându-l pe Will să se simtă chiar şi mai rău. Se pierduse cu totul. Era ca şi cum se angrenase într-un joc unde ţi se explică regulile abia după ce-ai făcut prima greşeală.

— Ei bine, zise Will, cred că n-a mai rămas mare lucru în suprasol pentru mine. Oricum, cel puţin nu acum, murmură el cu capul plecat. Iar tata e aici jos, pe undeva.

Imago îşi trase mai aproape traista şi începu să cotrobăie în ea, scoţând un obiect învelit într-o bucată veche de pânză de sac pe care i-l dădu lui Will.

— Ce-i asta? îngăimă Will, desfăcând pânza.

Din cauza gândurilor care i se învălmăşeau în cap era oarecum confuz şi-i trebuiră câteva secunde pentru a-şi da seama ce primise.

Era un ghemotoc strâns de hârtie care îi încăpea cu uşurinţă în pumn. Judecând după muchiile sale rupte şi neregulate, era evident că fusese scufundat în apă şi apoi lăsat să se usuce, iar bucăţile de hârtie se aglutinaseră formând un fel de pastă. Privi întrebător către Imago, care nu-i oferi însă nicio explicaţie, aşa încât începu să desfacă încet straturile exterioare, cam în acelaşi fel în care se cojeşte o ceapă foarte veche. Folosindu-şi unghiile, reuşi să desprindă câteva margini neregulate şi nu-i luă prea mult să despăturească toate bucăţile de hârtie. Le întinse pe jos pentru a le inspecta mai îndeaproape, la lumina globului.

— Nu! Nu-mi vine să cred! Ăsta e scrisul tatălui meu! zise el cu surprindere şi încântare, recunoscând mâzgăleala inconfundabilă a doctorului.

Foile erau pătate de noroi şi, pe alocuri, cerneala albastră dispăruse, făcând ca scrisul să fie lizibil doar în mică parte, dar cu toate acestea era capabil să descifreze câte ceva din însemnările acelea.

— *Voi scrie pe scurt,* citi Will de pe una dintre hârtii, trecând apoi repede la celelalte şi cercetându-le pe fiecare în parte. Nu, bucata asta e prea ştearsă, bombăni el. Nici aici nu e nimic, continuă cu voce joasă şi apoi: Nu ştiu… nişte cuvinte ciudate… nu au niciun sens… dar… ah… aici scrie *Ziua a cincisprezecea?*

Continuă să răscolească peticele de hârtie până când se opri cu o tresărire.

— Bucata aceasta, exclamă el emoţionat, ridicând o hârtiuţă în lumina globului, e despre mine! Privi în partea cealaltă a camerei, la Imago, iar vocea îi tremură uşor. *Dacă fiul meu, Will ar fi…* aşa scrie.

Cu o expresie uimită, o întoarse şi pe partea cealaltă, dar descoperi că era albă.

— Ce-o fi vrut tata să spună? Ce n-am făcut? Ce-ar fi trebuit să fac? continuă Will privind neajutorat către Imago.

— Habar n-am, răspunse bărbatul.

Faţa lui Will se lumină brusc.

— Indiferent ce-a vrut să spună, el încă se mai gândeşte la mine. Nu m-a uitat. Poate că a sperat întotdeauna că, într-un fel sau altul, voi încerca să-l urmez, să-l găsesc. Ideea asta devenea din ce în ce mai adevărată în mintea sa, iar el aproba din cap cu vigoare. Da, asta e… asta trebuie să fie…

În momentul acela, realiză un alt lucru, care-i abătu gândurile.

— Imago, foile astea de hârtie sunt din jurnalul tatălui meu. De unde le ai? întrebă Will, care-şi imagină imediat tot ceea ce putea fi mai rău. E teafăr?

Imago îşi frecă bărbia, gânditor.

— Nu ştiu. Aşa cum ţi-a spus şi Tam, tatăl tău a pornit de bunăvoie cu trenul minerilor. Îndreptându-şi degetul mare în direcţia găurii din podea, bărbatul imens continuă: Tatăl tău e acolo jos, undeva, în Adâncuri. Probabil.

— Da, dar de unde ai astea? stărui Will nerăbdător, prinzând în mâini peticele de hârtie şi ridicându-le mai sus, către Imago.

— La vreo săptămână după ce a ajuns în Colonie, hoinărea pe la marginea mahalalei şi a intrat într-un necaz. Vocea lui Imago deveni destul de neîncrezătoare. Dacă povestea e adevărată, se pare că oprea oamenii şi-i întreba tot felul de chestii. Prin părţile alea, localnicii nu prea privesc cu bunăvoinţă pe nimeni, mai ales pe suprasolii care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala, aşa că a luat o bătaie bună. Din câte se pare, a preferat să zacă la pământ şi nu a încercat să se lupte. Asta probabil că i-a salvat viaţa.

— Tata, zise Will, cu ochii plini de lacrimi şi încercând să-şi imagineze scena descrisă de Imago. Bietul tata!

— Ei, nu cred că a fost chiar aşa de rău. A plecat pe picioarele lui de-acolo. Imago îşi frecă mâinile, iar tonul vocii sale se schimbă, căpătând o nuanţă ceva mai întreprinzătoare. Dar, deocamdată, nu v-aţi hotărât în niciun fel. Trebuie să-mi spuneţi ce vreţi să faceţi. Nu putem rămâne aici la nesfârşit. Privi apoi către fiecare băiat în parte. Will? Cal?

Tăcură amândoi o vreme, până când Will se hotărî să vorbească.

— Chester! Nu-i venea să creadă că din cauza tuturor celorlalte lucruri care i se întâmplaseră uitase de prietenul său. Indiferent ce-ai spune, trebuie să mă întorc după el, rosti el cu hotărâre. Îi datorez asta.

— Chester o să fie bine, spuse Imago.

— De unde ştii asta? îi răspunse Will imediat cu o întrebare.

Imago zâmbi.

— Deci unde este? întrebă Will. Chiar e bine?

— Ai încredere în mine, continuă enigmatic Imago.

Will privi în ochii bărbatului şi văzu că acesta e sincer. Resimţi o uşurare grozavă ca şi cum de pe umeri i s-ar fi ridicat o povară imensă. Îşi spuse că, dacă exista cineva capabil să-l salveze pe Chester, atunci cu siguranţă acesta era Imago. Respiră adânc şi-şi ridică privirea.

— Ei bine, în cazul ăsta, mergem în Adâncuri.

— Iar eu vin cu tine, rosti grăbit şi Cal.

— Sunteţi absolut siguri că vreţi asta? întrebă Imago uitându-se stăruitor la Will. Acolo jos e ca în Iad. V-aţi descurca mai bine în suprasol, fiindcă acolo ştiţi măcar cum merg lucrurile.

Will clătină din cap.

— Tata e tot ce mi-a mai rămas.

— Ei bine, dacă asta vreţi…, vocea lui Imago era înceată şi sumbră.

— Nu ne aşteaptă nimic bun în suprasol. Cel puţin nu acum, îi replică Will, privind către fratele său.

— În regulă, înseamnă că ne-am hotărât, zise Imago, privindu-şi ceasul. Acum încercaţi să trageţi un pui de somn. O să aveţi nevoie de toată puterea pe care o puteţi aduna.

Niciunul din ei nu reuşi însă să adoarmă, iar Imago şi Cal sfârşiră vorbind despre Tam. Imago îl încânta pe băiat povestindu-i despre expediţiile unchiului său, chicotind chiar din când în când, iar Cal nu se putea abţine şi râdea şi el. Era limpede că lui Imago îi plăcea să povestească despre aventurile pe care el, Tam şi sora lui le avuseseră în tinereţe, când trebuiseră să scape de urmărirea ofiţerilor Styx.

— Tam şi Sarah se meritau unul pe altul, asta pot să-ţi spun cu siguranţă. Erau ca două pisici sălbatice, zâmbi Imago trist.

— Povesteşte-i lui Will despre butoiul cu broaşte, îl îmboldi Cal pe Imago.

— Ah, Dumnezeule, da…, izbucni Imago în râs, amintindu-şi incidentul acela. A fost ideea mamei voastre. Am prins un butoi plin de broaşte în Cuiburile-corbilor – nebunii ăia de acolo le mănâncă în loc de droguri. E un obicei periculos, fiindcă prea multă toxină poate să-ţi prăjească creierii, continuă Imago, ridicând din sprâncene. Sarah şi Tam au dus broaştele într-o biserică şi le-au eliberat chiar înainte să înceapă slujba. Să fi văzut ce-a urmat… Mai bine de o sută de năzbâtii din acelea mici şi cleioase, care săreau peste tot… Oamenii se fereau şi ţipau, iar

preotul aproape că nu se mai auzea din cauza hărmălaiei… *burup, burup, burup!*

Uriaşul se scutură într-un hohot de râs mut, apoi sprâncenele i se adunară şi nu mai reuşi să continue.

Will se străduise să asculte toate poveştile despre mama sa adevărată, dar era mult prea obosit şi prea preocupat. Gravitatea situaţiei sale îi stăruia încă în minte, iar gândurile îi erau înnegurate de înţelegerea profundă a importanţei hotărârii pe care o luase. Pleca din nou în necunoscut. Dar era cu adevărat pregătit? Făcea el ceea ce trebuia? Pentru el şi pentru fratele său?

Îşi întrerupse şirul gândurilor, când îl auzi pe Cal cum îl întreabă deodată pe Imago, care începuse o altă poveste.

— Crezi că Tam ar fi putut să scape? Adică, ştii tu… să evadeze…?

Imago îşi feri privirile de el şi începu să deseneze absent cu degetul prin praful podelei, neştiind ce să spună. În liniştea care urmă, tristeţea intensă răbufni din nou pe faţa lui Cal.

— Nu-mi vine să cred că a murit. El era totul pentru mine.

— S-a luptat cu ei toată viaţa, zise Imago, iar vocea sa părea că vine din depărtare şi e stăpânită cu greu. N-a fost un sfânt, asta e clar, dar ne-a oferit ceva – speranţa – şi asta ne-a făcut vieţile suportabile. Se opri cu privirea fixată într-un punct undeva dincolo de capul lui Cal. Acum, că a murit Lipitoare, o să fie tot felul de razii… şi o represiune cum nu s-a mai văzut de ani buni. Imago ridică o perlă de peşteră şi o privi cu atenţie. Eu unul nu m-aş întoarce în Colonie nici dacă aş putea. Cred că putem să spunem că am rămas toţi fără casă, zise el, aruncând perla cu unghia degetului mare şi trimiţând-o precis în deschizătura neagră din mijlocul încăperii.

Capitolul treizeci şi opt

— Vă rog! se tângui Chester dinăuntrul capişonului, care i se lipise de faţa şi de gâtul lui scăldate într-o sudoare rece.

După ce îl târâseră afară din celulă şi apoi mai departe, până pe trotuarul din faţa secţiei de poliţie, îi băgaseră capul în pânza aceea aspră şi îi legaseră încheieturile mâinilor. Pe urmă îl lăsaseră să stea acolo, înconjurat de un întuneric înfricoşător, forfotind de tot felul de zgomote înfundate care veneau din toate părţile.

— Vă rog! strigă Chester, în culmea disperării.

— N-ai de gând să taci din gură? tună o voce groasă la câţiva centimetri în spatele urechii sale.

— Ce se întâmplă? întrebă Chester pe un ton rugător.

— O să pleci într-un mic voiaj, fiule, într-o călătorie mititică, zise aceeaşi voce.

— Dar n-am făcut nimic! Vă rog!

Din urmă auzi paşi grei de cizme care călcau pe caldarâmul de piatră şi se simţi împins din spate. Se împiedică şi căzu în genunchi, incapabil să se ridice, fiindcă avea mâinile legate la spate.

— Ridică-te!

Se trezi tras în picioare şi rămase apoi pe loc, clătinându-se, simţindu-şi picioarele ca de gelatină. Ştia de ceva vreme că se apropia momentul acesta, era conştient că zilele îi erau numărate, dar nu avea cum să-şi dea seama în ce mod va muri. Nimeni nu dorise să stea de vorbă cu el în temniţă. E drept că nici el nu făcuse prea multe eforturi de a-i întreba, fiindcă era mult prea speriat că ar putea provoca şi alte răzbunări ale celui de-Al Doilea Ofiţer sau altor gardieni.

Aşa se face că trăise ca un condamnat la moarte care putea doar să ghicească în ce fel urma să fie executată sentinţa. Se agăţa de fiecare secundă preţioasă care-i mai rămăsese de trăit, încercând să nu o lase să plece şi murind câte puţin în interior, pe măsură ce, una după alta, clipele treceau peste el. Acum, singurul lucru care îi mai aducea puţină alinare era conştiinţa faptului că-l aşteaptă o călătorie cu trenul. Măcar mai avea *un timp* de trăit. Dar ce avea să se întâmple după aceea? Cum erau Adâncurile? Ce avea să i se întâmple acolo?

— Mişcă!

Se împletici înainte câţiva paşi, nesigur pe picioarele sale şi incapabil să vadă ceva. Se lovi într-un obiect tare şi sunetele care îl înconjurau părură să se schimbe. Ecouri. Strigăte, dar care veneau din depărtare, dintr-un spaţiu mult mai larg.

Deodată, se auzi un cor format dintr-o mulţime de voci.

O, nu!

Ştia fără urmă de îndoială unde se află – se găsea încă în faţa staţiei de poliţie. Iar ceea ce auzea era zvonul de glasuri ale unei mulţimi imense. Fusese înfricoşat şi mai devreme, dar acum era de-a dreptul terorizat. *O mulţime.* Fluierăturile şi huiduielile deveniră din ce în ce mai puternice şi se simţi apucat de sub fiecare braţ şi apoi târât tot înainte.

Se afla pe strada principală; putea simţi suprafaţa neregulată a caldarâmului când picioarele sale reuşeau să ajungă până jos.

— N-am făcut nimic! Vreau să merg acasă!

Gâfâia foarte tare, străduindu-se din răsputeri să respire prin materialul aspru al glugii. Muiată de propria salivă şi amestecată cu lacrimi, pânza îi intra în gură de fiecare dată când trăgea aer în piept.

— Ajutaţi-mă careva! Vocea sa era atât de gâtuită şi de distorsionată încât aproape că nici el nu şi-o recunoscu.

Strigătele mulţimii furioase se auzeau acum din toate părţile.

— SCÂRNĂVIE DE SUPRASOL!

— STRÂNGE-L DE GÂT!

Un strigăt repetat de mai multe voci începea să le domine pe toate celelalte. Părea să continue la nesfârşit.

— GUNOI, GUNOI, GUNOI!

Lui îi strigau asta – toţi oamenii aceia îi strigau lui. Inima i se strânse ghem când înţelese acest lucru cu certitudine. Nu-i putea vedea şi asta făcea lucrurile chiar mai rele. Era atât de speriat încât îi venea să verse.

— GUNOI, GUNOI, GUNOI!

— Vă rog… vă rog, opriţi-vă! Ajutor! Vă rog… vă rog ajutaţi-mă… vă rog…

Gâfâia şi plângea în acelaşi timp – nu se putea abţine.

— GUNOI, GUNOI, GUNOI!

O să mor! O să mor! O să mor!

Acest gând solitar îi pulsa nemilos în minte, contrabalansând strigătul sacadat al mulţimii. Erau atât de aproape de el acum – îndeajuns de aproape pentru a le simţi duhoarea colectivă, dar şi izul fetid al urii lor.

— GUNOI, GUNOI, GUNOI!

Se simţea de parcă ar fi fost pe fundul unei fântâni, în mijlocul unui vârtej de sunete şi de strigăte şi de râsete pline de răutate. Simţea că nu mai rezistă. Trebuia să facă ceva. Trebuia să evadeze!

Pradă terorii, încercă să se elibereze zbătându-se şi rotindu-şi corpul, şi împingându-i pe cei care-l păzeau. Nu reuşi decât să facă mâinile imense care-l ţineau să îl strângă şi mai sălbatic, iar strigătele şi râsetele gloatei atinseră apogeul la văzul acestui nou spectacol. Epuizat şi dându-şi seama că nu avea niciun rost să se zbată, începu să clatine din cap:

— Nu… nu… nu… nu…

Din spatele său se auzi o voce libidinoasă, familiară, care venea de foarte aproape, încât avu senzaţia că simte buzele necunoscute cum i se freacă de ureche.

— 'Aide acum, Chester, adună-te puţin! Doar nu vrei să-i dezamăgeşti pe domnii şi pe doamnele care au venit să te vadă, nu-i aşa?

Chester îşi dădu seama că-i vorbeşte Al Doilea Ofiţer. Probabil că savura fiecare secundă.

— Ia să-i lăsăm să te privească, zise o altă voce. Să te vadă aşa cum eşti!

Chester se simţea amorţit… pierdut.

Nu pot să cred… nu pot să cred…

Pentru un moment, huiduielile, fluierăturile şi strigătele încetară, ca şi cum ar fi ajuns în mijlocul unui ciclon, ca şi cum însuşi timpul rămăsese în loc. Pe urmă, mâini puternice îl prinseră de glezne şi de picioare, îndrumându-l în sus pe un fel de scară.

Şi acum?

Se trezi aruncat pe o bancă, împins cu spatele de spătar şi obligat să se aşeze.

— Ia-l de-aici! lătră cineva din mulţime.

Gloata ovaţionă şi apoi se auziră fluierături şi lătrături. Indiferent ce era chestia în care-l urcaseră, aceasta o porni înainte. I se păru că aude bocănitul potcoavelor unor cai. *O trăsură? Da, o trăsură!*

— Nu mă alungaţi! Asta nu e drept! îi imploră el. Începu să se bâlbâie, rostind cuvinte fără niciun înţeles.

— Vei merge exact acolo unde meriţi, băiete! se auzi o voce de la dreapta sa, care-i vorbi pe un ton aproape confidenţial. Era din nou cel de-Al Doilea Ofiţer.

— Şi e chiar prea bine faţă de ceea ce meriţi, spuse un alt om pe care nu îl recunoscu şi care stătea în stânga sa.

Chester tremura incontrolabil.

S-a sfârşit, atunci! O, Dumnezeule! O, Dumnezeule! S-a sfârşit!

Gândurile i se îndreptară către casă şi amintirile atâtor dimineţi de sâmbătă petrecute în faţa televizorului îi reveniră în minte. Fuseseră momente vesele şi apreciate de normalitate, împreună cu mama sa în bucătărie, pe când pregăteau micul dejun, mirosul îmbietor al mâncării şi vocea tatălui său care întreba de la etaj dacă e gata masa. Era ca şi cum amintirile astea ar fi provenit dintr-o altă viaţă, din viaţa altcuiva, dintr-un alt timp, dintr-un alt secol.

N-o să-i mai văd niciodată. I-am pierdut... Am pierdut totul... S-a sfârşit... Pentru totdeauna!

Capul îi căzu în piept. Deveni aproape inert, paralizat de conştiinţa faptului că totul se sfârşise, care îi cuprindea încet întregul corp într-o strânsoare de gheaţă.

Sunt TERMINAT!

Din tălpi şi până-n creştet era plin de o deznădejde zdrobitoare. Ca şi cum ar fi paralizat cu adevărat, buzele îi rămaseră încet fără suflare, făcându-l să scoată un sunet animalic, pe jumătate vaiet, pe jumătate geamăt. Era un sunet umplut cu o resemnare adâncă, de moarte, un sunet plin de abandon.

Păru că trece aproape o eternitate, în care nu respiră aproape deloc, gura căscându-i-se, închizându-se şi deschizându-se din nou de parcă ar fi fost un peşte pe uscat. Plămânii săi lipsiţi de aer îl ardeau dureros şi continuă să rămână aşa până când, într-un final, tresări din tot corpul. Inspiră dureros prin ţesătura îmbâcsită a glugii. Ridicându-şi capul, scoase un ultim strigăt plin de durere şi de disperare:

— WIIIIIILLLLLLLLLLLLLLLLLLLL!

Will constată cu surprindere că aţipise din nou. Se trezi dezorientat, fără să aibă idee despre cât dormise, în timp ce o vibraţie surdă şi îndepărtată îi alungă şi ultimele rămăşiţe de somn. Nu putea spune cu certitudine ce era şi, înainte de a se putea gândi mai bine la lucrul acela, amintirea deciziei de a se îndrepta spre Adâncuri îi alungă orice altceva din minte. Era ca şi cum s-ar fi trezit într-un coşmar.

Îl văzu pe Imago ghemuit lângă puţ, aplecându-şi capul către sursa sunetului, ascultând. Pe urmă îl auziră cu toţii foarte clar; murmurul depărtat deveni mai puternic, secundă cu secundă, până când începu să reverbereze în camera în formă de clopot. La indicaţia lui Imago, Will şi Cal se traseră deasupra deschizăturii

din podea, pregătindu-se. Stăteau amândoi aşezaţi pe margine şi cu picioarele atârnând în gol, iar lângă ei Imago îşi întindea gâtul, atârnând în josul puţului cât de mult putea.

— Încetineşte aici, la colţ, îl auziră băieţii strigând, în timp ce zgomotul devenea din ce în ce mai intens, până când întreaga cameră începu să vibreze în jurul lor. Iat-o că vine! Fix la ţanc!

Bărbatul se trase afară din gaură, menţinându-şi însă privirea aţintită asupra şinelor, în timp ce stătea în genunchi, lângă băieţi.

— Sunteţi siguri că asta vreţi? îi întrebă încă o dată.

Cei doi copii se uitară unul la altul şi încuviinţară din cap.

— Da, zise Will. Dar cum rămâne cu Chester…?

— Ţi-am zis să nu-ţi faci griji din pricina lui, spuse Imago întorcându-i un zâmbet misterios.

Camera tremura acum din cauza zgomotului trenului care se apropia şi se simţeau de parcă în cap le-ar fi răsunat o mie de tobe.

— Să faceţi întocmai cum vă spun – trebuie să ne sincronizăm perfect, aşa încât să săriţi exact atunci când vă spun, îi preveni Imago.

Camera se umplu de mirosul acru de sulf. Apoi, când răgetul maşinăriei atinse maximul, un jet de fum ţâşni prin deschizătură ca un gheizer negru. Îi răbufni lui Imago direct în faţă, umplându-l de cenuşă şi făcându-l să tuşească. Se înecară cu toţii apoi, când fumul gros inundă Ceaunul, cuprinzându-i în totalitate.

— FIŢI GATA… FIŢI GATA…, urlă Imago legănând rucsacurile în întunericul de sub ei. CAL SARI!

Băiatul ezită o fracţiune de secundă şi atunci Imago îl împinse fără prea multă ceremonie. Cal căzu în puţ, urlând de uimire.

— DU-TE, WILL! urlă din nou Imago, iar Will îşi dădu drumul de pe marginea deschizăturii.

Pereţii puţului scânteiară pe lângă el şi imediat se trezi într-un spaţiu mai mare, prăbuşindu-se într-un vârtej de zgomote, fum şi întuneric, în timp ce-şi flutura mâinile şi picioarele.

Îşi pierdu răsuflarea când ateriză, zdrobindu-se dureros, iar capul i se umplu de o lumină albă, pe care nici măcar nu putea să încerce să o înţeleagă. Puncte luminoase păreau că se învârt în jurul lui ca nişte stele hoinare şi, preţ de o clipă, se întrebă foarte serios dacă nu cumva murise.

Rămase nemişcat, ascultând bătaia sacadată a motorului care venea de undeva din faţă şi ritmul monoton al roţilor de tren care prind viteză. Simţi vântul suflându-i în faţă şi privi apoi fuioarele

lungi de fum care se întindeau pe deasupra sa. *Nu, nu ajunsese într-un fel de Rai industrial, era în viaţă!*

Hotărî să nu se mişte câteva momente, în timp ce se verifica mental, încercând să se asigure că nu are vreun os rupt pe care să-l adauge şi aşa bogatei sale liste de răni. În mod incredibil, în afară de alte câteva junghiuri, totul părea să fie intact şi în bună ordine.

Rămase întins. Dacă nu murise, însemna că lumina strălucitoare, pe care o putea vedea în continuare în jurul său ca o mică auroră, devenea şi mai de neînţeles. Se ridică într-un cot.

Nenumărate globuri luminoase, de mărimea unor bile ceva mai mari, se rostogoleau pe fundul neregulat al vagonului, ciocnindu-se şi ricoşând una de cealaltă în traiectorii întâmplătoare. Unele se prinseseră în crăpăturile podelei şi păleau uşor atunci când se atingeau, până când o mişcare mai bruscă le elibera şi o porneau din nou la drum, recăpătându-şi din nou strălucirea.

Privi apoi în spatele său şi descoperi rămăşiţele lăzii şi umplutura de paie. Totul îi deveni extrem de clar. Căderea îi fusese amortizată de o cutie cu globuri luminoase pe care o zdrobise când aterizase pe ea. Binecuvântându-şi norocul, aproape că-i venea să ţipe de bucurie, dar se abţinu şi începu să adune câţiva pumni de globuri luminoase pe care şi le îndesă în buzunare.

Se ridică în picioare, încercând să-şi menţină echilibrul în pofida vitezei cu care se mişca trenul. Deşi fumul urât mirositor se scurgea gros pe lângă el, globurile luminau vagonul atât de bine încât reuşi să-l vadă în cele mai mici detalii. Era imens. Probabil că avea aproape treizeci de metri în lungime şi vreo cincisprezece în lăţime, mult mai mare şi mai încărcat decât orice alt tren pe care-l mai văzuse vreodată în suprasol. Era construit din bucăţi groase de fier, îmbinate rudimentar una cu cealaltă. Panourile laterale erau deformate şi acoperite cu rugină, cu canturi uzate şi ciobite, de parcă vagonul ar fi fost folosit milenii întregi.

Se lăsă din nou jos şi, zdrelindu-şi genunchii de podeaua rugoasă şi aruncat de colo-colo de mişcările vagonului, începu să-l caute pe Cal. Găsi câteva alte lăzi făcute din acelaşi lemn subţire ca şi cea pe care aterizase el şi apoi, în partea din faţă a vagonului, văzu bocancul lui Cal deasupra unui şir de cutii.

— Cal, Cal! strigă el, târându-se înnebunit către băiat.

În mijlocul unei mase de lemn zdrobit, fratele său zăcea nemişcat, prea nemişcat. Jacheta îi era pătată de un lichid

întunecat, iar Will îşi dădu seama că era ceva în neregulă cu faţa lui.

Temându-se de ce era mai rău, Will strigă şi mai tare. Încercând să nu cadă peste Cal, în cazul că acesta ar fi fost grav rănit, se căţără repede în vârful lăzilor de lână el. Înfricoşat de ceea ce urma să vadă, ridică încetişor un glob luminos până lângă capul lui Cal. Băiatul nu arăta prea bine. Faţa şi părul lui erau năclăite de o zeamă roşie.

Will întinse mâna cu mare precauţie şi atinse roşeaţa aceea apoasă de pe faţa fratelui său, dar observă între timp şi bucăţile verzi şi neregulate care zăceau în jurul lor. Şi mai erau şi nişte seminţe care se lipiseră pe fruntea lui Cal. Will îşi retrase mâna şi şi-o duse la gură. *Pepene verde!* Lângă Cal se afla o altă ladă zdrobită. Will o împinse cu putere, ca să facă mai mult loc pentru Cal şi, în momentul acela, din cutie se răspândiră mandarine, pere şi mere. Fratele său avusese o aterizare uşoară, nimerind într-o grămadă de lăzi cu fructe.

— Slavă Domnului! repetă Will, scuturându-l uşurel pe Cal de umeri şi încercând să-l aducă în simţiri.

Capul fratelui său se bălăngănea însă dintr-o parte într-alta. Neavând altă idee, Will îi apucă încheietura, ca să-i verifice pulsul.

— Ia mâna de pe mine! icni Cal, smulgându-şi braţul din mâinile lui Will şi deschizându-şi încet ochii. Gemu, plângându-şi de milă. Mă doare capul! se văicări el, frecându-şi fruntea încetişor.

Îşi ridică şi celălalt braţ şi se uită amuzat la banana pe care o avea în mână. Simţi apoi mirosul apăsat al fructelor zdrobite în jurul lui şi-l privi năucit pe Will.

— Ce s-a întâmplat? strigă el, încercând să acopere zgomotul făcut de tren.

— Să fiu al naibii, ai căzut în vagonul restaurant, chicoti Will.

— Hm?

— Nu contează. Încearcă să te ridici, îi sugeră Will.

— Mai stau un minut.

Cal era ameţit, dar în rest părea să fie în regulă, cu excepţia câtorva tăieturi şi vânătăi şi a unei băi nedorite în suc de pepene verde, aşa încât Will escaladă la loc lăzile şi începu să cerceteze. Ştia că trebuie să recupereze rucsacurile din vagonul din faţa lor, dar nu avea nicio grabă. Imago îi spusese că avea să fie o călătorie lungă şi, oricum, curiozitatea pusese deja stăpânire pe el.

— Plec să…, strigă el către Cal.

— Poftim? strigă Cal, ducându-şi mâna pâlnie la ureche.

— Să explorez, urlă Will.
— Bine, îi strigă înapoi Cal.
Will se târî prin marea agitată de globuri luminoase către spatele vagonului şi se ridică pe panoul de acolo. Privi în jos la legătura dintre cele două vagoane şi la scânteierea lucioasă a şinelor care se scurgea hipnotic pe dedesubt. Privi apoi către vagonul următor care era la doar un metru depărtare şi, fără a sta pe gânduri, îşi făcu vânt peste margine. Mişcarea trenului îi îngreuna gesturile, dar reuşi să-şi întindă mâinile între panourile celor două vagoane şi nu-i mai rămase decât să sară.
Căzu în vagonul următor şi se rostogoli necontrolat pe podea, până când se opri într-o movilă de saci de pânză. Nu era mare lucru de văzut acolo, cu excepţia altor câteva lăzi care se aflau la mijlocul vagonului, aşa încât se târî în patru labe până la capătul acestuia şi se ridică din nou în picioare. Încercă să desluşească unde era capătul trenului, dar fumul combinat cu întunericul făcea orientarea imposibilă.
— Oare câte or fi? îşi strigă Will, începând să se caţere pe panoul din spate.
Repetă de câteva ori săritura dintr-un vagon în altul până când se obişnui cu ea şi descoperi că poate să sară şi să aterizeze în picioare, fără să mai fie nevoie să se rostogolească. Era mistuit de o curiozitate vie cu privire la capătul trenului, dar totodată ştia că trebuie să aibă grijă la ceea ce ar fi putut descoperi acolo. Imago îl prevenise că era foarte probabil ca, în vagonul paznicului, să se afle un colonist.
Tocmai sărise peste marginea celui de-al patrulea vagon şi-şi croia drum pe lângă o prelată dezlegată, când simţi cum ceva se mişcă lângă el.
— Ce nai...?
Speriat de moarte că fusese surprins, Will îşi înfipse călcâiul în umbra mişcătoare cât putu de tare. Fiindcă-l prinsese dezechilibrat, lovitura nu se dovedi pe cât de eficientă sperase el, dar nimeri ceva care stătea adăpostit sub prelată. Se pregăti să lovească din nou.
— Lasă-mă-n pace! se plânse cineva cu o voce slabă, iar prelata zbură în lături şi-i arătă un trup ghemuit într-un colţ.
Will îşi ridică imediat globul luminos.
— Hei! scânci vocea, încercând să-şi apere faţa de lumina strălucitoare.
Clipi des în direcţia lui Will, iar lacrimile îşi croiră drum prin stratul de murdărie şi cenuşă de cărbune de pe obraji. Urmă o

pauză şi un oftat mirat, iar pe faţa băiatului se întipări cel mai larg zâmbet cu putinţă. Era o faţă obosită, care-şi pierduse în mare măsură rotunjimile sănătoase, dar nu putea fi confundată.

— Salut, Chester, zise Will, lăsându-se moale lângă vechiul său prieten.

— Will? scânci Chester, căruia nu-i venea încă să creadă. Pe urmă, strigă din nou cu toată puterea: Will!

— Doar nu credeai că o să te las să pleci de unul singur? îi strigă Will.

Băiatul îşi dădu seama care fusese planul lui Imago. Ştia că Chester urma să fie exilat, trimis în Adâncuri, chiar cu acest tren. Rebelul ăla şmecher ştiuse asta încă de la început.

Le era imposibil să vorbească din cauza zgomotului pe care-l făcea locomotiva din faţa lor, dar lui Will îi ajungea sentimentul regăsirii lui Chester. Băiatul zâmbea larg, legănându-se într-un ocean de uşurare acum, că îşi găsise prietenul teafăr. Se sprijini de panoul din spate al vagonului şi-şi închise ochii, plin de exaltare că, în sfârşit, după nenumăratele situaţii de coşmar în care se nimerise, acum i se întâmpla în sfârşit ceva bun, ceva care se brodise bine. *Chester era în siguranţă!* Iar asta însemna totul pentru el.

Şi ca totul să fie complet pornise către tatăl său în cea mai mare aventură din viaţa sa, într-o călătorie către un tărâm neexplorat. În mintea lui, dr. Burrows era singura porţiune a vieţii sale trecute de care se mai putea agăţa. Will era hotărât să-l găsească, indiferent unde s-ar fi aflat. Şi apoi totul urma să fie în regulă din nou. Totul avea să fie bine: el, Chester şi Cal, împreună cu tatăl său. Ideea asta îi lumină mintea precum cel mai luminos dintre faruri.

Dintr-odată, viitorul nu mai părea atât de înspăimântător.

Will îşi deschise ochii şi se aplecă până lângă urechea lui Chester.

— Mâine n-avem şcoală! strigă el.

Izbucniră amândoi într-un râs incontrolabil, ale cărui hohote se pierdură în zgomotul pe care-l făcea trenul, ce continua să accelereze, răspândind un fum negru în urma sa şi ducându-i departe de Colonie, departe de Highfield şi departe de tot ceea ce ştiau, către inima Pământului.

Epilog

Căldura blândă a soarelui cobora încet în ziua aceea frumoasă de imediat după Anul Nou, atât de înmiresmată încât ai fi crezut că e primăvară. Neobturată de clădiri înalte, întinderea de un albastru perfect a cerului era punctată doar de siluetele pescăruşilor care cădeau şi se ridicau folosind curenţii termali de aer, undeva, în depărtare. Dacă nu s-ar fi auzit zgomotul câte unei maşini care trecea din când în când pe drumul care mergea în lungul canalului, ai fi putut crede că te afli undeva pe coastă, poate într-un sat adormit de pescari.

Totul era însă în Londra, iar mesele de lemn din afara bodegii începeau să se umple, pe măsură ce ademenirea amiezii calde devenea din ce în ce mai irezistibilă. Trei bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre şi având feţe anemice de funcţionari ieşiră pe uşă şi se aşezară la un pahar. Aplecându-se deasupra mesei, fiecare încerca să-i convingă pe ceilalţi, vorbind mult prea tare şi râzând nepoliticos, ca nişte ciori certăreţe. Lângă ei se afla un grup extrem de diferit: studenţi în blugi şi cu tricouri decolorate, care aproape că nu scoteau niciun sunet. Îşi vorbeau în şoaptă, în timp ce-şi sorbeau berile şi învârteau din când în când câte o ţigară.

Stând singur pe o bancă de lemn aşezată la umbra clădirii, Reggie sorbea din halbă, a patra pe ziua respectivă. Se simţea puţin ameţit, dar cum tot nu avea niciun alt plan pentru după-amiaza aceea, hotărî să lenevească în continuare. Luă o mână de hamsii din castronul de lângă el şi începu să mestece peştişorii cu o faţă gânditoare.

— Salut, Reggie, zise una dintre barmaniţe, care avea în braţe o mulţime de pahare aşezate într-un echilibru precar, pe care le strânsese de pe mese.

— Salutare, îi răspunse el ezitant, fiindcă nu fusese niciodată prea bun la memorarea numelor celor care serveau la bar.

Femeia îi zâmbi plăcut, apoi împinse uşa cu şoldul şi dispăru înăuntru. Reggie apărea şi dispărea de ani buni, dar în ultima vreme devenise client fidel, venind aproape în fiecare zi pentru mâncărurile sale favorite: un castron de hamsii sau de cod cu cartofi prăjiţi. Era un om tăcut, extrem de retras. În afara faptului că era foarte generos cu bacşişurile, ceea ce îl făcea să iasă în evidenţă printre clienţii obişnuiţi era înfăţişarea sa. Avea părul cu desăvârşire alb. Uneori îl purta ca un motociclist bătrân, împletit într-o coadă care-i cobora pe spate, dar alteori şi-l lăsa liber,

umflat precum blana unui pudel proaspăt şamponat. Nu-l văzuseră niciodată fără ochelarii săi negri de soare, indiferent de vreme, iar hainele sale erau grosolane şi demodate, de parcă le-ar fi împrumutat din garderoba unui teatru. Dată fiind înfăţişarea sa excentrică, personalul barului ajunsese la concluzia că trebuie să fie vreun muzician şomer, vreun actor retras sau chiar vreun artist nedescoperit, din tagma celor care se învârteau prin zonă.

Se sprijini de perete, oftând mulţumit, când, lângă el, apăru o fetiţă slabă şi cu o faţă plăcută, care purta pe cap un batic de bumbac înflorat. Ducând pe braţ un coş împletit, mergea pe la fiecare masă încercând să vândă rămurele cu mâţişori, cu un capăt învelit în staniol.

Era o scenă care părea să fi fost desprinsă din timpurile victoriene. Bărbatul zâmbi, gândindu-se ce ciudat era că ţiganii de pe străzi continuau să vândă asemenea lucruri nevinovate, în timp ce în jurul lor, marile companii îşi promovau mărcile cu agresivitate, pe imense panouri stradale.

— Imago.

Numele pluti către el ca o adiere, în timp ce o maşină de pompieri viră nebuneşte la colţ, cu roţile scârţâind. Tresări şi-l privi suspicios pe un bătrân care se străduia să înainteze folosindu-se de un baston. Obrajii bătrânului erau acoperiţi de o barbă înspicată, căruntă, ca şi cum ar fi uitat să se bărbierească în dimineaţa aceea. Când fetiţa care vindea mâţişori trecu pe lângă el cu coşul, Imago îşi mută privirile de la bătrân, măsurându-i pe cei care stăteau la mesele din jurul său. Nu, era doar puţin surescitat. Nu era nimic. Probabil că-şi imaginase.

Îşi aşeză castronul cu hamsii în poală şi mai luă un pumn, sorbind apoi adânc din halba de bere. Asta viaţă! Zâmbi pentru sine şi-şi întinse picioarele.

Nimeni nu observă cum bărbatul imens se lipi de zid, aruncat înapoi de un spasm subit, şi apoi se prăbuşi, căzând de pe bancă, având faţa schimonosită în mod grotesc. Când lovi pământul, ochii i se dădură peste cap, iar gura i se deschise o singură dată – pe urmă se închise, pentru totdeauna.

Totul se termină cu mult înainte să sosească ambulanţa. Fiindcă ar fi putut să se rostogolească de pe targă, cei doi brancardieri hotărâră să care numai corpul rigid, unul ţinând de cap şi celălalt de picioare. Gloata de privitori se holba la spectacolul sinistru, iar oamenii şuşoteau, în timp ce corpul lui Imago, îngheţat ca o statuie în poziţie şezând, era dus pe braţe în spatele ambulanţei. Brancardierii nu reuşiră să facă nimic nici în

privinţa castronului cu hamsii, care rămăsese prins în strânsoarea de oţel a cadavrului, prea puternică să-l mai extragă. Bietul Reggie!

Deşi era o adunătură de oameni nepăsători la soarta clientelei lor, personalul barului se dovedi profund tulburat de moartea lui. Mai ales când oficialităţile închiseră bucătăria şi câţiva dintre ei îşi pierdură slujbele. Li s-a spus, mai târziu, că în mâncarea lui Reggie fusese depistat un compus toxic necunoscut, pe bază de plumb; era o întâmplare ciudată, un peşte otrăvit dintr-un milion. Corpul bărbatului pur şi simplu se închisese, sângele coagulându-i-se rapid ca ipsosul din cauza puternicului şoc toxic.

Medicul legist nu se strădui să dea prea multe detalii despre natura otrăvii. Se dovedi însă destul de intrigat de urmele de substanţe chimice complexe, pe care nu le mai întâlnise niciodată.

O singură persoană, fetiţa care privea ambulanţa de peste drum, ştia adevărul. Îşi scoase baticul şi-l aruncă în coş, scuturându-şi pletele de un negru strălucitor şi afişând un zâmbet satisfăcut, în timp ce-şi punea ochelarii de soare şi îşi ridica privirea către cerul luminos. Îndepărtându-se, începu să cânte încetişor: „Eşti raza mea de soare…”

Mai avea încă treabă…

Dedicăm această carte familiilor noastre îndelung puse la încercare, prietenilor care ne-au sprijinit în această obsesie îndelungată, lui Bariy Cunningham şi lui Imogen Cooper de la The Chicken House, pentru încurajările lor nesfârşite şi pentru că ne-au menţinut pe calea cea bună, lui Peter Straus de la Rogers, Coleridge and White, pentru că a ajutat doi tipi care s-a întâmplat să rătăcească prin ploaie, lui Kate Egan şi Stuart Webb, şi prietenului nostru Mike Parsons, care a dovedit o vitejie dincolo de orice închipuire.